EDITURA MIRON

EILEEN GOUDGE

„O poveste incitantă, care vă va ţine cu sufletul la gură."
USA TODAY

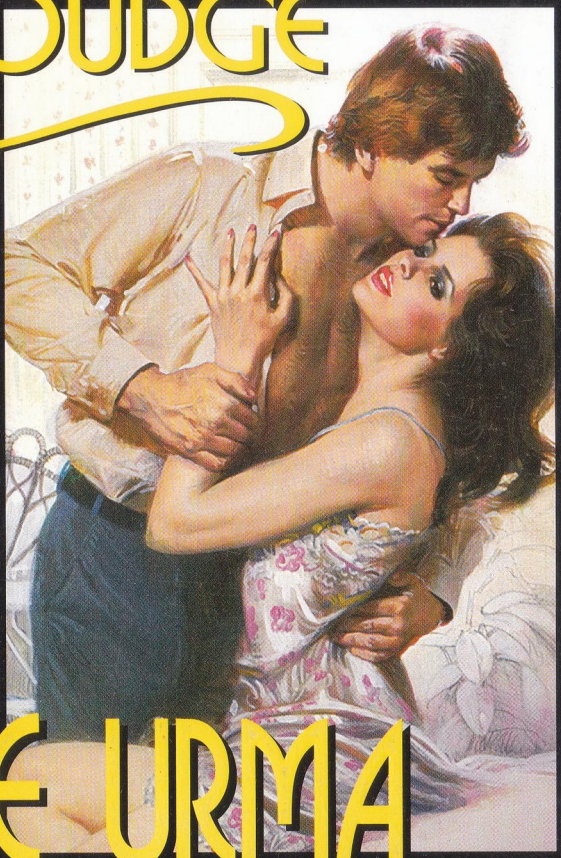

PE URMA SECRETELOR

Eileen Goudge

Pe urma secretelor

Trail of Secrets
by Eileen Goudge

© Copyright for romanian language by Miron

Toate drepturile rezervate
Editurii Miron

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă şi prin niciun fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului

Eileen Goudge

Pe urma secretelor

Traducere de Any Florea

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU

Corector: GEORGETA TOMA

ISBN 973 – 95060 – 4 – 1

Prolog

New York, noiembrie 1972

Ellie tremura în lumina continuă, ca de amiază, a marelui bulevard alb, strângând gulerul paltonului împrumutat, în timp ce se grăbea de la locul de muncă spre casă. *Şi apoi se făcu lumină,* se gândi ea. Pretutindeni lumină – strălucind de pe firmele luminoase, pulsând din oglinzile care înconjurau

cluburile de noapte, săgetând de la maşinile care curgeau pe Broadway.

Dar era o lumină rece. Chiar şi în Euphrates, Minnesota, în inima albastră a iernii, cu bălţile îngheţate bocnă şi cu păşunile acoperite de zăpadă, nu se simţise atât de înfrigurată. Îmbrăcată în uniforma ei ieftină, din nailon, şi cu paltonul prea mare al surorii ei, îşi imagină că i se vor frânge oasele la fel cum se rup crenguţele într-o furtună de zăpadă.

Doar sânii, umflaţi de lapte, păreau să radieze o căldură potolită. Simţea că începeau să o înţepe – era timpul de alăptat. Grăbi pasul, dând colţul spre Strada 47, tot trupul ei dorind bebeluşul, în timp ce se îndrepta spre clădirea părăginită de la capătul blocului unde împărţea, cu sora ei, o cămăruţă.

Oare îi lăsase lui Nadine destul lapte praf? Surorii ei nu i-ar trece prin cap să iasă şi să mai cumpere. Ellie şi-o imagină pe Bethanne agitându-se, feţişoara ei dulce, de păpuşă, devenind roşie şi schimonosită în timp ce se foieşte în braţele lui Nadine. Ellie se strânse, de parcă ar fi ţinut-o pe Bethanne în braţe, liniştind-o. De fapt, toată seara, în timp ce stătea cocoţată pe un scaun înalt în înăbuşitoarea casă de bilete de la *Loew's State,* între Broadway şi Strada 45, dând bilete şi primind banii prin ferestruică, avusese acest sentiment – o nelinişte persistentă, care o rodea continuu.

Dar dacă acea uşoară roşeaţă din obrajii fetiţei ei, pe care o remarcase în cursul zilei, însemna că Bethy pregătea ceva? Pojar, oreion... sau chiar variolă? Ellie îşi simţi măruntaiele răscolindu-se, apoi se linişti singură.

În zilele noastre, copiii nu mai fac variolă, îşi spuse cu fermitate*. În plus, i s-au făcut vaccinuri. Aşa că, linişteşte-te şi nu-ţi mai face griji. Ai alte probleme*

mult mai serioase acum, primordial fiind cum să faci să pui deoparte destui bani ca să te muţi în locuinţa ta.

Din câştigul ei, ca vânzătoare de bilete, deşi punea deoparte fiecare bănuţ care nu era pentru mâncare sau pentru partea ei din chirie, se părea că avea să pună perdeluţe în propria ei bucătărie abia pe la începutul secolului următor. Dar numai gândul la un spaţiu pe care să-l poată aranja, cu un pătuţ cumpărat la mâna a doua, având şi o saltea adevărată (spre deosebire de patul-canapea, cu gâlme, pe care dormea la Nadine), o înviora puţin. Se simţi de fapt ridicată deasupra pavajului, de parcă pantofii ei sport ar fi căpătat brusc arcuri.

Cumva, o să facă să se întâmple lucrul ăsta. O să-şi găsească o slujbă mai bună. O să găsească o modalitate să urmeze un colegiu. Poate chiar o să-şi găsească un soţ, undeva, pe acest drum, deşi nu-şi punea mari speranţe în domeniul ăsta. S-ar putea să dureze un timp, asta era tot. Şi singurul lucru din care avea din plin era timpul. Pentru Dumnezeu, avea doar optsprezece ani! Deşi nu-şi amintea când simţise ultima oară că era cu adevărat adolescentă.

Trecând pe sub un felinar, Ellie îşi zări imaginea într-o oglindă a unei vitrine. Era o fată înaltă, cu o faţă lată, cu pomeţi puternici şi cu părul blond al înaintaşilor ei scandinavi. O fată pe care te-ai aştepta să o vezi pe o reclamă pe şoseaua I-94, între Minnesota şi Wisconsin, îmbrăcată într-o pereche de stretch şi cu o bluză cu mâneci bufante, salutând vizitatorii statului din nord şi amintindu-le să-şi pună centura de siguranţă.

Zâmbi în timp ce ocolea o grămăjoară de cioburi de pe trotuar. Doamne, ea era atât de departe de a fi imaginea lăptăresei cu obrajii ca merele, încât nici

măcar nu era de râs. Cu mai puţin de un an în urmă, îşi luase rămas-bun de la liceu, după absolvire, şi acum, iată, era *mamă.* Oricât o iubea pe Bethanne, uneori lui Ellie i se părea imposibil ca ea să fie mama *cuiva.*

Frânturi de amintiri din noaptea în care născuse i se îngrămădeau în minte: camera de gardă, oameni care se foiau în jurul ei, apoi sala de travaliu cu şirul de paturi despărţite de draperii, mâini care cercetau şi instrumente reci. Apoi a urmat doar ritmul crescând al durerilor ei şi, în sfârşit, alunecarea copilului din ea cu un zgomot de proporţii biblice.

Când i s-a dat în braţe fetiţa micuţă, înfăşurată într-o pânză albă, ca pe un dar minunat, Ellie a izbucnit în plâns, iar sentimentele care au cuprins-o erau ca un ciclon dintre acelea care treceau uneori prin Euphrates, smulgând acoperişurile coteţelor de găini şi aruncând în aer camioane ca pe jucării. Jucăria ei era atât îngrozitoare, cât şi înspăimântătoare.

În acel moment, viitorul lui Ellie fusese pecetluit la fel de sigur ca un borcan de conserve scufundat în apă fierbinte. Devenise matură. Era timpul să nu mai plângă după oalele sparte. Jesse nu avea să o ia de nevastă, iar mama şi tata nu se vor ruga de ea să vină înapoi acasă, mai ales după criza de nervi a mamei care, după ce a citat fiecare blestem din *Biblie,* a aruncat cu cartea sfântă după ea. În afară de Nadine care abia putea să se întreţină singură, darmite să o ajute şi pe ea, Ellie era singură.

Dar, în ciuda faptului că Ellie se descurca, un sâmbure de teamă creştea în ea cu fiecare zi ce trecea. Să-şi lase bebeluşul cu Nadine şase nopţi pe săptămână, în timp ce lucra în schimbul de noapte la *Loew's State,* nu era de suportat. Dar ce altă şansă avea? La salariul ei, nu-şi putea permite o îngrijitoare,

iar Nadine putea avea grijă să nu i se întâmple nimic rău lui Bethy.

Eşti chiar atât de sigură de asta? Ce se întâmplă când îi vin prietenii, bărbaţii? Ar auzi-o oare pe Bethy plângând?

Gura lui Ellie se umplu de un gust acru în timp ce se grăbea spre casă, iar inima parcă i se strângea cu fiecare pas. Încercă să-şi imagineze copila ei, în vârstă de patru luni, adormită liniştit în pătuţul improvizat, dar fără să reuşească. Nu-şi putea alunga sentimentul acela îngrozitor că s-a întâmplat ceva rău... sau urma să se întâmple.

Ultima oară când avusese un asemenea sentiment a fost atunci când i-a spus lui Jesse că e însărcinată. De îndată ce a tăcut, el s-a jurat pe toţi zeii că o iubeşte, că Dumnezeu ştie că o iubeşte mai mult ca pe orice altceva sau altcineva pe lume... Dar ce putea face, să renunţe să plece la West Point şi să rămână în Euphrates toată viaţa? I-a promis că se vor căsători după absolvirea şcolii. După patru ani, va termina studiile, va avea grad şi vor putea trăi oriunde – poate chiar şi în Germania. Vor călători în toată Europa. Copilul lor va creşte vorbind mai multe limbi. Toate se vor termina mai bine aşa, va vedea şi ea.

Ellie a zărit strălucirea de disperare din ochii lui şi în paharul speranţelor ei se forma un bulgăre de gheaţă. Se gândise: *La Paştele cailor.*

Realitatea era că Jesse uitase deja de ea, din momentul în care maşina sa, *Corvette,* a trecut de bifurcarea unde şoseaua Aikens intră în autostrada interstatală. I-a răspuns la o singură scrisoare şi singura dată când i-a dat telefon a fost când ea s-a întors acasă de la spital cu Bethy şi când nu i-a cerut scuze, ci i-a făcut doar o vagă ofertă de bani care nu

sosiseră încă.

La naiba cu Jesse, se gândi ea cu o bruscă vehemenţă. La naiba cu toţi, la naiba cu toate acele suflete nesuferite, care i-au întors spatele, aici fiind incluşi şi părinţii ei. Cu un an în urmă, când se urcase pe estradă să primească premiul concursului de poezie, nu avusese nevoie de nimeni să-i spună cine este. Şi nu avea nevoie nici acum.

Ellie îşi dădu seama că un bărbat scund, cu o pălărie trasă pe frunte, venea spre ea pe trotuarul pustiu. Aproape că se oprise în loc şi se uita la ea ostentativ.

Ellie, cu inima bătându-i tare, trecu iute pe lângă el. Cartierul ăsta, la vest de Times Square, nu era un loc pe unde o femeie singură să umble la ora unsprezece noaptea, în zi de lucru. Se cutremură şi îşi strânse mai tare paltonul pe ea.

Ai putea oricând să trăieşti cu ajutorul social, îi spunea o voce interioară. O voce atât de calmă şi de raţională, încât îi era greu să contraargumenteze.

Nu ar primi mai puţin decât câştiga acum. Şi asta ar dura doar puţin timp, până va găsi o slujbă mai bună, suficient ca să plătească şi îngrijirea lui Bethanne în timpul zilei, şi studiile ei, la seral, la *City College,* pe care îl notase în broşura ce o purta mereu cu ea, împăturită în geantă, ca pe un talisman.

Brusc, i se ivi în minte figura mamei ei, având expresia aceea cu ochii îngustaţi ori de câte ori avea ocazia să-şi arunce privirea spre vecina lor, doamna Iverson, când aceasta ducea afară gunoiul sau când îşi trimitea la şcoală pe vreunul dintre copii; felul în care privirea ochilor albaştri ai mamei aluneca peste femeia încovoiată, cu halatul ei de casă decolorat, părea ca un cuţit care curăţa rămăşiţele de mâncare de pe o

farfurie.

„Poţi să fii nevoiaş, spunea ea, dar în ziua în care mă veţi vedea stând la coadă pentru ajutoare de la guvern, puteţi să-mi puneţi revolverul la tâmplă şi să apăsaţi pe trăgaci”.

Ajutorul social ar fi mai umilitor, decât să ia bani de la tatăl lui Jesse, se gândi Ellie. Se cutremură, amintindu-şi de colonelul Overby care se oferise să-i scrie un cec şi de felul în care cuvintele ieşiseră de pe buzele lui subţiri ca nişte cuişoare. Simţise că va muri de ruşine pe loc. Îi trebuise tot curajul ca să-şi îndrepte spatele şi să i se uite drept în ochi. Ceruse doar atât cât să acopere costul autobuzului până la New York şi o mie de dolari ca să se descurce până la naşterea copilului. Îl urmărise cum scria cecul cu mişcări rapide ca nişte împunsături ale stiloului, cu o expresie dispreţuitoare, care spunea ce părere proastă avea despre ea, dar asta nu pentru faptul că rămăsese însărcinată, ci pentru că era prea mândră şi prea ignorantă ca să ceară mai mult. I se făcuse o asemenea greaţă, încât se gândea că-şi va revărsa micul dejun chiar acolo, pe biroul lui din lemn de nuc sculptat.

Nu, asistenţa socială nu putea intra în discuţie. Nu va mai lua nici ajutoare. Singurul lucru mai rău ar fi să trebuiască să depindă de un număr de prieteni bărbaţi, aşa ca Nadine.

Prieteni bărbaţi? Recunoaşte că sora ta e o femeie uşoară.

Ei, măcar Nadine a reuşit să nu *cadă* pe bec, îşi aminti repede Ellie. În plus, sora ei a primit-o la ea când nimeni n-a vrut să ştie de ea. Ce drept avea să o judece? Asta ar fi un fel de „râde ciob de oală spartă”.

Chiar şi aşa, în sufletul ei, Ellie ştia că nu semăna

cu sora ei. Nu spusese oare tatăl ei că se deosebeau ca mazărea de porumb? Când a mai crescut, Ellie şi-a petrecut fiecare moment liber la biblioteca publică din Euphrates, cu nasul într-o carte. Nadine, pe de altă parte, putea fi găsită la magazinul *Den Franklin* de pe strada principală, încercând rujuri şi discutând despre nuanţe de ojă numite *Răsărit coraliu* şi *Nebunie moca.*

Dar în ziua în care Nadine s-a urcat în autobuzul pentru New York, nici măcar un strat gros de fond de ten, *Coty,* n-a putut ascunde vânătaia care îi apăruse sub ochi, datorită palmei pe care i-o dăduse tatăl ei când a găsit-o, lângă pârâu, cu pantalonii daţi jos, iar pe Clay Pillsbury călărind-o ca un taur în călduri. Asta se întâmplase în urmă cu patru ani şi singurul mod al lui Nadine de a se căi era că nu se mai oferea pe gratis.

Cu Jesse n-a fost acelaşi lucru, îşi spuse Ellie repede. Dar asta o făcea oare mai bună decât Nadine… sau doar mult mai proastă?

Trecea prin faţa unui magazin anost, deasupra căruia scria *la madame Zofia* cu litere decolorate, când observă o maşină neagră stând lângă trotuar, la mică depărtare. Recunoscând numărul de înmatriculare, simţi o răceală pe şira spinării.

E Monk, îşi spuse ea.

Bărbatul negru, curios de liniştit, aproape ca un predicator, apărea o dată pe săptămână stând rareori mai mult de o oră sau două, plecând întotdeauna cu un plic doldora de bancnote, ce constituia partea lui din câştigul lui Nadine.

Omul acela o înfricoşa nu doar pentru că activitatea lui îl aşeza pe treapta cea mai de jos, ci şi pentru felul cum o *privea,* cu ochii aceia negri, de nepătruns, care observau totul. Ochi care spuneau:

„Încă nu ştiu la ce eşti bună, dar când am să aflu, am să vin să-mi iau partea”.

Ellie se opri, răsuflând uşurată când văzu maşina depărtându-se. Măcar nu va fi nevoită să-i vorbească. Slavă Domnului pentru favorul mărunt.

Chiar şi aşa, inima îi bătea puternic când urcă treptele de piatră, sfărâmate, ale clădirii şi intră pe uşa din faţă, plină cu mâzgălituri. Urcă la etajul şase, având grijă să nu-şi prindă picioarele în cauciucurile răsucite de pe trepte, dându-şi seama, din când în când, de zgomotele care veneau din spatele uşilor închise: voci înăbuşite, mormăitul televizoarelor, scârţâitul unui scaun pe linoleum.

Uşa apartamentului lor era uşor întredeschisă, de parcă Monk ar fi fost grăbit când a plecat.

— Nadine? strigă Ellie cu vocea având o octavă mai sus decât de obicei.

Se uită prin camera de zi sărăcăcioasă, cu acea canapea extensibilă care îi lăsase o durere permanentă în spate. Într-un colţ, Ellie întinsese o draperie dintr-un cearşaf cu volane. Nu prea arăta a cameră de copil, dar trebuia să o folosească până va avea un loc al ei.

Ellie era gata să tragă draperia să vadă copilul, când atenţia îi fu distrasă de apariţia lui Nadine care stătea în uşa dormitorului ei, cu o mână acoperindu-şi, ruşinată, maxilarul drept. Era într-un hal făr’ de hal, cu un ochi umflat, închis, şi se uita la Ellie cu o privire fixă, sticloasă, exact ca a unui om aflat într-un şoc profund. Nadine lăsă mâna în jos şi Ellie nu mai respiră, văzând umflătura roşie, care deforma partea de jos a feței fine, frumoase, a surorii ei.

— Fiul ăla de căţea! înjură Ellie cu furie. El ţi-a făcut asta, nu-i aşa?

Porni spre sora ei, dar Nadine se retrase, strângându-şi chimonoul de culoare roşu-aprins, de parcă doar acesta o ţinea în picioare, şi scoase un sunet jos, gemut, din gât:

— N-am putut să-l opresc, am încercat, dar nu m-a ascultat…

Vocea gâtuită, care ieşea de foc buzele umflate ale lui Nadine, o făcu pe Ellie să se gândească la verile când, copii fiind, sugeau îngheţatele până le amorţea limba.

Acum, ea se simţea amorţită, uitându-se la sora ei şi încercând să înţeleagă vorbele ce i se revărsau din gură.

— M-a lovit când am încercat să i-o iau… A spus că îi face şi ei rău dacă nu mă opresc… Ellie… jur… jur că n-a fost vina mea.

Înţelegerea a lovit-o cu brutalitatea pumnului care pocnise faţa surorii ei. *Bethanne… Ceva s-a întâmplat cu bebeluşul…*

Ellie sări, cu un geamăt sălbatic, şi o apucă pe Nadine de umeri, scuturând-o cu furie. Nu-i păsa dacă îi făcea vreun rău surorii ei. Nu o interesa decât copilaşul ei.

— Ce încerci să-mi spui? *Ce?* strigă Ellie.

Ochiul sănătos al lui Nadine se mişca la fel ca al unui animal prins în cursă.

— Bebeluşul, gâfâi ea.

Lui Ellie i se opri inima în loc şi se dădu un pas înapoi. Camera deveni cenuşie, ceţoasă, şi fu cuprinsă de ameţeală. Cu un reflex, duse pumnul la gură şi muşcă tare, simţind gustul de sânge. Durerea o readuse la realitate.

Cu un ţipăt jos, se repezi la aşa-zisa draperie, trăgând atât de tare, încât o desprinse din sârma care

o ancora de perete. Draperia căzu dezvăluind coşuleţul de nuiele de pe podea, pe care ea îl căptuşise cu cârpe şi îl împodobise cu dantelă de la o cămaşă veche a lui Nadine.

Coşul era gol.

Ellie se uită, nevenindu-i să creadă. Parcă se urcase într-un carusel; camera se învârtea şi se clătina încet. Simţi că se apleacă într-o parte şi întinse mâna spre perete, ca să nu-şi piardă echilibrul. *Asta nu se poate,* îşi spuse în sinea ei. *Asta nu…*

— Unde e?

Vorbele ieşeau din gâtul ei, cu un urlet de groază.

Se răsuci şi o zări pe Nadine alunecând încet spre podea, unde ajunse, cu o bufnitură, în fund, cu picioarele întinse în faţă, ca o păpuşă aruncată.

— Monk, şopti Nadine. A zis că-l ştie pe tipul ăla… un avocat care găseşte copii pentru oameni care nu-i pot avea pe ai lor. A zis că pentru copii cu ochi albaştri se dau cei mai mulţi bani.

Începu să plângă, gemând.

— Unde-i el? *Unde a dus-o?*

Ellie era atât de înnebunită, încât nu-şi dădea seama că stătea aplecată spre sora ei cu pumnii ridicaţi, până când Nadine nu se retrase cât putu.

— Nu ştiu, chiţăi Nadine.

— Ce vrei să *spui?* Doar ştii unde locuieşte, nu-i aşa?

Nadine clătină din cap.

— N-a vrut să mă ducă acolo… A zis că s-ar putea să am necazuri.

Ellie se depărtă de sora ei. Poliţia. Va chema poliţia. O vor ajuta. O vor găsi pe Bethy.

Dar perspectiva de a forma numărul, apoi de a încerca să explice unei voci, fără trup, eventual

bănuitoare, o oprea, deşi se apropia nebuneşte de telefonul de lângă canapea.

Un val de groază o opri în loc. O groază amestecată cu furia că monstrul acela *îşi imagina* că poate scăpa uşor, după ce i-a luat copilul. Îşi lăsă capul pe spate şi scoase un urlet care părea că rupe podeaua de sub ea. Apoi se repezi spre uşă, aruncând deoparte un scaun, răsturnând un lampadar care se clătină ca un beţiv înainte de a cădea pe podea.

Câteva minute mai târziu, pe jumătate ieşită din minţi, cu obrajii îngheţaţi de lacrimi, pe care nu ştia că le vărsa, Ellie se trezi alergând pe Broadway, căutând… nu ştia ce anume. Ajutor. Salvare. Orice. Pe oricine.

Îşi dădea seama vag de paltoanele care se atingeau de mânecile ei, de voci înăbuşite şi de zgomotul circulaţiei, de luminile de neon strălucind în toate direcţiile.

Simţi o umezeală caldă, lipicioasă, pe bluză.

Sânge, se gândi ea, într-un mod straniu de detaşat. *Aşa te simţi când eşti împuşcat în inimă.*

Dar era doar faptele care începuse să curgă.

Undeva, în toată nebunia asta, se auzea un plâns de copil. Un bebeluş care poate era flămând. Un copil care se ruga să fie al ei.

Capitolul 1

Northfield, Connecticut, 1980

Uneori putea uita. Momente. Ore. Alteori trecea câte o zi întreagă, până când Kate îşi dădea seama, când se spăla pe dinţi sau când se urca în pat, că nu-i trecuse prin minte secretul teribil care era la fel de

bine înfipt în ea ca şi tijele de oţel din femurul ei stâng sfărâmat; un secret însoţit de-o ruşine care, ca şi durerea din piciorul şi şoldul ei, creştea şi plutea în întuneric.

Astăzi era una dintre acele zile. Stând lângă balustrada terenului de antrenament de la ferma Stony Creek, urmărind-o pe Skyler, în vârstă de opt ani, călare pe poneiul ei sărind peste o serie de obstacole, Kate Sutton se simţi nu doar mândră, ci şi… binecuvântată.

Fiica mea, se gândi ea. *A mea.*

Şi-o aminti pe Skyler la doi ani, aşezată prima oară în şa, cu picioruşele ei mici abia atingând scările ridicate cât se poate de sus. Din ziua aceea, nu a mai putut fi dată jos. De parcă Skyler ar fi fost predestinată pentru călărie. Şi cine s-ar putea îndoi? Era de ajuns să te uiţi la ea. Sortită să fie copilul *ei* şi să crească la Orchard Hill, unde se afla grajdul de piatră centenar, cu hectarele de păşune, pe care să galopeze, şi cu tufele peste care să sară.

Şi ce noroc că Stony Creek, una dintre cele mai bune şcoli de călărie din regiune, era doar la câţiva kilometri de casa lor, în partea de nord a luncilor, unde Willoughby Road se bifurcă spre sat. Cum Skyler locuia, practic, aici în fiecare vară, iar în restul anului, doar în weekend-uri, Duncan MacKinney devenise aproape un al doilea tată pentru Skyler – cum fusese şi pentru Kate când era copil. Deşi n-ai crede asta auzind cum îi dădea ordine acum.

— Relaxează-te! Umerii înapoi! Te agăţi de gâtul lui afurisit!

Fostul medaliat olimpic cu aur, înalt, subţire, cu o coamă de păr roşu, care albea, încununând o forţă devenită tot mai imperială, cu trecerea anilor, stătea

drept ca un catarg în mijlocul terenului.

Skyler, cu faţa ei mică, serioasă de concentrare, se mişcă puţin într-o parte şi strânse frâul în stânga, obligându-l pe Cricket să facă o diagonală pe teren. Poneiul vioi ar fi constituit o problemă chiar şi pentru cineva de două ori cât Skyler, însă aceasta îl strunea perfect. Stătea dreaptă, cu spatele slăbuţ, arcuit uşor, în timp ce conducea calul cu mişcări atât de subtile ale mâinilor şi ale picioarelor, încât ar fi trecut neobservate de un ochi mai puţin cunoscător decât al lui Kate.

Imaginea lui Skyler, cu cizmele şi pantalonii de călărie, şi cu părul strâns sub cască, o făcu să zâmbească unei amintiri. Acasă, în colecţia ei de panglici decolorate şi trofee, Kate avea fotografii cu ea pe primul ei ponei, arătând foarte asemănător cu Skyler de acum – cu picioare lungi şi subţiri ca o trestie, cu capul sus, cu privirea îndreptată spre un orizont îndepărtat, de parcă anticipa că o aştepta ceva minunat când va ajunge acolo.

În ultima vreme, când se uita în oglindă, în loc să vadă cu îngrijorare micile riduri şi firele argintii, cum ar fi făcut o altă femeie la treizeci şi şase de ani, Kate vedea părul ei castaniu, în timp ce al fiicei ei era de un auriu-pal, ca al zânelor din poveştile fraţilor Grimm, şi ochii ei verzi, cenuşii, pe o faţă care nu avea nicio asemănare cu a lui Skyler.

Credeam că ştiu care va fi viitorul, dar de fapt nu aveam nicio idee.

— La ultima săritură, a greşit cu o jumătate de pas.

Vocea clară, subţire, a lui Skyler spărgea căldura de august, care se instalase deasupra terenului.

— Am avut impresia că se grăbeşte.

— Mai încearcă o dată. Mergi cu el la trap

obişnuit! îi comandă Duncan, cu un gest de dirijor, mişcând, cu braţul lui lung, praful care atârna în aer, la fel de nemişcat ca umbra fagului sub care stătea Kate.

— Fă-o uşor. Frumos şi adunat. Eşti încordată, relaxează-te!

— Îl sar pe ăsta, arătă Skyler spre un obstacol de la capătul îndepărtat al terenului, format din trei stâlpi orizontali înălţaţi, cu spaţii de nu mai mult de cincisprezece centimetri între ei.

Kate, inspirând repede, socoti că înălţimea ultimului stâlp al obstacolului este cam de un metru douăzeci, un metru şi jumătate.

— Peste cadavrul meu! Faţa lui Duncan, lungă ca şi trupul lui, şi bătută de vânturi, se înroşi de furie.

— Pot s-o fac. Le-am sărit pe toate celelalte, adăugă ea. Nu e mult mai înalt decât săritura triplă.

Nu era nimic sfidător în felul cum i se împotrivea Skyler. O spunea ca pe un lucru obişnuit.

— Când am să spun *eu* că eşti pregătită, iar asta o să fie când o să sari mai sus decât genunchiul meu! tună el.

Skyler râse, făcând ca lui Kate să-i treacă un fior prin corp. Kate cunoştea acest râs. Era un râs insolent, cum insistau profesorii de la şcoala lui Skyler. Acesta era însă doar felul ei de a arăta că ştie ea mai bine, atunci când era oprită de un adult binevoitor, dar clar în necunoştinţă de cauză.

Dar prea adesea era o distanţă mare între ceea ce *credea* Skyler că poate realiza şi ce *putea* de fapt. O imagine îi trecu prin minte lui Kate: Skyler alergând pe bulevardul din Manhattan, la o oră de vârf, ca să salveze un porumbel rănit. Avea şase ani şi trecea printre maşini şi taxiuri, ignorând ţipetele lui Kate care alerga după ea.

Acum, Skyler ignora ţipetele lui Duncan, aducându-l pe Cricket în linie directă spre obstacol. Cu capul sus, măsurând pasul poneiului, dându-i semnale corecte, era al naibii de *bună* şi nu era drept să o reţină. Chiar când strigătul lui Kate – „Nu!” – îi ieşi din piept, ea îşi dădu seama de un fior ce i se răspândea în trup, o fantomă a valului de adrenalină care se revărsa când se apropia de un obstacol.

Dar alături de emoţia amintirii, vechea groază o înjunghie în piept. Apucă atât de strâns gardul, încât simţi mici aşchii intrându-i în palmă.

Kate inspiră adânc aerul cu miros de grajd. *Un metru treizeci,* îşi spuse în sinea ei. La adunarea de luna trecută a Clubului *Ponei,* la grupa de sărituri a celor sub doisprezece ani, Skyler trecuse un obstacol vertical, aproape la fel de înalt, şi nu-l trecuse, pur şi simplu, ci adăugase o panglică roşie la cea albastră pe care o cucerise la puncte.

Totuşi, Kate se trezi că ochii îi alunecă spre bastonul sprijinit de stâlpul gardului unde stătea ea. Era din mahon simplu, puternic, neprietenos. Nu atrăgea atenţia asupra limitelor ei fizice, ci servea doar ca să-i amintească de accidentul care o lăsase infirmă şi care, printr-o răsturnare bizară a sorţii, dusese la adoptarea lui Skyler. Un fel de talisman.

Dar acum, niciun fel de talisman nu avea să o protejeze, se gândi ea uitându-se neputincioasă, îngrozită, la fiica ei care îşi îndemna poneiul spre obstacol. Kate, cu inima în gât, o urmărea pe Skyler aplecându-se înainte, apucând cu o mână o şuviţă de coamă, iar cu cealaltă formând un pod cu frâul peste coama poneiului. Călcâiele erau în jos şi funduleţul ei era ridicat atât cât să încapă pumnul unui copil, între şa şi fundul de piele al pantalonilor ei.

Dar afurisitul de ponei nu era atent. Când ajunse la mică distanţă de obstacol, o porni repede… apoi, la câţiva centimetri de prima bară, se opri şi o luă spre stânga.

Cu groază, Kate văzu copila ei de opt ani aruncată din şa, zburând cu capul înainte şi căzând cu un scrâşnet care îţi făcea rău.

Un lung moment, Skyler nu se mişcă. Apoi, cu o mişcare rapidă, mai mult un spasm, se ridică. Kate văzu că nu mai avea cască. Cureaua trebuie să se fi rupt la forţa impactului.

Inima paralizată a lui Kate a tresărit.

— Nu te mişca! urlă ea.

Dar Skyler era deja în picioare, păşind nesigură. Făcu doi paşi înainte să se prăbuşească, trupul ei subţire adunându-se jos cu o graţie stranie, ca o rochie care alunecă de pe umeraş.

Kate se luptă cu zăvorul şi trecu de poartă. Ignorând durerea care îi săgeta piciorul stâng, alergă… mai repede decât ar fi crezut că e posibil. Mai repede chiar decât Duncan, pe care îl putea vedea cu coada ochiului cum alerga în direcţia ei.

Când ajunse la mica siluetă care zăcea inconştientă, piciorul şi şoldul lui Kate erau în flăcări. Ar fi fost un coşmar pentru ea fie şi numai să se aşeze pe un fotoliu, dar, fără nicio ezitare, se aşeză în patru labe lângă fetiţă.

Skyler, culcată pe spate, părea turtită în mod curios… şi atât de palidă, cu gura ca o amprentă cenuşie şi faţa de culoarea oaselor decolorate. O umflătură roşie se forma imediat sub linia părului. Kate, prea speriată ca să ţipe, se aşeză pe vine şi duse o mână la piept.

Te rog… O, Doamne sfinte, fă să fie bine… te rog!

Îşi dădea seama cumva că Duncan se lăsase jos, alături de ea, şi mângâia părul lui Skyler, unde se desfăcuse din coada de cal. Ea netezea tâmplele lui Skyler.

— Sky! Ascultă-mă, copilă! O să te faci bine. Mă auzi? *O să te faci bine.*

Ea îşi fixă privirea pe faţa nemişcată a fiicei ei, vrând ca gura lui Skyler să tresară într-un zâmbet care o trăda întotdeauna când pretindea că doarme.

— Lasă-mă să văd!

La comanda lui Duncan, Kate îşi mută privirea spre silueta ghemuită de lângă ea. Urmări cum îşi trece mâinile îndemânatic pe braţul lui Skyler, în bluza de bumbac, albastră cu galben, cu însemnele fermei Stony Creek.

— Nimic rupt.

Vocea lui gravă, cu ritmul de om de la munte, nu lăsa să se vadă nicio urmă din panica pe care cu siguranţă o simţea.

La fel cum îl văzuse adesea plimbându-şi mâna pe piciorul unui cal, pipăind un genunchi umflat sau o potcoavă nepotrivită, care putea duce la şchiopătare, Duncan atingea uşor ca o pană coastele şi picioarele lui Skyler. Kate, calmată de mişcarea blândă a mâinilor noduroase, cafenii, ale antrenorului, simţi că i se mai potolesc bătăile inimii.

— O să fie bine. O *să fie,* auzi Kate propria ei voce, cu o disperată nevoie de a se autoconvinge.

Dar nu existau asigurări şi ea ştia asta.

Kate se simţi însă ancorată de privirea liniştită a lui Duncan.

— E o fetiţă tare, spuse el cu blândeţe morocănoasă. Ca şi maică-sa. O să iasă cu bine din asta.

Kate se agăţă de această promisiune, în timp ce ambulanţa alerga pe Hickory Lane sub umbra leneşă a stejarilor, pe lângă privelişti cu cai şi vaci care păşteau pe câmpuri luminate de soare, ca în tablourile lui Constable. *Doamne, nu mi-o lua,* se ruga ea, în timp ce blestema drumul sinuos cu porţiuni nepavate, păstrat cu tot farmecul lui rustic, atunci când bunicul ei şi al lui Will şi-au construit fermele alăturate.

Uitându-se la silueta palidă, nemişcată, a fiicei ei, legată de targă, îi reveni totul în minte. În urmă cu opt ani, Kate trecuse senină pe la *Shop & Shop* să cumpere un litru de lapte… şi plecase de acolo cu o durere în suflet pentru toată viaţa. Ieşind din magazin, uitându-se la ziarele de pe stand, un titlu înspăimântător îi reţinu privirea: *VĂ ROG NU-I FACEŢI NICIUN RĂU COPILULUI MEU.*

Citind pe furiş articolul despre o tânără mamă al cărei bebeluş fusese răpit cu o săptămână în urmă, Kate ameţise atât de rău, încât una dintre funcţionare, Louise Myers, insistase să o ducă în sala de odihnă a personalului. Dar chiar stând, cu şerveţele ude la tâmple, Kate simţea că i se învârteşte capul în timp ce refuza să accepte ceea ce inima ei ştia: fetiţa pe care ea şi Will o luaseră acasă, chiar în urmă cu câteva zile – îngeraşul blond, cu ochi albaştri, de care s-au îndrăgostit pe moment cu pasiune – nu le aparţinea lor, în cele din urmă. Avocatul lor pretindea că fusese găsită abandonată într-o clădire din Lower East Side, fără certificat de naştere, fără niciun alt fel de document pentru a putea fi identificată; dar, în realitate, era copilul unei femei care o dorea foarte mult.

O privire mai atentă la fotografia mamei şi a copilului, care însoţea articolul, nu a făcut decât să-i

confirme bănuiala lui Kate.

Ah, ce uşor au fost păcăliţi ea şi Will! Erau prea ameţiţi de norocul lor, ca să privească mai departe de copilul cu figura dulce, înfăşurat într-o păturică roz. Mai multe întrebări ar fi dus la răspunsuri pe care ei nu doreau să le audă. Şi, oricum, de ce ar fi trebuit să se îndoiască de avocatul lor? Grady Singleton nu era un terchea-berchea; avea birouri pe Wall Street şi le fusese călduros recomandat de tatăl lui Kate. Iar documentul pe care li l-a prezentat nu părea fals – un ordin semnat de un judecător.

Uitându-se încă o dată la ghemotocul în roz din braţele ei, Kate îşi spusese: *Ne-a fost sortită nouă.* Cu patru ani înainte, când a căzut de pe cal la un obstacol vertical la *Hampton Clasic,* făcuse mai mult decât să-şi sfărâme piciorul. Pierduse şi copilul pe care îl purta în pântece. După operaţie, când i s-a spus că nu va mai naşte alt copil, Kate căzuse într-o deprimare atât de adâncă, încât zile întregi n-a putut să se dea jos din pat. Atunci nu crezuse că va fi vreodată atât de binecuvântată.

Au numit-o Skyler, după bunica lui Kate, Lucinda Skyler Dawson.

O zguduire bruscă o aruncă pe Kate cu umărul în peretele ambulanţei. Se ridică şi se uită pe fereastră. Trecuseră prin sat, cu magazinele şi cârciumile lui, şi se apropiau repede de partea de sud a oraşului, unde se zăreau, ca o oază, terenurile ce semănau cu un parc ale spitalului *Northfield.*

La intrarea de urgenţă, ambulanţa se opri. Mâini, atât de multe mâini, mişcau aerul din jurul ei, îndreptau legături, desprindeau targa, ridicau, împingeau. Alte mâini o ţineau pe Kate de cot, sprijinind-o, în timp ce silueta nemişcată a lui Skyler

era dusă pe un coridor luminat cu neon.

Urmărind-o pe fiica ei cum dispare, Kate se opri scurt, ca o pasăre care se loveşte de un geam.

Sprijinindu-se în baston ca să uşureze durerea ce se instalase în şoldul ei, se forţa să se mişte, prin ce i se părea a fi un canal cu apă până la genunchi, trecând pe lângă vreo şase pacienţi adunaţi lângă cabinetul de primire. La ghişeu, o femeie plinuţă, într-un halat albastru-deschis, ajuta un bărbat mai în vârstă să completeze un formular pe care părea că nu-l va termina niciodată. Lui Kate îi veni să urle.

Din fericire, nu fu nevoie s-o facă datorită apariţiei altei funcţionare, o femeie tânără, cu păr creţ şi cu un dinte din faţă rupt. De îndată ce Kate îşi spuse numele de familie, dând din cap obosită, femeia ridică întrebător din sprâncene, spunând:

— Da, *acel* Sutton?

Kate fu repede însoţită prin hol. Când era mai tânără, servilismul sătenilor o deranjase mult pe Kate. Dar acum se obişnuise, ba îi era chiar profund recunoscătoare în acest moment străbunicului lui Will, Leland Sutton, care dăruise oraşului, pe lângă trei sute de milioane, terenul pe care fusese construit spitalul *Northfield.*

Dar nicio influenţă a familiei nu putea să o apere pe Kate de panica ce o cuprindea cu fiecare pas dureros care o apropia de sala de aşteptare de la radiografie. Şchiopătând pe lângă un grup de canapele şi fotolii comode, ea se aşează pe scaunul de plastic turnat al unui telefon public, de parcă acesta ar fi fost o barcă de salvare.

Will. Trebuia să-l găsească pe Will.

Kate se strădui să-şi amintească prefixul complicat pentru Anglia, înainte de a forma numărul

telefonistei căreia îi dictă numărul biroului din Londra al lui Sutton, *Yamesway & Falk.*

Niciun răspuns. Când îşi aminti diferenţa de fus orar de cinci ore, sună la hotelul *Savoy,* dar Will nu era nici acolo. Punând receptorul jos, lui Kate îi veni să plângă.

Dacă cineva i-ar spune măcar ce se întâmplă. Ştia că era rău. Dar *cât* de rău?

Teama o cuprinse în valuri. *Sunt pedepsită. Am tăcut, chiar după ce am ştiut că era furată. Acum îmi este luată.*

Kate habar nu avea cât stătuse acolo, în pantalonii ei kaki, pătaţi de la scoarţa de stejar, şi cu bluza în carouri, roşu cu alb, cu mâinile pe mânerul bastonului. Puteau să fi trecut minute sau ore. Când un doctor, cu păr ca nisipul, în halat alb, a apărut în faţa ei, clipi surprinsă, de parcă ar fi fost prinsă dormind.

Kate fu informată, pe un ton sumbru, că accidentul lui Skyler a produs un hematom epidural. Va avea nevoie de o operaţie urgentă, ca să uşureze presiunea pe creier.

În timp ce ea şi fiica ei erau transportate cu elicopterul, Kate se simţi de parcă fusese înălţată de un ciclon, ca Dorothy. Puteau să se îndrepte spre vreo ţară din basme, unde trăiau vrăjitoare şi monştri, şi nu spre spitalul de pediatrie *Langdon* de pe Strada 84 est din Manhattan.

Doctorul Westerhall, neurochirurgul pediatru, îi aştepta când sosiră. Îndesat, cu păr cenuşiu, tuns scurt, o făcu pe Kate să se gândească la un general care merge repede pe un culoar în Pentagon. Strângerea lui de mână, fermă, uscată, era ca o injecţie cu un calmant. Legănată de încrederea din vocea lui, abia înţelegea ce-i spunea despre

dificultăţile şi riscurile implicate în acest gen de operaţie. Ea dădea doar din cap, de parcă ar fi înţeles fiecare cuvânt, gândindu-se în acelaşi timp: *Nu-mi pasă cum o faci, doar salveaz-o, fir-ar să fie, salveaz-o!*

Două ore mai târziu, Kate stătea în perimetrul de aşteptare, în faţa camerei asistentelor, sorbind, dintr-o ceaşcă de carton, cafea luată de la automat şi pe care nu o dorea, dar trebuia să facă neapărat ceva.

Încercase să o sune pe Miranda, însă îi răspunsese robotul. Îşi aminti că era o licitaţie în Greenwich la care Miranda plănuise să liciteze pentru un fotoliu *Hunzinger,* pe care îl văzuse în revista *Arts and Antiques Weekly.* Acum probabil că se îndrepta spre locul acela grăbindu-se nebuneşte, pentru că o aşteptase pe Kate până în ultimul moment posibil, întrucât aceasta îi promisese că se va întoarce la timp ca să-i ţină locul la magazin.

Kate se gândi un moment s-o cheme pe mama ei, dar nu avea energia. Mama îi va îngreuna doar situaţia, cerând să-i spună ce se face, cine anume şi dacă acest doctor Westerhall era *cineva cunoscut.* Cu alte cuvinte, dacă era unul dintre specialiştii de pe Park Avenue, frecventat de cercul ei de prieteni.

Kate n-ar fi putut suporta. Avea energie doar pentru Skyler.

— Trebuie să fii masochistă sau să ai un stomac de oţel.

Kate se uită în sus la o pereche de ochi uimitori de albaştri, pe faţa drăguţă a unei tinere femei cu păr blond şi o rochie verde-pal. Arăta vag familiar, cu pometii izbitori şi maxilarele cam pătrate. Lucra oare aici? Nu purta halat şi nici plăcuţă cu numele ei, dar tonul vioi şi zâmbetul cald au eliminat-o din rândul părinţilor nefericiţi pe care Kate îi văzuse plimbându-se

acolo ca nişte stafii.

Cu un oftat obosit, Kate puse ceaşca de cafea pe masa joasă din faţa ei.

— De fapt, nu o beau, spuse ea.

— Pot să-ţi aduc altceva? O băutură răcoritoare?

Kate simţi că va primi şi o veste… şi se ruga să nu fie una rea. De ce altceva s-ar fi ocupat femeia asta de ea?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea.

— Eu sunt Ellie Nightingale… secţia psihiatrie. Dumneata eşti doamna Sutton, nu-i aşa?

Tânăra femeie întinse mâna, pe care Kate o simţi fermă şi capabilă.

— Doctorul Westerhall s-a gândit că poate ai nevoie să stai de vorbă cu cineva.

Kate simţi că se încordează. Oare chirurgul ştia ceva şi nu-i spusese… ceva care ar face-o să se dezintegreze?

Raţiunea se impuse din nou. O veste atât de rea i-ar fi transmis-o doctorul personal.

— Nu sunt îngrijorată pentru *mine,* ci pentru fiica mea, zise Kate, neputând să-şi reţină o notă ascuţită din voce.

— Şi eu aş fi îngrijorată.

Răspunsul lui Ellie Nightingale, departe de a fi încurajator, era onest şi Kate simţi că se relaxează puţin.

— Nu pari a fi un psihiatru, comentă ea, cu un mic zâmbet.

Dacă se uita bine la ea, Ellie nu părea nici destul de în vârstă pentru a fi aşa ceva. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de ani.

Ellie făcu o mutră acră.

— Fac un externat aici, pentru doctorat. Dacă o să

încep să vorbesc ca un psihiatru, promit să-mi reconsider cariera, nu vreau să fiu oficială.

Ea se aşează pe fotoliul din faţa lui Kate, netezindu-şi părul lung până la umeri, de culoarea stejarului lustruit. Purta o pereche de cercei atârnaţi.

— Simţi nevoia de companie?

— Nu în mod deosebit, îi spuse Kate, uşor mirată de lipsa ei de bună-cuviinţă.

Ellie trebuie să-i fi văzut expresia, pentru că îi zâmbi şi îi spuse:

— Nu te îngrijora, nu mă simt jignită.

— N-a fost intenţionat.

— Nu-i nimic. Doar eşti mamă, nu? Probabil că eşti foarte speriată.

Kate o privi de parcă o vedea pentru prima dată. Era surprinsă să găsească la un spital o persoană atât de directă, având în vedere că de obicei acolo ţi se vorbeşte de sus sau cu indiferenţă.

— Fiica mea o să se facă bine, declară ea. Apoi adăugă mai moale: Dar îţi mulţumesc şi apreciez grija dumitale.

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că eu consider că doctorul Westerhall e cel mai bun? întrebă Ellie sinceră. A făcut aceeaşi operaţie unuia dintre copiii soţului meu, chiar săptămâna trecută, iar micuţul pleacă mâine acasă.

Kate o privi confuză.

— Paul este rezident la secţia terapie intensivă pentru nou-născuţi, explică Ellie.

— Înţeleg.

O văzu pe Ellie că se uită la bastonul ei. Spre deosebire de alţii care îşi mutau repede privirea ca să nu o jignească, femeia se uită la ea deschis.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

Un moment, Kate crezu că era vorba despre Skyler, apoi îşi dădu seama că Ellie se referea la accidentul *ei.*

— Accident de călărie, spuse ea. Când văzu că Ellie nu întrebase din politeţe, ci era interesată, continuă: Participam la concursul *Hampton Clasic;* urma să fie ultima mea apariţie… pentru un timp. Eram însărcinată în luna a patra. Plouase, terenul era noroios. Calul meu a alunecat şi a intrat direct în obstacol. Nu-mi amintesc multe după aceea. Mi s-a spus că a căzut peste mine. Mi-a sfărâmat aproape toate oasele din picior.

— E un miracol că n-ai pierdut copilul.

Kate deschise gura ca să corecteze neînţelegerea, să spună că Skyler nu era copilul pe care îl aştepta ea, apoi îşi dădu seama că spusese mai mult decât trebuia să ştie această străină.

Ea dădu pur şi simplu din cap.

Ceva îi frământa mintea – ceva ce nu putea defini. Nu putea să se descotorosească de sentimentul că o *cunoştea* pe femeia asta, dar nu de aici. Din altă perioadă…

— Ai copii? întrebă Kate, ca să fie politicoasă, deşi nu o interesa.

O umbră păru că trece peste faţa frumoasă, cu pomeţi proeminenţi, a lui Ellie.

— Am avut… o fetiţă.

Nu continuă. Dregându-şi glasul, se sprijini de spătar şi spuse veselă:

— Paul şi cu mine intenţionăm să ne facem o familie când o să termine el rezidenţa şi când eu o să-mi termin studiile; dar o să mai dureze un timp.

Brusc, Kate se lumină. Văzu în minte tăietura din ziar, acum o relicvă îngălbenită, ascunsă într-o carte

rareori deschisă din biblioteca ei de acasă. Un nume pe care îl îngropase adânc în memorie a revenit la suprafaţă, cu o recunoaştere tăioasă.

Ellie. Şi numele tinerei mame fusese Ellie. Alt nume de familie… dar atunci nu era căsătorită.

Am avut o fetiţă.

Doamne… s-ar putea să fie ea?

Nu, bineînţeles că nu, îşi spuse Kate. Asemenea coincidenţe se întâmplă doar în filme şi în romane. Adevărat, era o asemănare. Dar fotografia din ziar era neclară şi trecuseră opt ani de atunci. Faţa, a cărei îngrijorare fusese atât de bine prinsă în fotografie, s-ar putea să nu mai arate aşa acum.

Şi totuşi…

Kate se gândi la rugăminţile ei mute în decursul anilor, la rugile ei pentru iertare de la Dumnezeu pentru ceea ce făcuse, pentru groaznicul păcat comis, pentru că nu o dăduse pe Skyler înapoi mamei ei adevărate. Cât de mult îşi dorise să ştie ce s-a întâmplat cu acea tânără fată!

Kate, uitându-se fix la Ellie Nightingale, simţi o senzaţie de înţepături care i se răspândea pe pielea capului. Duse o mână la gât, unde pulsul bătea repede.

Potoleşte-te, se certă în sinea ei. *Eşti prea obosită, asta-i tot. Îţi imaginezi nişte lucruri. Doar în acest oraş trebuie să fie sute de femei tinere cu numele Ellie.*

În acelaşi timp, în mod absurd, Kate se gândi la acea poveste de groază, care circula seara în anii ei de liceu: o fată singură acasă, într-o noapte întunecată, aude zgomote şi aleargă să închidă ferestre şi să încuie uşi… ca să-şi dea seama că un nebun, scăpat de la ospiciu, este *în casă.*

Oare se minţise, crezând că se putea ascunde de ceva de care nu avea scăpare – ceva ce eventual îi era

predestinat?

Cuprinsă brusc de o nevoie morbidă să ştie, Kate se trezi spunând:

— Te deranjează dacă te întreb ce s-a întâmplat cu fetiţa dumitale?

Îşi ţinu răsuflarea, tremurând.

Ellie nu răspunse imediat. Îşi încrucişă picioarele, apoi îşi reluă poziţia. În cele din urmă, strângându-şi braţele la piept, spuse cu voce blândă:

— A fost răpită.

Kate simţi că inima i se opreşte.

— Îmi pare rău, şopti ea. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru dumneata.

— A fost ca sfârşitul lumii.

Ellie îi aruncă o privire atât de îndurerată, încât Kate voia cu disperare să se îndepărteze ca de un foc pe care l-a declanşat şi i-a scăpat de sub control.

Ellie îşi trecu o mână peste obraz, parcă pentru a-şi aranja o mască strâmbată. În timp ce Kate stătea nemişcată, gata să cedeze, tânăra femeie, în rochie verde-pal, care probabil era mama fiicei ei, se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, se scuză ea. Dar dacă ai nevoie de mine pentru orice, sunt pe-aici toată ziua. Poţi să mă chemi cu pager-ul.

Kate fu cuprinsă de un calm eteric, pe care îl recunoscu în profunzimea minţii ca un început posibil de isterie. Avu nevoie de toată voinţa ei ca să-şi menţină oarecum laolaltă fragmentele care se dezmembrau.

— Mulţumesc, s-ar putea, minţi ea.

Chiar în timp ce stătea, acolo, uluită de remuşcări, pentru că o furase pe femeia aceea, Kate se gândea: *Dacă încearcă să o ia înapoi pe Skyler, am s-o opresc*

în orice mod aş putea. Se înfruptase din pomul cunoaşterii şi nu se mai putea amăgi cu gândul că mama adevărată a lui Skyler era ascunsă undeva într-un loc îndepărtat. Va trebui să o ascundă pe fiica ei de această femeie blondă, zâmbitoare, care... *Ah! cum a putut să-mi scape...* Semăna atât de bine cu Skyler. Deşi o parte din ea ar fi dorit să cadă în genunchi în faţa lui Ellie şi să-i ceară iertare, Kate voia ca ea să plece... să iasă pentru totdeauna din viaţa lor.

Se cutremură când Ellie spuse cu inocenţă:

— Dacă nu mă cauţi, o să trec mâine pe aici, să văd ce face fiica dumitale. Sunt sigură că până atunci va fi scoasă de la reanimare.

Înainte să-i poată răspunde, ea plecă. Urmărind-o dând colţul, înaltă, cu picioare lungi, cum va fi şi Skyler într-o bună zi, Kate se lăsă moale în fotoliu. Se simţea secătuită, plată, fără sânge, ca o siluetă desenată cu creta pe covor.

Dacă Will ar fi aici! se gândi ea.

Da, şi de ce ajutor ţi-ar putea fi? îi şopti o voce interioară.

Gândul ei se întoarse la ziua îndepărtată când îl confruntase pe Will cu presupunerea în legătură cu mama adevărată a lui Skyler. Soţul ei principial, bărbatul care a dat afară un oaspete de la cină, pentru că a spus o glumă rasistă! Will fusese atât de supărat de însăşi *ideea* că Skyler aparţinea altcuiva, încât, fără o vorbă, i-a întors spatele lui Kate şi a ieşit din casă. Se întorsese a doua zi dimineaţă, nebărbierit, zburlit, fixând-o cu ochi injectaţi, care păreau să o acuze de o crimă de care nu-şi amintea să o fi comis.

— N-o să mai vorbim despre asta niciodată, a spus el cu o voce mortal de liniştită, încât ea simţise că-i îngheaţă sângele.

Şi n-au mai vorbit. Will se ocupa de afaceri; sub conducerea lui competentă, firma imobiliară, întemeiată de tatăl lui, îşi triplase veniturile în ultimul deceniu. Era şi un soţ bun în multe privinţe, loial şi atent... chiar dacă ea rămânea frustrată de faptul că el nu voia să discute nimic din ceea ce o frământa pe ea şi la care nu avea o soluţie imediată, concretă.

Astfel încât ea singură fusese lăsată cu flacăra eternă a crimei lor de nerostit. Ea singură o păzise.

Iar acum, ei îi revenea să ţină departe destinul care îşi făcuse drum prin uşa încuiată a tăcerii ei şi ameninţa fiinţa la care ţinea cel mai mult.

Pe la ora opt în seara aceea, doctorul Westerhall apăru ca un înger obosit, cu halat verde, mototolit, şi o eliberă pe Kate din purgatoriul ei. Skyler rezistase la operaţie, îi spuse el, şi dădea semne că-şi va reveni complet. Kate, plângând de epuizare şi de uşurare, încercă din nou să-i telefoneze lui Will la Londra. Aproape imediat ce a terminat să-i spună despre Skyler, el alergă să prindă primul avion spre casă.

Sosi a doua zi, dimineaţa devreme, şi în momentul când el intră în camera lui Skyler de la etajul nouă, în pavilionul *Thompson,* Kate simţi uşurare. Îşi petrecuse noaptea pe o canapea cu noduri, de lângă patul fiicei lor. Acum, privind faţa îngrijorată a soţului ei, simţi că nu mai putea suporta singură totul.

— Ah! exclamă ea. Ah, Will, slavă Domnului că eşti aici!

Îl îmbrăţişă, fără să-i pese de mirosul puternic al unui bărbat nespălat, aflat în panică nervoasă în ultimele opt ore.

Ochii lui Will erau injectaţi, iar costumul lui arăta ca şi hainele ei în care dormise. Dar ce imagine

binevenită: faţa lui dragă, cu trăsături puternice şi cicatricea subţire de deasupra unei sprâncene, unde fusese lovit la vârsta de nouă ani cu o greblă mânuită de o precoce vecină în vârstă de şapte ani, aceeaşi fată cu care avea să se căsătorească într-o bună zi.

— Iisuse, când mă gândesc că stăteam în afurisitul ăla de club, sorbind coniac cu lordul Nu-Ştiu-Cum şi nu mă gândeam decât cum să-l fac să obţin un angajament din partea lui la proiectul *City Island...*

Se opri şi îşi frecă obrazul cu o mână.

Kate ştia că proiectul *City Island* era unul dintre cele mai mari de care s-a ocupat vreodată firma lui Will – o dezvoltare de multe milioane de dolari, care implica demolări şi reconstrucţii pe o mare secţiune de teren de pe malul apei. Din punct de vedere financiar, firma se angajase puternic, prea puternic chiar, iar acum se părea că grupul de investiţii britanic avea de gând să se retragă. Cum li s-a fi părut britanicilor când Will îi părăsise în mijlocul negocierilor? Doar acum, după ce Skyler îşi revenise, Kate îşi putea permite o undă de îngrijorare în legătură cu ce putea însemna asta pentru firmă şi pentru ei, dacă afacerea eşua.

Îl ajută să-şi scoată haina, spunând liniştit:

— Nu puteai face nimic. Oricum, lucrul cel mai important este că se face bine.

Kate nu putea nici măcar să rostească vorbele folosite de doctorul Westerhall, propoziţii ca: „Nu sunt daune permanente şi se vede că sistemul locomotor nu e atins”. Însăşi ideea unei daune sau infirmităţi era de neconceput.

Will se uita cu îngrijorare la fiica lor, care dormea în pat, cu o perfuzie prinsă de braţ, capul bandajat cu tifon făcând-o să semene cu cel mai mic maharajah din lume.

— S-a trezit deja? întrebă el în şoaptă.

— Acum câteva ore, dar era destul de ameţită, îi răspunse Kate. Am îmbrăţişat-o doar şi a adormit din nou.

Will traversă camera şi se aşeză pe scaunul de lângă patul lui Skyler. Îi mângâie cu mare blândeţe fruntea, partea care nu era bandajată, înainte de a se apleca şi a-şi lăsa obrazul pe mâna ei mică, bronzată de soare. Avea lacrimi în ochi.

Kate aşteptă câteva minute înainte de a se apropia de el şi a-i pune o mână pe umăr.

— Îţi aminteşti când am aşezat-o primă oară pe un cal? întrebă ea cu glas tare. N-avea mai mult de doi ani. Expresia ei era ca un Crăciun în iulie. A urlat când am încercat s-o dau jos. Ar fi stat ore întregi pe şaua aia, doar ca să fie plimbată.

El se uită la ea clipind des.

— Kate! spuse şi vocea i se frânse.

Ea strânse convulsiv, între degete, cămaşa lui.

— Ştiu, ştiu. Dar acum e în regulă.

Se gândi o clipă să-i spună lui Will despre Ellie, dar la fel de repede respinse ideea. El o va acuza doar că-şi imaginează şi, chiar dacă ar crede-o, la ce le-ar ajuta să se îngrijoreze amândoi? Nu, mai bine să-l lase pe Will să se ocupe de ce ştia cel mai bine, adică de situaţii concrete, să pună întrebările potrivite şi să obţină răspunsuri ferme.

Acum, după aerul hotărât de pe faţa lui, când se ridică, ea vedea că ăsta era exact lucrul pe care plănuia să-l facă.

— Aş vrea să stau de vorbă cu doctorul Westerhall, spuse el cu voce fermă. Am sunat la neurologul-şef de la Spitalul de copii din Boston, în drum de la aeroport. S-ar putea să-l aducem aici

pentru un consult.

O porni spre uşă.

— Nu ştiu dacă e cu adevărat nev… începu să protesteze Kate.

Will făcu un gest familiar cu mâna.

— Uite ce e, Kate, sunt sigur că Westerhall e competent, dar nu face rău o a doua părere.

Vorbea liniştit, cu o încredere căpătată în timp, când a ştiut ce vrea şi a reuşit în general să obţină.

Dacă ar fi atât de bun şi de puternic în alte privinţe! se trezi ea că-şi doreşte*. În situaţii care au mai multă legătură cu vindecarea, decât cu rezolvarea.*

În momentul în care Will ieşi din cameră, ea se întinse pe canapea, intenţionând să închidă ochii până la întoarcerea lui. Era atât de obosită! Mai obosită decât îşi amintea să fi fost după vreuna dintre cele patru operaţii ale ei, când nu crezuse că era posibil să existe destule oase în piciorul şi şoldul ei ca să aibă nevoie de atâtea cuie de oţel care să le adune. *Dar am supravieţuit… la fel o să fie şi cu Skyler.*

Kate se trezi la un sunet familiar – vocea care, de la început, când nu era decât un plâns, o făcea întotdeauna să tresară din somnul cel mai adânc.

— …opt, o auzi pe Skyler spunând. Ziua mea e înainte cu o săptămână de a lui Mickey. Ea e cea mai bună prietenă a mea.

Vorbele erau tărăgănate, de parcă mai era pe jumătate adormită.

Kate sări în sus, devenind brusc conştientă când o văzu pe fiica ei proptită aproape drept într-un tron de perne… şi pe femela blândă, subţire, care stătea pe marginea patului ei.

Kate o urmări pe Skyler încercând să soarbă apă dintr-o cană, pe care Ellie Nightingale o ţinea la buzele

fiicei ei. *Visez,* se gândi ea. Dar niciun vis nu o impresionase aşa, strângându-i inima şi provocându-i o acreală arzătoare în gât.

Skyler o văzu că s-a ridicat şi îi zâmbi slab.

— Mami!

Era foarte palidă, cu cearcăne vinete sub ochi, cu vocea puţin mai tare decât o şoaptă.

— Ah, iubito!

Kate se repezi înainte cu un ţipăt înăbuşit, strângând-o la piept cât putu mai uşor.

— Mă doare, mami. Mă doare peste tot.

Skyler tremura în braţele ei, de parcă se străduia să nu plângă.

— E-n regulă, draga mea, o mângâie Kate, gata şi ea să plângă. O să te faci bine, îţi promit, totul e bine acum. Ai căzut şi te-ai rănit, dar o să te faci repede bine.

— Ştiu. Asta a spus şi ea.

Skyler îi zâmbi lui Ellie şi se lăsă din nou pe perne.

Kate încercă să nu se uite fix, dar nu se putea opri. *Ele seamănă atât de mult!* Doamne, femeia nu vedea lucrul ăsta? Cum aşa?

— Tocmai se trezea când am trecut pe-aici, îi spuse Ellie lui Kate. N-am vrut să te tulbur.

— A fost drăguţ din partea dumitale că ţi-ai amintit de noi.

Kate îi mulţumi, binecuvântând-o în minte pe mama ei, care o antrenase din copilărie să-şi ţină ascunse şi cele mai puternice sentimente – un talent care devenise la ea la fel de automat, ca şi respiraţia.

— A fost plăcerea mea.

Ellie puse ceaşca de plastic pe noptiera de lângă pat. Zâmbetul ei spre Kate, peste capul lui Skyler, era aproape dornic.

— E într-adevăr o fetiţă foarte specială. Sunteţi fericiţi că o aveţi.

Inima lui Kate făcu o cădere în gol.

— Da, ştiu.

Văzu că Skyler încerca să spună ceva şi se aplecă spre ea.

— Mami, Cricket e şi el bine?

— E absolut sănătos.

Habar n-avea dacă poneiul era bine sau nu, nu se gândise nicio clipă la el.

Satisfăcută, Skyler închise ochii.

— Mami… murmură ea fără să termine propoziţia.

— Sunt aici, rosti Kate. Şi tata. O să se întoarcă într-un minut.

Ellie se ridică, netezindu-şi fusta; azi purta o bluză auriu-pal şi o fustă albastră, care se potrivea cu ochii ei.

Skyler mormăi ceva… ceva care suna ca „Nu pleca” şi, într-un moment de uluire, Kate nu ştiu dacă era vorba despre ea sau despre Ellie.

— Mă bucur că lucrurile s-au terminat cu bine, îi spuse Ellie lui Kate, când ieşi.

Kate luă mâna fermă, întinsă de Ellie, şi îşi permise luxul de a înfrunta privirea deschisă a lui Ellie. Simţi că se închide cercul strâns în jurul ei, ca un laţ. Erau unite într-un mod. Îngrozitor, imuabil, aşa cum se temuse ea de la început că se va întâmpla, într-o bună zi.

În timp ce fiecare celulă a ei ţipa „lasă-ne în pace, nu te mai întoarce niciodată”, se trezi că remarcă, cu o voce joasă şi cu o pasiune abia reţinută:

— E foarte preţioasă pentru tatăl ei şi pentru mine. Aş muri dacă aş pierde-o vreodată.

— Nu, n-ai muri, spuse Ellie, cu convingerea

simplă a cuiva care ştie mai bine. Dar mă bucur că nu va trebui să descoperi lucrul acesta.

Kate zâmbi trist şi, urându-se mai tare decât a urâse vreodată o fiinţă umană, înfipse adânc în inima lui Ellie cuţitul pe care numai ea îl vedea:

— Nu, dacă va fi în puterea mea, spuse ea.

Capitolul 2

1989

La aniversarea de şaptesprezece ani a lui Skyler Sutton, s-au întâmplat două lucruri.

Primul a fost că şi-a pierdut virginitatea în remiza de bărci a casei de vacanţă a părinţilor ei de la Cape Cod, cu Prescott Fairchild, student la *Yale* şi fiul unor vechi prieteni de familie. Ea plânse puţin şi sângeră mult… dar, în ansamblu, decise că a fost o experienţă destul de bună, având în vedere că nu era îndrăgostită de Prescott.

Al doilea lucru, complet fără legătură – sau aşa credea ea – a fost că nu şi-a mai pus dorinţe, când a suflat în lumânări, ci a făcut un jurământ să afle tot adevărul despre mama ei.

De-a lungul anilor, pe Skyler o stăpânise dorinţa de a şti despre mama ei adevărată. Avea fantezii despre o femeie străină, care apare la uşa din faţă, suspinând şi spunând că totul a fost o greşeală îngrozitoare; că a lăsat-o pe Skyler singură doar câteva momente, în timp ce ea s-a dus fuga la magazin. Povestea inventată de Skyler era că mama ei fusese lovită de un taxi în drum spre casă şi şi-a petrecut luni de zile în comă, iar când şi-a recăpătat cunoştinţa, a constatat că fetiţa ei dispăruse.

Altă dată, Skyler se vedea găsind-o pe femeie… şi fiind primită cu răceală. Mama se uita la ea cu ochi morţi spunând că nu vrea să ştie de ea, că n-a vrut *niciodată.*

Oricum, Skyler trebuia să afle ce era în spatele poveştii care i se spusese, cu blândeţe şi cu dragoste, de către părinţii ei când avea şase ani, că fusese găsită abandonată într-o casă, de o mamă care nu a lăsat nicio adresă.

Când era mică, temerile ei luaseră forma unor coşmaruri, din care se trezea înfăşurată în aşternutul mototolit şi umed, gâfâind şi plângând. Coşmaruri în care se vedea lăsată singură… umblând pe o stradă întunecoasă, strigând-o pe mama ei, fiind urmărită de siluete negre, sinistre. Depăşise visele urâte, dar acestea fuseseră înlocuite de ceva mai rău: bănuiala îngrozitoare că părinţii ei îi ascundeau ceva, ceva prea groaznic pentru a fi rostit.

Skyler văzuse asta în ochii mamei ei. Era ceva adânc, ascuns, dureros. Simţise lucrul ăsta şi în modul în care tatăl ei devenea prea ocupat ca să discute, atunci când se vorbea despre adoptarea ei.

Dar, indiferent cât de rău ar fi, nu poate fi mai rău decât să nu ştii.

Gândul acesta îi veni în timp ce stătea pe vine, pe pardoseala de ciment a grajdului de la Stony Creek, înfăşurând un bandaj elastic la piciorul stâng al calului ei. Soarele nu răsărise încă şi, cu toate că vremea era caldă, simţi că tremură. Trecuse exact o săptămână de la ziua ei de naştere. Şi, exact peste trei ore, avea să concureze, la secţia de sărituri pentru juniori, la un concurs de binefacere la Salem, la o jumătate de oră distanţă cu maşina de la Northfield. Dar cu asta o făcea să fie nervoasă. Lui Skyler i se strângea

stomacul, gândindu-se cum să o abordeze pe mama ei.

Tot amânase până după concurs; cu nervii deja întinşi la maximum, Skyler nu voise să rişte o scenă care putea să le supere pe amândouă. În plus, aşteptase toţi anii aceştia. Ce mai conta încă o zi?

Oricum, mâinile ei se mişcau cu o neîndemânare nefamiliară, iar stomacul şi-l simţea ca pe o cârpă udă şi stoarsă. Nu se putea opri să nu se gândească la marea discuţie pe care plănuise să o aibă cu mama ei în seara asta.

Recunoştea acum în sinea ei că tot ce se întâmplase cu Prescott avea legătură cu rezolvarea problemei acesteia. După aceea, întinsă sub el în răcoarea remizei bărcilor, uitându-se la reflexia apei pe plafonul înclinat, simţise o adevărată legătură cu mama ei naturală. Oare fusese la fel şi pentru *ea,* prima dată? Fusese şi ea adolescentă, singura ei greşeală fiind aceea că a rămas însărcinată?

Skyler fixă bandajul, se ridică şi dădu o palmă uşoară pe crupa calului şi se învârti încet în jurul lui. Cancelar, cu coama împletită strâns şi cu părul cafeniu periat până la strălucire, îi aruncă o privire plină de reproş când ea întinse mâna să-i strângă chingile. El ştia pentru ce era toată agitaţia asta şi nimic nu-i era mai neplăcut decât să fie legat într-un vagon de cai şi să fie cărat la un spectacol, kilometri întregi pe un drum de ţară. Zgârie cu copita pardoseala de ciment şi clătină din cap, suficient de tare ca să zăngăne din lanţurile care îl ancorau.

— Ştii, n-are rost să te montezi… pleci şi asta este, îl certă ea cu afecţiune. În plus, nu eşti singurul care e nervos. Crezi că mie nu mi-e frică?

Concursul *Ballyhew,* clasificat ca fiind de categoria A, era cel mai prestigios dintre cele la care participase

până atunci. Ea şi Mickey aveau să se înfrunte cu cei mai buni săritori din regiune. Nu puteau să-şi permită niciun pas greşit.

— Vagoanele sunt afară. Eşti gata?

Mickey, conducându-şi calul Appaloosa, ieşi din întunericul coridorului. Îmbrăcată cu pantaloni de călărie şi cu o bluză cu mânecile suflecate, cu o ţigară neaprinsă în colţul gurii, arăta ca având mai mult decât şaptesprezece ani.

— Cancelar vrea să se răzgândească, îi spuse Skyler prietenei sale, uitându-se cum acesta îşi culcă urechile când îi puse pe spate pătura groasă.

— Şi eu aş face la fel în locul lui, râse Mickey, aprinzându-şi ţigara cu o brichetă *Bic,* veche. Carusel o să-i scoată sufletul, iar el ştie asta.

Părul ei negru era în dezordine, iar ochii, de un albastru-închis, o priviră pe Skyler amuzaţi.

— A, da? Cine a ieşit pe primul loc la secţia de vânătoare de la Twin Lakes?

— Asta, doar pentru că lui Carusel i-a zburat o potcoavă.

— După câte îmi amintesc, nu e singurul lucru pe care l-a aruncat.

Skyler îşi aminti, râzând, cum Appaloosa se încăpăţânase şi o aruncase pe Mickey într-un tufiş.

Dar zâmbetul lui Mickey, departe de a fi speriat, părea plin de provocare.

— Tu eşti cea speriată, recunoaşte! Ştii că am să te las în urmă.

Aşa stăteau lucrurile încă de pe vremea când erau la Clubul *Ponei,* dar dacă altcineva ar fi îndrăznit să o tachineze pe vreuna din ele, acela sau aceea ar fi trebuit să se lupte cu două femei, în loc de una singură. Ea şi Mickey crescuseră, practic, împreună la

Stony Creek şi Skyler o iubea ca pe o soră.

— Continuă să vorbeşti, poate ai să te autoconvingi, îi zise Skyler peste umăr şi deschise uşile duble, ducându-şi calul în curte.

Două camioane cu trailere pentru cai, agăţate la bara din spate, aşteptau în parcare. Şoferii camioanelor fumau şi beau cafea din ceşti de plastic. Skyler se opri să inspire aerul cu miros de fân proaspăt, uitându-se spre orizontul mărginit de copaci, deasupra căruia răsărea acum soarele. Lumina lui aurie strălucea în rouă de pe pajişte.

Skyler simţi un moment de relaxare înainte ca gândul la mama ei adevărată să-i reapară în minte.

— Mă întreb dacă mai trăieşte.

Nu şi-a dat seama că vorbise cu glas tare, decât atunci când Mickey îi aruncă o privire piezişă prin fumul mişcător al ţigării şi o întrebă:

— Cine?

— Mama mea adevărată. Cea care mă considera atât de dragă şi de preţioasă, încât a decis să mă lase cadou proprietarului.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la ea tocmai acum?

— Nu ştiu, zise Skyler. Cred că nu mă pot opri să nu mă gândesc ce-ar zice dacă ar putea să mă vadă acum. Vreau să spun, ar fi mândră de mine? Măcar *i-ar păsa?*

Mickey îi aruncă o privire lungă, în timp ce trăgea din ţigară, aruncând o spirală de fum spre cerul albastru, răcoros, care avea să fie fierbinte la amiază. Nu era prima oară când Skyler îi împărtăşea gândurile ei intime în legătură cu mama ei adevărată… şi nu avea să fie ultima. Mickey înţelegea că nu existau răspunsuri la întrebări care nu aveau logică.

— Putea să fie şi mai rău. Măcar tu ai avut doi din

trei, zise ea, ridicând din umeri. Părinţilor mei adevăraţi nu le pasă de mine, dar tu ai o mamă şi un tată care te ţin în palmă.

Skyler mângâie, gânditoare, gâtul mătăsos al lui Cancelar.

Adevărul amar era că, la fiecare săritură pe care o făcea, la fiecare premiu pe care îl dorea, nu o mâna doar dorinţa de a învinge, ci şi gândul la mama ei. Ca şi când Skyler ar fi putut să-i dovedească femeii care a alăptat-o, a schimbat-o şi apoi a părăsit-o, pur şi simplu, că ea era cineva.

În timp ce ele îşi duceau caii la trailerele care aşteptau, Skyler simţi cum Cancelar se trage înapoi.

— Las-o baltă, Cancelar, mormăi Skyler, trăgându-l de frâu.

Dar când ajunseră la rampa de aluminiu, sprijinită de uşa din spate a primului trailer, Cancelar se opri. Rămase acolo privind-o, până când Skyler băgă mâna în buzunar şi scoase un morcov. Ţinându-l în faţa lui, nu i-l dădu până nu au trecut peste rampă în trailer.

Se gândi atunci la mama ei. Ar putea fi şi ea tot atât de uşor de momit, încât să dezvăluie ceea ce ţinuse ascuns în toţi aceşti ani? Aşezându-se pe bancheta din spate a maşinii prăfuite a lui Duncan, alături de Mickey, Skyler se rugă în gând să reuşească să o facă pe mama ei să se destăinuie.

În drum spre Şoseaua 22, trecând pe strada principală a satului cu magazinele ei albe şi cu lămpile de inspiraţie victoriană, îi făcu semne Mirandei care îi răspunse. De obicei, vara şi toamna, ea o înlocuia la magazin pe Kate când aceasta urmărea circuitul concursurilor de sărituri, constituind galeria de o singură persoană a lui Skyler.

În dimineaţa aceea, Kate plecase înainte, ca să prindă un loc mai bun în tribună. Skyler zâmbi, neputând să-şi amintească nicio ocazie când mama ei nu fusese acolo alături de ea. Şi după operaţie, când Skyler a stat la pat mai mult de o săptămână, mama ei îşi petrecuse ore în şir citindu-i şi ajutând-o să alcătuiască un album cu fotografii de cai, din reviste.

Mickey are dreptate, se gândi ea, *sunt cu adevărat norocoasă.* Şi asta nu doar pentru că avea părinţi grozavi. Crescând aici, avusese toate avantajele, fără ca totuşi să fie răzgâiată.

Northfield, aflat la doar douăzeci de kilometri la nord de Greenwich, cu vile şi garaje pentru patru maşini, era un loc unde rolul banului nu se vedea prea mult. Niciuna dintre fetele cu care mersese Skyler la şcoală nu avea maşină luxoasă şi nici nu alerga în mod special după haine de la casele mari de modă.

Ce o făcea deosebită pe mama ei nu era faptul că mergea în baston şi că a suferit. Durerea era întotdeauna acolo, zărindu-se în ridurile fine de la ochi şi de la gură, lucind în spatele fiecărui zâmbet ca vârful unui cuţit ascuţit. Mama nu se plângea şi nu vorbea niciodată despre asta… dar ştia să păstreze secrete.

Ce secret păstrează oare în legătură cu mama mea adevărată? Ce lucru îngrozitor ascunde privirea aceea întunecată din ochii ei, ori de câte ori ating acest subiect?

Uitându-se pe geamul maşinii, Skyler spera din tot sufletul că făcea ce trebuia, deschizând această cutie a Pandorei.

Concursul de binefacere *Ballyhew,* care se ţinea în fiecare an în luna august, era cunoscut ca o trambulină a noilor talente. Iar până la amiază, Skyler şi Mickey se

descurcaseră destul de bine în preliminarii, ca să intre în concursul de sărituri al juniorilor-proprietari.

Când Skyler îşi conduse calul afară din podoc, fu surprinsă să constate că era mai puţin nervoasă decât se aşteptase. Se uită spre tribunele aglomerate, sperând s-o vadă pe Kate. Dar era prea multă lume, iar Cancelar se învârtea, agitat, împiedicând-o să se concentreze.

Îl conduse spre terenul de concurs cu gard alb, cu obstacole construite inteligent şi îl opri puţin înaintea porţii, unde era agitaţie: grăjdari care mai aranjau câte ceva la cai, antrenori care dădeau sfaturi de ultim moment, călăreţi care plimbau caii nervoşi în cercuri. În aer plutea un nor de praf ridicat de copite şi cizme, iar căldura era deja insuportabilă, deşi nu era încă ora douăsprezece. În depărtare, clădirea elegantă şi păşunea verde de la Ballyhew străluceau ca un miraj în deşert.

Skyler se aplecă să-l mângâie pe Cancelar pe gât. Era nervos... dar la fel era şi ea. Simţea pulsul bătându-i în tâmplă şi închise ochii, străduindu-se ca acesta să nu se transforme în durere de cap. În gând, îl îndemnă: *Ascultă, Cancelar, asta-i şansa cea mare. Trebuie să câştigăm, aşa că fii atent, în regulă?*

Ea apăruse cu el în sezonul trecut, câştigând panglici la concursuri din categoria A şi locul patru la concursul de echitaţie *Macklay.* Dar, la şase ani, el era încă tânăr.

Şi era mic. Aproape ca un ponei mai mare. Dar Cancelar ştia să sară. Doamne, ce bine ştia!

Skyler zâmbi, amintindu-şi de ziua când a ajuns la Orchard Hill. Fusese în urmă cu doi ani. Calul de rasă olandeză a fost cadoul ei pentru aniversarea celor cincisprezece ani. El a dărâmat uşa boxei lui, a ieşit în

curte şi a sărit un gard de aproape doi metri.

Dar ea ştia că săritura în câmp sau pe terenul de antrenament nu e totuna cu o competiţie. Iar concursurile de până acum fuseseră o briză uşoară în comparaţie cu acesta.

La preliminarii, Cancelar a avut doar trei greşeli, pentru că a refuzat să sară la şase bare şi s-a calificat între primii nouă din treizeci şi şapte. Dacă avea să câştige concursul ăsta – *dă, Doamne!* – va avea suficient punctaj ca să intre în finalele Zonei I, din septembrie, la South Hadley.

— Numărul 18, Bănuţ norocos, călărit de Amanda Harris...

Urletele megafoanelor îl înnebuneau pe Cancelar. Skyler strânse frâul şi îl ţinu cu picioarele. Nu trebuia să controleze ordinea concurenţilor de pe placa de afişaj. Fusese pusă în urmă cu o oră şi ştia că ea era a doua.

— Noi urmăm, şopti ea.

Sub casca ei de catifea, Skyler îşi simţea pielea capului de parcă era în flăcări. Accidentul acela stupid, de pe vremea când avea opt ani, îi deranjase cumva nervii; prea multă emoţie îi ridica tensiunea.

Nu o ajuta nici dacă stătea sub soarele fierbinte, de august, într-un costum de călărie creat pentru răcoarea ceţoasă a Angliei: pantaloni şi cizme negre, o haină strâmtă, de gabardină albastră, peste o bluză albă, cu guler pe gât, cu monogramă, prins cu o mică broşă cu diamante, în formă de potcoavă.

Inspiră adânc şi se uită spre Duncan care stătea în faţa avizierului. Se uita la diagrama traseului, cu ochii aproape închişi, de parcă nu ar fi ştiut parcursul de la cap la coadă şi invers, de parcă nu ar fi mers alături de ea, măsurând numărul de paşi din faţa fiecărui

obstacol, controlând barele.

Acum, prinzându-i privirea, el veni spre ea şi, fără un cuvânt, îi ajustă curelele. Urmărindu-l, Skyler simţi o uşoară exasperare, înainte de a-şi aminti că, dacă nu ar fi fost Duncan, cu îndrumarea lui atentă şi cu ochiul lui ager la amănunte, ea probabil că nu ar fi fost aici.

— El a avut probleme cu ultima combinaţie triplă la „O greşeală, ieşi afară”, îi spuse Duncan. La al nouălea obstacol, se duce în colţ. Ţine-l în centru, dacă poţi.

Ochii albaştri, cu o privire dură, o studiară un moment, apoi, parcă satisfăcut de ce vedea, o aprobă din cap.

— Am să fac tot ce pot, zise Skyler.

Oricum, nu tripla o îngrijora. Gândul ei era la obstacolul şapte, un zid cu o mică apă în faţa lui, un dreptunghi albastru, sclipitor, lung de peste trei metri şi lat de şaizeci de centimetri. Nu e mare lucru, dacă animalul nu se teme de apă ca de moarte.

Ca mânz, Cancelar era să se înece într-un lac. De atunci, orice arăta, mirosea sau semăna a apă îl făcea să se cabreze, dacă nu o putea bea din găleată. Ea l-a antrenat toată vara trecută, luându-l mereu prin pârâul din spatele grajdului, până când apa a crescut, acoperind pietrele de pe fundul pârâului. Totuşi, nu se ştie niciodată.

La începutul cursurilor, bazinul cu apă a fost singura săritură refuzată de Cancelar. Aceeaşi săritură o făcea acum, cu uşurinţă, Bănuţ norocos.

Acesta „avea” până acum doar două puncte penalizare, o lovitură cu piciorul din spate într-o săritură triplă. Era un săritor bun, dar nu prea rapid. După ultima săritură, când trecu pe lângă cronometrul de la poarta de ieşire, timpul lui apăru pe tabela

electronică: 40, 789 secunde.

— Numărul 38, se anunţă la megafon când Bănuţ norocos ieşi din ring, clătinând din cap. Skyler Sutton pe Cancelar.

Skyler era conştientă de toţi ochii din tribune şi din loja arbitrilor, de parcă un reflector se îndreptase spre ea. Două mii de spectatori o priveau, aşteptând să-i impresioneze.

Trebuie să câştig, se gândi ea. Nu doar pentru că ar dovedi că era bună… ci pentru că ar fi o prevestire bună. Dacă va duce astăzi acasă panglica albastră, îşi spuse Skyler, atunci nimic din ceea ce avea să afle despre mama ei nu putea fi chiar atât de îngrozitor.

Duncan dădu roată în jurul lui Cancelar, controlându-l din cap până în picioare, înainte de a-i face lui Skyler un semn din cap. Oferindu-i unul dintre rarele lui zâmbete, îi spuse grav:

— Ţine minte, trebuie multă muncă pentru ca să ai noroc. Tu ai muncit mult. Acum, să ai noroc.

Nu doar norocoasă, ci şi rapidă. *Trebuie să merg mai repede decât ceilalţi.*

La sunetul clopoţelului, Cancelar trecu prin poartă ca o rachetă. Primul obstacol îl trecu cum ar sări un copil coarda. Trecu şina încrucişată, o dublă, având câţiva centimetri deasupra.

Poţi s-o faci, Cancelar… aşa. Încă unul! Acum altul.

Trecu de numărul patru, un obstacol vertical sponsorizat de *Grand Union Place* şi împodobit ca să arate ca un stand de produse. Abia atinse pământul, că îl mână înainte, îndemnându-l spre următorul obstacol, un zid cu două bare deasupra. Trecându-l, atinse cu piciorul din faţă bara care se mişcă. Ea simţi o înţepătură de panică. Dar bara rezistă. *Da.*

Ajungând la următorul obstacol în unghi prea ascuţit, Cancelar o coti spre dreapta şi ea trebui să-l aducă înapoi. Timp preţios pierdut. Skyler simţea la fel de acut fiecare secundă, cum simţea soarele care îi lipise bluza de spate.

Ea îşi fixă privirea pe următorul obstacol – numărul şapte. *În regulă, pornim, puneţi-vă cureaua de siguranţă.*

Dar când se apropiară de obstacolul cu bazinul cu apă, Skyler simţi cum scade cadenţa. *Ah, Doamne... el ştie, pune frână.* Se ivi apa şi ea îl îndemnă în gând: *Haide, Cancelar, poţi s-o faci. Haide!*

Folosindu-şi muşchii pulpelor şi ai picioarelor, Skyler îl strânse cu toată puterea, aplecându-se peste gâtul lui, propulsându-l înainte pe Cancelar cu o voinţă aproape fizică – lucru pe care el trebuie să-l fi simţit, pentru că deodată grăbi ritmul, apoi, rotunjindu-şi spinarea, trecu peste dreptunghiul cu apă, cu picioarele din faţă strânse, aterizând în siguranţă.

În comparaţie, restul cursei păru uşor. Nici combinaţia triplă, despre care o atenţionase Duncan, nu l-a deranjat pe Cancelar. El a plutit peste ele şi a galopat pe lângă cronometru, de parcă era dus de valul ovaţiilor mulţimii.

Un tur fără greşeală!

Cu coada ochiului, Skyler văzu cifrele roşii de pe tabela electronică: 32, 845 secunde. Dacă nimeni nu va face parcursul fără greşeală în timp mai scurt, ea va fi prima.

— E grozav! spuse unul dintre grăjdarii de la poarta de ieşire. Era Russ Constantini. Va fi greu de bătut, adăugă el.

Alison Brentner, pe armăsarul ei alb, Pinteni de argint, a urmat cu timpul de 34, 032, având şase

greşeli. Trei refuzuri l-au eliminat pe Bun şi mult, călărit de Nate London. Veselul a făcut şaisprezece greşeli, lăsând-o în lacrimi pe călăreaţa proprietară Anna MacAllister.

Când Duncan şi grăjdarul lui, Craig Losey, l-au dus pe Cancelar la grajduri, Skyler rămase lângă gard. Urma Mickey să concureze.

Dar ceva se întâmplase. Calul negru, care venea spre teren, nu era Carusel, iar bărbatul care-l călărea nu era Mickey. Skyler, îngrijorată, se uită la caii şi la călăreţii din padoc. Unde Dumnezeu era Mickey?

După o scurtă căutare, o găsi pe prietena ei sub unul dintre corturile folosite ca grajduri. Dar Mickey nu era singură; era cu veterinarul. Doctoriţa Novick, o femeie greoaie, cu o coadă blondă, lungă şi groasă, stătea pe vine în faţa lui Carusel, palpându-i cu blândeţe chişiţa dreaptă.

— Pare un ganglion, spuse ea.

Mickey se uită la veterinar, cu faţa albă, de parcă s-ar fi ridicat după o căzătură.

Cu timpul, piciorul lui Carusel se va vindeca, dar putea fi scos din competiţie luni de zile.

Skyler puse o mână blândă pe coastele calului şi rosti întrebarea, pe care Mickey era prea uluită ca s-o pună:

— Cât de rău este?

Nu trebuia să întrebe cum s-a întâmplat; răniri din cauza stresului erau destul de obişnuite la caii antrenaţi patru-cinci ore pe zi înaintea unui concurs.

— Eu l-aş ţine deoparte restul sezonului, spuse doctoriţa, ridicându-se greoi. Sub cortul deschis pe laturi, aerul era fierbinte şi înăbuşitor, iar zgomotul mulţimii pătrundea spre ele.

— Ce-ar fi să i-l deschidem?

Skyler lucrase ultimele veri la Clinica veterinară din Northfield şi avea ceva experienţă în domeniu.

— Ar putea ajuta, dar are nevoie mai mult de o doză de odihnă de modă veche. Îmi pare rău. Aş fi dorit să vă pot oferi un remediu miraculos.

Skyler îşi apăsă obrazul de gâtul lui Carusel, care mirosea a ulei de sugari pe care Mickey îl folosea ca să facă să-i lucească pielea.

— Ai auzit, băiete? Treci la clubul medical, murmură ea plină de dezamăgire pentru prietena ei, dar ştiind că Mickey ar fi nemulţumită de orice gest de simpatie care i-ar provoca lacrimi.

Calul fornăi, întorcând capul să o împungă drăgăstos cu botul. Doctoriţa zâmbi şi spuse:

— Te pricepi la ei… Te-am văzut cu calul tău. Unii dintre tinerii ăştia… În fine, poate n-ar trebui să folosesc termenul „chinuit”, dar le pasă de caii lor la fel ca de o plimbare cu maşina lui tăticu’.

— Eu o să urmez Şcoala de medicină veterinară, după colegiu, îi spuse Skyler.

Tatăl ei insistase să se ducă mai întâi la *Princeton,* susţinând că o diplomă în arte liberale îi va oferi o educaţie mai complexă.

— Dacă nu o să ajungi să te omori mai înainte, zise doctoriţa, luându-şi trusa medicală. Eşti nebună, ştii? Te pocneşti una după alta şi tot mai vrei.

Cine ştie mai bine ca mine? se gândi Skyler bătăioasă. Îi apăru în minte o imagine neclară a unei camere de spital, cu infirmiere care intră şi ies.

Se uită la Mickey care avea o expresie pe care Skyler o numea „Nu încălcaţi terenul”.

Ştia că Mickey nu va plânge. Va fuma o ţigară, de parcă ar vrea să dea foc hambarului şi va înjura ca un băiat de la grajd, până când avea să se răcorească.

— Şchiopăta când a intrat în podoc, îi spuse nefericită Mickey. Le-am cerut să mă schimbe cu Evan Saunders, ca să aduc pe cineva să se uite la piciorul lui Carusel.

Mickey făcuse două runde bune la preliminarii şi avea şanse la o panglică la sărituri. Acum, vara ei va fi stricată. Iar ăsta era ultimul sezon înainte să împlinească optsprezece ani, după care nu mai putea concura la juniori.

— La naiba! înjură Skyler.

— Mie-mi spui? gemu Mickey. Acum sunt nevoită să-i explic tatii de ce trebuie să plătească şase luni de găzduire pentru un cal care nu poate fi călărit. Deja face pe nebunul cu pensia alimentară. Avocaţii mamei se ocupă de asta.

Skyler îşi feri ochii de ai lui Mickey. Ştia cât de mult însemna lucrul acesta pentru prietena ei; nu doar să câştige o panglică, ci şi să-i arate afurisitului ei tată că e o călăreaţă destul de bună ca să se califice la categoriile deschise pe bani… Dacă ajungea acolo, el nu avea să mai ţipe că ea îl costă o avere.

Îi veni brusc o idee, dar aşteptă un moment, înainte de a vorbi, permiţându-şi să-şi imagineze consecinţele. Putea să greşească. Dar atunci la ce-ar mai fi buni prietenii? N-ar face oare Mickey acelaşi lucru pentru ea?

— Ai putea călări pe Cancelar, sugeră slab Skyler.

Mickey îi aruncă o privire speriată. Speranţa străluci scurt în ochii ei, dar şi-o reprimă imediat.

— Las-o baltă.

— Taci şi ascultă-mă! Ai mai călărit pe el; îl cunoşti. Trebuie să ai grijă doar de obstacolul cu apă.

Mickey îşi strânse degetele în pumn.

— Iar *tu* mă cunoşti pe mine, rosti cu o voce dură,

de parcă tăia geamul. Eu sar ca să câştig. Aş face orice ar fi nevoie.

Skyler o privi sfidător.

— Dovedeşte-o!

Trecu un lung moment, în care Skyler luă în considerare posibilitatea ca Mickey să câştige panglica albastră. Ea îşi dorea acea panglică la fel de mult ca şi Mickey. Deosebirea era că ea nu avea *nevoie* să câştige, oricum, nu din motive financiare. Ea avea deja totul: un fond frumos pus deoparte, o căsuţă lăsată de bunica ei, un cal care valora cât o casă frumoasă într-un cartier bun.

Totul, în afară de faimă.

De pe teren se auzea reverberând megafonul.

— Numărul 32, Cavalerul negru, călărit de Melody Watson.

Cavalerul negru, al nouălea, ar fi ultimul la sărituri dacă Mickey nu-şi mişca fundul să fie acolo în următoarele cincisprezece minute. Şi atât îi trebuia ca să pună din nou harnaşamentul pe Cancelar.

Ea urmări expresia de pe faţa lui Mickey, care ducea un război cu ea însăşi. Apoi prietena ei inspiră adânc şi spuse:

— Bine, accept.

Era, desigur, un lucru neobişnuit. Dar nimic în regulament, din câte ştia Skyler, nu specifica faptul că un călăreţ nu putea schimba calul în timpul competiţiei, nici măcar în ultimul moment. La cortul arbitrilor au fost nişte sprâncene ridicate, dar, în timp ce Skyler o urmărea pe Mickey ducându-l pe Cancelar pe poartă, îşi puse sub semnul întrebării doar bunul ei simţ. Trebuia să bată timpul ei cu Cancelar, iar Mickey era singura săritoare din circuitul juniorilor pentru care contau panglicile.

Trebuie să fiu nebună, gemu Skyler în sinea ei. Nu se putea gândi decât la mama ei care stătea undeva în tribune şi îşi putea imagina doar ce o să zică.

Skyler îşi mai aminti o dată că Mickey ar fi făcut acelaşi lucru pentru ea. Totuşi, nu-şi putea stăpâni un sentiment de superioritate, când piciorul din spate al lui Cancelar atinse bara de sus a primului obstacol pe care îl luase atât de frumos cu ea pe spatele lui. Mickey era în forma ei obişnuită. Sărea ca nimeni altcineva, cu bărbia sprijinită pe coama calului, cu coatele în afară, cu fundul ridicat. Din fericire pentru ea, în acest sport nu avea importanţă cum arăţi. Important era să treci peste obstacol.

Iar Mickey zbura.

Doamne, uită-te la ea!

Cancelar era deja la jumătatea cursei, trecând bazinul cu apă doar cu o mică ezitare. Când ajunse la gardul Grand Union şi părea că va trece prin el, Mickey îi ridică brusc capul şi, practic, îl împinse peste obstacol. Ultima combinaţie triplă era să o coste o nouă greşeală, dar când pluti peste al treilea element şi trecu prin faţa cronometrului, rezultatul cursei ei fără greşeală apăru pe afişaj ca zâmbetul dispreţuitor ce lumina acum faţa lui Mickey. 32, 805.

Mai rapid decât timpul lui Skyler, cu mai puţin de o zecime de secundă.

Skyler nu ştia dacă să aplaude sau să plângă.

Câteva minute mai târziu, în cercul câştigătoarei, între Mickey şi Cancelar, cu panglica în mână, ea avu imaginea vie cu Mickey şi ea, la treisprezece ani, aplecate peste toaleta din baia ei, vărsându-şi maţele după o orgie cu vin de mere de la ferma Boone şi prăjiturele cu ciocolată.

— Asta o să te înveţe minte să fii atât de drăguţă

data viitoare, murmură Mickey în timp ce aparatele de fotografiat ţăcăneau şi camerele de luat vederi susurau. Avea lacrimi în ochi când îi zâmbi lui Skyler.

Skyler scoase o batistă din buzunarul hainei şi i-o întinse lui Mickey.

— Îţi curge nasul.

— Mulţumesc, zâmbi Mickey ştergându-şi ochii pe furiş.

— Nu-mi mulţumi. Am vrut doar să mă asigur că ai să participi la finalele zonale ca să-ţi ard eu fundul.

Deşi nu regreta actul ei de altruism, Skyler nu era chiar atât de sigură că se bucura că Mickey câştigase. I-ar fi plăcut mai mult dacă ea ar fi fost cea care să ţină panglica albastră în faţa camerelor, recunoscu Skyler în sinea ei. Dar să fii a doua nu era sfârşitul lumii.

Singura confruntare pe care nu avea intenţia să o piardă era aceea pe care plănuise să o aibă în seara aceea cu mama ei.

Şi la aceea nu va fi nicio panglică albastră, se gândi ea… *doar noi dureri de cap.* Pentru că Skyler avea sentimentul că, în acest caz, adevărul va fi mai dureros decât minciunile.

La cină, în seara aceea, Skyler abia putea să mănânce.

În sufrageria mare, cu tavan înalt, de la Orchard Hill, pe care Kate o făcuse mai puţin oficială, cu pereţii coloraţi şi cu un bufet de brad plin cu ceramică mexicană strălucitoare, Skyler se simţea atât de încordată, încât se mira că părinţii ei nu i-au simţit starea de spirit. Dar, judecând după felul cum tatăl ei vorbea despre ultimul lui proiect, o fostă clădire a poliţiei din Soho pe care o transformase în apartamente luxoase – şi după aerul foarte interesat

de pe faţa mamei ei, Skyler trase concluzia că, în fond, ea nu era în centrul universului lor.

Tata era preocupat, o simţea după tonul vocii lui. Ea ştia că erau multe probleme cu proiectul din Soho şi că multe au mers deja prost; o grevă sindicală, un constructor care s-a retras, iar acum se părea că erau probleme cu zona. În ultima vreme, Skyler îi auzise tot mai des pe părinţii ei vorbind în şoaptă despre bani. Ea înţelesese că firma avea datorii, dar nu spunea oare tata că, în domeniul imobiliar, nesiguranţa era „natura bestiei”? Nu-şi putea imagina să se întâmple ceva cu adevărat teribil.

Skyler nu mai urmări conversaţia lor. În schimb, repetă în gând ce avea să-i spună mai târziu mamei.

Decise că nu avea rost să încerce să-l facă pe tatăl ei să se deschidă faţă de ea. Cu el nu puteai discuta lucruri personale… lucruri care te îngrijorează sau te sperie. O iubea fără rezerve, nu se îndoise niciun moment de lucrul ăsta, dar Skyler îi făcuse întotdeauna confidenţe numai mamei ei.

Brusc, ea interveni:

— Aţi auzit despre Torey Whitaker?

— Se căsătoreşte, atâta ştiu, răspunse Kate uitându-se în sus calmă, ridicându-şi privirea de la farfuria ei cu somon fiert, rece, şi orez cu şofran.

— Asta nu-i tot, va avea un copil, zise Skyler, urmărind cum părinţii ei schimbă priviri surprinse. M-am întâlnit cu sora ei, azi la concurs. Diana mi-a spus că mama ei caută nebuneşte să facă nunta cât mai repede.

— În locul lor, eu nu m-aş grăbi aşa de tare. Tatăl ei se şterse cu şervetul apretat. Tânărul ăla al ei mi se pare că se simte puţin prea bine cu ideea de a avea socri bogaţi.

— Am văzut-o zilele trecute pe Marian Whitaker la magazinul *Shop & Shop,* spuse mama gânditoare. Mi-a spus că le cumpără copiilor o casă ca dar de nuntă, dar, vai de mine, un copil!

Ea clătină din cap, un zâmbet apărându-i pe buze. Cu o voce plină de ironie, ea adăugă:

— Nu-mi pot închipui de ce Marian nu a amintit lucrul ăsta.

— N-are importanţă, din moment ce se căsătoresc, spuse Skyler.

— Depinde pe cine întrebi. Tatăl ei chicoti. Pot să pun pariu că bătrânul Dickson face un atac de cord din cauza asta.

Lui Skyler nu-i ieşea din cap cum de tatăl ei părea să se facă tot mai frumos cu trecerea fiecărui an. Prietenele ei spuneau mereu că arată mai mult ca un actor de cinema, deşi el îşi bătea joc când ea îi spunea asta.

— Au să mă pună, te pomeneşti, la muzeul figurilor de ceară, glumea el.

Dar cu trăsăturile lui ferme şi cu părul des de culoarea cănilor de cositor de pe etajera căminului din spatele lui, arăta mai curând distins decât bătrân. Nu că la cincizeci de ani ar fi bătrân, îşi aminti ea repede.

— Sky, n-ai mâncat aproape nimic. Mama aruncă o privire tăioasă la farfuria în care mâncarea lui Skyler stătea aproape neatinsă. Te simţi bine?

— Cred că puţin obosită, răspunse Skyler, coborându-şi privirea. Concursul m-a doborât.

În maşină, în drum spre casă, mama comentase în special lucruri ca dificultatea parcursului, ce călăreţi sunt favorizaţi de juriu şi de ce, şi despre persoanele cu care s-a întâlnit şi şi-au amintit de ea din trecut. Dar acum se uită la Skyler şi zise:

— Ştii, am fost cu adevărat mândră de tine azi.

— Puteam să fiu mai bună, protestă Skyler. Am fost cam lentă la prima săritură.

— Mă refer la ce ai făcut pentru Mickey, zise cu blândeţe Kate.

Skyler simţi că roşeşte şi murmură:

— N-a fost chiar aşa mare lucru.

Tata, ca de obicei, nu se alătură schimbului lor de vorbe, el se uita afară pe uşile din sticlă la ceva ce îi atrăsese atenţia lângă terasă. Încruntându-se absent, el observă:

— Afurisitele astea de cârtiţe strică pajiştea. Kate, credeam că i-ai spus grădinarului să pună mai multe curse.

— Am să vorbesc din nou cu el, spuse ea calmă.

Într-un efort vizibil de a schimba subiectul, ea se întoarse spre Skyler şi o întrebă cu veselie:

— Te vezi cu Pres în seară asta?

Mama habar nu avea că ea şi Prescott deveniseră amanţi. Skyler îşi dădea seama după tonul vocii ei.

— A spus că o să treacă pe-aici, replică ea cu indiferenţă. Un prieten al lui ne-a invitat la o petrecere, dar nu sunt sigură că pot să-i fac faţă.

Acum nu era sigură dacă mai putea face faţă unei confruntări cu mama ei. De fapt, se simţea mai mult decât doar obosită. Simţea că îi vine să vomite.

Ar fi oare corect să răstoarne barca? Să-şi arunce îndoielile şi acuzaţiile în calmul care o înconjura?

Skyler îşi considerase întotdeauna căminul ca fiind aproape magic, ca ţările în care se refugiază oamenii în poveşti. Iubea Orchard Hills, cu întinderea de câmpie deschisă şi grajdurile de piatră, pe care vizitatorii care vin prima oară îl confundă cu clădirea principală, până când ajung la casa uriaşă în stil colonial, la o jumătate

de kilometru în spatele acestuia. În interior, nu erau camere mari, doar multe, multe odăi plăcute, unde canapele şi fotolii umflate cu perne cusute în cruciuliţe şi şaluri croşetate îţi făceau cu ochiul, invitându-te în poala lor.

Oriunde se uita, Skyler vedea dovada mâinilor îndemânatice, iubitoare ale lui Kate, un buchet de gladiole reflectate în oglinda de deasupra căminului, un ceas în formă de trăsură care bate dulce pe bufet, colecţia de forme antice pentru prăjiturele care ocupă un raft în dulapul cu porţelanuri.

Skyler se temu brusc pentru ce avea de pierdut, mai curând decât pentru ce voia să câştige.

Ceva atinse piciorul lui Skyler şi ea se aplecă să scarpine o ureche mătăsoasă, care a fost urmată repede de un nas negru, rece, care apăru de sub faţa de masă apretată. Belinda era aşa o cerşetoare! Era dezgustător cât de răsfăţată devenise, gândi Skyler, rupând o bucăţică de pâine şi dând-o labradorului lor.

În acel moment, apăru Vera ca să strângă masa cu toate cele nouăzeci de kilograme ale ei, într-o rochie înflorată şi cu o încruntare de dezaprobare pe faţa smeadă când văzu farfuria neatinsă a lui Skyler, înainte de a o lua de acolo.

— Cred că am să mă schimb, pentru orice eventualitate, spuse Skyler scuzându-se.

De fapt, nu avea chef să iasă… dar, în funcţie de felul cum vor merge sau nu lucrurile cu mama ei, s-ar putea ca, după aceea, să nu aibă chef nici să stea acasă.

Sus, în dormitorul ei, Skyler îşi scoase şortul şi bluza de bumbac şi îşi îmbrăcă o bluză roşie de mătase şi o pereche de pantaloni *Lewis* roşi la genunchi. În timp ce Belinda o urmărea dintre pernele de pe

canapeaua din faţa patului, ea se studie în oglinda măsuţei de toaletă.

Dar, indiferent cum înclina Skyler oglinda ovală, ceea ce se reflecta în ea era fundamental neschimbat: faţa ei cu maxilarele pătrate şi pomeţii înalţi; trupul subţire cu şolduri atât de înguste, încât o făceau să arate aproape ca un băiat. Şi părul. Era atât de des, încât nu voia să stea drept, orice făcea.

Se întrebă, la fel ca întotdeauna, dacă moştenise aspectul de la mama ei – iar dacă da, ar recunoaşte ea femeia aceea dacă s-ar întâmpla să o întâlnească pe stradă?

O bătaie discretă în uşă fu urmată de apariţia lui Kate care anunţă.

— Tatăl tău şi cu mine ne-am gândit să mergem cu maşina la Greenwich, la un film. Dacă tu şi Pres vreţi să vă alăturaţi nouă, sunteţi bine veniţi. Nu plecăm înainte de o oră.

Skyler privi imaginea lui Kate din oglindă, simţind un val de dragoste pentru mama care, în probleme de inimă, nu i-a refuzat niciodată nimic.

— Nu, mulţumesc, cred că o să-i invităm pe prietenii noştri aici la o petrecere nebună şi să o spargem toate sticlele de vin din pivniţă, spuse ea fără expresie.

— Atâta timp cât nu varsă nimeni ceva pe covoare, spuse Kate cu blândeţe. A, şi din *Montrachet 72* păstraţi ceva pentru tata. El zice că e ultima ladă.

— Eşti imposibilă, râse Skyler întorcându-se spre Kate.

— Mi s-a mai spus.

Kate traversă camera şi se lăsă pe canapea, alături de Belinda, care mârâi la această încălcare şi refuză să se mişte. Aproape că nu avusese nevoie de

bastonul ei în seara asta, observase Skyler. Mama avea una dintre zilele ei mai bune, ceea ce înseamnă că va avea dispoziţie să vorbească. Lui Skyler i se răsuci stomacul. Privirea ei se fixă la ochii verzi-cenuşii ai lui Kate, de pe faţa uşor pistruiată, care părea că nu îmbătrâneşte.

— Mamă… începu Skyler încet, îndreptându-se spre locul unde stătea ea. Nu mi-ai ascunde, nu-i aşa, dacă ar fi ceva cu adevărat important ce ar trebui să ştiu?

Kate zâmbi şi înclină capul.

— Ce te face să pui o asemenea întrebare? Ţi-am ascuns eu vreodată ceva?

— Nu, din câte ştiu.

— Şi atunci… de ce întrebi?

— Mi-ai spune chiar dacă te-ai gândi că m-ar necăji?

Kate se uită acum la ea curioasă şi o uşoară roşeaţă îi apăru în obraz. Răspunsul ei veni de data asta mai încet şi părea mult mai gândit.

— Ar depinde de situaţie, bănuiesc. Făcu o pauză, apoi întrebă cu blândeţe: Ce vrei să ştii?

Skyler se luptă un moment cu ea însăşi, nesigură dacă să continue. *Curiozitatea a ucis pisica,* gândi ea cu un chicotit. Totuşi, amestecul întunecat de speranţă şi teamă, pe care-l reţinuse atâta timp în ea, ieşi la suprafaţă ca apa care inundă malurile râului.

— Vorbeşte-mi despre mama mea.

Ea urmări cum i se albesc obrajii lui Kate şi ochii îi deveniră uriaşi pe faţa palidă. Skyler simţi o nevoie plină de panică de a-şi retrage cuvintele, dar era prea târziu.

Dar vocea lui Kate, când vorbi, era calmă, răbdătoare, chiar puţin surprinsă.

— Doamne, dar ce a mai rămas de spus?

— Da. Ştiu. Mi-ai spus că am fost abandonată… dar ce nu ştiu este de ce. Spre neliniştea ei, Skyler îşi dădu seama că era gata să plângă. Cum poate o mamă să plece, pur şi simplu, de lângă copilul ei, fără măcar să lase un bilet? Cum poate cineva… să dispară aşa, pur şi simplu?

Cu o voce plată, liniştită, Kate zise:

— Uneori e greu să înţelegi ce poate să facă un om. Ochii ei păreau să-i ardă pe ai lui Skyler. Draga mea, ce te-a făcut să ridici brusc problema? Ţi-a spus cineva ceva?

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Nimeni nu era nevoie s-o facă. Şi nu e ceva ce a apărut aşa, brusc. Încă de când mi-ai spus, când aveam şase ani, m-am tot gândit mereu la asta.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Sky… sunt sigură că a avut motivele ei.

— M-a părăsit!

— Mă îndoiesc că vreuna dintre noi şi-ar putea imagina ce condiţii ar obliga o mamă să facă un asemenea lucru.

Dar ceea ce Skyler nu-şi putea imagina erau condiţiile oricât de disperate care ar fi obligat-o pe Kate să renunţe la ea.

Cu un suspin, ea se lăsă în genunchi în faţa mamei ei, îngropându-şi faţa în poala ei care nu-i fusese refuzată niciodată. În ciuda valului de dragoste şi recunoştinţă care o cuprinse, Skyler era mai sigură ca oricând că mama ei, Kate, îi ascundea ceva.

— Mamă… te rog… spune-mi. N-am să-ţi reproşez că ai ţinut secret. Promit. Orice ar fi, pot să suport. Nimic nu poate fi mai îngrozitor decât să nu ştii.

Kate se aplecă în faţă, trăgând-o spre ea pe Skyler

într-o îmbrăţişare strânsă. Skyler o simţea tremurând, dar foarte slab, senzaţia unui instrument care vibrează încă după ce s-a cântat pe el.

Când ea s-a retras, în cele din urmă, avea un zâmbet obosit, îndurerat. Cu grijă, ea aranjă pernele de pe canapea şi se lăsă din nou pe ele.

— Draga mea, de ce nu ai venit la mine mai devreme? N-am ştiut! Desigur că nu te învinuiesc că te întrebi. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim…

În timp ce Skyler cerceta expresia inocentă, cu ochi limpezi, a lui Kate, o îndoială îşi făcu loc în mintea ei. *Ah, Doamne, dar dacă într-adevăr nu mai e nimic altceva?*

Discutaseră asta în toţi aceşti ani, dar disperarea care o frământa pe Skyler nu se asemăna cu ce simţise până atunci.

— Desigur, a fost o investigaţie, îi spuse Kate fără vreun semn de nerăbdare că trebuie să explice totul din nou. Ni s-a spus că poliţia i-a întrebat pe vecini, dar nimeni nu ştia nimic. Apartamentul se pare că nu era nici măcar pe numele mamei tale. Locuise cu o prietenă, sau o soră, nu sunt sigură, iar după ce ea, mama ta a plecat… prietena ei a dispărut şi ea.

— Dar nu era niciun bilet? N-a lăsat nimic?

Skyler îşi dădea seama că ridica vocea, aproape de ţipăt.

— Mi-e teamă că nimic ce putea fi o urmă.

Kate îşi strânse mâinile în poală, iar ochii ei verzi-cenuşii se umplură de lacrimi.

— Dacă vrei să mărturisesc că am sperat şi m-am rugat ca mama ta să nu fie găsită, bine. N-a trecut nicio zi în care să nu-i mulţumesc acelei femei în rugăciunile mele pentru că nu se întoarce la tine. Ştiu cât de îngrozitor sună lucrul ăsta… dar vezi, eu te

iubeam atât de mult, încât nu-mi puteam imagina să te dau înapoi. Acesta-i adevărul, draga mea, singurul adevăr care contează.

Skyler crezu că tot ce îi spunea Kate era lucrul cel mai aproape de adevăr pe care îl putea obţine de la ea. Drumul se termina aici. Dacă mai era altceva, nu o va afla de la Kate. O cuprinse dezamăgirea şi, odată cu ea, un fel de uşurare curioasă. Poate că erau într-adevăr lucruri pe care e mai bine ca oamenii să nu le cunoască, indiferent cât de mult cred ei că doresc să le ştie. Poate…

Skyler izbucni în lacrimi.

Când braţele mamei o înconjurară, ţinând-o cu mai multă blândeţe de data asta, legănând-o uşor, durerea lui Skyler se linişti puţin, iar golul din ea se umplu cu dragostea pe care o simţea venind de la Kate.

Cel puţin, pentru moment.

Pentru că, în sufletul ei, ştia că nu se va elibera niciodată de dorinţa de a şti povestea pe care doar mama ei adevărată i-o putea spune.

Cândva, gândi ea. *Cândva, am să te găsesc… sau tu ai să mă găseşti. Cândva am să ştiu.*

Capitolul 3

New York 1994

Ellie Nightingale era în sala de întrunire a grupului Ocrotirea sănătăţii homosexualilor de pe Strada 20 Vest, unde, în fiecare marţi seara, între şase şi opt treizeci, se aduna grupul ei de bolnavi de SIDA. Mai erau câteva minute până la şase şi nu sosiseră încă toţi membrii grupului. Se aşează mai bine pe fotoliu şi

se uită în jur – la automatul de cafea de pe masa şchioapă din colţ, unde Roy Pariti încerca fără succes să stăpânească ceaşca de plastic din mâna lui ce tremura în timp ce o umplea; la canapelele şi fotoliile aşezate în cerc unde câţiva veniţi mai devreme vorbeau încet între ei. În spatele ei, radiatorul fâsâia încet, deşi ar fi fost destul de cald în cameră şi fără el – neobişnuit pentru sfârşitul lui octombrie.

Ellie formase acest grup în urmă cu patru ani, la puţin timp după ce-şi deschisese cabinet particular. La sfârşitul celor cinci ani mânaţi de adrenalină de la spitalul *Bellevue* şi doi la *St. Vincent,* unde lucrase jumătate de normă în timp ce îşi organiza cabinetul, acesta se dovedise a fi exact ceea ce avea nevoie. Uneori, în timpul programului ei foarte încărcat – care ajunsese să includă treizeci de pacienţi la cabinetul particular, precum şi un grup de perechi joi seara – avea tendinţa să uite esenţialul. Dar aici, în această sală, în fiecare marţi seara, simţea că tot ceea ce ştia şi în ce credea se unea într-un mod intens de vital. Acest grup de bărbaţi muribunzi aveau ceva special, toţi fiind soldaţi într-un război în care nu există o parte victorioasă. Un război în care se luptau din greu şi cât puteau de demn şi cu umor.

În anii ’80, când îşi făcea munca de post-doctorat, la *Bellevue,* fusese martoră directă în linia întâi. În saloanele deschise văzuse lucruri care o şocaseră, dându-i o nouă înţelegere. Bărbaţi cu SIDA mureau încet, morţi îngrozitoare, fără un prieten sau un membru de familie care să-i viziteze; bărbaţi ostracizaţi de alţi pacienţi, de teamă să nu fie infectaţi, erau ţinuţi la distanţă de personalul spitalului. Subiectul tezei ei – *Moartea pe lună: un studiu al problemelor etice implicate în tratarea bolnavilor de*

SIDA – dăduse naştere unei uşoare controverse în cadrul comunităţii medicale atunci când a fost publicată în revista *American Psychologist.* Mulţi au fost înfuriaţi de analogia pe care o făcea cu coloniile de leproşi din secolul al XIX-lea; alţii erau dispuşi la o tratare mai miloasă.

Dar din această dezbatere a reieşit acest grup. A început cu o duzină de bărbaţi şi cu toate că membrii iniţiali muriseră de atunci, acum numărul lor era de zece. Chipurile se schimbau de la un an la altul, dar emoţiile crude care se revărsau în fiecare săptămână nu se reduceau niciodată. Noii membri simţeau imediat, aproape din momentul în care intrau, că aici era un loc sigur, un loc unde nimeni nu-i va judeca sau condamna. Aici era reconfortare pentru muribunzii care învăţau cum să trăiască mai bine.

Acum, uitându-se prin sală, Ellie se trezi că numără capete. Lipsea unul singur. Apoi îşi aminti că Evan Milner intrase luni în spital. Îşi notă în memorie să treacă pe la Beth Israel în cursul săptămânii, să vadă ce face.

În acelaşi timp, Ellie se trezi imaginându-şi o scenă de spital cu totul diferită, una care implica viaţă, viaţă nouă, nu moarte.

— Oricând de azi înainte, spusese obstetricianul Christei. Un copil. După toţi aceşti ani de nereuşite şi dezamăgiri, avea în sfârşit să se întâmple. Ellie simţi un val de bucurie care se înălţa ca un zmeu în vânt… apoi coborî în spirală.

Dacă s-ar putea relaxa, să nu se mai îngrijoreze!

Christa nu semăna cu celelalte, îşi spuse în sinea ei. În ultimele luni au vorbit la telefon la două zile şi adolescenta nu dăduse semne că s-ar răzgândi. Dar atâta timp cât copilul nu era aici, cum putea ea să fie

sigură dacă da sau nu…

Ellie se opri. *Abţine-te,* îşi autocomandă ea. O vorbă favorită a Georginei, prietena şi fosta ei îndrumătoare de la *St. Vincent,* îi veni în minte lui Ellie. „Nu da atenţie necazurilor pe care nici nu le-ai împrumutat încă”. *Bun sfat,* se gândi ea. Oare nu avea destule necazuri în viaţa ei fără să se ducă la bancă după altele?

Privi în sus la grupul adunat, zâmbind într-un mod pe care îl credea liniştitor. Oamenii aceştia trebuiau să facă faţă propriilor lor blesteme ale Egiptului, îşi spuse ea. Nu aveau nevoie şi de lăcustele ei pe deasupra.

Nicky Fraid, cu o beretă roşie pusă într-un unghi precar pe capul aproape chel, vorbi primul. Uitându-se în jur, observă lipsa lui Evan Milner şi spuse sec:

— Şi au rămas nouă.

— Nouă negri mititei, HIV pozitiv… şi puteţi pune pariu că la grădiniţă nu se va cânta varianta asta.

Adam Burchard râse scurt scoţând înainte o bărbie atât de bine bărbierită, încât părea lustruită în timp ce îşi slăbea nodul de la cravata conservatoare, în dungi.

Se auziră râsete înfundate urmate de o tăcere întreruptă doar de o criză de tuse. Peter Miskowski, fost chirurg cardiolog, al cărui torace supt o făcea pe Ellie să se gândească la fotografiile de arhivă ale eliberării lagărului de la Bergen-Belsen, era aproape îndoit, cu un pumn în gură, de parcă era singurul lucru care nu-l lăsa să cadă pe podea. Ceilalţi se uitară la el cu simpatie, dar nimeni nu întinse mâna să-l bată pe spate sau să-i pună un braţ în jurul umerilor. În cele din urmă, tusea se opri.

Apoi, o voce răguşită din capătul îndepărtat al camerei vorbi:

— Am visat noaptea trecută că eram din nou pe scenă. Dansam. Era seara premierei şi toate locurile erau vândute… dar când m-am uitat în sală, nu era nimeni acolo. Doar şiruri de scaune goale. Nu ştiam dacă să mă simt uşurat că nu va observa nimeni dacă o scrânteam… sau ca un tâmpit care a înghiţit cea mai mare păcăleală.

Ellie se uită cu simpatie la bărbatul de peste treizeci de ani, cu părul roşcat, de pe fotoliul din dreapta ei. Chiar înainte de a se îmbolnăvi, se gândi ea, puţini ar fi recunoscut în Jimmy Dolan un balerin. Fiul unui poliţist irlandez din Canarsie, cu nasul lui turtit, arăta mai curând ca un puşti din cartier, tipul pe care te aşteptai să-l vezi în jurul unui teren de baschet căutând să intre în joc. Dar avea stil şi talent. În urmă cu câţiva ani ea şi Paul îl văzuseră la Teatrul *Joyce* şi în memoria ei rămăsese micul Jimmy Dolan lansându-se prin scenă, cu dinţii dezgoliţi, trupul lui pal, musculos, strălucind ca un opal sub reflectoare.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Daniel Blaylock avea un zâmbet nervos. Dan, în jur de patruzeci de ani, îndesat, cu aerul unui muncitor căruia îi place să dea câteva beri pe gât, după lucru, era cel mai puţin simptomatic din grup şi de asemenea cel mai înspăimântat că se va îmbolnăvi cu adevărat.

— Nimic. M-am trezit.

Jimmy zâmbi, dar, din unghiul acesta, Ellie putea vedea expresia lui tulburată şi pungile negre care se adunaseră sub ochii lui.

— Acelaşi lucru în fiecare dimineaţă, deschid ochii şi mă izbeşte. Timp de vreo zece secunde, *ştiu…*

Închise ochii şi strânse din maxilare.

— Ce ştii? întrebă Ellie încet.

El deschise ochii şi zâmbi… Un zâmbet lent,

aproape de beatitudine, îi lumină faţa răvăşită. În ciuda distanţei profesionale pe care reuşea să o menţină în majoritatea timpului, Ellie se simţi sfâşiată.

— Că mor, răspunse Jimmy cu voce plată.

Roy Pariti ţinea bine ceaşca de plastic cu ambele mâini când o ridică la buze.

— Ce mă mir este ce naiba facem aici? spuse el, vocea lui furioasă ridicându-se. Dăm glas, ne fluturăm sentimentele… la ce bun? Ce căpătăm pentru asta? Dacă suntem norocoşi, un paragraf în coloana deceselor.

Toate privirile se întoarseră spre Roy, veteran, cu o legătură roşie înnodată în jurul capului încărunţit, cu o codiţă de cal care arăta ca un bandaj însângerat făcându-l să pară un supravieţuitor din cel mai vechi război al lumii.

Dar privirea lui Jimmy, calmă, sigură, concentrată într-un fel care atrăgea atenţia, îi făcu pe toţi să înainteze câţiva centimetri în fotoliile lor.

— E ca şi dansul, spuse Jimmy, cu o voce liniştită potrivită cu expresia intensă. Îl faci pentru că nu poţi să nu-l faci şi e dureros în majoritatea timpului, da, dar continuu, îţi tot mişti fundul pentru că altfel nu ar exista nicio raţiune ca să mai exişti.

Din ochii lui feroce de albaştri strălucea un soi de acceptare care o umplea pe Ellie atât de admiraţie, cât şi de invidie.

Au trecut toţi aceşti ani, se gândi ea, *şi eu tot nu pot accepta lucrul îngrozitor care mi s-a întâmplat.*

Imaginea Christei însărcinată îi apăru din nou şi Ellie înălţă o scurtă rugăciune. *Doamne, îmi pare rău că mă exprim astfel, dar îmi eşti dator. Nimeni nu merită mai mult decât mine lucrul ăsta. Nimeni.*

Chiar în faţa ei, Brian Rice începu să plângă încet

în palmele adunate. Liniştitul Brian, ai cărui ochelari cu ramă de baga, precum şi costumele conservatoare, îl făceau ţinta unor tachinări prieteneşti. În cele două luni de când făcea parte din grup, vorbise rareori doar pentru a face un comentariu ocazional în cunoştinţă de cauză. Acum, Ellie se trezi întorcându-se spre el, alertă şi plină de simpatie.

— Din cauza lui Larry, suspină Brian în palme. S-a mutat ieri de la mine. A spus că nu mai suportă. Nu-l învinuiesc. Nu ştiu dacă eu aş vrea să mai locuiesc cu mine acum, dacă aş avea o posibilitate de ieşire.

Ellie observă expresiile îndurerate de pe mai multe feţe. Ascultară toţi cu intensitate când Brian descrise, cu pauze, cum s-au întâlnit şi s-au îndrăgostit, el şi Larry. Cum Larry a fost alături de el când i s-a pus diagnosticul, fără nicio urmă de acuzare legată de modul cum a putut să ia boala. Şi cum Larry îl părăseşte acum pentru altcineva... cineva tânăr şi frumos şi sănătos.

Se părea că fiecare avea o poveste similară de respingere sau de trădare... fiecare, cu excepţia lui Jimmy, care rămăsese tăcut tot timpul.

Întregul grup ştia de prietenul lui, prietenul lui normal, care a fost alături de el din copilărie, crescând amândoi în Brooklyn, şi va fi acolo, alături de Jimmy, până la sfârşit. Nu era nevoie să li se spună asta, orice trădări a suferit Jimmy.

Nicky, care recent s-a mutat la părinţii lui după ce s-a despărţit de iubitul lui, a fost primul care a invocat numele lui Tony. Pipăind panglica de bolnav SIDA prinsă la haina lui de bumbac, se întoarse spre Jimmy cu o strălucire dură în ochi.

— Prietenul tău, poliţistul, lui nu i se face niciodată silă de treaba asta? întrebă el bătăios. Să te ducă

mereu la doctor, să-ţi facă cumpărăturile, să te sune să vadă dacă te simţi bine?

Jimmy ridică din umeri, cu un amestec curios de tandreţe şi exasperare în expresie.

— Tony? El se poartă ca şi cum nu s-a schimbat nimic. Ca şi cum asta – întinse în lături braţele – ar fi ceva care, în cele din urmă, va sări în aer. El tot spune mereu chestii ca: „Jimmy, când o să te simţi mai bine, o să mergem în excursia aia de care am vorbit, doar tu cu mine şi cu ţânţarii?” Ştiţi, uneori mi-e greu să stau în jurul lui şi să mă port de parcă problema mea cea mai gravă ar fi nişte înţepături de ţânţar.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă i-ai spune lui ceea ce ne spui nouă? întrebă Erik Sandstrom.

Singura excentricitate a acestui profesor înalt, bun vorbitor, din câte putea vedea Ellie, era colecţia lui de ceasuri de mână, aparent nesfârşită. Săptămâna asta avea un ceas de aviator, cu un mic avion agăţat de minutar.

Pe buzele lui Jimmy apăru un zâmbet slab.

— Să-i spun lui Tony? Ascultă, aici e vorba de un tip care umblă prin rahat în fiecare zi din viaţa lui. Tipul e poliţist, pentru Dumnezeu! Nu doar un poliţist, ci un poliţist călare. Când eram copil, aveam soldăţeii ăia de jucărie pe cai. Aia era… imaginaţie. Dar el o trăieşte. E greu să-i bagi în cap unui tip ca ăsta că prietenul lui cel mai bun moare, nu crezi?

Jimmy avea lacrimi în ochi.

Ellie se gândi la bărbatul care, în cele opt luni de când Jimmy era cu grupul, nu lipsise în nicio marţi. Tony era întotdeauna acolo, aşteptându-l pe Jimmy la ieşire, cu *Ford*-ul lui verde *Explorer* parcat afară lângă trotuar.

— Eşti sigur că pe Tony îl protejezi? întrebă ea.

Jimmy rămase tăcut.

— E un oarecare risc implicat aici, continuă Ellie. Să ai încredere că cineva la care ţii va răspunde în aşa fel, încât să nu te simţi abandonat.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre Tony.

Jimmy se aplecă înainte şi, pentru un moment, ea văzu în mod clar dansatorul care fusese el, subţire, atletic, aproape lucind de pasiune.

— Când am fost diagnosticat, continuă Jimmy, ştii ce-a spus bătrânul de taică-meu? Mi-a spus că era vina mea. Mi-am făcut-o singur prin viaţa pe care o duc. A făcut totul, doar că nu m-a scuipat în faţă.

Grupul mai auzise asta, dar stătea liniştit, lăsându-l să termine.

— Şi uite, Tony vine cu mine la spital în fiecare zi, în fiecare afurisită de zi, când familia mea nu-mi trimite niciun nenorocit de buchet de flori.

Se lăsă pe spătar epuizat, respirând greu.

— Iisuse, pentru ce mă agit aşa? Am primit de la ei exact ce mă aşteptam. Nimic. În vechiul meu cartier? Sunt toţi la fel ca ei. În Canarsie se mai vorbeşte de homo ca de nişte vrăjitoare.

Bărbaţii erau tăcuţi, fiecare pierdut în propriile sale amintiri amare.

— Problema cu Tony e... Jimmy întinse mâinile cu un gest de neajutorare. Oamenii ne văd împreună şi gândesc. Înghiţi în sec. Totuşi, Tony nu ia în seamă. Nici nu clipeşte. Îi lasă să creadă ce vor, deşi ar trebui să-l deranjeze.

— Tipul e grozav, ce pot să spun?

Armando Ruiz, singuraticul portorican din grup, zâmbi strâmb. Vorbind fără îndoială în numele tuturor, exclamă:

— La naiba, omule, am avea nevoie toţi de câţiva

prieteni ca ăsta!

— Da. Zâmbetul calm al lui Jimmy reapăru. Totuşi mă îngrijorează. Cum o să se descurce atunci când eu n-am să mai fiu prin preajmă?

În mintea lui Ellie fulgeră imaginea unei păturici roz de copil mototolită pe fundul unui coş de nuiele. Întotdeauna era aceeaşi imagine, niciodată mai mult, doar acea păturică, prinsă acolo ca fundalul unei poveşti care nu se spunea. Uneori, în visele ei, pipăia nebuneşte păturica în căutarea copilului, scotocind fără nicio speranţă sau raţiune. Dar păturica se mărea înghiţind-o ca un labirint oribil din care nu-şi mai putea găsi drumul de ieşire. Întotdeauna se trezea din visele astea cu ochii umezi şi cu un ţipăt strangulat în gât.

Ellie înlătură imaginea. Când se va naşte copilul, al Christei, coşmarurile vor dispărea. Iar durerea pierderii ei, deşi nu va dispărea niciodată pe deplin, va slăbi.

— Bănuiesc că sunt norocos, continuă Jimmy.

Discuţia trecu apoi de la sentimentul de a fi părăsit la ce înseamnă când tu eşti cel care părăseşte. Discutară despre onestitate şi cât de departe trebuie să mergi în ce priveşte adevărul despre moarte cu prietenii şi cu familia. Şi, dacă e folositor, uneori, să joci teatru, să pretinzi că totul o să fie în regulă.

Ellie încheie şedinţa de grup ca întotdeauna, trecând prin jurul cercului de fotolii şi dând fiecărui bărbat o scurtă îmbrăţişare. Ştia că mulţi dintre colegii ei ar considera asta cel puţin neortodox, dar ea constatase că adesea o atingere umană avea mai mare valoare terapeutică decât orice cuvinte ar fi putut ea oferi. În plus, nu-i păsa ce gândea oricine din afara acestei săli despre metodele ei.

Jimmy merse alături de Ellie, la plecare. Discutară

despre o nouă companie de balet de care Jimmy era deosebit de emoţionat şi credea că ei i-ar plăcea să o vadă. Îi promise să le obţină, ei şi lui Paul, invitaţii la premieră.

Tony îl aştepta ca de obicei la ieşire. În pantaloni şi cămaşă, cu gulerul desfăcut, arăta născut şi crescut în Brooklyn, fără îndoială. În niciun fel, înaltul, solidul, Tony Salvatore nu putea fi luat drept o rudă a roşcatului Jimmy, dar braţul pe care-l aruncă în jurul umerilor prietenului lui arăta o afecţiune naturală şi familiară ca a oricărui frate.

Ape liniştite, se gândi Ellie. În timp ce Jimmy, cu energia lui frenetică, părea că se învârteşte în toate direcţiile, Tony era neclintit ca un pilon care ancorează un schif. Totul la el era solid, dens, definit. Avea trăsături puternice. Nu-şi dădea aere, nu cerea nimic. Nu avea nevoie.

— Hei, Dolan, n-o să-ţi vină să crezi, dar chiar acum a apărut curcanul ăla şi a decis să-mi dea amendă pentru dublare în parcare. I-am zis că sunt şi eu poliţist.

— Poliţia călare, trupa B şi ştii ce mi-a spus? Zice: „Tu şi calul tău care vorbeşte, domnul Ed”. Şi eu îi spun lui, când scoate chitanţierul: „Da, fetei comisarului îi plac caii noştri, vine mereu cu morcovi şi, ştii, pe domnul Ed nu-l poţi ţine închis”.

Jimmy râse.

— Nu zău. Te-a lăsat în pace?

— Nu numai atât, dar are grijă de maşină până ieşim afară.

— Omule, este nepreţuit.

— Trebuie să fiu, Paula mă atinge la fiecare salariu. Oare fostele soţii nu trebuie să dispară după ce le-ai dat tot ce-ai avut?

Tony îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbetul vesel nu-i părăsi chipul.

— Voi doi sunteţi norocoşi că n-aţi avut copii... ai plăti pensie alimentară până la bătrâneţe, îl tachină Jimmy.

Expresia lui Tony se întunecă, doar un moment. Apoi ridică din umeri, tipic brooklinez, şi zise:

— Da, desigur. Cred că da.

Pe Ellie o cuprinse brusc frigul. Norocos să nu ai copii? Doamne! Nu-şi putea închipui că s-ar simţi aşa vreodată.

Deodată simţi că greutatea colectivă a treburilor ăstora o apăsă. Anii de teste de fertilitate şi proceduri chirurgicale, urmaţi de ani petrecuţi la agenţii de adopţiune, cu nereuşite şi dezamăgiri.

De data asta n-am să plec cu mâna goală, îşi spuse cu o încredere pe care ar fi dorit să o simtă.

Ellie se concentră din nou asupra lui Jimmy şi zâmbi.

— Mai bine grăbiţi-vă până ce prietenul vostru nu-şi pierde bunăvoinţa faţă de departament. Ne vedem marţea viitoare.

— Dacă mai sunt pe-aici, spuse Jimmy cu un zâmbet.

— Ce? Vrei să glumeşti cu aşa ceva? Ce, eşti un afurisit de vampir? îl auzi ea pe Tony certându-l cu afecţiune pe prietenul său când ieşiră. Medicamentul ăsta pe care-l iei ţi-a făcut creierul jumări. Ai nevoie, băiete, de aer curat. Când o să facem excursia aia...

Vorbele nu se mai auziră când uşa din faţă se închise în urma lor.

Ellie îi urmă câteva minute mai târziu, decizând să meargă pe jos, în loc să oprească un taxi. Cabinetul ei era doar la opt colţuri mai departe şi mişcarea avea să-

i facă bine, poate chiar să-i înlăture o parte din neliniște. Dar, deși nu mai avea în seara asta nicio consultație, ci doar de clasat hârtii, Ellie se trezi că se grăbește pe stradă, deși altă dată mergea încet. Îi plăcea această porțiune din Sixth Avenue, care în urmă cu o sută de ani fusese centrul comercial al înaltei societăți și care, recent, și-a văzut magazinele elefantine transformate în elegante mici prăvălii; dar, în seara asta, ea nici nu se uita la vitrine.

Ellie se gândea la robotul telefonului din cabinetul ei.

Își imagina clipitul beculețului roșu care indica mesaje. Oare va fi unul dintre mesaje de la Christa? Adolescenta îi promisese că o va suna în momentul în care vor începe durerile nașterii.

Oprită de o înțepătură puternică între coaste, Ellie se uită fără să vadă vitrina artistic aranjată de la magazinul de lenjerie și articole de baie, până își trase respirația și durerea cedă. De câte ori oare își pusese ochii pe un copil și fusese dezamăgită? De data asta trebuia să fie rațională, să nu se emoționeze prea tare, până nu va fi absolut sigură că se va face adopțiunea.

Paul are dreptate, își zise în sinea ei. *Am trecut prin asta de prea multe ori ca să ne lăsăm iar să ni se frângă inima.*

Dar Paul nu știa ce înseamnă să ți se răpească propriul copil. Nici măcar nu putea să se imagineze cum e când ți se taie o bucată din inimă, iar restul rămâne să sângereze toată viața. Cum să nu dorească să umple acest loc vacant din interiorul ei?

Atunci, amintirile au început să se reverse din nou, ca petrolul negru pe o apă și mai neagră. Timp de săptămâni. Au trebuit să treacă săptămâni ca să obțină o singură urmă a lui Monk. O urmă care a dus la un

drum închis, la un apartament gol şi nicio altă adresă lăsată. Poliţia, nemaiavând pe cine să interogheze, şi-a îndreptat bănuielile asupra ei. Le-a spus oare tot ce-şi amintea în legătură cu seara aceea? Fusese oare sub influenţa alcoolului sau a drogurilor? Era posibil să-i fi făcut ea ceva copilului ei, apoi a intrat în panică şi a încercat să-şi ascundă fapta pretinzând că Bethanne fusese răpită?

Se găsise un nou-născut într-o ladă de gunoi, înfăşurat în ziare şi în stare avansată de descompunere.

Chiar şi acum, după mai mult de douăzeci de ani, Ellie începu să tremure necontrolabil retrăind călătoria îngrozitoare în măruntaiele morgii, unde s-a uitat la micul cadavru cenuşiu, suficient ca să vadă că nu era Bethanne, înainte de a vomita într-un coş de gunoi.

Apoi, o lună mai târziu, ca o glumă funebră sau un coşmar repetat, a trecut prin aceleaşi coridoare subarctice, de data asta pentru a identifica pozitiv cadavrul în chestiune.

Era Nadine, moartă de o supradoză de droguri.

Ultimul şi singurul ei martor. Singura persoană care ar fi putut să o susţină… să o ajute să-l identifice pe Monk.

De data asta, nu a vomitat, deşi mai târziu ar fi dorit să o fi făcut. Făcuse ceva ce avea să o urmărească toată viaţa, chiar mai mult decât imaginea feţei nemişcate, albe a lui Nadine, dezgolită de sub giulgiul de plastic.

Ellie o pălmuise.

Chiar şi acum, după atâţia ani, putea simţi pe palmă atingerea rece a feţei surorii ei moarte, faţă care arăta ca marmura, dar care a scos un sunet oribil de cauciuc, care îi va rămâne în cap pentru totdeauna

– aşa cum îl auzise în camera aceea întunecată, îmbrăcată în ceramică şi cu feţele şocate din jurul ei.

Te-am urât, Nadine. Te-am urât pentru că erai slabă şi ai ales calea cea mai uşoară de ieşire. Eu abia puteam să mă ridic dimineaţa din pat ca să fac faţă ziarelor care spuneau că răpirea e o minciună şi apelurilor telefonice care mă acuzau că mi-am ucis copilul, Iisuse, nu crezi că doream şi eu să mor?

Dar ea n-a murit, nu-i aşa? Ea a supravieţuit... Ellie zâmbi, amintindu-şi de şeful ei chel, cu ochi albaştri, de la *Loew,* căruia i se spunea pe bună dreptate domnul Prietenul, căruia i-a fost milă de ea şi a promovat-o administrator de noapte. Dar cum a reuşit să se descurce cu slujba şi cursurile la colegiu, nu va şti niciodată. Insomnie, credea ea. Nu putea dormi, gândindu-se la Bethanne. Abia îşi amintea de anii aceia, doar ca o ceaţă care te cuprinde la patru dimineaţa când studiezi de la două noaptea.

După mai mult de douăzeci de ani, mergând repede pe Sixth Avenue, într-o seară plăcută de octombrie, Ellie se trezi că se înfurie pe soţul ei pentru că nu voia acum să mai meargă alături de ea un kilometru în plus. Îi venea să ţipe la el, deşi el nu era acolo să o audă. Ah, au discutat. Au argumentat, s-au certat, au plâns. Dar Paul era de neclintit. Spusese că asta era ultima oară. Se săturase. Dacă de data asta nu vor reuşi, el nu mai putea încerca din nou.

Ah, dar de data asta va reuşi, susţinu ea în sinea ei. *Nu înţelegi, Paul? Vom obţine, în sfârşit, ce am dorit întotdeauna. Să fim o familie.*

Ellie gâfâia când ajunse la clădirea din anii ’30 de lângă colţul dintre străzile 12 şi Sixth Avenue, unde închiriase un apartament de două camere, transformat în spaţiu pentru birouri. Urcă la etajul patru, cu

ascensorul vechi care scârţâia, şi intră. Lăsându-şi poşeta pe canapea, traversă camera spre masa ei de lucru veche care nu se potrivea cu fotoliul *Eames* şi cu reproducerile după Klee. Apăsă pe butonul robotului de telefon.

Primele două mesaje erau de la pacienţi care cereau reprogramări. Apoi, unul de la Paul care îi spunea să nu-l aştepte acasă până târziu, căci era ocupat la chirurgie – ceva cu o urgenţă sosită cu elicopterul de la Roslyn. Ultimul apel era de la Christa.

— Ellie, eu sunt. Christa părea că plânge. N-am avut timp să te sun înainte să se nască copilul. A venit prea repede. Ellie, trebuie să vii aici…

Ellie ieşise pe uşă, înainte ca robotul să se închidă pe ultimul suspin al Christei. Ceva rău se întâmplase. Ceva teribil de rău. Doar timbrul vocii Christei, ezitant, speriat, pledând, o umplea pe Ellie de prevestiri rele. Alergând pe scara de incendiu, cu panica în inimă ca un glonţ, ea gândi: *Doamne… ah, Doamne… totul se întâmplă din nou.*

Spitalul *St. Vincent* era doar la distanţă de un colţ, dar trupul o ardea, plămânii îi luau foc, până să ajungă la intrarea de la urgenţă.

Camera Christei – rezerva pe care Ellie o angajase dinainte – era la etajul cinci. Când Ellie năvăli înăuntru cu răsuflarea tăiată, fu impresionată cât de veselă arăta aceasta. Un buchet de flori galbene era aşezat într-un vas pe noptieră. Un balon cu inscripţia „E băiat”, era legat la piciorul patului. Apoi, privirea i se opri la Christa şi la băiatul cu faţa tristă de pe scaunul de lângă patul ei.

Christa stătea în pat cu braţele strânse în jurul pieptului. Avea faţa umflată şi pătată de plâns, iar când o văzu pe Ellie, schiţă un zâmbet slab.

— Ellie. Trebuie să-l vezi. E atât de frumos. Poţi să crezi, are trei kilograme şi opt sute de grame! Am vrut să te sun, dar s-a rupt apa, n-am avut timp.

— E-n regulă, o linişti Ellie. Important este că tu eşti bine şi copilul e bine.

Un băiat! Când o să-i spun lui Paul! Mintea ei dansa de bucurie, în ciuda ameninţării pe care o simţea în privirea strălucitoare a prietenului.

— Mai e ceva…

Ochii negri ai Christei, pe o faţă rotundă şi blândă, păreau că discută cu Ellie. Învârti o şuviţă imaginară pe deget, un obicei al ei de nervozitate.

— Ce vrea Christa să spună este că ea şi cu mine o să ne căsătorim.

Prietenul – îl chema Vic – se ridică în picioare. Luă o poză ţanţoşă, cu bărbia sus, cu vârful ros al unei cizme pe marginea scaunului pe care stătuse.

Ellie îl privi pentru prima oară cu adevărat şi nu-i plăcu ce văzu. Avea aceeaşi vârstă ca şi Christa, doar şaisprezece ani, dar în ochii înguşti avea ceva mult mai matur. Ceva ce o făcea să se gândească la un pistolar înainte de un duel.

Ellie aşteptă, fără să spună nimic, ştiind că a argumenta sau a oferi sfaturi nedorite îi va oferi acestuia doar lupta pe care o căuta. Dar, întorcându-se spre Christa, spuse amabil:

— Sunt sigură că o să luaţi multe decizii importante în legătură cu viitorul vostru. De îndată ce o să fii din nou pe picioare. Zâmbi. În fond, abia ai născut.

Christa îşi muşcă buza de jos şi aprobă din cap. Dar Ellie nu ştia dacă ea era de acord că avea nevoie să amâne luarea deciziilor importante sau afirma doar că născuse un copil.

— Nu un copil. Copilul *nostru*. Îl păstrăm noi.

Ellie simţi furia abia reţinută din vocea lui Vic şi se strădui să ţină ochii ţintă la Christa.

— *Tu* ce vrei? o întrebă Ellie, pe această fată tânără care stătuse în camera de zi a lui Ellie cu picioarele urcate pe canapea, de mai multe ori decât putea Ellie să numere, răsfoind reviste şi strâmbând din nas când Ellie îi aducea un pahar cu lapte în locul unuia cu Pepsi pe care îl ceruse.

Christa se uită în jos şi începu să mototolească pătura de pe picioare.

— Nu ştiu, spuse ea cu o voce care abia se auzea.

— Cum adică nu ştii? explodă Vic. Doar am analizat totul. O să-l lăsăm la mama mea până o să avem un loc al nostru. La naiba, ce rost are ca eu să termin şcoala?... Pot să iau slujba aia la cumnatul meu la pompa de benzină.

Vic umbla de colo-colo, în lungul patului, trecându-şi mereu degetele boante prin părul blond, zburlit.

Ellie îl fixă cu privirea cea mai calmă şi spuse liniştit:

— Dacă asta vrea Christa, sunt sigură că n-o să aibă probleme ca s-o spună singură.

Vic se aplecă spre Christa.

— Ascultă, nu vreau să crezi că ăsta e un lucru pe care trebuie să-l fac, spuse el cu voce joasă. Dacă nu mă vrei, spune, şi am şters-o de-aici.

Făcu o pauză şi o privi pe Christa cu un aer plângăreţ.

— Ei... Vrei să te măriţi sau nu?

Christa rămase cu capul plecat şi acum o lacrimă îi picură pe încheietura mâinii.

— Cred că da, mormăi ea.

Ellie rămase ţintuită pe loc, inima umflându-i-se în piept, fiecare bătaie zguduindu-i coşul pieptului. Brusc, fiecare lucru mărunt din cameră se mări cumva, ca sub un microscop puternic: o pată uşoară gălbuie pe perna din spatele lui Christa, pielea iritată de pe încheietura mâinii ei unde se freca absentă, o cană cu apă care lăsase o urmă pe revista de sub ea. Lui Ellie îi venea să urle, să o ia pe Christa de umeri şi să o zguduie pentru că îi lipsea şira spinării. Unde fusese Vic în timpul sarcinii? Când ea avea oră la doctor, cine o ducea cu maşina? Când Christa s-a trezit în toiul nopţii în junghiuri puternice, pe cine a chemat?

Lui Ellie îi trebuia fiecare gram de reţinere ca să rămână calmă. Se uită dur la Christa, atât de dur, încât adolescenta ridică în cele din urmă capul şi întâlni privirea lui Ellie.

— Asta e într-adevăr ce doreşti, Christa? întrebă ea.

— Cred că da, repetă supusă fata.

— Vreau doar să fiu absolut sigură că ştii în ce te bagi. Ai doar şaisprezece ani, Christa. Pentru Dumnezeu, nu te grăbi la nimic.

Ellie se opri dându-şi seama cum suna asta. Ca vorbele cuiva căruia nu-i pasă de interesele Christei.

Nu era corect. Ei îi păsa de Christa. Dar mai mult îi păsa de copil… şi de interesul ei în toate astea. Putea oare cineva să o învinovăţească pentru asta?

Christa se uită la ea cu ochi umflaţi şi dădu din cap fără să o asculte.

— Ştiu, spuse ea. Chestia este că eu şi cu Vic suntem ca o familie acum. Vorbi cu voce şoptită, de scuză: Îmi pare rău, Ellie, zău nu m-am aşteptat să se întâmple aşa.

Ellie se simţi ameţită. Asta nu era adevărat. Nu

putea fi adevărat. Fata asta cu faţa de cocă îi fura copilul pe care începuse deja să-l considere al ei. Copilul pentru care avea acasă un leagăn aşezat într-o cameră cu pereţi albastru-pal, cu nori pictaţi pe tavan.

— Nu te hotărî imediat, o îndemnă Ellie, fără a mai încerca să se reţină. Christa, abia ai născut. Eşti emoţionată şi asta este de înţeles. Dar un copil… e o răspundere uriaşă. Eu ştiu… eu am avut o fetiţă când nu eram mult mai în vârstă decât tine.

Ellie îşi dădea seama că îi curgeau lacrimi pe obraz, dar nu se osteni să le şteargă.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Ochii Christei erau uriaşi pe faţa gălbuie. Ellie nu-i spusese înainte despre Bethanne; nu voise să o împovăreze pe Christa cu toate astea.

— Mi-a fost furată.

De îndată ce Ellie spuse vorbele astea, îşi dădu seama că spusese ce nu trebuia. Văzu capul Christei tresărind cu surprindere, apoi ochii ei se îndreptară spre Vic, schimbând cu el priviri pline de panică.

Ei îşi închipuie poate că a fost cumva vina mea… că nu am fost o mamă destul de bună. O, Doamne, de ce am vorbit?

În acel moment, o infirmieră solidă, cu păr cenuşiu, intră împingând o izoletă de plexiglas în care era culcat un copil într-o păturică albă. Ellie zări o faţă roşiatică şi un smoc de păr negru. Inima ei se înclină ca un pahar prea plin, revărsând în pieptul ei un lichid cald. Apoi o văzu pe Christa întorcând capul ca de la ceva cu care nu era gata să se confrunte, având o expresie îndepărtată şi supărată. O mică speranţă răsări în Ellie. *Poate că nu e prea târziu…*

— Hei, ce ştii tu? Toată familia e aici să te primească, spuse veselă infirmiera către copilul

adormit.

Împinse căruciorul cu izoleta şi se opri lângă patul Christei.

— Vrei să ţii copilul sau să-i dăm întâietate bunicii?

Era clar, femeia văzuse destule mame adolescente însoţite de mame încă destul de tinere, ca să mai nască şi ele, dar şi aşa Ellie trebui să-şi ţină respiraţia ca să nu strige: *Ai înţeles greşit... e al meu!*

Încordarea atârna în aer. Ea se uită dur la Christa care rămase tăcută, cu privirea în altă parte, cu mâinile răsucindu-le în poală.

Apoi se întâmplă neaşteptatul.

Faţa dură, tânără a lui Vic se topi brusc într-o expresie de tandreţe neîndemânatică şi el păşi înainte, ridicând copilul din izoletă. Ţinând micul ghemotoc înfăşurat în alb în braţele subţiri, se uită cu uimire la el, cu un zâmbet pe buze.

Văzându-i împreună, Christa izbucni în plâns.

Vic îşi trecu degetele mâinii libere peste faţa ei roşie.

— La naiba, Christa. Nu vezi? Nu putem să-l dăm pe mâna unor străini de parcă... de parcă ar fi un afurisit de premiu.

Răspunsul Christei a fost că a început să plângă mai tare.

Copilul deschise ochii şi începu şi el să scâncească.

— Crezi că-i este foame? întrebă Vic cu o încruntare de nesiguranţă.

Christa, arătând ca un copil într-un magazin, încercând o jucărie în spatele vânzătorului, îi dădu voie să-i dea copilul în braţe.

— Nu ştiu ce să fac, suspină ea.

Privirea ei trecea de la Vic la Ellie, care stătea la picioarele patului, abia putând să respire şi cu atât mai puţin să se mişte.

Vic zâmbi şi arătă spre cămaşa ei de noapte.

— Doar ai ce vrea el, nu-i aşa?

Christa îşi muşcă buza şi de data asta, se uită fix la Ellie. Pe faţa rotundă a adolescentei era un aer de pledoarie disperată şi sfidare.

Ea vrea să-i dau eu binecuvântarea, îşi dădu seama Ellie, tresărind. Dar nu voia… nu putea.

Ellie deschise gura să protesteze, să urle că ea merita acest copil mai mult decât vreunul dintre ei. Ce fel de cămin va avea el cu Christa? Ea îl va distruge şi îşi va ruina şansele ei de a avea un viitor decent. Fără a nu mai vorbi despre ce va însemna asta pentru Ellie şi Paul.

Nu ştiu dacă putem supravieţui situaţiei. Gândul acesta îi răsuna în cap la fel de clar ca şi când ar fi fost rostit.

Ellie, ca un animal prins în farurile maşinilor în goană, se uită neajutorată cum Christa îşi trase cămaşa şi duse copilul la sân. Fata se uită la el cu uimire, punând un deget cu unghia vopsită pe obrazul lui. Vic se aplecă asupra celor doi, mamă şi fiu, cu faţa transfigurată.

Ellie parcă devenise invizibilă.

Se vedea ca într-un vis devenind minunat de elastică, mâinile i se întindeau mult şi lua copilul. Sânii i se umpleau de laptele demult uscat, ca membrele fantomă de care îi auzise vorbind pe amputaţi. Îi putea simţi chiar greutatea fundului în palmă, micile braţe şi picioare care pistonau, micul smoc negru care ar sări mătăsos în palma ei ca blana unei pisici pe când o mângâi.

Un mare geamăt se aduna în ea, un lucru asupra căruia nu avea niciun control, asemenea unui tren care ar alerga spre ea. Un ţipăt adunat în ani şi ani de căutări, de dor, care au culminat cu o nouă pierdere.

Ellie a făcut singurul lucru pe care nu şi-a imaginat că-l va face nici într-un milion de ani.

A fugit.

Când geamătul se dezlănţui în mâinile ţinute peste gură, ea fugi de parcă viaţa ei ar fi depins de asta, uitându-se drept înainte, fără să vadă unde merge. Halate albe, tărgi, scaune cu rotile treceau pe lângă ea ca prin ceaţă.

Şi, tot timpul, un singur gând se zbătea în creierul ei. *Cum am să-i spun lui Paul? Cum o să trecem prin asta?*

În vara în care Ellie şi Paul s-au întâlnit, ea dăduse în sfârşit destule examene ca să termine colegiul. Era în 1979 şi, ca în fiecare an de la tragedia ei, l-a marcat cu o zi de naştere, alta decât a ei: Bethanne ar fi avut aproape şapte ani. Ea avea douăzeci şi cinci spre nouăzeci, lucrând ziua ca secretară la o firmă de avocatură şi seara la şcoală. Viaţa ei devenise un ceas de pontaj în care nu făcea altceva decât să ponteze la intrare şi la ieşire. Fără bărbat, fără o viaţă socială în afară de a lua un sandviş sau o cafea cu o colegă de serviciu.

Paul a schimbat totul.

A început când Alice Lawson, care avea biroul lângă al lui Ellie, a invitat-o la o petrecere de 4 iulie, în casa părinţilor ei din Forest Hills. La început, Ellie refuzase cu scuza că avea prea mult de învăţat. Dar Alice a convins-o în cele din urmă. Abia când Ellie a ajuns acolo cu un bol de salată de cartofi într-o mână,

şi-a dat seama de ce insistase Alice.

— Vino... Vreau să cunoşti pe cineva. Alice, cu ochi strălucitori de bucurie, o apucă pe Ellie de braţ.

Curtea din spate era plină de oameni care stăteau în grupuri, cu băuturi în mână, la mesele de picnic şi pe scaunele împrăştiate pe pajişte şi pe terasă. Lângă gardul înalt de lemn, era o masă încărcată cu platouri cu mâncare acoperite cu folii de plastic. Mirosul delicios de carne prăjită plutea în aerul cald.

Paul Nightingale, vechi coleg de şcoală al lui Alice, era lângă grătar, cu un grup de bărbaţi. Se sprijinea de zidul casei, cu un picior în pantof sport pe marginea plantatorului din faţa lui şi ţinând cu o mână mare o sticlă de bere proptită pe genunchi. Prima impresie a lui Ellie, după ce Alice le-a făcut cunoştinţă, a fost că era un bărbat înalt, drăguţ, cu păr ca nisipul şi trăsături uşor neregulate. La a doua privire, i-a remarcat ochelarii, din aceia cu rama de metal, care îi dădeau aerul unui radical de la *Berkeley.* Descoperise mai târziu că îşi făcuse acolo o parte din studii.

După câteva minute de conversaţie banală, Paul băgă mâna în frapiera de lângă el şi îi oferi o bere.

— Nu-ţi prea place aici, nu-i aşa? remarcă el. Să stai în preajma unor oameni pe are nu-i cunoşti.

— Nu, mărturisi Ellie.

El zâmbi şi ea văzu că semnul de sub colţul drept al gurii lui, despre care ea crezuse că e o gropiţă, era de fapt o cicatrice.

— Ca să-ţi spun drept, nici mie nu-mi place. Se aplecă mai aproape şi îi mărturisi: Alice m-a obligat să vin aici pentru acelaşi motiv pentru care te-a obligat şi pe dumneata.

Ellie simţise că roşeşte, de parcă ar fi stat prea mult la soare. Nu ştia ce să spună, aşa că zise primul

lucru care îi veni în minte:

— În mod normal, nu fac lucruri din astea.

Paul înclină capul, zâmbetul lui lărgindu-se.

— Ce? Grătar… sau întâlniri?

— Niciuna, îi spuse ea, fără să-i pese dacă suna brutal.

Dar, spre deosebire de alţi bărbaţi care avuseseră dubioasa plăcere de a fi respinşi de ea, Paul părea mai curând intrigat. Stătea şi se uita la ea de parcă ar fi fost un indicator pe şosea într-o limbă străină pe care încerca să-l descifreze. În cele din urmă dădu berea peste cap, înghiţind lung şi îşi întoarse spre ea privirea zâmbitoare.

— Ce-ai prefera să faci? întrebă el.

Ellie era atât de uimită de ceea ce părea a fi un interes real din partea lui, încât un moment nu se putu gândi la un răspuns. În cele din urmă, zâmbi cu ezitare.

— Am dorit întotdeauna să văd focurile de artificii în Insula Corney, de 4 iulie.

Fără nicio ezitare, Paul răspunse:

— S-a făcut.

O eliberă de berea băută pe jumătate, punând-o pe iarbă lângă frapieră, alături de a lui.

Ellie fu prea surprinsă ca să reziste când el o trase uşor printre oameni şi îi făcu semn cu ochiul lui Alice.

În lungul drum cu metroul până la Insula Corney, Ellie află că Paul era în al doilea an de rezidenţă la Spitalul de pediatrie *Langdon.* Şi el se întreţinuse singur la şcoală. Trecuse pe la *Berkeley,* apoi la şcoala de medicină *Corney,* folosindu-se de împrumuturi acordate studenţilor, de slujbe cu program redus şi de litri de cafea. Ca şi ea, n-a avut timp să se uite într-o revistă, cu atât mai puţin să iasă la întâlniri. Ea a râs când el i-a spus că ultima dată când a dus o femeie la

cinema a adormit în mijlocul filmului şi, când s-a trezit, a constatat că ea plecase fără el.

Mai aveau şi altele în comun. Lui Paul îi plăcea jazz-ul şi i-a spus că, în orice moment liber pe care îl putea stoarce din programul lui nebunesc, putea fi găsit la concerte. Ellie i-a povestit ce-a simţit când l-a ascultat prima oară, la paisprezece ani, pe Billie Holiday: era de parcă ar fi descoperit o comoară ascunsă. Părinţii ei nu erau de acord, bineînţeles, cu un asemenea gen de muzică, aşa că trebuia să pună foarte încet picupul în camera pe care o ocupa împreună cu Nadine. Ellie s-a trezit că-i împărtăşeşte lui Paul un lucru pe care nu-l mai spusese nimănui – cum stingea uneori luminile în timp ce cânta muzica şi lăsa o ţigară să ardă într-o scrumieră, închipuindu-şi că era într-un club de noapte.

Paul a râs, atât de tare, încât ea a crezut că-şi bate joc de ea, dar el i-a strâns tare mâna.

Când au ajuns în Insula Corney, ea avea impresia că-l cunoaşte dintotdeauna. Dar s-a îndrăgostit de el ceva mai târziu.

Mai gâfâiau încă după o călătorie cu Ciclonul şi se strecurau prin mulţime spre standul cu cârnaţi, când Ellie zări cu coada ochiului o femeie alergând şi strigând:

— Betsy, unde eşti? Betsy! O, Doamne, a văzut cineva fetiţa mea?

Îşi amintea că femeia purta un şort roz care dezvăluia coapse pline, arse de soare şi mai rozalii. Părul blond, vopsit, era zburlit în jurul feţei albe. Ţinea o mână la inimă de parcă ar fi fost înjunghiată.

Imediat pe Ellie o pocni un val de amintiri care se înălţau ca şi ciorile de pe un stâlp de telegraf. Simţi că lumea devine cenuşie ca fotografiile vechi pe care le

văzuse pe un stâlp de afişaj. Apoi, toate luminile de pe insulă, chiar şi focurile de artificii, se stinseră.

Revenindu-şi se trezi întinsă pe scândurile calde ale promenadei, clipind către un cerc de feţe curioase. Intră în panică, apoi o faţă ieşi în evidenţă. O faţă familiară, prelungă, a lui Paul. El îi gonea pe ceilalţi, reuşind cumva să o ferească oarecum de privirile lor. Ellie îşi amintea că se uitase la pantofii lui uzaţi şi se simţise profund recunoscătoare faţă de el.

Abia după ce o ajută să se ridice şi să o conducă la o bancă din apropiere, se insinuă jena. Îşi puse capul între genunchi, aşa cum o învăţase el, mai mult ca să-şi ascundă obrajii roşii decât ca să scape de ameţeală.

— Simţi nevoia să vorbeşti despre asta? întrebă el blând de parcă i-ar fi citit gândurile.

Ellie clătină din cap, părul măturându-i genunchii.

Punându-şi mâinile pe faţă, începu să plângă de umilinţă. Paul, fie binecuvântat, n-a încercat să o consoleze.

Stătea doar, cald şi solid, alături de ea, cu degetele sprijinite de ceafa ei.

În cele din urmă, ea fu în stare să-şi ridice faţa spre el şi să se confrunte cu aerul de mirare pe care era sigură că-l va avea. În schimb, ea găsi o expresie de preocupare caldă şi o strălucire tristă, uşor cunoscătoare, în ochii lui ca gresia. Ea îşi dădu seama că Paul cunoştea şi el pierderea. Tocmai de aceea ea a fost capabilă să-i încredinţeze îngrozitorul secret care îi ardea în inimă.

Îi spuse atunci despre Bethanne… şi că a fost numai vina ei. N-ar fi trebuit să lase copilul în grija lui Nadine. Trebuia să ştie că se va întâmpla ceva rău. Dacă n-ar fi fost atât de al naibii de mândră şi ar fi acceptat ajutorul social, ar fi avut acum fetiţa.

În tot acest timp, Paul nu a încercat să argumenteze, să-i uşureze sentimentul vinovăţiei. Îi ţinea pur şi simplu mâna, strângându-i uneori degetele mai tare. Când ea termină, el îi ridică mâna şi o sărută cu blândeţe în palmă.

— Am ştiut că eşti tare, dar n-am ştiut de ce, zise el. Acum ştiu. E povara pe care ai dus-o pe umeri. Poate acum eşti destul de puternică să-i dai drumul.

Ellie se uită la el tocmai când focuri de artificii izbucniră reflectând lumini roşii pe lentilele ochelarilor lui. El a înţeles… într-un mod care mergea mai departe şi nu avea nevoie de explicaţii pentru suferinţa prin care trecuse.

În loc să-şi întoarcă faţa, a făcut un lucru pe care nu şi-a imaginat că-l va face. A adus mâna lui la obraz şi a ţinut-o acolo, având încredere în tăcerea lui, aşa cum a avut încredere să-i împărtăşească secretul ei.

Ellie nu-şi amintea cât timp stătuseră acolo pe bancă, ţinându-se de mână, pierduţi în gânduri. Mult mai târziu, a aflat că Paul pierduse un frate mai mic, bolnav de leucemie. Şi s-a decis să se specializeze în neonatologie, vrând să scape cât mai multe familii de durerea prin care trecuse familia lui.

Ce-şi amintea cel mai clar Ellie din noaptea aceea de vară era o singură revelaţie. Inima ei, pe care o crezuse moartă, avea totuşi viaţă în ea. Rătăcită prin mulţimea de oameni care vorbeau şi se distrau, ea nu se simţise niciodată atât de aproape de cineva ca de Paul. Era uimire în descoperirea ei; de parcă ar fi rupt o ramură a unei plante moarte demult şi ar fi descoperit o urmă de verdeaţă. Era şi durere… durerea trezirii dintr-un somn lung în lumea celor vii unde cu siguranţă va fi rănită din nou.

Dar, mai presus de toate, se simţise uşurată.

Nu va mai trebui să-şi poarte singură povara. Simţea lucrul ăsta de parcă ar fi fost deja hotărât. Ea şi Paul vor fi amanţi. Mai mult, vor fi prieteni.

Şi Dumnezeu ştia că avea nevoie de un prieten mai mult decât orice pe lume, după o lungă călătorie solitară prin pustiu.

Ellie era în pat, îmbrăcată, cu pătura înfăşurată în jurul ei ca un şal, când auzi cheia lui Paul în uşa de la intrare a apartamentului lor de la grădina din Strada 22 Vest. Era după miezul nopţii, dar ea nu închisese ochii, nici măcar un minut. Se ridică şezând tremurând.

Paul apăru în uşă, o siluetă subţire ce păru că ezită înainte de a traversa camera şi a se lăsa pe pat. O luă în braţe şi o ţinu strâns. El nu spuse nimic; în timp ce ea revărsa povestea, el scoase din gât un sunet ce putea fi un geamăt... sau un suspin reţinut. Când ea se desprinse, în sfârşit, văzu că el avea ochii umezi. Cu blândeţe, îi scoase ochelarii şi îi puse pe noptiera mică de lângă pat.

Ne vom avea unul pe celălalt, îşi spuse în sinea ei. O frază obişnuită, dar adevărată, prea adevărată. Atunci de ce nu o reconforta de data asta? De ce privirea moartă din ochii lui ca gresia o umpleau de o teroare mai înfricoşătoare decât tot ce simţise până acum?

Se uită în jur cu disperare, de parcă, privind lucrurile familiare, putea să-şi înlăture teama. Camera asta, cu patul simplu şi măsuţa de toaletă din cireş, petele ei de culori vii – reproduceri după Picasso, caruselul antic de jucărie pe o masă de cusut în colţ, o vază suflată.

Lundberg de un albastru-cobalt cu steluţe

răspândite pe suprafaţa ei.

Când îşi permise să se uite din nou la Paul, o izbi cât de obosit arăta; nu doar obosit, aşa cum fusese în timpul rezidenţei, ci adânc, fundamental epuizat. Faţa lui prelungă, cu zâmbetul cronic amuzat, era lipsită de umor. Şi era oare doar în imaginaţia ei sau era mai mult argintiu decât castaniu în părul ondulat care trecea peste gulerul cămăşii lui şifonate?

De data asta, Ellie era cea care consola, trecându-şi braţele în jurul lui.

— Aş dori să fi avut un răspuns, şopti ea răguşit lângă gâtul lui. Dar tot ce am sunt întrebări. De ce? De ce *noi?*

— Cu cât doreşti mai mult un lucru, se pare că probabil vei căpăta mai puţin.

Vocea lui Paul era cinică şi dură.

— Faci să sune de parcă n-ar avea rost să continuăm.

Simţi că i se umflă din nou inima. El o mângâie pe spate.

— Are rost, sigur că are. Te iubesc, Ellie. Iisuse, te iubesc atât de mult, Ellie, încât uneori…

Vocea lui se opri. Inspirând adânc, liniştitor, el spuse:

— Îmi lipseşte, asta-i tot. Cum era înainte să fim prinşi în nebunia asta? Toate sfârşiturile de săptămână le petreceam căutând antichităţi pe la ţară, îţi aminteşti de tipul ăla din Vermont unde s-a rupt patul şi noi râdeam atât de tare, că nu mai puteam să ne ridicăm? Dar să uităm de sfârşitul de săptămână. Acum m-aş mulţumi cu o seară în oraş. Când a fost ultima dată când am stat la un concert întreg, fără să ieşi la telefon să-ţi controlezi mesajele? Când am fost ultima oară la un film, pentru Dumnezeu?

Ellie nu-l putea învinovăţi că se simţea frustrat. Cine ar putea? Nu după ce au parcurs o cursă cu obstacole căreia nu i se vedea capătul. Infertilitatea ei nu avea cauze medicale, au conchis doctorii, ceea ce i-a făcut pe ea şi pe Paul să se agaţe de speranţă mai mult timp decât ar fi trebuit. Apoi, un nou tip de ultrasunete au arătat chisturile uterine pe care alte teste nu le-au descoperit. Paul era alături de ea când au dus-o pe masa de operaţie şi a văzut-o când s-a trezit din anestezie. Au aşteptat trei luni înainte de a încerca din nou, cum fuseseră instruiţi. Apoi… nimic. De pe atunci au început să vorbească ezitant despre adopţiuni.

Prima lor perspectivă serioasă, o fată sfioasă, cu pistrui, din Kentucky, care se numea Susie. A vorbit de mai multe ori cu ei la telefon înainte de a se duce să-i cunoască. Ellie îşi amintea că fusese nervoasă, dar întâlnirea mersese bine, cel puţin aşa crezuse. O săptămână mai târziu, avocatul lor i-a informat că Susie s-a decis la o altă pereche – care frecventau biserica, locuiau într-o suburbie şi aveau o curte minusculă.

Dar Susie a fost doar prima dintre numeroasele dezamăgiri. Între acestea, au fost luni, ani de anunţuri, de întrevederi cu adolescente, dar în general de… aşteptare. Asta era partea cea mai rea. Şi faptul că nu ştiai dacă ceea ce aşteptai va apărea vreodată.

Apoi, în urmă cu un an şi jumătate, Denise intrase în viaţa lor ca un cadou. Denise era în luna a şasea, o studentă la colegiu cu capul pe umeri şi cu vederi clare despre ce era mai bine pentru acest copil, simţind că era prea tânără ca să-l crească singură. Lui Ellie şi lui Paul le-a plăcut fata de la început. În luna a şaptea, Denise i-a cerut chiar lui Ellie să-i fie antrenoare la

exerciţiile de naştere... iar Ellie a fost atât de emoţionată, încât a fugit în ziua aceea şi a comandat un leagăn şi o măsuţă de toaletă pentru camera copilului.

Apoi, cu două săptămâni înainte de naştere, a apărut pe scenă mama lui Denise, cu care Denise era certată. Mama a insistat ca Denise să păstreze copilul, oferindu-i chiar ajutor pentru întreţinerea lui, ca ea să-şi poată termina studiile. Fata s-a menţinut mai întâi pe poziţie, insistând că hotărârea fusese luată şi că ea nu dă înapoi de la aceasta. Apoi a fost adus pastorul familiei, precum şi mătuşi, unchi şi veri ca s-o convingă. În cele din urmă, Denise a cedat.

Ellie a fost prea distrusă chiar şi pentru lacrimi. Au trecut mai bine de şase luni, înainte să fie în stare să se adune şi să încerce din nou.

Opt săptămâni mai târziu, au găsit-o pe Christa.

— Paul, n-o să se întâmple întotdeauna aşa, îi spuse ea acum în semiîntunericul camerei lor.

— De unde ştii? o întrebă el. Unde scrie că durerea şi suferinţa sunt doar ceva prin care trebuie să treci ca să capeţi ceea ce meriţi? Majoritatea pacienţilor mei nu sunt nici măcar complet formaţi şi suferă mai mult decât îndură majoritatea dintre noi într-o viaţă întreagă. Chiar cu tot ce oferă tehnologia, mulţi dintre ei nu trăiesc. Făcu o pauză, apoi spuse răguşit: Copilul pe care l-am operat noi azi are douăzeci şi şase de săptămâni, şi probabil nu va trăi să vadă ziua de mâine.

— Dar mulţi dintre ei trăiesc.

— Cu ce preţ? Mă uit la această bucăţică de fiinţă omenească de pe masa de operaţie şi mă întreb: există oare un preţ care e al naibii de ridicat? Apoi vin acasă şi aflu că acel copil sănătos, acel copil de care

ne-am legat totul, toate visurile – ştiam chiar şi în ce şcoală aveam să-l înscriem – este doar o altă iluzie.

Se sprijini de capătul patului cu un oftat şi îi luă mâna, jucându-se cu degetele ei pe genunchiul lui, unde albastrul pantalonilor era ros şi mai deschis.

Ellie tremură; îi era atât de frig… un frig pe care ştia că nicio căldură sau pătură nu-l putea îndepărta.

— Ah, Paul…

El o ţinu din nou în braţe, iar ea plânse. Aşa cum mirosul de pâine coaptă îi amintea de casă, mirosul lui Paul – mosc, pielărie, săpun – o făcea imediat să se simtă iubită, total, necondiţionat.

Îşi aminti de prima dată când făcuseră dragoste, exact la o lună după leşinul ei în Insula Corney, cum se agăţase de el după aceea şi plânsese, ultimele ei apărări topindu-se. Deschizându-se pentru Paul, devenea din nou vulnerabilă; era ca răsucirea unei chei, ca deschiderea unei camere în care emoţiile ei fuseseră păstrate la rece.

Acum, cu faţa ascunsă la gâtul lui Paul, şopti:

— Cântărea trei kilograme şi opt sute de grame.

Singurul lui răspuns fu să o ţină mai strâns.

Ea inspiră adânc, cât putu, în strânsoarea lui, şi spuse:

— Paul, vreau să încercăm mai departe. Nu vreau să se termine aşa… să abandonăm.

Braţele lui slăbiră, fără să-i dea drumul.

— Ellie, nu cred că e momentul…

— Ba da, este, îi zise ea cu mai multă fermitate decât avusese de ore în şir. Pentru că altfel nu ştiu cum pot suporta.

— Curios, spuse el retrăgându-se. Tocmai mă gândeam la acelaşi lucru, doar în sens invers. Dacă m-aş gândi că vom mai avea de trecut iar prin aşa ceva,

nu ştiu dacă aş rezista atât de bine acum.

— Ah, Paul, cum poţi spune aşa ceva?

— N-am ce face, aşa simt, Ellie.

— Cum rămâne cu ce simt eu? ţipă ea. La naiba, Paul, vorbim despre un lucru care ne va afecta restul vieţii.

— Ellie, sunt obosit, spuse el încet.

O privi un moment cu ochii înroşiţi, înainte de a-şi lua ochelarii de pe noptieră. De parcă, punându-i, aşeza cumva o barieră între ei.

— Nu numai azi. Nu e numai pentru că Christa s-a răzgândit. Sunt… pur şi simplu obosit. Stors. Nu mai am benzină în rezervor.

— Ce vrei să spui?

Mai avuseseră această discuţie înainte, dar acum nu mai era vorba despre ce s-ar putea întâmpla. Ajunseseră la o răscruce şi nu puteau da înapoi.

— Spun că dacă vrei să continui să încerci adopţiunea, va trebui să o faci singură.

Îl durea să rostească lucrul ăsta, ea îşi dădea seama.

Se uită fix la el, la faţa pe care o putea recunoaşte, în întuneric, doar atingând-o, la ridurile fine din jurul ochilor care nu fuseseră acolo în urmă cu un an, la gura lui uşor strâmbă, dar minunată care, în ultima vreme, zâmbea tot mai rar. Asta nu era doar din cauza lor a amândurora, era din cauză că Paul era directorul secţiei de terapie intensivă pentru nou-născuţi la spitalul *Langdon.* Era vorba de copiii pe care nici cele mai eroice eforturi ale lui nu-i puteau salva, de orele petrecute în şedinţe cu comitetul de etică, de faptul că juca rolul de Dumnezeu, într-un loc unde trebuia să lupţi ca să-ţi păstrezi spiritul uman. Nu era problema că lui Paul nu-i păsa. Îi păsa prea mult.

Ellie recunoştea toate astea şi, în timp ce o durea inima pentru el, în timp ce vedea clar prin prisma lui, nimic nu mai conta. Dacă ar fi vorba să stea în mijlocul unei şosele şi să vadă venind spre ea un camion cu optsprezece roţi şi dacă fugea din faţa acestuia ar fi însemnat să renunţe pentru totdeauna la speranţa de a avea un copil ar fi riscat stând pe loc şi aşteptând ca şoferul să o vadă la timp.

Nu avea de ales. Nici măcar o voinţă de fier – adesea era acuzată că are aşa ceva – nu o putea împiedica să retrăiască din nou şi din nou coşmarul; fiecare copil pe care îl vedea pe stradă sau la magazine o umplea de un dor de nesuportat. Bethanne era mare acum, îşi spunea în sinea ei. Încerca să şi-o închipuie pe fiica ei ca pe o tânără doamnă, dar în zadar. Pentru Ellie, Bethanne era şi avea să fie întotdeauna lacrima din ochi când simţea mirosul dulce de pudră de talc sau auzea râsul unui bebeluş, sau vedea o mamă luându-şi copilul de mână ca să traverseze strada.

— Am visat-o noaptea trecută, spuse ea încet. Am şi văzut-o pe Bethanne. Şi pe *el.* M-am văzut pe mine alergând după el, dar când mă apropiam, el era din nou cu un colţ de stradă înaintea mea. Apoi l-am pierdut în mulţime.

Lacrimile îi inundau ochii, dar le reţinea clipind.

— Nu ţi-am spus niciodată asta, dar uneori, după vis, simt cum îmi vine laptele.

El îi atinse mâna.

— Ellie!

Doar atât, numele ei, blând ca o mângâiere, doar mai trist, purtând toată suferinţa lumii.

— Nu mă pot opri, îi spuse ea. Chiar dacă aş vrea. Trebuie să încerc mereu.

— Nu poţi s-o înlocuieşti pe Bethanne, zise el.

— Acum nu mai este vorba de Bethanne, răspunse ea cu nerăbdare. Paul, am patruzeci de ani, nu-mi mai rămâne mult timp. Dacă mă opresc acum…

— Nu sunt eu mai bun pentru tine decât zece fii?

Gura lui se mişcă într-o fantomă a vechiului lui zâmbet ironic.

— Samuel, capitolul unu, versul opt.

Crescând în Euphrates, *Biblia* i-a fost băgată în cap, dar ea nu-şi imaginase vreodată că nefericirea sărmanei Hanna, cea fără copii, va fi într-o bună zi şi a ei.

— Urăsc treaba asta, spuse el printre dinţi. Mă simt de parcă ţi-aş cere să alegi şi ştiu că asta nu e drept. Dar n-am încotro, Ellie. Mă întreb dacă măcar eu intru în această ecuaţie, dacă nu sunt un fel de fundal binevenit pentru această dramă a ta.

Ea simţi o răceală pătrunzându-i în sânge.

— Nu poţi crede una ca asta, răspunse ea blând. Doamne, nici nu ştiu cum o poţi rosti.

— Când a fost ultima dată când am făcut dragoste? întrebă el înfierbântat. Cu Christa am fost ca pe ace în ultimele luni, atât de îngrijoraţi că se va răzgândi dacă nu vom fi la dispoziţia ei în fiecare secundă, încât aproape că nu îndrăzneam să părăsim apartamentul decât când mergeam la lucru. Ellie, nu putem nici măcar susţine o conversaţie fără ca eu să simt că eşti atentă cu o ureche la telefon.

Ellie simţi un val de căinţă… şi de teamă.

Dar dacă Paul îşi pune în practică ameninţarea? Ce ar însemna să se trezească în fiecare dimineaţă într-un pat gol… să alerge acasă pentru a împărtăşi triumful unuia dintre pacienţii ei şi să nu-l găsească acolo… să dorească atingerea lui în singurătatea

nopţii?

Am nevoie de tine, Paul, voia să-i spună. *Eşti aici pentru mine în o sută şi unu de feluri... mă consolezi când sunt nefericită, chiar dacă nu mă poţi ajuta decât cu o mângâiere pe spate... îmi oferi sfatul atunci când mă îndoiesc, dar numai dacă ţi-l cer... chiar făcând lucruri mărunte, ca adusul cafelei dimineaţa şi ţinând minte să pui ciorapii pe faţă când e rândul meu la spălat.*

Profunzimea legăturii ei cu Paul nu putea fi pusă sub semnul întrebării. Dar Ellie înţelegea acum ce însemna asta pentru unii dintre pacienţii ei care erau prinşi de o inexplicabilă obsesie. Devenea şi ea la fel ca ei, pierzându-şi controlul asupra vieţii ei, îndepărtându-i pe cei mai apropiaţi ei?

Deloc, o sfătuia o voce calmă. *Ceea ce vrei tu este cel mai natural lucru din lume. Ce vrea aproape fiecare femeie.*

— Nu pot promite că va fi diferit, îi zise ea. Doar că nu voi continua la infinit. Va exista un sfârşit.

— Când? Când?

Toată îngrijorarea pe care o simţea ea se reflecta în ochii lui şi în presiunea aproape dureroasă a degetelor lui care îi intrau în umeri.

Brusc, totul păru atât de clar. Când dădeai la o parte orice altceva, era la fel de simplu ca şi desenul unui copil. De ce nu putea vedea şi Paul lucrul ăsta? Cât de perfect putea fi totul dacă mai puteau rezista doar încă puţin?

— Când o să am un copil, răspunse ea.

Capitolul 4

În secţia de terapie intensivă pentru nou-născuţi

din spitalul *Henry Carter Deacon* nu exista o fereastră prin care să vezi înăuntru.

Intră prin uşile turnante de la intrare. Doctorul Paul Nightingale, director al secţiei, avea idei binecuvântate – şi nu pentru prima dată –, era cel care aşezase secţia cu un etaj mai sus decât maternitatea obişnuită. În prezent, secţia răspundea de cincisprezece prematuri, fiecare având nevoie de o mică aparatură de control, echipament, tehnologie şi experienţă medicală. Viaţa era dificilă pentru aceşti mici pacienţi şi era dură pentru doctorii şi infirmierele care îi îngrijeau. Era şi mai dură pentru părinţi. Dar, cel puţin, când îi vizitau, erau scutiţi de fereastra-vitrină de la etajul inferior, cu panorama de copii sănătoşi, născuţi la termen.

Paul se îndreptă spre chiuvetele adânci de inox din dreapta. Afişul fixat pe perete deasupra aparatului cu dezinfectant anunţa: „Înainte de a vă vizita copilul, scoateţi-vă bijuteriile şi spălaţi-vă cu peria până la coate, două minute”. În timp ce se spăla, o zări peste umăr pe una dintre mame, Serena Blankenship, aplecată asupra incubatorului numărul trei. Ca şi infirmierele de la Devon, ea nu avusese bijuterii de scos; a nu purta niciuna devenise fără îndoială o rutină după trei săptămâni.

— A avut o noapte proastă, murmură Martha Healey, arătând cu capul în direcţia Serenei.

Martha stătea lângă grupul de birouri din partea îndepărtată a liniei groase, roşii, care despărţea podeaua în două secţiuni – nesteril şi raţional de steril. Celor care nu s-au spălat mai întâi nu li se permitea să treacă de acea linie, pe care Martha şi celelalte infirmiere o păzeau ca pe orice trecere de frontieră.

— Lui Theo i-a crescut bilirubina, adăugă sumbru

Martha. Nu arată prea bine.

— Ea a stat aici toată noaptea? întrebă Paul aruncând o privire spre Serena.

Martha aprobă din cap. Mică, aproape ca un copil, Martha era cea mai bună infirmieră din secţie, după părerea lui Paul, cea mai devotată „copiilor ei” şi o teroare pentru lucrurile prost făcute. Pentru mamele care se drogau, Martha avea şi mai puţină simpatie. Le saluta la intrare cu flăcări în ochii ei verzi şi cu o voce pe care nici antigelul n-o putea dezgheţa, pregătită să menţină până la moarte ordinul lipit de incubatorul copilului lor.

— Am încercat s-o fac să ia o pauză, îi spuse Martha. Măcar să pună capul jos în sala de conferinţe. Dar nu vrea să se mişte.

Paul îşi făcu drum printre izoletele de pe măsuţele cu rotile, fiecare având un set aproape înspăimântător de echipamente computerizate – monitor cardiac, numărător de puls, ventilator. El le salută din cap pe infirmierele în salopete roz care notau în fişe, administrau medicamente şi hrană, schimbau scutece şi le cântăreau ca să măsoare cantitatea de urină. La izoleta lui Theo, Blankenship se opri să controleze datele de pe computerul care arăta fluxul de oxigen. Cincizeci la sută – cu doi mai mult decât ieri. Micii plămâni ai lui Theo vor funcţiona mai prost odată cu creşterea oxigenului, dar fără el nu va putea respira.

— E mai rău, nu-i aşa?

O voce moale acoperi susurul ventilatoarelor.

Paul se uită în sus la ochii îngrijoraţi, de un albastru-pal, spălăcit, precum salopeta pe care ea o purta. Totuşi, la Serena Blankenship nu era nimic care să sugereze măcar o urmă de slăbiciune. Iisuse, femeia asta nu dormise mai mult de vreo douăsprezece ore în

total în trei săptămâni de când Theo era aici şi, pe deasupra, îşi revenea după o cezariană. Nici soţ nu avea. Trebuia să fie terminată.

El era însă, cu siguranţă. În ultimele săptămâni după chestiunea cu Christa, el şi Ellie şi-au continuat treburile de rutină; au încercat să pretindă că nimic rău nu se întâmplase, nu vorbeau despre asta, pur şi simplu, pentru că nu mai era nimic de spus. Dar Paul simţea că dacă ar inspira prea tare, ar descoperi că nu mai era suficient oxigen în atmosferă. Era ca şi cum ai încuia uşa împotriva unui ciclon. Prea puţin, prea târziu.

Unde te duci când nu este loc pentru compromis? Ce faci când îţi iubeşti soţia atât de mult, încât ai face aproape orice pentru ea, orice, în afară de a semna condamnarea la moarte a propriei tale căsnicii?

Dacă ar putea s-o convingă cumva pe Ellie să se oprească! Să o salveze cumva. Mintea lui Paul concepu o imagine neverosimilă a soţiei sale, închisă într-un turn, iar el, îmbrăcat în Prinţul Viteaz, urcând turnul cu riscul vieţii. Gura lui schiţă un zâmbet lipsit de veselie. Mare şansă pe el să salveze una ca Ellie. Ar râde până ar cădea de pe metereze.

Dar persistă gândul – era o rămăşiţă din perioada lui de studenţie când participase la marşuri pentru pace şi la arderea ordinelor de mobilizare, din timpul când crezuse cu pasiunea inimii lui de student că războiul din Vietnam se putea termina dacă ei strigau destul de tare – că această obsesie a soţiei lui era dragonul din povestea lui întreruptă. Dacă ar putea-o ucide, Ellie ar fi eliberată de blestemul acesteia.

Îşi dădu seama că Serena îl privea fix. Se uită la ea văzând-o pentru prima dată nu ca mamă, ci ca femeie. Era drăguţă, dar într-un fel care nu-i atrăgea

atenţia. Cu trăsături regulate şi bărbia rotunjită, putea fi una dintr-o mie de femei care i-au zâmbit de la un ghişeu, sau din spatele unui birou, aflate acolo ca să-l ajute, să completeze un formular, să încaseze un cec, să obţină o asigurare. Părul ei de culoarea mierii, tuns scurt, arăta de parcă îl peria cu religiozitate de o sută de ori în fiecare noapte. Purta o rochie simplă, bej, de lână, cu pantofi cu tocuri joase, singura bijuterie fiind nişte mici globuleţe de aur la urechi. O putea vedea purtând exact aceeaşi îmbrăcăminte la o şedinţă la şcoală sau însoţindu-l pe fiul ei la Muzeul de artă modernă. Doar că, dacă Theo nu reuşea să se descurce, nu aveau să mai fie şedinţe sau vizite la muzee.

Paul consultă fişa lui Theo, apoi examină mica bucăţică de carne, aproape prea mică pentru a fi considerată omenească, cu atât mai puţin să poarte voluminosul nume Theodore Haley Blankenship. Copilul mai avea icter, culoarea pielii lui fiind ca de ceai verde; carnea din jurul buricului, acolo unde un tub îl hrănea prin venea ombilicală, era umflată şi iritată. Notările lăsate în fişa lui Theo de Amy Shapiro, rezidenta de gardă, noaptea trecută, nu erau încurajatoare.

Paul simţi mişcându-se ceva în el. Majoritatea timpului el reuşea să-şi ţină pacienţii la oarecare depărtare emoţională, dar acesta era un caz aparte. Părea să-l urmărească ceva în aceşti ochi ca nişte mici semnale luminoase, albastre. Sau poate era Serena care venea în fiecare zi, chiar dacă tot ce putea face era să lipească fotografii de laturile de plexiglas ale izoletei lui Theo, cu faţa spre interior; fotografii ale bunicilor, ale casei ei din Roslyn cu grădina de flori şi cu câinele de vânătoare auriu, chiar şi una a fostului ei

soţ, care, din câte ştia Paul, nu venise niciodată în vizită.

— Nu arată prea bine, recunoscu el. Hai să ieşim afară, unde putem vorbi.

Ea îl urmă pe coridor şi prin hol, spre sala de conferinţe, care era folosită mai mult pentru rezidenţi epuizaţi şi părinţi, ca să închidă ochii scurt timp. Un optimist demult plecat o decorase în culorile ouălor de Paşti – pereţi galben-pai, masă şi scaune scandinave, o canapea capitonată în dungi verzi şi albastre, care prezenta pete de cafea vărsată de mâini tremurătoare. Acum era acolo o izoletă nefolosită, împinsă la perete, iar într-un colţ un dulap de metal pentru fişe, cu o cutie cu tuburi de plastic pusă deasupra.

Paul o urmări pe Serena cum se aşază pe canapea, cu picioarele încrucişate modest, în dreptul gleznelor. Singurul semn de încordare era spatele foarte drept. În lumina slabă, văzu cercurile de sub ochii ei ca nişte vânătăi şi se gândi la Ellie. Zilele acestea arătase zdrobită, aproape ca o femeie jefuită. Şi, într-un fel, fuseseră furaţi. Doamne, crezuse ea oare vreun moment că nu dorise şi el copilul acela?

Poate că asta îl face pe Theo atât de special. Exact aşa cum copilul lui Christei a însemnat sfârşitul speranţelor pentru Paul, micuţul din camera alăturată era ultima speranţă a Serenei. Îi mărturisise lui Paul, zilele trecute, că sarcina ei fusese un miracol – după ani de infertilitate, rezultatul fericit al tratamentului pe care Paul îl ştia din experienţa lui şi a lui Ellie. El se întreba dacă această goană la specialişti, testele, terapia hormonală, procedurile chirurgicale, apoi aşteptarea, interminabila aşteptare a rezultatelor testelor de sarcină care se dovedeau mereu negative nu au contribuit cumva la dezertarea soţului Serenei.

— Arată îngrozitor, spuse ea pe un ton mai înalt decât de obicei. Fii onest cu mine; ce şanse are?

Paul îşi gândi cu atenţie modul de abordare. Voia să fie foarte clar, foarte direct… dar nu brutal.

— Theo slăbeşte, îi spuse el cu blândeţe. Plămânii lui nu sunt suficient de maturi. E slăbit şi din cauza operaţiei. Chiar şi acum, când a fost reparată, inima lui nu poate face faţă şi asta face ca rinichii să nu funcţioneze.

Ea se crispă.

— E vorba de formula NSR?

În aceste săptămâni, Serena devenise versată în terminologie, ca un intern al secţiei.

Codurile erau mai uşoare decât cuvintele în sine. „A nu se reanima”. Realitatea, să stai şi să urmăreşti doar cum se învineţeşte carnea transparentă, un piept micuţ care nu mai mişcă, era şi mai rea. În cazul de faţă, considera însuşi gândul că era foarte tulburător.

Paul încercă să nu lase să pătrundă gândurile mohorâte care l-au chinuit de când Theo a fost adus aici – faptul că Theo s-a născut în aceeaşi zi cu bebeluşul Christei. Ca un semn din ceruri. Chiar şi vocea lui Charlton Heston, amplificată de o cameră cu ecou, care îi comanda să salveze acest copil mic, bolnav, în loc să fie tată pentru al lui propriu.

Ce sentimental nenorocit! se gândi el.

Spuse repede:

— Nu cred că lucrul ăsta e indicat deocamdată. Aş vrea să-i mai acord o zi sau două. Apoi poate să mergem la Protocol unu. Adică…

— Ştiu, îl întrerupse ea. Lăsaţi-l la respirator, dar fără medicamente. Serena avea pete roşii pe obraji. Îmi spui ca să mă gândesc la asta, doctore Nightingale. Dacă vrei să ştii adevărul, în ultimele trei zile nu m-am

gândit decât la asta. Nu cred că aş putea dormi dacă aş încerca.

— Ar trebui, o atenţionă el. Pot să-ţi prescriu ceva, dacă vrei.

Serena negă din cap.

— Nu. Vreau să fiu trează în caz că…

Ea se opri şi ochii ei de un albastru-pal se dizolvară într-o lucire de lacrimi. El vedea cum se lupta din greu ca să se controleze şi fu mişcat. În cele din urmă, cu o voce gâtuită, ea întrebă.

— Mai e ceva ce puteţi face pentru el, ceva cât de cât?

Îi cerea puţină speranţă, indiferent cât de slabă. Dar speranţa era un medicament dureros de absent la *Deacon.* Paul nu putu decât să se aplece să-i ia mâinile şi să încerce să-i încălzească degetele îngheţate cu ale lui.

— Singurul lucru pe care pot să ţi-l spun este că am mai fost surprins cu alte ocazii, răspunse el, având grijă să nu dea vorbelor sale decât valoarea faptică. Copii la care personalul renunţase să spere au reuşit totuşi să iasă din criză. Nu se întâmplă des… dar se întâmplă.

— Vrei să spui că Theo ar putea să se descurce singur?

— Orice este posibil.

Ea se încruntă retrăgându-şi mâinile şi punându-le în poală.

— De ce nu spui, pur şi simplu: Theo n-o să iasă din asta?

Răvăşită, Serena se lăsă într-o parte şi îşi îngropă faţa în îndoitura cotului. Umerii i se scuturau spasmodic şi se auzi un geamăt atât de disperat, încât Paul tresări. Când ea îşi ridică în cele din urmă capul, el

se abţinu să nu se dea înapoi în faţa durerii goale care îi răvăşea chipul.

— După părerea mea profesională, spuse el cât putu de blând, sunt foarte puţine probabilităţi ca Theo să-şi revină.

— Vreau să-l treceţi la a nu se reanima, spuse ea cu o şoaptă strangulată. Nu vreau să sufere. A fost atât de curajos. A mai rămas ceva ce-i putem da; un sfârşit al suferinţelor. Vreau să capete asta.

O imagine pluti în mintea lui Paul. Doctorul Merriweather, profesorul lui fumător de pipă de la *universitatea Cornell.* „De ce se tem cel mai mult oamenii?” a întrebat Merriweather sala cu nouăzeci de studenţi la medicină. „Credeţi că de moarte?” O pădure de mâini s-a ridicat. Dar bătrânul profesor a chicotit doar, spunând: „Aveţi multe de învăţat, tinerii măi prieteni”.

De-a lungul anilor de internat şi rezidenţă, Paul ajunsese să înţeleagă ce a vrut să spună Merriweather. Nu moartea îl înspăimânta, ci suferinţa. Când durerea devenea insuportabilă, perspectivele morţii puteau părea binevenite, ca un camion care opreşte pe o şosea nesfârşită, prăfoasă şi o mână prietenoasă te invită să te urci.

Instinctul profesional al lui Paul îl îndemna să o sprijine în ce era cea mai dificilă decizie a vieţii ei. Dar ceva zumzăia în mintea lui, ceva mic şi neînsemnat ca o muscă, lovindu-se de o fereastră şi îi spunea să nu renunţe. Încă nu.

— Aş vrea să-i mai acord o zi, îi spuse el. Dacă nu e nicio îmbunătăţire, mai vorbim mâine.

El vedea că ea era nesigură, că voia să-l creadă din nou, împotriva judecăţii ei.

Asta fac eu şi cu Ellie? Sper că va surveni o

schimbare, când ştiu că e la fel ca şi speranţa că Theo se va face bine?

— În regulă, oftă Serena, ştergându-şi ochii cu şerveţelul de hârtie oferit de el.

— Între timp, aş vrea să te odihneşti puţin, zise el ridicând o mână ca să-i oprească protestele. Doar câteva ore. O să-i spun unei infirmiere să te trezească, dacă e vreo schimbare.

Paul plecă simţindu-se mai tulburat decât fusese ani de zile. Fusese întotdeauna atât de al naibii de scrupulos să nu lase eul lui să se amestece în ce era mai bine pentru părinţi. Întotdeauna îşi dădea seama de deosebirea dintre a te lupta ca să urci dealul sau a duce o luptă ce ameninţa să semene cu a lui Don Quijote. Aici pierduse oare perspectiva? Comitea oare păcatul de neiertat de a amesteca viaţa sa particulară în deciziile profesionale?

Se întoarse în secţie. Theo, uitându-se în sus la el de pe perna care ţinea un trup fără niciun pic de grăsime, părea că-i reproşează ceva. Paul desfăcu atent bandajul de pe pieptul lui şi ascultă, cu un stetoscop mai mic decât o jucărie, inima la a cărei reparare asistase. *Ascultă, băieţel. Am să fac o înţelegere cu tine. Arată-mi că poţi. Încă un centimetru cub de urină şi promit că nu te abandonez.*

Paul îl examina pe bebeluşul Melendez, născut la douăzeci şi nouă de săptămâni, intoxicat cu methadone, când auzi ţiuitul unei alarme cardiace. O ignoră. Alarmele sunau mereu la spitalul *Deacon* şi de obicei erau provocate doar de o atingere a monitorului sau a copilului. Cu coada ochiului, văzu că Martha se apleca asupra izoletei lui Theo. Dar, în ciuda îngrijirilor ei, linia de pe monitorul lui cardiac rămânea dreaptă. Inima lui Theo se oprise.

— Iisuse!

— Cod? întrebă Martha privirea ei îngrijorată întâlnind-o pe a lui.

Paul se repezi la el şi controlă dacă funcţiona ventilatorul. Funcţiona.

— Să ne asigurăm că tubul este la locul lui.

Extubă şi, folosind un laringoscop, inseră un tub nou de plastic. Dădu presiune mai mare ventilării şi ascultă să audă o respiraţie. Nimic.

— Adu o seringă cu epinephrin, comandă el. Şi aparatul de radiologie. Preia ventilarea, îi spuse infirmierei care li se alăturase, o jamaicană cu mâini mari, competente.

Înlăturând rapid, dar cu blândeţe bandajele, Paul puse mâinile în jurul pieptului liliputan cu cicatricea roşie, degetele lui întâlnindu-se la spate şi având încă destul spaţiu în plus. Începu să preseze cu degetele mari, cu o mişcare uşoară, ritmică. Numără compresiunile cu ochii pe monitor, unde putea vedea valurile de activitate pe care le producea.

Are toată lumea în mâinile lui, auzi Paul vorbele cântecului religios din capul lui şi, în acest moment, i se părea că întregul univers era într-adevăr în mâinile lui. Nu era decât apăsarea cartilagiilor fine de sub degetele lui, ritmul pe care îl număra în şoaptă, linia roşie de pe monitor care se ondula artificial.

După câteva minute se opri şi aşteptă cinci secunde. *Haide, la naiba, nu pot face asta la nesfârşit.*

Dar linia deveni din nou platâ. Micul piept pe care se vedeau urmele roşii ale degetelor lui nu se mai mişca.

Începu să preseze din nou, o sută douăzeci de compresiuni pe minut. *Haide, haide!*

Degetele începură să-l doară, apoi amorţiră. Simţi

o picătură de sudoare pe tâmplă. Altă pauză. Nicio activitate. La naiba!

— Vrei să preiau eu, doctore? întrebă Martha.

Vocea ei îi cerea să abandoneze.

El ignoră întrebarea.

— Mai dă-mi o zecime de centimetru de epi, ceru el.

Îşi dădea seama că Martha şi celelalte infirmiere schimbau priviri, când Martha injectă epinephrin în tubul endotraheal al lui Theo, iar el se întrebă la un nivel detaşat al creierului, dacă depăşise de fapt limitele medicale de viabilitate şi era de fapt în domeniul lui *deus ex machina.* Chiar şi Jordan Blume, rezidentul care se uita acum peste umărul lui Paul, clătinând din cap, părea că spune: *Ce-i destul, e destul. Lasă copilul în pace.*

Paul nu le-ar fi putut explica mai mult decât i-ar fi putut explica Ellie cu adevărat nevoia ei arzătoare de a căuta un copil. Era, pur şi simplu, un lucru pe care trebuia să-l facă.

Dar dacă în următorul minut nu apărea nicio activitate, va trebui să suspende codul. Indiferent de ce simţea. Paul nu-l putea supune pe Theo la un asemenea efort inutil, macabru.

Acum! Încetă să apese cu degetele. *Bate, la naiba, bate.*

Nimic.

Mintea îi alerga. Oare nu ţinuse seama de ceva? Putea oare să mai facă altceva?

— Ar putea fi un pneumotorax, gândi el cu glas tare.

Cu un ultim efort disperat, el urlă.

— Aprindeţi luminile şi să am un transluminator.

Ţinând aparatul de oţel la pieptul lui Theo, văzu o

pată roşie lucitoare, acolo unde fusese prins oxigenul. Apucă angiocateterul şi inseră acul de care era legat. În câteva secunde punga mortală cu aer fu eliminată.

Nu-şi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia până când nu văzu pieptul lui Theo tresărind uşor şi linia roşie a monitorului începând să tresalte singură. Atunci, aerul ieşi din propriii lui plămâni cu o putere care îl lăsă puţin ameţit.

Martha exclamă cu bucurie, dar se reţinu la privirea lui Jordan Blume, cu faţa lui de câine de vânătoare.

— Nu-i facem niciun bine, murmură tânărul rezident. Oricum o să moară.

— Poate, spuse Paul când avu putere să vorbească. Să-i dăm lui Theo şansa să decidă el însuşi.

Îşi aminti promisiunea făcută Serenei, dar nu văzu niciun motiv s-o trezească acum. Criza trecuse pentru moment. Va sta de vorbă cu ea după vizită.

O oră mai târziu, Paul o găsi dormind adânc pe canapeaua din camera de conferinţe, cu un braţ protector în jurul unei perne, de parcă îşi ţinea bebeluşul din vis. I se strânse gâtul şi se simţi gata să se prăbuşească. Reacţie întârziată, se gândi el. Nu se lăsase să jelească, niciodată, de la telefonul Christei care confirma că îşi păstra copilul. Poate că se temuse că Ellie, văzând vreun semn de durere la el, ar avea o dovadă că şi el era băgat în treaba asta la fel de adânc ca şi ea.

Serena se trezi tresărind în momentul în care el îşi lăsă mâna pe umărul ei. Ea se ridică, clipi, alarmată şi jenată, ca o santinelă prinsă dormind în post. Trecându-şi mâna prin păr, ea şopti:

— Theo?

— A avut o criză, spuse Paul plat. Acum o oră. N-a

fost timp să te chem. I s-a oprit inima, dar am reuşit să-l reanimăm. Acum se simte bine.

— Ah, Dumnezeule.

Ea îşi duse mâinile la ochi, de parcă voia să-i ferească de o lumină care devenise brusc prea puternică. Dar când se uită la el, lumina părea că vine de la ea.

— Mâine, zise ea emoţionându-l cu privirea strălucitoare, îngrijorată. Dacă e mai rău sau la fel, chiar vreau să se termine. Refuz să-l mai las să sufere.

Brusc, Paul se văzu pe el însuşi la vârsta de zece ani. Luptându-se cu frăţiorul lui mai mic pe pajişte, apoi văzându-l pe Billy, de opt ani, încovrigându-se pe iarbă, gâfâind şi ţinându-se de stomac.

— Billy, purceluşule, urlase el. Ţi-am zis să nu mănânci toată cutia.

Dar apoi, Paul şi-a dat seama că era ceva mai serios decât că lui Billy îi era rău pentru că mâncase prea multe stafide trase în ciocolată. Uitându-se la faţa albă, convulsionată, a fratelui său, Paul strigă după mama lor, simţind o umbră trecând deasupra lui. Nu putea exprima sentimentul în cuvinte, dar şi-a amintit de asta un an mai târziu, când Billy a murit de leucemie.

Doar că, acum, acel ceva pe care nu-l putea numi îi şoptea: „Aşteaptă, aşteaptă!”

— Mâine, promise el.

— I-a trebuit un an ca să facă toate fotografiile astea, zise Georgina, aplecându-se atât de aproape, încât marginea umedă a paharului ei atinse mâneca lui Paul.

Ochii ei albaştri, vioi îl priveau pe Paul de pe faţa

brăzdată de riduri fine.

— A călătorit prin toată Europa, continuă ea, s-a oprit la marginea şoselelor cu aparatul ei de fotografiat *Nikon.* Aţi mai văzut vreodată aşa ceva?

Paul nu mai văzuse. Iar dacă prietena lui Ellie nu l-ar fi bătut la cap să vină la expoziţia de fotografii a nepoatei ei, putea trăi şi fără asta. Dar expoziţia era într-o mansardă la intersecţia străzii 25 cu Sixth Avenue, la mică distanţă de apartamentul lor, aşa că, după cum subliniase Ellie, îi vor face o favoare Georginei. Nu că n-ar fi găsit expoziţia interesantă şi de avangardă – fotografii de manechine din magazine în toate poziţiile şi fundalurile. Problema era că Paul era atât de ostenit, încât, dacă ar fi putut să se sprijine de un stâlp susţinător al mansardei, ar fi adormit mai repede decât durează să faci o fotografie.

Se uită în jur la mulţimea de vreo şaizeci de persoane – majoritatea oameni pe care nu-i recunoştea – mişcându-se printre piedestale de diferite înălţimi, pe care pozau manechine stilizate. Georgina sporovăia despre faptul general că proprietarul acestei mansarde cu prezentare de manechine i-a închiriat spaţiul acesta nepoatei ei, deşi adresa nu prea mondenă a făcut ca anumite persoane să nu vină.

— Îmi place fotografia de la *Harrods,* spunea Ellie. Îmi reaminteşte cu adevărat de Londra.

— Exact. Ştiţi că Alice a trebuit practic să mituiască un poliţist ca s-o lase să stea în mijlocul circulaţiei şi să facă fotografia asta? Soţul ei aproape că a făcut un atac de cord când a auzit asta. Era luna lor de miere, ştiţi.

Ea chicoti şi sorbi din băutură.

Georgina purta unul dintre caftanele ei omniprezente, acesta fiind din mătase aurie cu model

de batic, care îl făcea să se gândească la picturile preistorice din peşteri. Cercei grei, ce păreau indieni, îi lungeau loburile urechilor, iar colierul din jurul gâtului părea că e destul de greu ca să o răstoarne. Dar aspectul inducea în eroare, Paul ştia asta. Vara trecută, la aniversarea celor optzeci de ani ai ei, Georgina se dusese în excursie în Himalaya.

— Asta îmi aminteşte de luna noastră de miere, spuse Ellie întorcându-se spre Paul cu un zâmbet. Îl ţii minte pe şoferul nostru de taxi în drum spre Louvre, cel care a intrat într-o cursă de încetineală cu prietenul lui?

— Îmi amintesc că l-ai scuturat într-o franceză foarte proastă, zise Paul.

— A avut noroc că n-am făcut-o în engleză.

Uitându-se la Ellie, a Paul gândi: *Doamne, ştie ea oare cât e de frumoasă?* În costumul ei ciocolatiu de comandă şi cu bluza de culoarea cafelei cu lapte trebuia să arate şic. Dar, ca şi jaluzelele fixate ca să lase doar o parte din lumină, eleganţa ei dezvăluia doar o parte din frumuseţea ei.

Brusc, în ciuda tuturor celor intervenite între ei în aceste ultime săptămâni, el o dori. Cu disperare. Se simţea ca un adolescent la prima întâlnire, dorind pe cineva la care nu putea ajunge. Oare şi ea îl dorea? Nici măcar nu se sărutaseră de o lună… dar în seara asta păruse ca altă dată, relaxată, chiar flirtase puţin. Doamne, ar fi dat orice să fie acum acasă, în pat cu ea.

— Ah, mi-am amintit! exclamă Georgina, agăţându-se de încheietura mâinii lui Ellie. Simpozionul de la Lucerna de luna viitoare, vii cu noi? Te rog, spune că da. Am vorbit cu Henry despre grupul tău cu SIDA. El consideră că ar fi o temă minunată.

Ellie ezită.

— Pot să-ţi răspund mai încolo, în cursul săptămânii? Am un program foarte încărcat acum, dar am să văd ce pot face.

— Asta e o scuză, ştii doar, spuse Georgina şi, un moment, Ellie arătă de parcă minciuna îi fusese descoperită.

Se relaxă, în timp ce bătrâna doamnă o certa.

— Cât timp a trecut de când niciunul din voi nu şi-a luat o vacanţă? Asta ar fi scuza perfectă ca după aceea s-o ştergeţi într-un han ascuns din Alpi.

— Nici acum n-aş spune nu şi unui *Holiday Inn,* glumi Paul. Dar ştia, după privirea pe care i-o aruncă Ellie, că nu se lăsase păcălită.

Dar el zâmbi luminos, crezând poate că era posibil ca ei să adune fragmentele vieţii lor şi să meargă mai departe, şi zise:

— Sună minunat. Am să încerc cu adevărat, George.

— Bine. Acum mergeţi, aruncaţi o privire rapidă, de politeţe, şi sunteţi liberi. V-aţi făcut datoria venind şi e tot ce poate aştepta strălucita mea nepoată la prima ei expoziţie – destulă căldură umană ca să înlăture frigul.

— A fost chiar atât de vizibil? murmură Paul când îşi făcură drum printre trupurile îngrămădite în faţa fiecărui exponat. Simt că mi-ar prinde bine o lună de somn, dar nu-mi place să mă gândesc că mă plimb pe-aici arătând ca domnul Personalitate.

Ellie se dădu înapoi, analizându-l cu ochi care aveau prima strălucire adevărată pe care o văzuse de câteva săptămâni.

— Arăţi ca un bărbat elegant, cu bani mulţi. Îmi place în mod special nasturele care îţi lipseşte la haină.

— N-am avut timp să-l cos, zise el uitându-se la

haina lui sport cu dragostea rezervată hainelor lui foarte vechi.

Ea atinse locul unde lipsea nasturele hainei, zâmbind în sus spre el.

— Ce-ai zice să mă inviţi la cină la cel mai elegant restaurant din preajmă?

Paul se luptă să-şi stăpânească dorinţa. Era exact ca pe vremuri. Ellie flirta şi el cădea în plasă. Chiar şi ridurile obosite din jurul gurii ei păreau că s-au micşorat. Şi nu scosese o vorbă despre adopţiune, de când se certaseră pentru asta. Era posibil oare că, având o oarecare perspectivă, să renunţi? Sau pur şi simplu el se înşela?

O luă de braţ şi îi aruncă zâmbetul cel mai sexy, à la Jean-Paul Belmondo.

— Am crezut că n-o să-mi ceri asta niciodată.

Ghicise ea oare cât de mult o dorea? Destul ca să sară peste cină şi s-o ducă acasă chiar în clipa asta? Poate, dar el ştia că trebuia s-o ia încet, să o facă să se simtă sedusă.

La restaurantul *Ballroom,* două colţuri mai încolo, s-au umflat cu apetitive şi s-au îmbătat cu *sangria,* ascultând flamenco la chitară. Paul uită cât de obosit era şi reuşi chiar să nu se gândească prea mult la Theo. Şi-a permis, pur şi simplu, să se simtă fericit, chiar dacă ştia că dimineaţa următoare îi va aduce mai mult decât o mahmureală şi poşta de vineri.

Starea de spirit se menţinu şi când se întoarseră pe jos acasă, ţinându-se cu braţul de talie, până când o ploaie bruscă îi făcu să alerge ultimul colţ şi jumătate, până la casa lor.

— Ah, la naiba, pantofii mei noi au să se strice, strigă Ellie uitându-se cu disperare la pantofii de antilopă în timp ce alerga.

Paul nu se opri să se gândească. Văzând balta de pe trotuar din faţa lor, se întoarse spre Ellie şi, cu un efort puternic, o ridică în braţe. Ea scoase un ţipăt care era pe jumătate încântător şi pe jumătate avertizare – în fond nu era o femeie elegantă apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

Paul, chiar blestemându-se că nu făcuse mai mult sport în tinereţe, se trezi prins în eroismul prea amplificat al acţiunii lui. Ştia că era o prostie, dar, la naiba, nu se simţea arthurian. Totuşi, minunata greutate a lui Ellie în braţele lui era o realitate ca şi căldura ei care îl încălzea prin straturile hainelor lor ude. Doamne, simţea ea oare cât de mult o dorea?

— Eşti nebun, ştii? Ea râse când el o lăsă jos la intrare. Puteai să-ţi distrugi spatele.

— Ei, asta ar fi fost o ruşine… având în vedere ce am în gând, o tachină el.

— Ei, ce-ar putea fi?

Un zâmbet îi juca pe buze.

În clipa în care au ajuns înăuntru, ea îşi aruncă pantofii râzând, îşi scutură capul şi părul ud şi îl stropi cu picături reci. Luând-o în braţe şi sărutând-o, Paul simţi gustul rujului şi al condimentelor… şi ceva mai mult, o dulce cedare care îl făcu să respire greu.

Se încurcă în nasturii pardesiului ei. Îşi aminti că atunci când sărutase prima oară o fată la uşa ei, pe Jean Woollery, de la şcoala *Holy Cross,* aceasta luase discret în palmă guma pe care o mesteca şi apoi, de emoţie o lipise de spatele hainei lui bune, albastră. Doar că acum, cu Ellie, nu se simţea ca un puşti excitat. Pe lângă hainele ude, era inundat de amintiri – despre momentul în care au făcut dragoste în toaleta neîncăpătoare a unui avion 747, în drum spre *Orly;*

când intrase în bucătărie la două noaptea şi o găsise pe Ellie goală, mâncând fericită o piersică, cu pieptul lipicios de zeama care îi curgea din bărbie; când stătuseră la fereastra camerei de zi iarna trecută pe o furtună de zăpadă şi se ţineau de mână urmărind fulgerele care transformau strada de jos într-o cupolă de sticlă şi zăpadă.

Ellie îşi scoase îmbrăcămintea râzând, aruncând-o lângă uşă, ca o grămadă umedă. Uitându-se la ea goală, doar cu şiragul de perle pe ea, cu apa care îi picura pe gât şi pe sâni, o dorea mai mult ca oricând. Mai mult decât putea exprima.

El îşi înclină capul şi linse picătura de ploaie care atârna de un sfârc, ca o mică bijuterie. Ea tremură şi el văzu că avea pielea ca de găină. Ea atinse uşor creştetul capului lui. Da, părea să spună presiunea blândă a degetelor ei când el făcu cercuri cu limba. Aşa. Ca înainte…

Fuseseră atât de preocupaţi să se lupte cu morile de vânt, încât pierduseră din vedere ce anume îi făcuse să dorească să fie o familie. Începuseră să numere zilele până la mijlocul ciclului ei. Înainte, robotul, cu telefonul pus la minimum, o făcea să se încordeze sub el. Uitaseră cum să facă asta… jocul.

— Aici?

Ea ridică o sprânceană când el o trase în mijlocul camerei de zi, în faţa canapelei pe care atârnau acum hainele lui aruncate pe spătar.

— E prea rece? întrebă el sărutându-i întâi o pleoapă, apoi cealaltă.

— Mmm! Nu, acum.

Ea se strânse în jurul lui ca pentru a închide orice locuri pe unde putea pătrunde frigul.

El zări reflectarea lor frântă pe placa de sticlă a

măsuţei de cafea când o lăsă jos pe covor.

Era culcată pe spate, cu părul ud răsfirat în jurul capului, iar lumina din hol îi lăsa în umbră o jumătate din faţă. Paul aproape crezu, *aproape,* că ar putea reuşi, ar putea să-l facă la loc pe Humpty Dumpty.

O posedă mai curând decât intenţionase, nu pentru că nu se putea reţine, ci pentru că Ellie, în clipa când el îşi cobora gura spre stomacul ei, îl apucă de cap cu ambele mâini şi îl trase sus cu blândeţe, apoi, desfăcând picioarele, îşi arcui şoldurile ca să-l primească. Ea era gata pentru el.

Paul se mişcă încet, cu precauţie, pentru că acum se reţinea. Doamne, ce bine era! Să dorească tare şi să ştie că îi era la îndemână, că putea să o aibă când vrea.

Acum, ea îşi înfăşurase picioarele în jurul lui, iar minunatele ei şolduri, despre care ea credea că erau prea late, se mişcau cu o nouă dorinţă, dându-i ultimul imbold.

După aceea, stând împletiţi cu unul dintre genunchii lui prins lângă piciorul măsuţei de cafea, Paul o simţi că tremură.

— Ţi-e frig? şopti el şi o simţi clătinând din cap. Apoi, cu groază, văzu că ea plânge. Se ridică într-un cot şi se uită la ea, atingând locul de pe tâmpla unde o lacrimă dispărea în părul ei ud.

— Ellie!

— Îmi pare rău.

Vocea ei era mică şi aspră, ca atunci când era furioasă pe ea însăşi.

— Am jurat că n-o să fac asta. Doamne, sunt ca o placă spartă.

El se încordă. *Iisuse, nu, nu acum!*

În loc să-i răspundă, o strânse în braţe.

— Nu pot, Paul. Am încercat. Am vorbit chiar şi cu Georgina despre asta.

Vorbea lângă gâtul lui, vorbele ei fiind înăbuşite.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc la asta.

— Ellie, nu. Nu acum.

El se strădui, ridicându-se în genunchi. Tremurând, lăsându-se pe călcâie, se uită fix la ea şi brusc nu-i plăcu ce vedea, gura ei încăpăţânată, felul cum îl priveau ochii ei, zăpăciţi, că el nu vedea ceea ce ea vedea atât de clar.

— Paul, am vorbit azi cu Leon. A zis că o să tatoneze.

— Fără măcar să-mi spui, ai vorbit cu el?

Leon era avocatul care o găsise pe Christa.

Paul se ridică atât de repede, încât sângele care se scurse din capul lui îl făcu să ameţească. Era conştient acum de goliciunea lui într-un mod neplăcut. Apucă pantalonii şi îi trase pe el, aproape fără să observe că mai erau umezi. Furia îl cuprindea tot mai mult.

Ellie se ridică în fund, încrucişându-şi picioarele.

— Îţi spun acum.

Calmul ei îl înfurie şi mai mult.

— Îmi spui, dar nu discuţi cu mine? Sigur, înţeleg. Ce vreau eu nu contează nicio iotă în treaba asta.

— Aş dori să nu vezi lucrurile în felul ăsta, spuse ea arătând disperată şi îndurerată.

— De ce? întrebă el. Pentru că vrei ca să fiu parte la asta în aceeaşi măsură ca tine – sau pentru că ar fi mult mai simplu dacă m-aş mulţumi să-ţi fiu alături?

Ea tresări şi el văzu ceva întunecat în ochii ei.

— Asta a fost o întrebare… sau doar o lovitură sub centură? întrebă ea cu vocea rece, profesională.

— Îmi pare rău, se scuză el. A fost o lovitură sub

centură. Dar, la naiba, Ellie, nu înţelegi. Dacă vrei ca noi să fim o familie, cum poţi ignora, pur şi simplu, ce simt eu?

Un lung moment fu ţintuit de privirea ei fixă, gânditoare, până ce ea vorbi, în cele din urmă:

— Credeam că doreşti un copil, spuse ea blând. Şi nu doar să mă faci pe mine fericită.

— Doresc… dar nu atât de tare ca tine.

Paul simţi că se mişcă ceva în el, o înţelegere care mergea mai adânc decât ce rosti cu glas tare.

— Iisuse, asta-i problema, nu-i aşa? Suntem într-un punct mort.

— Aşa se pare.

El vedea că ea se lupta să nu plângă.

— Şi încotro o luăm acum?

— Tu eşti cea care întreabă.

— De parcă ar fi la fel de uşor ca şi când aş ieşi pe uşa asta.

El auzi ironia amară din vocea sa.

— Poate că este.

Privirea ei era plată, nemişcată.

— Îmi ceri să plec?

— Poate ar fi cel mai bun lucru.

El o privi fix, vorbele neînregistrându-se la început. Nu părea posibil, după ceea ce făcuseră acum împreună. Făcuseră dragoste de atâtea ori, încât, dacă ar fi fost alăturate, ar fi alcătuit un şirag de perle de zece ori mai lung decât cel pe care-l purta Ellie în jurul gâtului. Se uită neîncrezător cum Ellie se ridică graţios în picioare, cu ochii strălucind de o furie rănită. El se mai uită o dată, ochii întunecându-i-se de ceea ce putea fi oboseală, dar erau mai curând lacrimile pe care şi le reţinea cu mândrie bărbătească. Se gândi la Serena Blankenship, care luase o decizie care probabil

că o ucidea, dar simţea că trebuia să o ia. A nu se reanima!

— Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti la spital, îi spuse el luându-şi cămaşa şi haina şi îndreptându-se spre uşă.

La spitalul *Deacon,* nu exista conceptul de zi şi noapte. Acolo soarele nu răsărea şi nu apunea niciodată, iar infirmierele şi rezidenţii nu plecau niciodată acasă, ci doar chipurile se schimbau cu fiecare tură. Totuşi, când intră în camera cu lumină fluorescentă, lui Paul i se păru că şi acei copii mici şi fragili ştiau deosebirea. La trei noaptea, păreau că dorm mai adânc, respirând cumva mai liniştit, monitoarele fiind tăcute.

Era probabil o iluzie, îşi spuse în sinea lui, provocată de somnul lui tulburat în camera de odihnă a rezidenţilor. Apropiindu-se de incubatorul lui Theo, simţi cum i se încordează stomacul. Ce va găsi? Bilirubina urcată în pod? Oxigenul ridicat?

Theo era treaz. Ochii lui albaştri, luminoşi, subliniaţi de riduri care îl făceau să arate precum cel mai mic profesor din lume, părea să-l fixeze pe Paul cu o expresie care parcă spunea: *Ei, ce se mai întâmplă aici?*

— Bună, micuţule, murmură Paul atingând o palmă micuţă şi simţind că aceasta se strânge în jurul degetului lui ca un embrion de stea de mare. Simţi o mică speranţă în piept.

Culoarea lui Theo era mai bună, nu chiar atât de galbenă, iar Lee Kingsley, infirmiera de zi, înregistrase în fişa lui o cantitate de urină de un centimetru şi jumătate cub pe oră, mult peste ziua precedentă. Rezultatele ultrasunetelor erau şi ele încurajatoare. Nu

sângera. Paul se uită la cifre clipind, de parcă voia să le poată fixa. Pur şi simplu nu credea ce vedea.

Al naibii de incredibil. Nu chiar un miracol, dar o îmbunătăţire semnificativă. Rinichii lui Theo funcţionau. Scăzuse bilirubina. Oxigenul era neschimbat.

Theo se făcea mai bine cu forţe proprii.

Paul simţi că nivelul oxigenului lui crescuse, ameţindu-l.

— Ţine-te bine, prietene, e-n regulă.

Theo îl privi cu aerul acela înţelept, profesoral. *Ah, da,* părea că spune, *tu arăţi ca un rahat.*

Paul simţi că gura i se strâmbă într-un zâmbet larg, chiar dacă ochii i se umplură de lacrimi. Cum naiba poate să arate un tip când tocmai şi-a părăsit nevasta? Adevărul era că îi trebui fiecare gram de rezistenţă pe care o avea ca să nu o sune pe Ellie şi să-i sună că ar fi o greşeală dezastruoasă să se despartă.

Dar toată lumea gândise că era o greşeală să-l salveze pe Theo… şi uită-te la el, nu ieşise încă din pădure, dar era pe drumul bun.

Brusc, Paul îşi aminti de mama lui veghind la patul lui Billy, tricotând un şal care părea că nu se mai termina. Aproape că putea auzi clinchetul andrelelor ei în timp ce lucra cu furie, de parcă activitatea ei continuă îl menţinea cumva în viaţă pe fiul ei. Până la urmă, nimic nu l-a putut salva pe Billy. Dar acel şal i-a ţinut cald lui Paul în nopţile în care a avut febră şi păturile lui nu erau suficiente să înlăture frigul. În mintea lui, îl vedea întins pe spătarul canapelei mamei şi tatii din casa lor de pe plajă, de la Montauk, unde s-au mutat când tata s-a pensionat.

N-o va suna pe Ellie. Dar nu va înceta să creadă că şi din asta ar putea ieşi ceva bun.

Ea ar putea totuşi să se răzgândească.

Sau el s-ar putea răzgândi.

— Doctore Nightingale?

O voce uşor plângătoare îl făcu să se răsucească.

Serena Blankenship, într-o rochie imprimată, cam şifonată, se uită la el cu o privire fixă. Părul ei de culoarea mierii erau zburlit după somn.

— Paul, o corectă el blând. Te rog, spune-mi Paul.

Părea o prostie să se menţină la formalism după atâta timp.

— Atunci, Paul, s-a… s-a produs vreo schimbare?

Paul inspiră, avertizându-se că ar fi o uriaşă greşeală să o lase să devină prea optimistă când prognoza lui Theo era departe de a fi bună. Cu toate astea…

— De fapt, a fost, îi spuse el cu o voce normală. Unele îmbunătăţiri, dar nu m-aş emoţiona prea tare deocamdată… Mai vedem o zi sau două. Dar pe baza a ce-am văzut, e posibil să facă o cotitură.

Serena se uită fix la el un moment, înainte de a izbucni în lacrimi.

Paul făcu un pas înainte şi o luă în braţele lui capabile, gândindu-se în acest timp la Ellie, amintindu-şi cât de neajutorat se simţise în faţa durerii furioase a soţiei sale. Doar că lacrimile Serenei erau de bucurie. Mica ei fereastră de speranţă se mai deschisese o fracţiune, destul ca să zărească o clipă un viitor pe care nu îndrăznise să şi-l închipuie. Era oare un egoism din partea lui Ellie să vrea acelaşi lucru? Nu, se gândi el îndurerat. Ea avea tot atâtea drepturi să fie mamă ca şi Serena. Poate şi mai multe. Dacă el ar fi putut să-i dea acest lucru, ar fi făcut-o, la fel cum a reuşit cumva să-l ţină în viaţă pe Theo. Dar nu putea. Fizic, mental, emoţional, pur şi simplu nu putea. Şi ah, Iisuse, cât de

tare îl durea!

Cum o ţinea pe Serena sub luna falsă a lămpilor fluorescente, însoţită de ţiuitul slab al monitoarelor şi de oftatul ventilatoarelor, Paul se întrebă, un moment, cine pe cine reconfortează.

Curios, se trezi că se gândeşte la copila pe care o pierduse soţia lui… bebeluşul care acum trebuia să fie o tânără femeie, dacă trăieşte. O vedea în mintea lui, o femeie care seamănă mult cu Ellie, aşa cum era aceasta când a întâlnit-o el. Era oare la fel de hotărâtă ca şi Ellie? La fel de puternică, de iubitoare şi de pasionată?

Spera ca, oriunde şi oricine era, fiica lui Ellie să ştie măcar undeva, adânc, în inima ei, că mama ei a iubit-o şi a dorit-o la fel de mult pe cât dorea femeia care plângea în braţele lui, ca fiul ei să trăiască.

Capitolul 5

— Uite! Uite, caii!

Fetiţa în şort roz şi bluză de bumbac cu ursuleţi o trase de mână pe Skyler şi arătă spre parada care înainta pe Fifth Avenue sub soarele torid de iunie.

Skyler zâmbi, uitându-se în jos la Tricia, o fetiţă de cinci ani, fiind izbită de asemănarea ei cu tânărul Mickey, având părul negru, ondulat, şi ochi mari, căprui. Tricia arăta mai mult ca fiind fiica lui Mickey decât nepoata ei. Urmând privirea încântată a fetiţei, Skyler zări caii. Patru cai uriaşi murgi, călăriţi de patru poliţişti în uniformă, cu cămăşi cu mâneci scurte şi pantaloni de călărie, mişcându-se în şir indian între baricadele poliţiei şi marginea paradei. Alături de Mickey şi Derek, un băieţel de şapte ani, fratele Triciei, Skyler vedea destul de bine parada de pe trotuarul

între Fifth Avenue şi Strada 50. Acum se apropia o fanfară a unui liceu, membrii ei fiind îmbrăcaţi în roşu şi galben. Cântau ceea ce ea bănuia a fi imnul polonez, tare şi nu prea bine, dar ea îi aplaudă împreună cu mulţimea care se înghesuia pe trotuar.

Când Mickey o invitase sâmbăta asta să o ajute să-i plimbe prin oraş pe nepotul şi nepoata ei, Skyler a fost de acord doar ca să-i facă o favoare – altfel, Mickey ar fi avut dificultăţi să aibă grijă de doi copii. Lăsată în pace, Skyler ar fi preferat totuşi o zi în care să nu facă nimic. Încă îşi mai revenea după runda de petreceri şi sărbătoriri în familie care au urmat după ce a absolvit la *Princeton,* în urmă cu două săptămâni. Iar poimâine avea să înceapă slujba ei de vară obişnuită la clinica veterinară *Northfield,* în afară de antrenamentul greu pentru concursul *Wilton Clasic,* care urma să aibă loc peste două săptămâni.

Dar excursia – „făcuseră” deja Empire State Building şi Rockefeller Center – se dovedise a fi mult mai distractivă decât se aşteptase. Mai întâi, Tricia şi Derek erau adorabili amândoi, mici şi iuţi ca maimuţele. Apoi, grija pentru copii o împiedicase să se gândească prea mult la Prescott. *Pres – ah, Doamne, ce-o să-i spun?*

Ferindu-şi ochii de soarele strălucitor, Skyler urmări un grup de dansatori populari în costume colorate cu mâneci bufante. De fapt, nu-i vedea, ci se gândea la aerul rănit din spatele zâmbetului încordat al prietenului ei când a condus-o acasă sâmbătă seara. Ce spusese ea oare atât de teribil? Putea să o fi avertizat. Dar să o ceară aşa din senin în căsătorie, la ce se aştepta? După ce a trecut peste şocul iniţial – ceea ce nu trebuia să fie chiar aşa un şoc, având în vedere că ei erau împreună de cinci ani – Skyler făcuse

un lucru pentru care era cunoscută: reacţionase aşa cum îi spusese Mickey cândva că dă cu bâta-n baltă, mormăind: „Pentru ce?”

Acum, Skyler tresări din nou închipuindu-şi cum trebuie să fi sunat asta. Bineînţeles că dăduse explicaţii că nu avusese intenţia să spună chiar aşa. Dar că nu se aştepta să se căsătorească atât de devreme. Abia terminaseră colegiul. Ea va începe la toamnă facultatea de medicină veterinară la Universitatea din New Hampshire. El va urma dreptul. Ce atâta grabă?

Nicio grabă, o asigurase Prescott cu vocea lui liniştitoare, calmă. Nu trebuiau să fixeze data căsătoriei, putea să fie peste ani de zile, dacă ea dorea. El s-ar simţi însă mai bine dacă ar fi logodiţi. Lucrurile nu vor trebui să fie diferite faţă de acum, în afară de faptul că ea va purta un inel.

Skyler promisese că se va gândi la asta.

Trebuia să-i dea răspunsul diseară, dar ea încă nu se hotărâse. Tot ce ştia era că o săptămână agonizantă de gândire o lăsase uşor nemulţumită şi cu o durere de cap care nu voia să treacă.

Ah, de ce a trebuit să strice Prescott un lucru bun?

Ea îl iubea, nu se putea nega lucrul ăsta. Şi, mai mult, le plăceau aceleaşi lucruri: caii, câinii, opera şi ce era în legătură cu Franţa. Fără a mai vorbi de faptul că familiile lor erau atât de apropiate, de parcă ar fi fost rude. Familia Fairchild îşi făcuse vacanţele împreună cu familia Sutton în fiecare vară, la Cape Cod, iar familia Sutton folosea adesea loja familiei Fairchild.

Dar ceva o reţinea pe Skyler. Ceva ce nu-şi putea explica nici ei înseşi. Adânc, în sinea ei, nu se putea opri să nu simtă că a se mărita cu Prescott ar fi ca o căsătorie… cu un frate.

Skyler îşi dădu seama că o mână mică o trăgea, dar de data asta i-a trebuit un moment sau două, ca să-şi poată concentra atenţia la faţa animată, cu pielea măslinie a Triciei.

— Vreau să mângâi căluţul! Te rog. Skyler, pot să mângâi căluţul? întrebă fetiţa când apăru o altă pereche de poliţişti călare.

— Nu acum… poate după paradă, răspunse ea.

Lângă cotul ei, ţopăind ca să vadă mai bine, era Mickey în şort şi bluză, cu mâinile sprijinite de umerii arşi de soare ai nepotului din faţa ei. Derek, o imagine ceva mai înaltă a surorii sale, în pantaloni scurţi, largi, se uita cu ochi ficşi, şi cu gura căscată la poliţistul călare ce trecea prin dreptul lor, de parcă îl vedea pe supereroul lui din desenele animate devenit realitate.

Mickey îi aruncă lui Skyler o privire amuzată şi spuse cu voce joasă:

— Vrea să fie poliţist din momentul în care a început să vorbească. Fratele meu începe să creadă că are o problemă. Stai să vezi când Derek o să înceapă să vorbească de poliţia călare.

— Nu râde… dacă nu reuşesc la facultatea de medicină veterinară, s-ar putea să vreau şi eu slujba asta, glumi Skyler.

Mickey chicoti.

— Sigur, parcă te şi văd; ofiţer Sutton, la slujbă. Ţi s-ar potrivi ca icrele negre cu păstramă şi fulgi de ovăz.

Skyler nu răspunse. Mickey glumea, desigur, dar uneori lovea adânc, până la os. În cazul de faţă, nimerise exact la ţintă. *Eu aş arăta acolo ca un buboi,* se gândi ea cu tristeţe.

De ce te-ar deranja? îi şoptea altă voce în cap. O *să te căsătoreşti cu Prescott, ştii că da… până la urmă.*

Şi lucrul cel mai nepotrivit pe care ai să-l faci faţă de familia Fairchield o să fie că o să tratezi cai.

Skyler voia să aducă argumente acelei voci. Trecuse prin viaţă fără să pună sub semnul întrebării ceea ce mulţi considerau a fi dreptul ei prin naştere, dar la *Princeton* s-a vindecat de asta, în cei patru ani de viaţă în dormitoare cu fete care făceau fără ruşine paradă de numele lor, de cluburi selecte şi de tradiţii. Chiar şi oraşul Princeton o iritase. Cu magazinele lui elegante, cu restaurante scumpe şi case graţioase umbrite de copaci era o altă versiune a Northfield-ului. Când termină studiile, Skyler se întreba jenată dacă nu cumva bogăţia îţi aducea un fel de bilet pentru un parc unde totul era perfect, ca într-un tablou, şi toată lumea părea mulţumită, un parc care se întinde în toată ţara, în regiunile cele mai exclusive, astfel încât să te mişti din oraş în oraş fără să simţi că nu eşti la locul tău.

Dar nu asta îşi dorea Skyler. În ultima vreme, simţise o nelinişte interioară, un impuls mai adânc şi pe care nu-l putea defini. Şi poate că din cauza asta nu se grăbea să se logodească. Şi de ce, în momentul acesta, simţi brusc dorinţa să se alăture grupului de spectatori care începuseră în mod spontan un mic dans?

— Trebuie să fac pipi, se văicări Tricia.

— O duc eu, se oferi Skyler. Ştiu unde, sunt toaletele la *Saks.* Obişnuiam să mă ascund acolo când mă ducea mama să-mi cumpere haine noi.

Dar Mickey nu o ascultă pe Skyler, căci era prea ocupată să se uite la poliţistul călare care îşi înfrânase calul, oprindu-l în faţa baricadei poliţiei la vreo cincisprezece metri de locul unde stăteau ele. Fluieră încet.

— Doamne… uită-te ce braţe are ăla. Arată de

parcă ar mânca nişte cărămizi la micul dejun.

Skyler era obişnuită ca Mickey să facă asemenea comentarii, dar, în secret, consideră că interesul prietenei ei faţă de sexul opus era excesiv. Cu toate acestea, privirea ei fu atrasă de poliţistul în cauză. *Vai de mine,* se gândi ea. Statura lui amintea de Marlon Brando în tinereţe, într-unul din filmele ei favorite, *Un tramvai numit dorinţă.* Pielea lui bronzată căpătase nuanţe de umbre pe braţe care – trebuia să recunoască – erau destul de impresionante. Nu prea îi vedea faţa sub cască, vizor şi ochelarii de soare, dar nu arăta că ar avea probleme ca să obţină o întâlnire.

Impresia, deşi rapidă, îi rămase în minte în timp ce se întoarse şi ţinând-o strâns de mână pe nepoata lui Mickey se întoarse şi începu să-şi facă drum prin mulţime spre intrarea cu marmură de la *Saks,* la o distanţă nu mai mare de cinci metri de la rigolă.

Skyler nu făcuse decât câţiva paşi, când se uită întâmplător înapoi peste umăr… şi zări ceea ce uitase Mickey prinsă de spectacolul parăzii. Micul Derek, de şapte ani, trecuse pe sub baricada albastră din faţa lui. Se îndrepta direct spre calul poliţistului. În timpul ăsta, tânărul Marlon Brando se învârtea larg, încercând să reţină un grup de adolescenţi neastâmpărați. Poliţistul nu-l putea vedea pe Derek cel iute ca o maimuţă venind spre el.

Ah, Doamne, o să-l calce în picioare pe Derek! Inima lui Skyler se ridică în gât.

Fără să se gândească, Skyler o împinse pe Tricia în direcţia lui Mickey şi se repezi după băieţel, care era la câţiva centimetri depărtare de un os rupt sau o lovitură în cap. O femeie încărcată de sacoşe de cumpărături apăru în faţa ei. Un bărbat uriaş o împinse cu cotul în coaste, aprinzând o ţigară. Skyler călcă pe

cineva pe degete şi fu atenţionată de un ţipăt puternic. În clipa când văzu o deschidere în zidul de trupuri, se aplecă şi trecu pe sub baricadă. Şi altcineva trebuie să-l fi văzut pe Derek, pentru că o femeie strigă.

— Fii atent!

Skyler îl văzu pe poliţist răsucindu-se în şa ca să vadă ce se întâmplă, pierzând astfel contactul cu gura calului. Murgul se dădu înapoi şi acum ah, Doamne.

Derek era *sub* el.

Atunci, unul dintre adolescenţi, un băiat cu cap în formă de glonţ, care era clar că nu ştia nimic despre cai, decise s-o facă pe Arnold Schwarzenegger. Urlând ca un cowboy şi dând din braţe, încercă să-l sperie pe murg ca să se depărteze de băieţel. *Idiotul!* Calul şi-a lăsat urechile spre spate şi a dat din cap. Poliţistul îl ţinea în frâu scurt şi totul ar fi fost bine, dacă unul dintre prietenii fără minte ai lui Schwarzenegger nu ar fi ales tocmai atunci să arunce o cutie de Coca în sărmanul animal speriat.

Skyler văzu cutia sclipind în lumina soarelui lovindu-l pe murg în coaste. Simţi stropi de Coca Cola pe faţă când se repezi înainte, înşfăcând băieţelul de şapte ani, acum îngheţat de groază, de sub picioarele din spate ale calului care ţopăia.

Derek scoase un ţipăt sălbatic şi murgul se dădu înapoi. În acel moment, când Skyler se uită în sus la poliţist, zări soarele reflectându-se în casca lui albastră cu alb şi muşchii braţelor lui puternice bronzate înnodându-se parcă atunci când îşi aruncă greutatea în faţă. Un moment mai târziu, el era întins pe spate pe pavaj.

Skyler se uită cu groază cum calul lui, în panică, o lua spre formaţia unor veterani de război care veneau acum pe bulevard, între străzile 49 şi 50. Oamenii în

uniformă rupseră rândurile şi se împrăştiară, unul dintre ei împiedicându-se şi aproape căzând cu faţa în jos la rigolă. Un alt veteran cu părul alb, ceva mai vioi, porni după cal, dar rămase fără suflu după doar vreo zece secunde.

Skyler se întoarse spre o blondă elegantă cu o rochie scumpă.

— Ai grijă de el! comandă ea, dezlipind braţele lui Derek din jurul gâtului ei şi dându-i băiatul în grijă.

Murgul cel mare era deja la distanţă de jumătate de colţ, cu scările săltând şi frâul fluturând, când Skyler o porni după el. Din fericire pentru ea, calul, îngrădit de oameni din toate părţile, nu putea galopa, ci mergea în cercuri nebuneşti. Cu inima bătând tare, ea se strecură printre oamenii care fugeau în toate direcţiile.

Când ajunse aproape de el, murgul încetinise. Ea vedea că gâfâie şi spumegă puţin. Inspirând adânc şi cu o rugăciune mută, Skyler se aruncă înainte şi abia reuşi să prindă frâul. Din instinctul exersat în anii de călărie, apucă un pumn de coamă şi dintr-un salt se catapultă în şa. Aşezându-se, expiră printre dinţi cu zgomot.

— Hei, uşor, băiete, uşurel.

Skyler îl liniştea. Strânse frâul şi îl ţinu bine cu picioarele. Calul, vizibil bine antrenat, trecu imediat la pas.

Skyler, văzând mulţimea cum se desparte în faţa ei ca Marea Roşie în faţa lui Moise şi auzind uralele care se înălţau, se întreba despre ce era vorba. Doamne, ai crede că a făcut ceva cu adevărat uimitor. Obrajii i se înroşiră când duse calul, uşor înspumat, în diagonală pe Fifth Avenue ca să ajungă la poliţistul care venea şchiopătând spre ei cu o expresie spăsită.

Zâmbetul lui era pe jumătate rânjet, pe jumătate grimasă, iar lentilele negre ale ochelarilor lui de aviator reflectau sori în miniatură.

Abia când alunecă jos din şa, atingând pavajul fierbinte ca un fier înroşit, ea îşi dădu seama cumva că-şi pierduse un pantof în toată tevatura asta. *Grozav, absolut grozav,* se gândi ea, când calul, recunoscându-şi stăpânul, se desprinse de lângă ea şi porni spre el, lăsând-o într-un picior, în şort şi bluză de bumbac, simţindu-se proastă ca un flamingo de ornament pe o pajişte.

— A fost un tur de forţă, recunoscu poliţistul. M-ai impresionat al naibii şi asta înseamnă ceva.

Observând că era cu piciorul gol el strigă cu o voce care probabil s-a auzit pe tot Fifth Avenue.

— A văzut cineva pantoful doamnei?

Câteva momente mai târziu, un bărbat bărbos, în bermude în carouri, veni în fugă cu pantoful, de parcă ar fi fost o dovadă evidentă la scena unei crime. Poliţistul îi zâmbi larg şi, cu un semn cu ochiul, se aşeză într-un genunchi şi i-l puse în picior, ţinând în acelaşi timp frâul calului. Mulţimea ovaţionă şi fluieră, iar cineva strigă:

— Hei, Cenuşăreaso, se potriveşte?

— Mă simt ridicol, murmură ea.

— Iar eu mă simt ca un nenorocit că am fost aruncat din şa, aşa că suntem chit.

Îi aruncă o privire care arăta mai mult decât un mascul rănit. De aproape, i se păru că avea spre treizeci de ani. Dar asprimea vieţii pe care o ducea, fără îndoială, fără a mai vorbi de pistolul din toc, îl făceau să pară cumva mai bătrân.

— N-a fost vina dumitale, îl asigură ea. S-ar fi putut întâmpla oricui.

— Uşor de zis pentru dumneata. Nu eşti poliţist.

— Nu, dar dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare dată când am fost aruncată de pe cal, aş putea intra acum la *Saks* să-mi cumpăr o pereche nouă de pantofi sport.

El o privi cu un amuzament nedisimulat.

— Te-ai mulţumi cu o bere în loc? Peste câteva ore ies din tură. E cel mai mic lucru pe care pot să-l fac.

Părea sigur pe el, fără să devină îngâmfat. Îi plăcu lucrul ăsta.

Urmărindu-l cum îşi scoate ochelarii negri şi casca, Skyler îşi dădu seama că are o senzaţie curioasă în capul pieptului. De aproape, asemănarea cu Marlon Brando în tinereţe era şi mai puternică decât fusese de la distanţă. Totuşi, privindu-l mai bine, asemănarea nu era atât fizică, ci mai curând o impresie generală. Era genul de bărbat care definea atracţia sexuală aspră.

Nu că ar fi interesat-o, se asigură ea în sinea ei! În fond, ea îl avea pe Prescott, care arăta şi el bine.

Totuşi, nu-şi putea lua ochii de la faţa poliţistului. Ochii lui căprui – atât de închişi, încât păreau, negri – îi întâlneau pe ai ei cu o admiraţie egală. Ea se uita fascinată la picăturile fine de transpiraţie care străluceau în părul lui negru, creţ. O mică scobitură sub un colţ al gurii lui pline care putea să fie o gropiţă dădea impresia că el îşi dădea seama ce gândea ea. Un fior îi urcă pe şira spinării şi o expresie favorită a bunicii ei îi veni în minte: „Îndrăzneţ ca ofiţerii”. Spre deosebire de toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, inclusiv Prescott, nimic nu era şters la el, nasul roman, sprâncenele bine definite… nimic nu se pierduse, nu dispăruse în generaţii de bună creştere.

— Tony. Sergent Tony Salvatore.

El întinse o mână bronzată. Când o strânse şi se prezentă, Skyler simţi căluşurile dure de pe degetele care le strângeau ferm pe ale ei.

— Ascultă, nu mă dau la dumneata sau ceva de genul ăsta. Doar… simt că-ţi sunt dator.

— Nu-mi datorezi nimic, argumentă ea. Zău.

— Bine. Atunci să ne luăm după simţul meu de fair-play.

Skyler ezită. Şi atunci, uitându-se în ochii lui cunoscători, avu senzaţia neplăcută că el vedea ceva dincolo de răspunsul ei politicos, ceva ce mirosea a încercare scrupuloasă de a evita să fie snoabă. *Doamne, el crede probabil că eu mă consider prea bună pentru el.* Iar după asta, ei i se făcu ruşine că îi venise măcar în minte un asemenea gând.

Roşind, adăugă puţin prea veselă:

— Ei, dacă te face să te simţi mai bine, nu văd cum aş putea refuza.

Nu sunt snoabă, îşi spuse în sinea ei, *zău că nu sunt.* Doar că nu avusese până atunci ocazia să cunoască un tip ca Tony Salvatore.

Da? Şi ce te împiedică acum? o provocă o voce în capul ei care sună în mod suspect ca a lui Mickey.

În primul rând, Prescott, susţinu ea cu putere.

Cu toate acestea, Skyler se trezi fixându-i cizmele de călărie englezeşti, făcute de comandă, după cum arătau şi lustruite ca abanosul. Se uită la revolverul de la şoldul lui, la insigna ce strălucea pe pieptul cămăşii, chiar sub umăr. *Cum o fi să ai o întâlnire cu un poliţist?* se întrebă ea.

— Eşti liberă pe la patru? se interesă el. E un bar la colţul dintre Strada 42 şi 9. *Mulligan*. Îl cunoşti?

Văzând că ea ezită, el adăugă repede:

— Uite, dacă nu ţi-e în drum, putem să ne întâlnim

în cartierul dumitale.

Fu imediat izbită de imaginea nebinevenită a lui Tony la barul *Red Quail* din Northield, care se străduia să treacă drept o berărie englezească.

— La *Mulligan e* bine, răspunse ea cu fermitate.

— Atunci, ne vedem mai târziu, spuse Tony cu un mic gest cu mâna în timp ce strângea frâul calului şi se aruncă în şa cu graţia unui bărbat ce ar avea jumătate din greutatea lui.

În timp ce privirea îi alerga de-a lungul dungii aurii a pantalonilor lui până dispărea în cizme, ea simţi un uşor fior electric. *Spune-i că nu te poţi întâlni cu el până la urmă,* o sfătui vocea interioară înţeleaptă. *Spune-i că ţi-ai amintit de ceva ce ai de făcut.* Nu trebuia să fie o minciună totală. În fond, se întâlnea cu Prescott la Le Cirque la ora opt şi trebuia să se mai gândească mult înainte de asta.

În cele din urmă, Mickey fu aceea care îi oferi raţiunea pe care o căuta. În timp ce se îndreptau spre centru cu Derek şi Tricia, ţinuţi bine de mână, ea se întoarse spre Skyler şi spuse:

— Ştii ce ar fi cu adevărat grozav? Dacă ai putea să obţii de la tipul ăla să facem o vizită la grajdul poliţiei pentru copiii ăştia doi, când mai vin în oraş. Derek ar crede că a murit şi a ajuns în cer.

Derek, neobosit, în ciuda faptului că fusese gata să fie călcat în picioare, înălţă capul spre Skyler cu un aer de aşteptare înfrigurată.

— La grajdul poliţiei? Adevărat? Ar fi groaznic de frumos.

— Am să văd ce pot să fac, răspunse Skyler cu o uşoară autoritate, în contrast cu vaga nelinişte care se insinua în ea.

În sinea ei se gândea: „În ce mă bag

Dumnezeule?”

Exact două ore mai târziu, după ce îi conduse pe Mickey şi pe copii la gara centrală, Skyler intra pe uşa grea cu clanţă de alamă de la barul *Mulligan,* la colţul dintre Strada 42 şi 9.

„O aventură în mahala” de Skyler Sutton. Gândul prostesc, conştient, o cuprinse când se opri lângă intrare, lăsându-şi ochii să se obişnuiască la semiîntuneric. Un televizor strălucea ca un ochi deasupra barului cu oglinzi. Se transmitea un joc de baseball, urmărit cu un interes avid de mulţimea majoritar masculină ce ocupa scaunele din faţa barului şi mesele din apropiere. Punctele marcate erau urmate de urale şi de o ploaie de pumni care băteau în mesele albastre, devenite lăptoase de vechime.

Dacă Pres ar fi fost cu mine, ar fi întrebat care e scorul, apoi ar fi cerut nişte beri, de parcă nu ar fi fost nimic deplasat să se afle aici. Pentru că Prescott, în ciuda pantofilor de sport de două sute de dolari pe care îi purta vara fără ciorapi, a ceasului de aur *Rolex,* a maşinii MG pe care părinţii i-au dat-o cadou la absolvire – nu era deloc snob. Ceea ce, se gândi ea nefericită, o face să fie o adevărată căţea la gândul că poate ea ar merita ceva mai bun decât avea de oferit Prescott.

O faţă familiară apăru în fumăraia întunecată. Văzu că Tony se schimbase în blugi şi o bluză de bumbac care-i subliniau pieptul şi braţele musculoase. Ea fu izbită din nou de impulsul acela electric şi trebui să-şi aducă aminte că asta nu era o întâlnire amoroasă, ci doar ca să bea un pahar în chip de mulţumire.

— Bere? întrebă el. Nu că ar exista mare posibilitate de alegere. Vinul pe care-l servesc aici e

doar un fluid mai uşor.

O luă de cot şi o conduse spre o masă mai în spate unde nu era atâta zgomot.

— Sună bine, spuse ea. Adică o bere.

Tony dispăru, întorcându-se câteva minute mai târziu cu două sticle aburite de bere *Heinecken.*

— Ascultă, nu ştiu dacă ţi-am mulţumit în mod oficial. Se aşează pe scaunul din faţa ei. Ştiu o mulţime de poliţişti călare care nu ar fi reuşit atât de uşor să facă tot ce-ai făcut tu.

Ea îl urmări, luând o înghiţitură lungă de bere. Când îşi lăsă capul în jos, ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei ca un zâmbet camaraderesc.

— Te pricepi cu adevărat la cai.

Nu era doar un comentariu faptic.

— Călăresc aproape de când am început să merg, îi spuse ea.

— Atunci, locuieşti pe lângă un grajd.

— Am crescut în Connecticut, îi spuse ea. În Northfield. La nord e Greenwich. E o şcoală de călărie, nu departe de casa părinţilor mei, unde îmi ţin calul.

— Ai un cal propriu, hm?

Ea surprinse mişcarea pleoapelor şi uşoara lărgire a zâmbetului lui, cu o idee de umor în colţuri. Apoi comentă:

— Aş dori să pot spune acelaşi lucru despre Scotty. El mi-a fost dat în grijă, dar caii sunt proprietatea poliţiei.

— Îl am pe Cancelar de când aveam cincisprezece ani, îl informă ea. E puţin cam bătrân pentru concursuri, dar încă nu ştie asta. Ar trebui să-l vezi cum trece peste un obstacol.

— Participi la concursuri de sărituri peste obstacole?

Acum era impresionat.

Ea aprobă din cap, apoi spuse:

— Doar în circuitul de vară, până acum. Ar trebui să fac o carieră din asta, dacă aş vrea să particip şi la circuitul de iarnă. Dar tu… ai călărit dintotdeauna?

El zâmbi acru.

— Nu s-ar zice, după cele întâmplate azi, dar aşa-i. Am fost în preajma cailor toată viaţa. Unchiul meu are o fermă unde îmi petreceam verile în copilărie. De când ţin minte, singurul lucru pe care mi l-am dorit era ca, într-o bună zi, să-mi câştig existenţa călare. Şi iată-mă. Sunt în poliţia călare de opt ani. Înainte am fost ofiţer de patrulă în circumscripţia a zecea.

— Înseamnă că eşti ca acasă, pe-aici.

— Da, aşa-i.

Nu era nimic sugestiv în vocea lui.

— Faci multe arestări? întrebă ea, brusc curioasă să ştie mai multe despre el.

— Când eram la a zecea, sigur că da. Acum nu prea. În primul rând, pentru că oamenii de la oraş se tem de cai. De aceea îi folosim pentru controlul mulţimilor – nu e nicio ameninţare mai bună decât un cal solid care vine spre tine în ajun de Anul Nou. Toate cele cinci trupe – e vorba de o sută douăzeci de ofiţeri – apar în Times Square pentru marele eveniment. E ceva, îţi spun eu.

— Pun pariu că da.

Iar dacă fiecare poliţist ar arăta ca tine, aţi avea de-a face cu o revoltă alcătuită numai din femei.

Skyler se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet slab pe buze, la acest gând nedemn de o doamnă. Stătuse prea mult în preajma lui Mickey, îşi spuse în sinea ei. Ori asta, ori faptul că agonizase atât cu gândul dacă să se logodească sau nu o dezechilibrase.

Nu putea oare să bea un pahar respectabil cu un bărbat fără fantezii despre el că s-ar apleca peste masă şi ar săruta-o?

Sărutul imaginar o făcu să tresară ca lovită de un fulger de vară.

La bar izbucni un nou ropot de urale, aducând pe faţa lui Tony un zâmbet oarecum supărat.

— Asta nu-i o scenă pentru dumneata, recunoscu el morocănos. Ar fi trebuit să-mi dau seama, să te duc într-un loc mai drăguţ. Vin aici de atâţia ani, încât nu mi-am mai dat seama cum e. Ai avut vreodată senzaţia asta? Te obişnuieşti cu un loc, încât nu-l mai vezi cum e în realitate?

— Mai des decât mi-ar plăcea.

Gândul la Prescott îi veni în minte, dar îl goni imediat.

— Încă o bere?

Tony arătă spre sticla de pe masă din faţa ei, pe care Skyler fu puţin surprinsă s-o vadă goală.

Îl urmări ducându-se la bar unde se părea că toată lumea îl cunoaşte. Câţiva bărbaţi îl salutară cu palme pe spate, iar un tip gras aruncă pe bar o bancnotă când veni berea comandată şi clătină vehement din cap când Tony încercă să refuze. În cele din urmă, cu o ridicare din umăr, Tony apucă într-o mână gâturile celor două sticle, mormăind ceva care suna cam: „Te prind eu data viitoare”.

În timp ce revenea la masa lor, Skyler observă că şchiopăta puţin.

— Te doare tare? întrebă ea.

— Nu atât cât să nu treacă de la un Advil şi o sticlă din asta.

Zâmbi când puse sticlele pe masă. Avea dinţii foarte albi, subliniaţi de bronzul adânc de pe faţă,

observă ea puţin visătoare.

— La opt ani, era să mor dintr-o căzătură de pe cal, îi relată ea.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi scoase un fluierat slab.

— Nu zău!

— Era un obstacol peste care nu trebuia să sar, dar eram hotărâtă să dovedesc că pot.

— Ei, asta nu mă surprinde.

El se lăsă cu scaunul pe spate, privind-o pe sub gene amuzat, cu sticla de bere sprijinită pe un genunchi, de la care ea nu-şi putea lua privirea.

Cu un efort, se uită din nou în ochii lui.

— Cred că se poate spune că nu mi-e teamă să risc.

— Asta face să fim amândoi la fel.

Skyler, neliniştită de direcţia în care o lua această conversaţie, se trezi luând o poziţie studiată, de care îşi amintea vag de la o lecţie de etichetă de la şcoala de fete a domnişoarei Creighton: spatele drept, umerii înapoi, mâinile împreunate în faţă. Dar nu-şi putu reţine un mic zâmbet, desenând o explicaţie imaginară deasupra capului ei, ca la desenele animate cu textul: *Doamne, Dumnezeule, ce-ar crede Prescott despre asta?*

Simţind retragerea ei, Tony spuse admirativ.

— În după-amiaza asta, dacă nu riscai, cineva putea să fie rănit.

Jenată, Skyler ridică din umeri.

— Întâmplător, mă pricep la cai, asta-i tot. Dar nu-i atât de greu dacă ţi-ai petrecut mai mult timp în cizme de călărie decât în pantofi cu tocuri înalte. Mama mea are acum un magazin de antichităţi, dar a participat în competiţii de sărituri peste obstacole; aşa

am ajuns şi eu la cai. Tata e avocat. Nu s-ar apropia de un cal, nici dacă-l plăteşti. El zice că sunt nebună că vreau să devin medic veterinar… dar nu mi-a stat niciodată în cale, când am dorit ceva cu adevărat.

— Deştept tip. Probabil că ştie că ar fi călcat în picioare dacă ar încerca.

Tony chicoti şi îşi îndreptă scaunul.

— Ei, cel puţin n-o să trebuiască să mă întreţină, glumi ea.

— Păi, cine ştie, poate, până la urmă, îl întreţii tu pe el, râse Tony.

Skyler râse şi ea, dar remarca lui tachinatoare aduse la suprafaţă o îngrijorare neconturată pe care o tot alungase de luni de zile. Nu era nimic specific, nimic palpabil… dar în ultima vreme îşi văzuse părinţii discutând în şoaptă şi întrerupându-se când intra ea. Ştia că firma tatălui ei suferise o serie de pagube în anii ’80 şi se discuta de o decădere financiară. Dar nu era nicio cauză de preocupare reală, nu-i aşa?

Îşi dădea seama că Tony se uita la ea curios. Temându-se că i-ar fi ghicit gândurile, Skyler roşi.

— Tata nu e o problemă, îi mărturisi ea. Mama este. Ştiu că ea e dezamăgită pentru că nu fac o carieră cu săriturile peste obstacole.

— Sună de parcă o parte a ta ar dori acest lucru.

— Sigur… dar viaţa asta devine închisă. O mulţime de oameni care călăresc în circuit tot anul o fac pur şi simplu pentru că le place şi îşi pot permite… chiar dacă nu câştigă bani mulţi.

— Nu sună prea rău.

— Nu, nu este. Dar vezi, e ceva în treaba asta, cumva nu e real.

Animată în parte de berea pe care o consumase pe stomacul gol şi în parte de o total neaşteptată

scânteie de furie împotriva lui Prescott pentru că a schimbat regulamentul în mijlocul jocului, Skyler adăugă înfierbântată:

— Eu nu sunt ca ei. Ştiu să spun ceea ce trebuie, cum să mă conformez... dar în sinea mea sunt... sunt diferită.

— Ce te face să gândeşti astfel? întrebă el, privirea lui devenind şi mai interesată.

— Nu ştiu. M-am gândit întotdeauna că asta are legătură cu faptul că sunt adoptată.

Inspiră adânc împotriva golului pe care îl simţea în stomac, de câte ori vorbea despre asta.

— Vezi, eu nu am fost dată părinţilor mei într-un spital frumos, curat. Am fost abandonată. Ei bănuiesc că aveam în jur de trei luni.

— Dar mama ta, a apărut vreodată?

— Nu. Poliţia a încercat să o găsească... dar, în cele din urmă, a abandonat.

Întotdeauna o surprindea mica durere surdă pe care o simţea de fiecare dată când atingea rana aceea. Oare n-ar fi trebuit deja să depăşească faza asta? se întrebă ea. Avea să o urmărească toată viaţa?

Îşi dădu seama că ochii negri ai lui Tony erau fixaţi asupra ei, de parcă aştepta să continue. Dar şi aşa spusese prea mult. Skyler îşi fixă privirea la cercurile lăsate pe faţa de masă de sticlele de bere. Când schimbă conversaţia asupra lui, simţi încordarea din trupul ei destinzându-se imediat.

— Obişnuiam să doresc să fi fost adoptat, zise Tony cu o voce joasă şi dură. Aşa cel puţin nu ar fi trebuit să mă îngrijorez că am să ajung ca taică-meu.

— Chiar atât de rău este?

— Tata petrecea mai mult timp în baruri decât acasă, îşi aminti Tony. Ceea ce bănuiesc că era o

binecuvântare, având în vedere că la întoarcere era prea ocupat să se răcorească.

— Îmi pare rău.

Nu ştia ce să spună altceva.

— Am trecut deja peste asta, spuse el cu un ton brusc care implica tocmai contrariul.

Dar ridicarea din umeri fu aceea a unui adevărat supravieţuitor, a cuiva care nu lasă loviturile grele ale vieţii să-l doboare prea mult timp.

— A murit când aveam paisprezece ani. A reuşit să fie împuşcat la datorie. Ţi-am spus că era poliţist? Singurul lucru bun pe care l-a făcut pentru noi e că i-a lăsat mamei pensia lui.

— Bănuiesc că nimeni nu obţine exact ce-şi doreşte, zise ea cu blândeţe.

— Poţi să mai spui asta o dată.

Skyler se uită la cele două sticle goale din faţa ei. Când băuse oare a doua bere? Nu-şi amintea nici măcar să fi pus mâna pe ea, dar îşi simţea capul uşor şi ameţit, aşa că probabil a băut-o. Se lăsă mai bine în scaunul care părea că se apleacă într-o parte.

— Ai fraţi, surori? îl întrebă ea, încercând să-l facă să vorbească.

— Trei surori, patru fraţi… şi pe Jimmy. Jimmy Dolan, cel mai bun prieten al meu. Am crescut în acelaşi bloc. Am fost ca fraţii de atunci. Cred că dintotdeauna am avut cumva grijă de el. Ştii, Jimmy e homosexual. Iar acolo în Canarsie, ai putea la fel de bine să fii infirm, pentru că, oricum, ajungi în cârje.

Ochii lui Tony deveniră duri şi ea văzu tresărind un muşchi pe maxilarul lui.

Skyler se gândi la domnul Barrisford, care avea magazinul de antichităţi vizavi de al mamei ei. Tot orăşelul ştia că el este homosexual, dar majoritatea

oamenilor erau prea politicoși ca să-i reproşeze asta. Consensul nerostit era că, dacă purta mereu o garoafă proaspătă la butonieră şi vorbea cu accent, asta avea mai curând legătură cu faptul că era englez decât cu orice altceva.

— Unde-i prietenul tău acum? întrebă ea.

— În spital, are pneumonie. Dolan are SIDA, explică Tony. Nu ştiu cât mai are de trăit, dar dă-mi voie să-ţi spun că dacă e un loc în rai pentru homosexuali, care trebuie să treacă mai întâi prin iad ca să ajungă acolo, el o să aibă un loc în rândul întâi.

Skyler se trezi că pune mâna pe pumnul lui tare ca piatra, strâns în faţa lui, pe masă.

— Trebuie să fie greu şi pentru tine.

— Da. Problema este că nu-i las să bănuiască nicicum că eu ştiu cât de rău îi este. Cred că are nevoie măcar de o singură persoană căreia să i se descarce.

Brusc se scuturã, amintindu-şi unde se află.

— Iisuse, i-auzi. Nici măcar nu mă cunoşti şi eu plâng în bere.

— Nu plângeai, îl corectă ea. Oricum, asta este valabil numai atunci când îţi plângi de milă ţie însuţi.

Tony zâmbi.

— În privinţa asta, nu există plângeri… doar dacă vrei să mă plâng de fosta mea soţie.

— Ai fost căsătorit?

Dintr-un motiv oarecare, asta o surprinse pe Skyler. Îl considera tipul de burlac.

— Patru ani.

— Ce s-a întâmplat? se trezi întrebând, deşi nu era treaba ei.

— Cu Paula? Ea nu putea înţelege de ce un tip care a făcut studii de drept, este fericit să fie doar

poliţist.

Skyler încercă să-şi ascundă surpriza. *Dreptul?* Nu se îndoia că era destul de inteligent… totuşi, nu şi-l putea imagina ca avocat, plecând la birou în costum şi cravată. Dar Tony Salvatore nu era doar ce se vedea cu ochiul liber.

— Ce te-a făcut să nu vrei să practici avocatura? întrebă ea.

El se uită în depărtare.

— După ce m-am omorât să obţin diploma şi să ajung la bară, lucrând noaptea, participând la cursuri la *St. John* patru zile pe săptămână şi învăţând între timp, am înţeles că pentru mine asta a fost doar o provocare… şi nu răsplata ce putea urma după studii. Cred că, pur şi simplu, nu am avut asta în sânge; să am un apartament în Manhattan, maşină luxoasă, cont deschis la *Bloomingdale.* Toate astea le voia Paula şi nu mi-a putut ierta că nu i le-am dat pe toate.

— Nu e nimic rău să fii poliţist, spuse Skyler cu ceva prea mare convingere.

— Da, doar dacă eşti prea ocupat să vorbeşti despre tine însuţi şi nu-ţi dai seama că muşti urechea celuilalt. Se ridică încet în picioare. Hai să-ţi ofer ceva de mâncare sau cel puţin o cafea, dacă nu mai mult. E un restaurant aici aproape, care nu e prea rău.

Îl privi în ansamblu, cum stăteau manşetele blugilor decoloraţi pe cizmele de cowboy, fixe ca nişte mănuşi, luciul slab al cataramei cordonului cu atâtea zgârieturi încât părea argint vechi, bluza de bumbac cu nuanţele ei de albastru mai închis în locurile unde i se lipea strâns de coşul pieptului. În acelaşi timp, Skyler îşi dădea seama, în starea ei de semiameţeală, că nu voia să mănânce. Şi nici încă o bere sau o cafea. Ce voia era într-adevăr simplu. Şi, în acelaşi timp, fără

speranţă, nebunesc de complicat.

Încercă să alunge ideea care se forma în capul ei, concentrându-se în schimb la Prescott. După cină, plănuiseră să rămână în oraş, în locuinţa tatălui din Central Park Vest. Aveau să facă dragoste ca întotdeauna, cu entuziasm, cu multă mişcare şi gemete. Iar un minut sau două după aceea – niciodată mai mult decât atât – se va simţi straniu de plată; ca o notă falsă cântată la vioară, înainte de a se convinge din nou că Prescott era tot ce-şi putea dori vreodată ca partener.

Dar nu o ajută faptul că se gândea la Prescott. Nu era el ceea ce dorea acum.

Ea dorea…

— N-ai vrea să mergi mai bine la mine în apartament? rosti ea. De fapt, e al tatii… dar nu-l foloseşte acum.

Se simţi brusc uşoară, de parcă scaunul ei s-ar fi topit şi ar fi lăsat-o plutind în aer.

Tony îşi înclină capul într-o parte, cu degetul mare în cureaua pantalonilor, zâmbindu-i de parcă nu ştia cum să-i înţeleagă oferta. Skyler, înţelegând brusc, îşi imaginã cum trebuie să-i apară ea lui Tony. În ochii lui, era o fată bogată care făcea dragoste cu profesorul ei de tenis sau se ascundea în spatele şopronului cu unul dintre grăjdari. Doamne, ce o apucase să deschidă gura?

Dar remarcă bucuroasă că Tony părea că nu o judecă. Dar nici nu sărea să primească imediat oferta ei.

— Nu cred că asta ar fi o idee bună, spuse el rar.

— Nu?

Îşi menţinu vocea indiferentă, deşi simţea că arde.

— Uite, am să fiu sincer cu tine, spuse Tony cu o

candoare care o înnebunea. Eşti o femeie frumoasă, de clasă... şi eu nu am mai fost cu nimeni, după Paula. Dar nu vreau s-o scrântesc cu tine. N-ar fi frumos.

Frumos? Pentru Dumnezeu, *ea* fusese cea care îi făcuse *lui* propuneri. Cum putea să o trateze de parcă ea nu ştia ce e bun pentru ea?

— Dă-mi un singur motiv valabil, îl provocă ea, acum băgată prea adânc ca să se mai retragă.

— În regulă. Una e că pun pariu pe un sfârşit de săptămână în Atlantic City că ai un prieten despre care nu-mi spui.

Skyler simţi că a fost descoperită, aici, în barul ăsta nenorocit, de ochii lui cunoscători. Ea privi în jos ca el să nu vadă ruşinea de pe faţa ei.

— El nu are nimic de-a face cu asta, mormăi ea. Uite ce e, las-o baltă. Uită că ţi-am făcut propunerea.

Tony tăcu atât de mult, încât ea crezu că şi el era la fel de jenat ca şi ea. Poate ar trebui pur şi simplu să plece. Să se ridice imediat şi să iasă.

Se uită în sus şi văzu că Tony o privea fix cu o expresie nouă, una care o învălui în dorinţă. De parcă se sfătuia cu el însuşi, el închise ochii şi clătină din cap. Când se uită din nou la ea, zâmbea şmecher de parcă auzise o glumă.

— Uite ce e, o să te conduc în centru cu maşina, spuse el. Nu e nevoie să fie nimic mai mult, în regulă?

— S-a făcut.

Skyler se ridică nesigură. Nu simţise niciodată ceva asemănător cu Prescott, iar asta o şoca.

Maşina lui, un *Ford Explorer* verde, era parcată puţin mai departe. Îi făcu loc pe scaunul pasagerului, dând deoparte nişte ziare vechi, pahare de plastic de cafea, un baston de poliţist care arăta de parcă fusese ros de un câine. Tot drumul până la Strada 62 colţ cu

Central Park Vest, el nu scoase niciun cuvânt. Când ajunseră la clădirea tatălui ei, Skyler era aproape în panică, gândindu-se că flirtul lor avea să se termine dintr-un moment în altul. În acelaşi timp, se simţea în mod straniu uşurată.

Dar, în loc să o lase doar acolo, Tony o surprinse, trăgând într-un loc de parcare apărut în mod miraculos în faţa clădirii. Când o urmă în holul îmbrăcat în marmură, ea se lupta să-şi ţină privirea în altă parte. Dacă s-ar fi uitat la el – dacă s-ar fi uitat doar în direcţia lui – ar fi leşinat pe loc. Urcară în tăcere cu liftul, fără să se atingă sau măcar să se uite unul la celălalt, iar când ajunseră la etajul doisprezece, lui Skyler i se înmuiaseră picioarele şi de abia că se mai ţinea pe ele.

Abia când ocupându-se de diversele încuietori de la uşa apartamentului 12-C, riscă să arunce o privire spre Tony… Îşi dădu pe deplin seama de ceea ce făceau. El nu era plin de el, cum crezuse ea la început. În ochii lui negri ca o eclipsă de lună, în modul aproape rigid cum stătea, ea vedea un bărbat care nu mai avusese relaţii cu o femeie de mai multă vreme decât ar fi crezut că e posibil. Tony avea aerul unui bărbat mort de foame, care se teme să ia o îmbucătură pentru că, după aceea, nu s-ar mai putea opri.

Lăsându-l să intre, Skyler simţi că o trece un fior delicios. *E un vis,* e gândi ea. *Iar în vis se poate întâmpla orice*. Îşi lăsă poşeta şi cheile pe măsuţa chinezească de lângă uşă şi, fără niciun preludiu, îi înconjură lui Tony gâtul cu braţele. Îşi putea simţi inima urcându-i-se în gât şi respiraţia devenind gâfâită.

Cu o tentativă de băieţaş, Tony îşi puse braţele în jurul taliei ei şi se aplecă să o sărute. După aceea, băieţaşul dispăru şi apăru bărbatul.

Imediat ea îi simţi foamea… îl simţi că se reţine, dorind mai mult, deşi limba lui îşi găsi drum în gura ei.

Niciodată n-a fost aşa cu Pres, se gândi ea. Ea nu trebuia să pretindă că e îndrăgostită de Tony. Nici măcar nu trebuia să-i placă.

Trebuia doar *să-l aibă.*

Ea gemu şi simţi cât de mult o dorea el, când o împinse la perete şi se apăsă pe ea. Mâinile lui se mişcau pe trupul ei măsurând-o. Simţi nasturele din talia şortului ei agăţându-se de ceva, de catarama curelei lui, un pârâit şi un sunet uşor când atinse parchetul.

Apoi, mâna lui era între picioarele ei şi chiar prin şort căldura palmei lui o făcea să se simtă goală. Doamne… simţea el oare cu câtă disperare îl dorea?

O cuprinse ruşinea.

Ce-ar simţi Pres dacă ar veni peste noi acum?

Dar nu-i păsa de nimic altceva decât de senzaţiile pe care le simţea. Nu se putea gândi decât la acest bărbat care o săruta şi care o va pătrunde peste câteva minute. Şi că nu se putea prevedea ce va urma după asta.

Cu un oftat adânc, cutremurător, Skyler îi descheie nasturii de la cămaşă. Ceva străluci – un medalion de argint se odihnea pe părul negru, moale, care îi acoperea pieptul. Ea îi trecu degetul pe desenul în relief.

— Sfântul Mihail, murmură el. Sfântul patron al poliţiştilor.

Îl urmări cum îşi scoate restul îmbrăcăminţii, surprinsă că simpla goliciune a unui bărbat putea să-i dea o asemenea plăcere. Era bronzat peste tot, în afară de coapse şi partea de sus a braţelor, unde uniforma îl apăra de soare. De sub sfârcul drept

aproape până la buric, avea o cicatrice neregulată.

— Rană de împuşcătură, îi spuse el simplu. În ziua aia, sfântul Mihail se uita în altă direcţie.

— Cum…? începu ea să întrebe, dar el o opri punându-i un deget pe gură.

Ea se concentră atunci la ţesătura deasă de păr care îi acoperea pieptul. Şi între picioare, Dumnezeule, nu văzuse niciodată atâta păr. Atât de mult din toate.

— E rândul meu, spuse el cu o voce straniu de joasă, când începu să o dezbrace.

Skyler simţi un val de slăbiciune, ca aburul care se ridică dintr-o baltă după o furtună de vară. Era prea ameţită să facă altceva, decât să stea acolo, în timp ce el îi trăgea peste cap bluza de bumbac şi îi deschidea fermoarul şortului. Abia când el se luptă să-i descheie sutienul, ea îl ajută cu închizătoarea.

După felul în care Tony se uita la ea când păşi afară din grămada de haine, Skyler putea fi Venus ieşită din scoică. Simţi un râs autoconştient ridicându-i-se în gât, dar se opri când el îi prinse sânii în mâinile lui aspre. El gemu şi ea simţi că îl cutremură un fior.

— Iisuse, cât eşti de frumoasă, murmură el.

Dar nu o excitau atât degetele lui aspre care se jucau cu sfârcurile ei. Ci sânii ei pali lângă pielea lui întunecată, micile bijuterii de transpiraţie de pe părul care îi acoperea pieptul lat şi tatuajul – o inimă într-o ghirlandă de frunze mişcându-se pe muşchii de pe braţul drept. Tony era atât de diferit faţă de Prescott, atât de minunat de sălbatic, încât îşi reţinu respiraţia, de parcă s-ar fi trezit brusc pe marginea unei stânci înalte.

Chiar şi textura lui îi era străină, era aspră acolo unde Prescott era neted, muşchii braţelor erau denşi şi groşi ca ai unui boxer. Iar mirosului de transpiraţie

curată era uşor cabalin, ca pielea de pe o şa după ce s-a călărit serios pe ea.

Aplecându-se, el o ridică de fund, apoi o duse în camera de zi şi o lăsă pe canapea. Ea simţi ţesătura fină a capitonajului pe piele, când el se lăsă deasupra ei şi o sărută între picioare.

Skyler se trezi că se încordează şi se foieşte într-un mod jenant de nedemn… dar nu se putea abţine. Nu putea opri valurile de plăcere agonizantă pe care le simţea la fiecare atingere a limbii lui. O, Doamne… cu un bărbat pe care abia îl cunoştea.

Dar când încercă să facă şi ea la fel cu el, o luă de umeri.

— Nu, spuse încălecând-o cu genunchii. Vreau să fiu în tine la apogeu.

— Dar cum rămâne cu ce mi-ai făcut tu mie? întrebă ea.

El râse blând.

— Ăsta a fost doar apetitivul.

Se gândi la ceva ce o scoase din ameţeală.

— De unde ştiu dacă… dacă eşti în regulă? întrebă ea, pentru că, în epoca asta, trebuia s-o faci.

Dar Tony nu părea preocupat.

— Am spus adevărul când am declarat că n-am fost cu nimeni după Paula, spuse el cu acea privire sinceră a lui care văzuse mult mai multe decât jena unei tinere femei. Dar nu înseamnă că nu mă gândeam s-o fac. Oricum, văzând ce s-a întâmplat cu Dolan, m-am gândit că nu e bine să te joci cu treaba asta. M-am testat. Dacă ai nevoie de dovadă…

— Nu! Era sigură de onestitatea lui Tony. Şi eu sunt în regulă, în… privinţa asta. Serviciile de sănătate studenţeşti acoperă azi toate problemele. Nici nu trebuie să te temi că rămân însărcinată. Am… avut eu

grijă de asta.

Anticipând seara cu Prescott îşi introdusese diafragma. Asta pentru cazul în care ar fi fost de acord să sărbătorească. Dar, dându-şi seama cum trebuie să-i fi sunat lui Tony, simţi că roşeşte.

Totuşi, Tony arăta doar amuzat. Ţinându-i faţa în mâini, o sărută adânc.

Skyler avu un moment de panică atunci când el o pătrunse. Era atât de… Doamne, mărimea lui! Nu că Prescott ar fi fost chiar mic… dar… îl simţea în ea, fiecare mişcare aducând o uşoară durere înţepătoare. Dar ea abia dacă observa. Era atât de înfierbântată, încât dacă clădirea ar fi luat foc, ea n-ar fi simţit. Ajunse din nou la extaz, o explozie atât de intensă, încât ameţi de stelele care dansau nebuneşte sub pleoapele ei închise.

Apoi ajunse şi Tony acolo, arcuindu-şi spatele cu un ţipăt care făcu să i se încordeze gâtul.

— Doamne! exclamă ea când el se prăbuşi epuizat. Aşa e întotdeauna cu tine?

— Prea dur pentru tine? Se dădu la o parte încruntându-se preocupat.

— Nu… nu. Doar că… eu nu… niciodată… se bâlbâi ea gândindu-se că orice ar spune acum e mai bine să rămână nerostit.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Cum ţi-am mai zis, a trecut ceva timp.

Şi acum ce va fi? se întrebă ea cu un sentiment de panică. Era târziu şi trebuia să se întâlnească peste câteva ore cu Prescott. Dar nu-i putea spune lui Tony să plece.

Poate pentru că ea nu voia ca el să plece.

Cu incredulitate şi cu o supărare crescândă, Skyler îşi dădu seama că dorea ca el să facă din nou dragoste

cu ea. Cam după cinci minute, se răsuci pe jumătate deasupra lui, cu un picior lung, gol, deasupra piciorului lui. Se simţi foarte decadentă – ca o femeie experimentată într-un film străin. Asta încercase să-i descrie Mickey în toţi anii aceştia? Chiar şi Mickey, pentru care activitatea sexuală era o emoţie şi o provocare ca şi întrecerea de sărituri cu calul, nu putea să fi cunoscut un act sexual atât de excitant:

— Tony… murmură Skyler lângă urechea lui mângâindu-l uşor cu mâna dreaptă.

El gemu şi ea simţi că intră din nou în erecţie.

Deşi ea fusese cu iniţiativa, Skyler fu puţin uimită.

— N-am ştiut că un bărbat îşi poate reveni atât de repede, remarcă ea cu un râs uşor.

— Nu mă ştii pe mine, răspunse el surâzând.

Mai făcură dragoste de două ori până când Skyler ieşi din ameţeala ei erotică şi văzu că trecuse cumva o oră şi jumătate şi mai avea doar douăzeci de minute până când trebuia să-l întâlnească pe Prescott.

Pres! Ah, Doamne!

Începu să se ridice, dar Tony o trase din nou în jos. Ea se agăţă din nou de el un moment, înainte de a se retrage cu blândeţe. Dorea să-i ceară să rămână, nu să plece, dar dacă nu spunea ceva, avea să întârzie. Iar lucrul ăsta n-ar fi corect faţă de Prescott, care nu făcuse niciodată nimic care s-o rănească.

Din fericire, Tony o scuti de jena de a trebui să-i spună să plece. Cu o privire la ceas, el sări în picioare şi începu să intre în pantaloni.

— Iisuse, te-ai uitat la ceas? I-am promis lui Dolan că trec pe la el să-l văd înainte de terminarea orelor de vizită. Trebuie să-mi mişc fundul, dacă vreau să ajung. Se uită la ea când îşi strânse cureaua. Pot să te sun cândva?

Skyler surprinse o urmă de nesiguranţă în vocea lui şi se întrebă dacă Tony avea aceleaşi rezerve ca şi ea în legătură cu o implicare mai adâncă a lor în treaba asta. Era oare şi el temător să se avânte peste cap în ape neliniştite?

În timp ce scria numărul ei de telefon pe un plic pe care îl găsi pe masa de lângă canapea, o voce prudentă în capul ei îi făcea morală. *Ce crezi că faci cu asta? Ce rost are să-l mai vezi? Chiar dacă decizi să nu te măriţi cu Pres, chiar dacă mergi atât de departe, încât să rupi cu totul relaţiile cu el, ce poate ieşi din ce s-a întâmplat acum cu Tony în afară de faptul că ai fost servită regeşte?*

Asta nu o deranja. Dar dacă ar repeta destul de des ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, ei ar putea să se îndrăgostească. Şi atunci?

Nu te-ai gândi la diploma lui de drept, atunci când l-ai aduce acasă să-l prezinţi familiei. Vei remarca faptul că ei observă cum pronunţă unele cuvinte, iar dacă întâmplător îşi va scoate cămaşa, acel tatuaj de pe braţul lui drept...

Brusc, Skyler fu copleşită de vinovăţie. Ah! Ce ipocrită era! Cum strâmba din nas la scena socială de la *Princeton...* Ce fusese asta altceva decât că se simţise superioară snoabelor ălora? Să se considere mai bună decât fete ca Courtney Fields, care era faimoasă pentru glumele pe care le făcea pe socoteala studentelor bursiere din dormitorul lor, despre felul cum se îmbracă, vorbesc etc. Ia te uită la ea! Ea nu era nici măcar atât de bună cum era Courtney, pentru că aceasta spunea deschis ce simţea.

Skyler îl sărută pe obraz pe Tony când acesta plecă, aproape comic de cast după ce făcuseră mai devreme, în fond, poate că n-o s-o sune. Poate că o să

considere asta o după-amiază de sex fabulos şi va merge cu viaţa înainte. O parte a ei spera că aşa va fi. O altă parte dorea să-l mai vadă.

El aproape că ieşise pe uşă, când ea îl strigă:

— Tony!

El se întoarse şi, în raza de lumină din hol, ea crezu că lucise ceva în ochii lui, ceva întunecat şi de nedescifrat. Apoi, el îi aruncă un zâmbet, un zâmbet care la altcineva putea părea arogant, dar lui Tony i se potrivea ca şi pantalonii pe coapsele lui.

— Relaxează-te, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile. Nimeni nu a avut de suferit şi asta-i principalul. Ne-am simţit bine… asta-i tot. Nu e nimic rău în asta.

Când uşa se închise în urma lui, Skyler se simţi brusc cu mintea magnific de limpede. De parcă, ieşind, Tony ar fi aprins o sursă de lumină nevăzută. Ce fusese întunecat înainte era acum luminat. Ştia acum ce răspuns trebuia să-i dea lui Prescott. Nu se putea căsători cu el – nici acum, niciodată. Oare nu ştiuse asta de câtva timp? Oare motivul că avusese o relaţie sexuală cu un străin nu era în mare măsură nevoia de a-şi dovedi ei înseşi ceea ce inima ei nu voise să recunoască?

Lucrul pe care nu-l socotise era Tony însuşi. Ceea ce făcuseră mai înainte… viziunea pe care i-o dăduse asupra unor lucruri nedescoperite până acum. Şi, Doamne sfinte, starea în care o lăsase; fără suflu, cu pulsul rapid, în timp ce, sprijinită de uşă, asculta zgomotul îndepărtat al liftului care cobora la parter.

Capitolul 6

— Central Park… zece treizeci. Un pieton a fost

jefuit pe Strada 65, transversală... făptaşul a luat-o spre nord de terenul de joacă Heckscher... Spaniol, circa un metru şaptezeci, mustaţă... Poartă pantaloni negri, bluză de bumbac verde...

Sergentul Tony Salvatore patrula în colţul de sud-vest al Central Park-ului, împreună cu Duff Doherty, când alarma se auzi din radioul cu paraziţi de la centura lui. Îşi opri calul şi duse aparatul la gură răspunzând.

— Înarmat?

— Făptaşul a scos un revolver, se auzi vocea dispeceratului.

— Ah, Iisuse! exclamă Doherty apropiindu-se.

Era la amiază, în cea mai fierbinte sâmbătă de iulie şi pete de umezeală întunecau sub braţe materialul albastru al uniformei lui. Faţa lui lată, cu pistrui, lucea de transpiraţie.

— Tipii ăştia n-au niciun respect. Nu putea să aştepte până ieşeam din schimb?

După ultima acţiune în Washington Heights, unde luase parte la îndepărtarea unor vânzători ambulanţi ilegali, îşi fixase postul în Central Park Sud, spre Strada 72. Soţia lui Doherty trebuia să nască în curând şi acesta nu avea nevoie să-i mai crească tensiunea. Iar acum, uite.

— Cred că nu i-a spus nimeni că nu-i frumos să jefuieşti înainte de lăsarea întunericului.

Tony râse, dar i se strânse şi lui stomacul. În ciuda căldurii excesive, Tony simţi că i se înfierbântă sângele. Central Park, cu cei opt sute patruzeci şi trei de acri, ce se întindea în inima oraşului, de la Strada 59 la 101, era ca o frontieră urbană care aducea întotdeauna la suprafaţă cowboy-ul din el. După fiecare pajişte îngrijită, erau porţiuni sălbatice unde se

întâmplau tot felul de crime şi alte delicte. Şi să nu uităm acel Ramble – treizeci şi şapte de acri de dealuri împădurite, care erau un magnet pentru privitorii păsărilor şi pentru băieţii care căutau acţiunea. Şi Harlem Meer era un loc unde nu patrulai noaptea decât cu mâna pe pistol.

În acel moment, totuşi, când Tony mătură cu privirea întinderea verde numită Pajiştea oilor – unde cândva chiar păşteau oile – nu văzu nimic mai ameninţător decât începuturile de insolaţie care aveau să fie o agonie pentru orăşenii cu pielea albă care se învârteau pe acolo pe pături de picnic şi prosoape de plajă, majoritatea tineri cu radiouri Walkman în urechi sau întinşi pe burtă, cu o carte. Nu era prea multă acţiune aici, remarcă Tony, în afara unui vagabond care umbla în lada de gunoi.

Zări şi o pereche de tineri sub un sicomor angajaţi într-o activitate care ar fi fost ilegală dacă ei n-ar fi fost complet îmbrăcaţi. O imagine îi trecu prin minte – o rază de lumină pe curba unui şold pal. Şi se gândi. Skyler. Ce făcuseră în ziua aceea. Doamne, după o lună, amintirea se mai ştersese, dar rămăsese ca un vis pe care nu-l poţi îndepărta.

Da, desigur, o sunase de câteva ori. Dar convorbirea lor telefonică avusese toată naturaleţea exagerată a doi oameni care se străduiesc să nu spună ce le stă în minte. Iar planurile vagi pe care le făcuseră ca să se întâlnească la o cafea sau la un pahar nu se materializaseră dintr-un motiv sau altul. O schimbare în programul lui, o răceală de vară sau o întâlnire uitată şi reamintită. Săptămâna trecută, când ea îi telefonase să-l întrebe dacă ar vrea să-i ducă pe nepoţii prietenei ei să viziteze grajdurile el fusese surprins.

Mâine era ziua cea mare. Aranjase ca Skyler şi micuţii ei prieteni să-l întâlnească la grajd când avea să iasă din tură, la trei şi jumătate. Nu era mare lucru, nu-i aşa? O oră sau aşa ceva, doar să le arate şi apoi vor pleca. Şi atunci, de ce transpira fără nicio legătură cu făptaşul pe care trebuia să-l caute?

Ştii ce te frământă, prietene? Ai dori să nu fi fost decât un act sexual, dar n-a fost aşa. Vrei s-o uiţi, dar nu poţi.

Poate pentru că ştia al naibii de bine că, pentru ea, n-a fost decât un act sexual. Distracţie şi joacă, prin bunăvoinţa băiatului faţă de care familia ei ar strâmba din nas dacă s-ar muta în vecinătate. Ei bine, da, avea resentimente. Teribile resentimente, care făceau ca el să fie tâmpitul, pentru că ştia cum stau lucrurile şi nu-l forţase nimeni s-o facă.

Tony o înlătură pe Skyler din minte, ceea ce era mai greu decât ar fi trebuit să fie. Avea treburi *reale,* în momentul ăsta, îşi spuse în sinea lui. La naiba cu prostiile astea personale.

La cincizeci de metri mai încolo, unde cărarea se despărţea în două direcţii, la o încrucişare în formă de T, Tony îşi înfrână calul şi se gândi în ce direcţie să o apuce. Făptaşul putuse să o ia în orice direcţie. Sau putea să nu fie în vecinătate.

— Eu o iau spre locul de joacă, îi spuse el lui Doherty. Tu verifică la lac. Ar putea să se ascundă sub terasă.

— E-n regulă, sergent.

În timp ce Doherty o luă spre nord în direcţia podului Bow, Tony îndreptă capul spre stânga, pe cărarea care ducea la Mall. *Tipul probabil că* e *deja la jumătatea drumului spre Bronx,* presupuse el. Sigur, aveau şi ei partea lor de apeluri prin radio, dar

majoritatea cazurilor nu erau de genul celor din filmele de televiziune. Era vorba de beţivi şi vagabonzi, un scandalagiu ocazional sau hoţi de buzunare.

Nu că poliţistul călare n-ar avea momentele lui. Ca de pildă evenimentul de la ora zece treizeci de pe Strada 47, din urmă cu câteva luni. El a fost primul poliţist care a ajuns la faţa locului, un magazin de bijuterii care fusese atacat de doi hoţi înarmaţi, doar cu câteva momente mai devreme. O găsise pe soţia proprietarului întinsă pe podea, sângerând de la o rană la picior. Proprietarul însuşi, un hasid a cărui barbă neagră era precum cerneala pe faţa lui lividă, arunca priviri speriate spre uşă. Un pungaş fugise, dar celălalt fusese beat sau drogat şi nu fusese atât de iute…

Tony îşi amintea cum ieşise în fugă şi zărise făptaşul, un puşti slab, alb, croindu-şi drum pe trotuarul aglomerat, spre Sixth Avenue, cu un pistol într-o mână. Dar când Tony s-a aruncat în şa ca să-l urmărească, cizma stângă i s-a prins cumva în scară. Exact atunci, puştiul s-a întors şi când ochii lui arzători i-au întâlnit pe ai lui Tony a ridicat pistolul. Nu ţintea prea sigur, dar destul ca lui Tony să i se ridice firele de păr de pe ceafă. Dacă Scotty s-ar fi ridicat atunci în două picioare, dacă n-ar fi stat nemişcat… Iisuse. Nu voia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla. Privind înapoi, a fost cumva comic – el sărea într-un picior ca să-şi menţină echilibrul şi, în acelaşi timp, întindea mâna după pistol.

— Poliţia. Lasă jos arma, a urlat el şi, din fericire, puştiul drogat s-a conformat. Dar abia când puştiul era întins pe jos pe burtă cu mâinile la ceafă, Tony a reuşit să se desprindă de scară şi să respire uşurat.

Dar controlul mulţimii? De parcă n-ar fi destul de greu să ţii strâns în frâu un animal de mărimea lui

Scotty pe străzile oraşului, pline cu lucruri care l-ar putea speria, ca de pildă o umbrelă care se deschide, o pală de vânt care ridică o foaie de ziar, aburi ieşind dintr-o răsunătoare, o rază de soare reflectată într-un ciob de oglindă sau într-un obiect cromat. În plus, încerci să reţii un val zgomotos de trupuri. Chiar şi cu toată echipa desfăşurată în toţi cei o sută douăzeci de poliţişti din cele cinci unităţi, tot apăreau nişte nenorociţi care voiau să facă pe deştepţii.

Îi veni în minte parada de luna trecută… şi cum arătase Skyler alergând după sărmanul Scotty; înaltă şi subţire în şortul ei alb, cu picioarele lungi în mişcare şi părul blond-auriu zbătându-se în jurul capului ei – o imagine asemănătoare cu una dintr-o carte de mitologie romană pe care o avea acasă, cu Diana la vânătoare. Nu mai întâlnise o femeie ca Skyler, nici măcar femeile-ofiţer care lucrau cu el şi cărora nu le lipsea nimic în privinţa curajului. Era ceva deosebit în legătură cu acea puternică îmbinare între atracţia fizică, inteligenţă şi competenţă, la care se adăuga o picătură de cutezanţă, care îl dădeau gata şi îl excitau grozav.

Mintea lui Tony fu trezită brusc la realitate de o mişcare în capătul câmpului lui vizual. Se înălţă şi se uită la gardul de lanţuri de la marginea terenului de joacă Rumsey. Probabil a fost o veveriţă. Central Park era ca o adevărată grădină zoologică, având colonii întregi de veveriţe cenuşii şi stoluri de porumbei şi vrăbiuţe, ca să nu mai amintim de câini de toate rasele, ocupaţi să-şi plimbe stăpânii. În plus, cărările erau pline de bătrâni ieşiţi la aer, părinţi care împingeau cărucioare, alergători sau din cei cu patine pe rotile, care umblau în zig-zag printre aceştia.

Apoi, Tony îl zări la nici douăzeci de metri

distanţă, un bărbat slăbuţ în pantaloni negri şi bluză de bumbac verde. El alerga de-a lungul porţiunii cu iarbă dintre gard şi cărarea pe care se afla Tony, cu el mână ţinută în faţa curelei din talie, unde Tony zări o umflătură care cu siguranţă nu era catarama.

Tony apucă radioul.

— Poliţia călare... am un posibil făptaş, la terenul de joacă Heckscher, în capătul de sud, la Rumsey, şi se îndreaptă spre est în direcţia East Drive.

Cuvântul „posibil” deveni „poţi pune pariu”, când făptaşul îl zări pe Tony şi, fără să se oprească din mers, băgă mâna sub bluză şi scoase revolverul din talie. *Iisuse!*

Ducând mâna la brâu şi eliberându-şi propriul revolver, un *Smith & Wesson 38* pe care îl folosea mai mult la antrenamentele de tir decât în timpul serviciului, Tony simţi o şarjă de adrenalină explodând în sângele lui – o senzaţie de încordare de puls rapid, care la altcineva fără antrenamentul lui şi dragostea de pericol, s-ar fi transformat în panică.

— Stai! tună el.

Făptaşul alergă mai repede.

Tony văzu o mamă cu faţa palidă aruncând o privire speriată peste umăr, înainte de a-şi lua copilul din cărucior; o adolescentă în blugi tăiaţi scurt, se împiedică şi se opri într-un coş de gunoi.

Băncile parcului, lămpile din fier forjat, umbrela în dungi a unui stand de răcoritoare treceau pe lângă el ca decorurile mişcătoare pe o scenă în care lui Tony, deşi îşi îmboldea calul, i se părea că stă pe loc. Dorea să treacă la galop, dar asta ar fi prezentat pericole; era prea multă lume şi nu toţi puteau sări repede din calea lui.

Printre copacii din faţă, de la o distanţă de circa

cincizeci de metri, îl văzu rapid, dar bine pe făptaş, când acesta a aruncat o privire înnebunită peste umăr; păr lung, slinos, mustaţă căzută, ochi mici, un afurisit de *bandido* dintr-un film. Doar revolverul din mâna lui nu era de recuzită.

— Poliţia! Aruncă arma!

În acelaşi timp, Tony îl împunse pe Scotty cu pintenii.

Murgul cel mare prinse imediat viteză alergând printre copacii păduricii. Bunul, bătrânul Scotty, care deşi era uneori puţin sperios, reuşea când era vorba de un caz important. Tony nu părăsea din ochi printre copaci silueta în pantaloni negri şi bluză de bumbac verde. Ramurile îi zgâriau faţa şi trosneau atingându-i casca. Un miros umed se ridica în jurul lui când pământul de sub copitele lui Scotty se desprindea şi zbura în mici ghemotoace verzi.

Sub uniforma umedă de transpiraţie, Tony simţea încălzindu-se cicatricea de pe piept.

Dar adânc, în sinea lui, Tony simţea frigul în oase. Distanţa între el şi silueta care fugea se reducea, dar tipul, tot mai avea un avans de vreo treizeci de metri. Urmărindu-l pe făptaş cum intră în curentul de alergători şi biciclişti de pe East Drive el se rugă: *Iisuse, nu mă lăsa să-l pierd.*

Brusc, nenorocitul se răsuci şi îndreptă revolverul spre Scotty şi, înainte ca Tony să poată ţinti, timpanele îi fură asaltate de un pârâit. Glonţul rupse o bucată din arţarul din dreapta lui Tony, împrăştiind bucăţele de coajă ca nişte şrapnele şi dezlănţui un val de ţipete când trecătorii se risipiră, adăpostindu-se.

Inima lui Tony îşi luă un scurt concediu, înainte de a se umfla umplându-i pieptul. Apoi înjură în şoaptă.

— Rahat prost ce eşti!

Scotty înălţă capul în panică, alunecă şi aproape căzu, apoi îşi reveni şi porni din nou, zburând peste drum. Ajunse în galop la marginea cu iarbă luând-o în jos pe o vale punctată de copaci, printre care Tony putea vedea strălucirea apei de jos... iar făptaşul se îndrepta într-acolo.

Bănci situate la umbră, pline de oameni, apărură la vedere. Pe lăculeţ avea loc o regală de modele de bărci, uimitor de asemănătoare cu cele reale şi care făceau opturi pe suprafaţa argintie. Era aproape şocant, ca o obscenitate scrisă cu vopsea neagră pe o pictură, să vezi cum făptaşul mânjeşte peisajul bucolic cu o săritură care aruncă stropi de apă murdară în toate părţile.

Cei ce stăteau pe bănci începură să ţipe, se ascundeau după copaci sau fugeau spre tufişuri. În starea de hiperatenţie în care se afla Tony, chiar şi cele mai mici amănunte erau remarcate. O femeie tânără, în şort galben cu dungi, plângea străduindu-se să desfacă lesa setter-ului legat de piciorul băncii. O pasăre zbură prin faţa lui, provocând o explozie de pene.

Când se apropiară de lac, îl simţi pe Scotty că vrea să dea înapoi.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, mormăi Tony în şoaptă.

Cu sângele zvâcnindu-i în faţă şi pe gât, Tony îşi lansă calul în apă cu o asemenea forţă, încât, pentru un moment, i se păru că îl ridică pe Scotty cu picioarele lui.

Lăculeţul nu putea avea mai mult de un metru adâncime, dar mergând călare, avea impresia că umblă pe nisipuri mişcătoare. Un model de remorcher apăru în calea lui Tony şi fu scufundat. La câţiva metri

mai încolo, făptaşul cu bluza lipită de trup şi părul atârnând în şuviţe ude, slinoase, aruncă o bărcuţă cu pânze în malul de ciment.

— La naiba, scârnăvie! ţipă creatura murdară, udă.

Tony abia zări revolverul ţinut strâns în pumnul tipului şi instinctele lui, ascuţite fin prin ani de patrulare călare pe străzi, reacţionară într-o secundă. Înfigându-şi călcâiele în coastele lui Scotty şi, în acelaşi timp, lăsându-şi greutatea spre spate, simţi cele cinci sute de kilograme de cal tremurând şi ridicându-se ca un val uriaş. O reţea fină de picături părea că atârnă în aer, învârtind mici prisme de lumină colorată. Urletele ce veneau de pe mal ajungeau la el înăbuşite, de parcă veneau de sub apă. Dar când Scotty căzu peste grămada din faţa lui scrâşnetul de oase fu clar şi ascuţit ca sunetul unei crenguţe uscate rupte în două.

În secunda care i-a trebuit lui Tony ca să-şi tragă respiraţia şi să scoată pistolul, a şi sărit din şa şi s-a repezit spre locul unde făptaşul, conştient încă, stătea întins ca un crab, ţinându-şi braţul care părea pus greşit, îi curgea sânge dintr-o rană de la frunte, formând un soi de trandafir pe apa murdară. Ochi negri străluceau spre Tony, plini de ură. Tony se uită în jos şi văzu pistolul care fusese gata să-i reaşeze măruntaiele.

— Se pare că ţi-ai găsit naşul, remarcă el liniştit, uitându-se cu mândrie spre Scotty care se răsplătea bând apă.

Făptaşul ţipă când Tony îi puse cătuşele.

Câteva minute mai târziu, când Doherty li se alătură, roşu şi gâfâind, urmat de o jumătate de duzină de poliţişti de patrulă şi o ambulanţă, făptaşul mai urla încă. Au să-l îngrijească la *Bellevue*, se gândi Tony şi,

după ce îi vor pune braţul în gips, vor avea şi mai mare grijă de el la închisoarea centrală.

După ce l-a lăsat pe Scotty la grajd, Tony îşi petrecu restul după-amiezii aşteptând la spitalul *Bellevue* ca făptaşul lui să fie eliberat, apoi să-l ia şi să completeze formele pentru judecător. Când ajunse înapoi la biroul trupei şi ieşi din serviciu, era aproape nouă şi jumătate. Şi mai avea de făcut o oră şi un sfert de drum cu maşina. Nici măcar gândul că acumulase ore suplimentare nu-i îmbunătăţea starea de spirit.

Dar când intră în aleea căsuţei lui albe, pe o stradă laterală liniştită din Brewster, la doisprezece kilometri nord de oraş, în adormitul comitat Putnam, era atât de obosit, încât singurul lucru pe care l-a putut face a fost să încălzească o cutie cu supă şi apoi să se târască în pat. Când a sunat ceasul, la cinci dimineaţa, s-a trezit cu gura plină de pânze de păianjen şi ochii parcă îi fuseseră frecaţi cu glaspapir; avea senzaţia că a dormit cel mult zece minute. Apoi s-a sculat şi a pornit-o din nou la drum, ţinând o cană de cafea între genunchi şi bancheta maşinii lui *Explorer,* şi gonind spre sud, pe şoseaua 684, ca să ajungă la apelul de şapte şi jumătate.

În timp ce conducea, un singur gând pătrundea prin mintea lui adormită. *Skyler... azi o văd pe Skyler.*

Era duminică – o zi în care oamenii civilizaţi se duc la biserică, citesc ziarul *Times,* joacă golf, telefonează celor dragi. Tony nu-şi mai amintea când avusese ultima duminică liberă. De obicei, nu-l deranja programul ăsta nebunesc, dar dată fiind temperatura care se va ridica la peste treizeci de grade, ultimul lucru de care avea nevoie la sfârşitul turului din această duminică specială era furtuna de emoţii pe care i-o va stârni în mod inevitabil vizita lui Skyler.

Skyler Satton. Chiar şi numele ei suna preţios, pentru Dumnezeu. Adoptată sau nu, purta numele unor oameni care îşi cunoşteau înaintaşii, mai de demult decât există insula Ellis. *Ce cheltuieşte ea într-un an pe îmbrăcăminte, mi-ar fi de ajuns pentru tot restul vieţii. Şi eu încă mai plătesc datoriile Paulei.* Şi probabil că, se aventură el să ghicească, Skyler Satton avea asigurat un fond care l-ar face să se simtă bine, tot restul vieţii, pe orice tip cu care s-ar mărita ea.

Tony îşi opri gândul să mai zburde pe linia asta. Ce legătură au toate astea cu el? El, cu siguranţă, nu era tipul la care ea să se gândească serios. Iar el avea lucruri mai bune de făcut decât să se prostească încercând să se conformeze unei poziţii căreia nu dorea să-i aparţină.

Dar chiar şi aşa, amintindu-şi cum se simţise ea în braţele lui, îl traversă un curent electric. Frumuseţea ei rece, de culoarea mării, care nu era chiar atât de rece pe cât părea la suprafaţă, râsul ei copilăresc atât de contrastant cu restul! Iisuse, ce bine a fost... mai bine ca niciodată. Dar despre ce vorbea el aici? Un angajament pe viaţă? Pentru ea nu fusese mai mult decât o rostogolire în fân cu grăjdarul lui lady Chatterley. Pentru el, fusese şampania de după o lungă perioadă de abstinenţă autoimpusă a vieţii lui noi de bărbat divorţat.

La naiba cu ea, se gândi el. Apoi o voce răutăcioasă din cap îi zise: *Îţi aminteşti că ai făcut deja dragoste cu ea? Problema este că ai vrea să mai faci.*

Prin forţa voinţei, Tony reuşise să-şi treacă dimineaţa şi o bună parte din după-amiază fără să-i lase pe cei de sub comanda lui să simtă că ar avea în gând ceva mai presant decât să se ducă acasă la o bere rece şi la un fotoliu în faţa televizorului. Dar la

sfârşitul turului lung şi fierbinte – căci în Times Square era o nenorocire în anotimpul ăsta – efortul de a urca treptele până la biroul de deasupra grajdurilor îl lăsă fără suflu şi cu dorinţa să fi înghiţit o pastilă de Advil pentru durerea din şale care încă îl deranja.

Se uită la ceas. Trei şi un sfert. Skyler şi prietenii ei vor fi aici peste cincisprezece minute. La dracu'! Avea nevoie de asta cum a avut nevoie de Paula, cu toate visurile ei aiurite.

În acelaşi timp, Tony simţi o fierbinţeală trădătoare în coapse. Îl lăsă cu o excitaţie pe care trebui să o înlăture cu un duş rece mintal, înainte să poată trece prin uşa de metal din capul scării.

Etajul al doilea era împărţit în două secţiuni – o cameră mare cu faţa spre stradă, care era cartierul general al întregii unităţi călare, precum şi birourile inspectorului adjunct şi ai locotenentului, iar în spate era biroul Trupei B, care nu avea ferestre, era pe jumătate ca mărime şi despărţit în vestiare pentru femei şi pentru bărbaţi, unde Tony îi auzea pe cei doisprezece poliţişti ieşiţi din tura de la şapte la patru, ţipând peste zgomotul duşurilor şi al uşilor de dulap trântite.

La dispecerat – un birou şi un fişet de metal gri care în alt context putea fi numit birou de primire –, sergentul de serviciu Bill Devlin îl salută deosebit de vioi.

— Hei, salutare, am auzit că ieri ai înotat. Bănuiesc că ăsta-i un făptaş care n-are de gând să fie invitat la următoarea ta petrecere de la piscină.

Devlin, un tip solid, care mai avea doar doi ani până la pensionare şi ştia mai multe poveşti despre război şi Trupa B decât oricare altul, chicoti la propria sa glumă.

— Da, o să fie legat câtva timp, spuse Tony semnând de plecare, şi se duse la vestiar.

Avea timp să facă un duş şi să se schimbe înainte de sosirea lui Skyler. Doar pentru că nu avea să facă dragoste cu ea nu însemna că trebuie să pută.

Îmbrăcat în pantaloni jeans şi cu o bluză de bumbac cu inscripția *Ultimul din cavaleria uşoară,* Tony coborî în boxa lui Scotty şi îl frecă rapid cu un prosop – frecţia îi plăcea tipului ăstuia mare mai mult chiar decât zahărul – când apăru Skyler.

— E cineva pe aici? o auzi el strigând.

Doar timbrul vocii ei trecu prin el ca o înghiţitură de whisky. Vederea ei, în partea cealaltă a porţii de fier care despărţea grajdul de trotuar, era şi mai ameţitoare. Purta o pereche de pantaloni albi şi o bluză largă, subţire, de culoarea ochilor ei, ce părea că pluteşte în jurul ei. Părul ei blond pal era strâns la spate în coadă de cal şi nu avea nicio bijuterie, doar un ceas obişnuit cu brăţară din piele. În ciuda dorinţei care îl cuprinse, Tony fu izbit de cât de obosită arăta… oboseala aceea cu cearcăne la ochi care nu vine doar dintr-o noapte sau două de nesomn. Era oare bolnavă? Oare de asta nu voise să-l vadă mai înainte?

Deodată se simţi necăjit că o judecase atât de aspru. Mai mult, fu cuprins de o nouă tandreţe faţă de ea, un impuls de a o lua în braţe şi de a îndrepta tot ce nu era în regulă cu ea.

Calmează-te, omule, îşi atrase atenţia Tony. *Orice suferinţă ar avea, nu are nevoie de tine ca să i-o vindeci. Îl are pentru asta pe prietenul ei din aceeaşi clasă cu ea.*

— Aş întinde covorul roşu pentru tine, dar singurul covor pe-aici este cel pe care stai tu acum.

El aruncă o privire tachinatoare la fânul împrăştiat

pe trotuar, la picioarele ei.

Skyler râse.

— Nu te necăji, eu şi cu Mickey suntem obişnuite cu asta.

Tony îşi întoarse atenţia spre tânăra femeie brunetă, cu ochi de ţigancă, ce stătea în spatele lui Skyler, ţinând de fiecare mână câte un copil. Fetiţa şi băiatul semănau prea mult ca să nu fie frate şi soră – amândoi erau mici şi slăbuţi, bronzaţi, de culoarea siropului de arţar. Intrară în şir, când Tony deschise poarta şi le dădu drumul înăuntru.

Tony se lăsă imediat pe vine, ca să fie la nivelul băiatului.

— Prietena ta mi-a spus că ar vrea să te faci ofiţer de poliţie, zise el, repetând cu ton de conversaţie ceea ce îi spusese Skyler la telefon.

Băiatul aprobă din cap, cu ochii mari.

— Atunci, zise Tony, mai bine să-ţi arăt ce te aşteaptă. Întinse mâna şi i-o strânse pe a băiatului. Eu sunt Tony. Pe tine cum te cheamă?

— Derek, răspunse băiatul cu o voce aproape şoptită.

— N-avem niciun Derek în unitate, aşa că bănuiesc că am putea folosi unul, remarcă solemn Tony şi fu răsplătit pentru asta, căci faţa băiatului se luminã ca pomul de Crăciun de la Rockeffeler Center.

Cu un trosnet al genunchilor, Tony se ridică să o salute pe prietena brunetă a lui Skyler şi să-i zâmbească fetiţei care se ascundea ruşinoasă în spatele picioarelor în pantaloni jeans.

— Drăguţi copii, spuse el. Te ocupi mult de ei?

— Nu atât de des cât aş dori. Sunt copiii fratelui meu, iar eu cu John nu ne împăcăm în multe privinţe, îi spuse ea şi întinse mâna. Bună, eu sunt Mickey. O să

fim prieteni vechi, chiar dacă ne mai întâlnim sau nu. Crede-mă, Derek n-o să vorbească despre altceva în afară de dumneata, în următorii zece ani. John n-o să-mi ierte asta niciodată.

Îi aruncă un zâmbet fără păreri de rău, care aproape te orbea pe fondul măsliniu al feţei ei drăguţe.

Tony petrecu următoarele patruzeci şi cinci de minute, plimbându-i pe toţi patru peste tot. Reacţiile copiilor, care trecură de la curiozitate timidă la entuziasm curajos, îl făcură să uite berea rece care îl aştepta acasă în frigider. Mai ales fetiţa atinse o coardă sensibilă, când o ridică să-l vadă mai bine pe calul lui Coherty Commissioner, un cal negru cu o înălţime de peste şaptesprezece palme şi cu o cicatrice de-a lungul nasului care îl făcea să pară ca un şef de bandă.

Ea îşi puse fără teamă braţele în jurul crupei calului şi îşi lăsă obrazul pe gâtul lui. Tony putea să jure că-l văzuse pe bătrânul Commissioner făcându-i cu ochiul pe deasupra capului al fetei.

Derek, ocupat să strângă pumni cu ovăz şi să-i ducă fiecăruia dintre cei douăzeci şi cinci de cai din grajd, îl făcea să se gândească la nepotul său de şapte ani, Petey, care nu obosea niciodată să arunce cu potcoave în curtea din spate, împreună cu unchiul lui Tony. Copiii! Erau într-adevăr ceva deosebit. Tony simţi un regret, întrebându-se cum ar fi fost viaţa lui acum dacă acel ciclu sărit al Paulei, de care ea a fost atât de speriată la începutul căsătoriei, n-ar fi fost o alarmă falsă.

Era atent să nu se uite la Skyler, căci nu voia ca ea să-i citească gândurile. Las-o să continue să creadă, aşa cum fără îndoială credea, că el nu era decât un poliţist mare, dur, cu gust la femei frumoase. Niciunul

dintre ei nu trebuia să distrugă iluzia cu o doză de realitate, cum ar fi dorinţa lui de a obţine mai multe de la viaţă decât o parteneră de pat ocazională.

Aşa stau lucrurile? Atunci ai greşit-o cu asta, Salvatore.

Când găleata cu ovăz se termină şi fiecare cal fu mângâiat şi admirat, Tony îi conduse pe vizitatorii săi la etaj. În biroul trupei, s-au adunat în jurul vitrinei cu obiecte ale poliţiei călare, de la bustul în gips al unui cal, la fotografii ale regimentelor vechi. Era chiar şi una a lui Michael Jackson, fotografiat cu un poliţist călare.

— Trageţi vreodată cu pistolul în oameni? întrebă Derek cu o voce speriată.

Tony se gândi la mica dramă de ieri şi răspunse:

— Dacă pot să evit, n-o fac.

Erau o mulţime de lucruri pe care încerca să le evite atunci când putea – ca de pildă să se îmbete în noaptea dinaintea unui serviciu de la şapte la patru, să o viziteze sau să o sune pe mama sa când era prost dispus, sau să-şi permită să se ambaleze până peste cap cu o femeie care nu l-a acceptat aşa cum era.

Aruncă pe furiş o privire spre Skyler, care arăta mai puţin trasă la faţă decât când venise. Era uşor colorată în obraji şi cearcănele de sub ochi nu mai erau atât de pronunţate. În timp ce ea stătea cu spatele la vitrina luminată, el zări o mică părticică din pieptul ei prin pânza subţire a bluzei şi fu cuprins de o foame aproape agonizantă de ea. La naiba, de ce trebuia ea să fie atât de atrăgătoare? Ce anume avea? De ce îl înnebunea, chiar când se afla în aceeaşi cameră cu ea?

În acest moment, marele şi greoiul Duff Doherty ieşi din vestiar, roşu şi strălucitor după duş, cu o expresie vag ruşinată când dădu din cap spre Tony. El ştia că Doherty se simţea puţin ruşinat că nu fusese pe

aproape să ajute ieri la prinderea făptaşului.

Folosind ocazia, Tony îl apucă de braţ pe Doherty şi îl trase deoparte. Cu voce joasă, îl întrebă:

— Ascultă, vrei să le arăţi prietenilor mei sala de trageri? Am nevoie să stau câteva momente cu doamna asta.

Arătă spre Skyler.

Doherty făcu semn cu ochiul, cunoscător.

— Sigur, sergent.

Tony nu se obosi să-l lămurească asupra faptului că Skyler nu era prietena lui. Lasă-l pe Doherty să creadă ce vrea. Poliţiştii căsătoriţi – mai bine zis, cei care nu-şi înşelau soţiile – trăiau prin intermediul unor tipi ca Tony, închipuindu-şi că ei ies în fiecare seară cu altă femeie. Nu că el n-ar fi avut partea lui, îşi aminti repede. De fapt, avea o întâlnire sâmbăta viitoare cu o femeie pe care a cunoscut-o printr-un prieten, Jennifer. Aceasta avea un mic magazin pe care îl conducea singură.

Necazul era că acum, uitându-se la Skyler, nu-şi mai amintea dacă ochii lui Jennifer erau căprui sau albaştri, dacă avea părul scurt sau până la umeri... sau dacă avea obiceiul adorabil de a-şi trece atât de des limba printre buze, ca Skyler.

Când au rămas singuri, biroul fiind pe moment în mod miraculos pustiu, el se întoarse spre ea. Când ochii ei – plini de o emoţie pe care nu o putea defini – îi întâlniră pe ai lui, simţi de parcă o mână invizibilă îi umblă prin măruntaie. Acest sentiment era mai mare decât doar o excitaţie. Mai mare decât ar fi fost cazul, având în vedere că el şi Skyler erau virtual doi străini.

— Ai fost grozav cu ei, îi spuse ea. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— A fost plăcerea mea, răspunse el. Sunt copii

buni.

— Pari că ai avut practică îndelungată.

— Crescând cu şase fraţi, crede-mă că înveţi repede.

Văzu ridicându-se colţurile gurii ei încordate şi simţi o bucurie disproporţionată. În acelaşi timp, simţi şi mai clar că o tulbura ceva. Răsucindu-şi gâtul, el se aventură:

— Ascultă, Skyler… totul e în regulă? Să mă ierţi că ţi-o spun, dar nu prea arăţi bine.

— Flatarea n-o să te ducă nicăieri.

Ea se forţă să zâmbească, dar faţa i se întunecă la fel de abrupt ca şi când şi-ar fi tras o jaluzea peste faţă.

— Hei, eşti cumva bolnavă, sau aşa ceva?

Bolnavă nu era cuvântul potrivit; arăta ca moartea reînviată.

— Sunt bine, dar mulţumesc de întrebare.

Politicoasă, dar distantă, ca de gheaţă.

Ceva ce era împotriva instinctelor lui nu-l lăsa pe Tony să se oprească aici. Doamne, ce-i păsa lui dacă ea nu dormise câteva nopţi la rând? Sau poate se certase cu prietenul ei. Ce treabă avea el cu asta? Totuşi…

Un grup de trei poliţişti sosiţi pentru schimbul de la patru la douăsprezece intrară atunci în cameră, discutând gălăgios despre scoruri la baseball, în timp ce mergeau spre vestiar.

Tony atinse braţul lui Skyler.

— Haide… am uitat să-ţi arăt ceva.

Camera potcovarului era la parter, în capătul îndepărtat al zidului de răsărit, în spatele şirului de boxe. Era pustie, exact aşa cum ştiuse Tony că va fi; potcovarul unităţii făcea turul tuturor trupelor şi nu

avea să mai vină aici până săptămâna viitoare. Când Tony o trase pe Skyler în răcoarea întunecată, oprindu-se lângă un buştean pe care era o nicovală, ca o relicvă din altă epocă, el simţi mirosul slab de copite şi fier înroşit demult răcit. Din camera de trageri, din partea opusă, se auzea murmur de voci. Doherty era grozav cu copiii şi îi vrăjise pe cei doi cu poveştile lui de război.

Tony se întoarse spre Skyler cu o expresie solemnă.

— Uite ce dacă s-a întâmplat ceva, mie poţi să-mi spui. Vreau să cred – îşi drese vocea – că suntem în continuare prieteni, în regulă? Vreau să spun, ce s-a întâmplat... nu trebuie să se întâmple din nou, dacă asta te îngrijorează.

Ea roşi, reamintindu-şi ceea ce ştia deja – că sub acel strat de gheaţă era suficientă căldură ca să ardă pielea oricărui bărbat pe care îl lăsa să se apropie destul de mult.

— Orice-ar fi, n-are nicio legătură cu tine, îi spuse ea, nu fără amabilitate.

— Sigur, zise el blând. Ca şi nouăzeci şi nouă la sută din ce se întâmplă în oraşul ăsta.

— Eu nu sunt treaba ta.

Începu să vadă că masca ei politicoasă începea să se şifoneze. Apoi, brusc, toată masca se prăbuşi, ochii ei umplându-se de lacrimi.

— Îmi pare rău... doar că... am avut o săptămână foarte grea. Ştiu că încerci să fii drăguţ. Dar zău, nu e niciun motiv ca să fii implicat. Ai să doreşti doar să n-o fi făcut...

Se opri când Joyce Hubbard, una dintre femeile poliţiste, băgă capul pe uşă. Avea picioare lungi şi păr castaniu-roşcat lung până la omoplaţi.

— Bună, sergent, îl salută ea. Am auzit că l-ai pus la uscat pe făptaşul ăla. Bravo ţie.

Ochii ei trecură la Skyler şi Tony zări o sclipire interogativă în spatele zâmbetului ei. El ştia că Joyce îl plăcea. Şi, ca să fie sincer, nu l-ar fi deranjat, dacă…

Dacă… prostule? Ce mai aştepţi? Joyce e de teapa ta şi a arătat clar că este interesată. Ai nevoie de o invitaţie tipărită?

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Skyler după plecarea lui Joyce.

— Nimic important, îi zise el. Am prins un tip în parc, ieri. O să-ţi povestesc odată despre asta. Nu acum. Arăţi de parcă ţi-ar folosi o veste bună, ca o schimbare. Asta şi un prieten.

— Un prieten… ah, Doamne. Şi mama obişnuia să-i spună, aşa chestiei ăsteia când era în liceu.

Scoase un râs subţire, un râs aproape isteric. Brusc, Tony avu sentimentul că n-ar fi trebuit să o preseze atât de tare. O urmări pe Skyler cum se sprijină de perete cu braţele încrucişate pe stomac, de parcă ţinea pe loc o bucată de material abia însăilat care putea să se rupă în orice moment.

— Îmi pare rău, dar n-am înţeles, zise Tony clătinând din cap.

— Ah, la naiba, îmi pare rău… uită că am zis ceva.

Skyler inspiră, încercând cu greu să-şi recapete controlul. Abia atunci Tony înţelese.

„Micul meu prieten a apărut, aşa că se pare că nu vei fi tată, până la urmă”, o auzea el pe fosta soţie, anunţându-l cu vocea ei de căţea, după acea teamă a lor că a rămas însărcinată.

Podeaua, care atunci îl ţinuse bine, acum se deschidea ca să-l înghită.

— Nu cumva vrei să spui… Coborî vocea până la

şoaptă. E vorba de… aşa-i?

Ea se uită într-o parte.

— Uite ce e, nu te mai gândi. Trebuie să plec. Mickey o să creadă că m-ai sechestrat undeva.

Îi aruncă un zâmbet slab, luminos, care ar fi păcălit chiar şi un arbitru la concursul de Miss America, dar nu pe el. O prinse de braţ, când ea trecu pe lângă el.

— Ai dreptate în legătură cu un singur lucru – aici nu e locul potrivit, îi zise el. Putem să ne întâlnim undeva, mai târziu?

— Am să fiu cu Mickey şi copiii tot restul după-amiezii, îi zise ea.

— Dar după aceea?

— O să fiu ocupată, ezită ea. În plus, ce rost are?

Tony simţi sângele ridicându-se şi lovind ca valurile în cutia lui craniană. Iisuse, la ce-ar folosi? Ea i-a oferit în acest moment retragerea. De ce nu o acceptă el?

Dar, dacă el era de vină? Nu putea să o lase să plece aşa.

Ce-i datorezi? O răsturnare în fân, fără supărare.

Faţa tatălui lui se ivi în memoria lui Tony, cu ochii apoşi, cu pleoape înroşite şi cu reţeaua de vinişoare sparte pe obraji şi pe nas, ca o hartă a iadului în care i-a băgat pe toţi. Îşi aminti seara în care aproape că s-a bătut cu tatăl lui ca să-l ia de pe un scaun de bar şi să-l aducă acasă. Avea doisprezece ani atunci. Din acel moment, jurase că nu va fi niciodată ca tatăl lui.

Mai bine să nu fii tată deloc.

Şi, în fond, de ce se ambala atât? Poate că nici nu era însărcinată. Poate că doar i-a întârziat ciclul…

Tony, cu privirea fixată cu intensitate la Skyler, răspunse calm.

— Era gata să fiu omorât ieri. Nici asta n-ar fi avut niciun rost.

S-au întâlnit în Central Park, cu o oră înainte de apusul soarelui. Skyler îl aştepta la intrarea în Lăptărie şi, de acolo, se duseră spre carusel, unde au fost destul de norocoşi să găsească o bancă liberă. Locul era plin de copii, mame şi bone… ceea ce îl izbi ca o ironie, având în vedere ce aveau de discutat.

— Eşti sigură? o întrebă Tony după ce şezură un timp în tăcere.

Skyler îşi strânse ochii de parcă voia să-l fixeze, precum cineva care iese dintr-o cameră întunecată la lumina puternică.

— Da, sunt sigură, răspunse ea cu un ton care voia să spună: „Te-aş trage eu în povestea asta dacă n-aş fi sigură?” Am făcut unul dintre testele care se fac la domiciliu. Am făcut trei diferite, chiar. Funcţionarul de la drogherie o fi crezut că am o clinică. Râse cu un râs gol, apoi adăugă: Mă simt atât de proastă! Nici nu ştiu cum s-a putut întâmpla asta.

— Explică-mi tu mie, replică Tony cu un calm în contradicţie cu bătăile sălbatice ale inimii lui.

— A, nu te îngrijora. N-o să dau vina pe tine pentru asta, sări ea, confundând tonul lui cu altceva. Pot să mă descurc singură.

Totuşi, cu toată independenţa ei feroce, arăta curios de vulnerabilă în acest moment, după părerea lui. Îl izbi faptul că femeia tânără, foarte sigură pe sine, care i-a salvat calul şi a făcut dragoste cu el într-o singură după-amiază, s-ar putea să nu fie chiar Diana din mitologia romană, ci o persoană foarte umană.

Tony simţi o împunsătură de compasiune… şi chiar ceva mai mult. Ceva ce l-a făcut să se gândească

la un vers dintr-un cântec: „Vechea lună diavolească din ochii tăi e de vină…”

Doar că luna diavolească nu era în ochii lui, ci undeva sub buric. Uitându-se la Skyler care stătea pe bancă dreaptă, înaltă, în timp ce o briză slabă îi flutura şuviţele de păr blond pal, împletindu-și necontenit degetele în poală, Tony se gândi că nu dorise nimic atât de mult în viaţă cum dorea acum să o ia în braţe.

— Nu e vorba că nu eşti capabilă să te descurci singură cu asta, spuse el alegându-şi cu grijă cuvintele. Vreau să ştiu doar care-i treaba.

— Nu ştiu.

Ea se lăsă pe spătarul băncii, uitându-se vag la caruselul care se învârtea în faţa lor, la panourile cu oglinzi dând o lumină rece, de oţel, muzica veselă contrastând curios cu conversaţia lor încordată. Un vânzător din apropiere, care avea de toate, de la popcorn la îngheţată, atrăsese un grup de adolescenţi, unii formând perechi înlănţuite cu braţele în jurul taliei. Tony nu-şi putea înlătura sentimentul că, în ciuda celor făcute pe canapeaua din apartamentul tatălui ei, el şi Skyler erau în fond străini. Iar acum, această străină drăguţă, care îi intrase cumva pe sub piele, se întorcea spre el şi îi spunea blând:

— Încă nu realizez pe deplin. Mă tot gândesc că într-un fel… va dispărea, pur şi simplu. Ca un vis urât.

— Sora mea, Trudi, spunea asta despre cel mai mic copil al ei, când a descoperit că era însărcinată. Cu patru copii, avea nevoie de al cincilea ca de-o gaură în cap. Dar ştii ce? S-a dovedit a fi cel mai bun din toţi. E în cor la St. Stephen… şi ştie să facă şi scandal.

— Îmi sugerezi că ar trebui să-l păstrez? îşi îngustă ea ochii spre el.

Tony îşi aminti de grajdurile de lângă casă, din

Brewster, unde creşteau cai arabi pursânge. O iapă scăpase şi se întorsese însărcinată de un armăsar corcitură. Proprietarul iepei, clătinând din cap când îi împărtăşise lui Tony vestea tragică, era asemănător cu Skyler acum.

— Eu nu zic nimic, Iisuse, ce sunt eu, un specialist în această problemă, aşa deodată? Eu nu m-am descurcat în căsătorie, cu atât mai puţin în problema copiilor.

— Eu ştiu că nu vreau să mă căsătoresc încă, afirmă ea plat.

— Simţi la fel în legătură cu un copil? întrebă el blând.

Un zâmbet trist îi apăru pe buze şi îşi înlătură cu mâna o şuviţă de păr de pe obraz.

— Mă tot gândesc la poveştile în care o fată obişnuită este fermecată – are temporar puteri magice sau un alt fel de vrajă. E minunat… dar în acelaşi timp teribil. Pentru că acum are o răspundere uriaşă. Făcu o pauză. Poate are legătură cu faptul că am fost adoptată. Simt de parcă mi s-ar fi dat acest lucru extraordinar pentru motive care nu au niciun sens pentru mine, iar eu trebuie să hotărăsc ce am de făcut.

Pentru Tony, treaba era mult mai personală decât cosmică. Această conversaţie – întreaga posibilitate de a fi tată, îndeplinită sau nu – avea un efect atât de devastator pentru el, încât a trecut un moment înainte de a-şi da seama ce simte: o pierdere. De îndată ce îl izbi înţelegerea se lăsă pe spătar, ca trăsnit. *Femeia asta, pe care abia dacă o cunosc, poartă copilul meu şi nu are nicio intenţie să mă amestece pe mine în planurile pe care le face pentru el.*

El îşi aminti acum cât de emoţionat fusese în legătură cu perspectiva ca Paula să fi rămas

însărcinată… şi cum trebuise să se reţină ştiind că Paula nu împărtăşea entuziasmul lui.

— Când îţi va fi clar totul, anunţă-mă şi pe mine.

El nu se străduia să-şi ascundă supărarea din voce.

— Dacă vrei, se încruntă ea. Ştii, e curios, pentru că îmi dau seama că un avort e lucrul cel mai normal. Dar, când încep să mă gândesc la asta, devin cu adevărat nervoasă. Nu ştiu de ce, zău nu sunt credincioasă, sau aşa ceva. Şi cred că fiecare femeie are dreptul să decidă ea singură. Poate pentru că… Vreau să spun, într-un fel, nu aşa a gândit oare şi mama mea adevărată despre mine? Ca o neplăcere… ceva de care trebuie să scape…

Încruntarea ei se adânci şi lacrimi îi sticliră în ochi.

— Asta înseamnă că vezi copilul ăsta având părinţi, fiind botezat şi tot tacâmul?

El vorbi încet, cu grijă. Ea clipi şi se întoarse cu faţa spre el.

— Nu ştiu ce înseamnă. Acum sunt foarte necăjită, aşa că vorbesc fără sens. Tu n-ai fi aici dacă n-aş fi gândit de două ori înainte să deschid gura.

Îi văzu expresia şi spuse în continuare:

— Îmi pare rău. Dar nu văd niciun motiv să arunc toate astea asupra ta. Vreau să spun că nu prea ne cunoaştem.

— Linişteşte-te. N-o să-ţi cer să te măriţi cu mine, îi zise el morocănos.

Dar, în acelaşi timp, nu se putea abţine să se gândească: De ce tocmai femeia asta? De ce nu una căreia îi putea cere?

Skyler se ridică şi el văzu că era puţin nesigură pe picioare. Când se ridică lângă ea, Tony îşi înăbuşi impulsul de a o sprijini. Se uită doar la ea.

— Ei, făcu ea dregându-şi glasul. E mai bine să plec. Îi aruncă un zâmbet tot atât de curajos pe cât era de fals. Ascultă, continuă ea, dacă asta te ajută, cred că eşti cu adevărat un tip cumsecade. Îmi pare rău că ai fost amestecat în treaba asta.

Tony o apucă de braţ. Nu ştia ce-l determinase s-o facă. Bănui că instinctul. Ca băieţelul de pe carusel pe care-l vedea acum, aplecându-se departe de calul lui de lemn şi întinzându-se spre inelul de alamă de care să se agaţe. Tony nu era pregătit pentru şocul senzaţiei cărnii ei încălzite de soare aflate acum sub degetele lui, şi la focul care îi ardea măruntaiele. Nu era pregătit nici pentru privirea ei, sfidătoare, şi în acelaşi timp rugătoare.

— Sună-mă, spuse el.

Nu era o cerere.

Ea aprobă încet din cap cu o expresie gravă.

Tony auzi un ţipăt. Se uită şi văzu caruselul încetinind şi pe băieţel plângând că nu reuşise să prindă inelul. Când întoarse capul din nou, Skyler se mişca într-un pas hotărât, pe aleea mărginită de arbori, în direcţia lui Central Park West, părul ei blond strălucind în lumină ca un bănuţ într-o fântână a dorinţelor.

Nimic nu sugera la ea că ar putea fi atinsă. Dar indisponibilitatea ei îl făcea să o dorească şi mai mult… şi nu doar în pat. Şi oricât de improbabil părea – ba nu, era chiar o iluzie – ceea ce simţea Tony acum se asemăna izbitor cu a fi îndrăgostit.

Trecuse mult timp. Chiar şi cu Paula, la început, când lucrurile erau bune între ei, nu simţise niciodată ceea ce evoca Skyler în el – sângele care alerga fierbinte şi rece, o excitaţie care nu-l părăsea.

El era poliţist, obişnuit cu tot felul de situaţii de

urgenţă – şi, din nefericire, dar pentru prima oară de foarte multă vreme, Tony se simţi răscolit şi departe de ceea ce se asemăna cu un teren solid.

Skyler tremură şi se strânse cu braţele. Trebuiau să fie vreo douăzeci şi cinci de grade şi ea simţea de parcă era sub o cascadă îngheţată, care îi vâjâia în urechi, trăgând-o în jos. *Doamne, de ce i-am spus?*

Dacă măcar copilul ar fi fost al lui Prescott!

Dar dacă Pres era tatăl, n-ai fi umblat aiurea acum, ai fi făcut planuri de nuntă. Ar fi fost oare mai bine? Nu eşti destul de la ananghie şi aşa?

Aşa, cel puţin, orice va hotărî, va fi hotărârea ei.

Dar Tony? El n-ar trebui să aibă un cuvânt de zis în treaba asta?

Skyler se uită înapoi şi îl zări pe el stând în mijlocul aleii, studiind-o, cu degetele agăţate în buzunarele din faţă ale pantalonilor jeans. Cu ochii pe jumătate închişi şi cu gura o idee prea plină, cu bluza de bumbac care îi sublinia fiecare muşchi şi boturile scorojite ale cizmelor lui de cowboy, arăta exact ca o persoană de care mama ei i-ar fi spus să se ferească.

Un fior curios o străpunse pe Skyler. Un fior care avea mai puţin de-a face cu ce ar fi vrut sau n-ar fi vrut mama ei şi mai mult cu ceea ce simţea Skyler pentru Tony. Nu-şi dădea seama ce era. Atracţia pe care o exercita asupra ei nu putea fi negată; era o forţă atât de puternică, încât era aproape cerească, la fel ca forţa asupra fluxului. Stând acolo pe bancă, gândise că ar putea muri de dorinţa ca el să o îmbrăţişeze.

Tatăl copilului meu. Ea exploră acest gând uluitor la fel cum ar fi studiat o măsea de minte, care îşi făcea drum prin gingie. Nu simţea încă nicio durere, din cauza asta, dar ştia că ar putea s-o facă să cadă pe

spate.

Simţi brusc o curioasă uşurare în centrul ei, de parcă organele vitale ar fi rost înlăturate ca să facă loc copilului care creştea în ea. Copil.

O cuprinse panica, precum un torent rece.

Skyler se simţi acoperită de o transpiraţie îngheţată. O durere bruscă în burtă o făcu să se îndoaie. Se opri, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. *Nu trebuie să decid imediat,* îşi spuse în sinea ei. *Mai am o săptămână sau două.* Inima ei totuşi nu înceta să bată tare şi înspăimântată.

Se gândi la acele prosteşti previziuni astrologice din ziare şi îşi imagină cum sunau ale ei: „Forţe puternice, pe care nu le poţi controla, fac necesară multă precauţie în următoarele săptămâni”.

Ea intră în Central Park West, traversând strada la semafor. Apartamentul tatălui ei era doar la distanţă de un colţ şi, brusc, gândul la un duş răcoritor şi la schimbarea hainelor păru răspunsul la problemele ei cel puţin pentru moment.

Abia când urca, în lift, îşi aminti că ultima oară când a stat acolo a fost ziua cu Tony.

Doamne? Dacă ar fi ştiut!

Închise ochii şi se sprijini de interiorul ascensorului panelat cu nuc. Şi, deodată, imaginea lui, ca un stop cadru, îi apăru în minte. Tony! Stând pe alee, pe jumătate în umbră, cu ochii aceia negri care nu lăsau să se vadă nimic, cu o pată de lumină pe un braţ – braţul cu acel tatuaj cu inima înconjurată de frunze le viţă. Un poliţist care a jurat să-i ferească de pericole pe toţi cetăţenii cumsecade, dar care nu putea face nimic ca să o protejeze de teroarea care o cuprindea acum.

Ce-o să mă fac? Aş fi egoistă să pretind că aş putea creşte eu singură un copil.

Atunci se gândi la părinţii ei şi cum i-ar afecta lucrul ăsta. Când şocul veştii că era însărcinată s-ar risipi, s-ar obişnui cu ideea. Mai ales tata. Nu obosea niciodată să o tachineze cât de mult aştepta să devină bunic. Mama ar fi mai puţin vehementă… dar Skyler îşi imagina deja dorinţa liniştită din ochii ei, care ar fi mult mai greu de suportat.

Mamă! Oh, Doamne!

Cum am să-i spun că nu vreau să ţin copilul?

Skyler dorea într-adevăr să moară, pentru *că* atunci nu va trebui să facă faţă dorinţei liniştite din ochii mamei, durerii permanente a unei vieţi fără casa plină de copii pe care şi-o dorise. Şi, desigur, partea cea mai rea era că mama, despre care Skyler ştia că nu făcuse cu bună ştiinţă niciun rău nimănui în viaţa ei, era gata să fie rănită de persoana pe care o iubea şi în care avea încredere mai mult decât oricine pe lume.

Capitolul 7

— Kate, vrei să sun la New Orleans, să văd de ce întârzie transportul?

Kate, care îngenunchease lângă măsuţa de toaletă *Eastlake* pe care o achiziţionase la licitaţia de ieri de la *Thinebeck,* încerca să fie atentă la ce spunea Miranda.

— Mm? A, da. Nu-i grabă. A trecut doar… cât? O săptămână. Pentru o oglindă atât de fragilă, doar ambalatul poate dura o zi.

Scoase un sertar şi îl examină să vadă dacă sunt urme de reparaţii recente. În cele din urmă, se uită în sus la Miranda, care aşezată la biroul edwardian al partenerului, în colţul îndepărtat al magazinului destul de încărcat, făcea ordine în hârtiile din faţa sa. Din

locul ei, Kate putea vorbi cu Miranda în timp ce lucra în camera mică din spate, făcând ce-i plăcea mai mult: frecatul, curăţatul şi lustruitul, care aduceau la lumină şi făceau să strălucească nişte comori ascunse.

Miranda se încrunta la ea cu un amestec de exasperare şi preocupare.

— Kate! A trecut mai bine de o lună. Ai fost la New Orleans la sfârşitul lui iunie şi ai cumpărat cercei cu diamante pentru Skyler la absolvire, ţi-aminteşti?

Draga de ea, ce preocupată e Miranda, se gândi Kate. Era mai mult ca o mamă, nu ca o administratoare de magazin, deşi nu arăta a fi niciuna, nici alta: era înaltă, subţire, cu părul lucios, castaniu, scurt, prins cu o bandă care se asorta perfect cu îmbrăcămintea. Azi purta pantaloni şi o jachetă drapată la umeri.

Kate observă de asemenea că Miranda purta acul de păr victorian pe care i-l dăduse în aprilie, la a patruzeci şi nouă aniversare şi era bucuroasă că acesta nu rămăsese aruncat într-un sertar.

Oricât de mult îi plăceau Mirandei antichităţile, ele se contraziceau deseori când era vorba de cumpărarea lor. Miranda era înclinată spre artă, stejar bisericesc, în timp ce Kate prefera obiecte victoriene şi *art nouveau.* Rezultatul era un amestec eclectic care funcţiona cumva şi de aceea magazinul *Antichităţi* rămânea deschis şi iarna, după ce turiştii şi cei cu case de vacanţă în Northfield emigraseră înapoi la oraş.

— Ah… a trecut chiar atât de mult? Kate se aşează pe vine.

— Zău, Kate! o certă Miranda. Toată săptămâna ai fost aşa – ai confundat numerele de telefon, ai încurcat oameni şi ai uitat întâlniri fixate. Doamna Teasdare te-a aşteptat ieri o oră şi eu ştiu că i-ai fixat ora două, pentru că te-am auzit.

Se lăsă pe spătarul fotoliului pe rotile, victorian, îmbrăcat în piele şi o privi pe Kate cu o cunoaştere şlefuită de experienţa acumulată prin faptul că a crescut singură patru copii.

— E vorba de Skyler, continuă ea. Eşti încă necăjită că se mută din casă.

Kate închise cu grijă sertarul şi se ridică în picioare cu ajutorul bastonului.

— Ei… da, într-un fel, recunoscu ea, trecând pragul camerei de lucru. A fost atât de brusc. Aş fi dorit să ne avertizeze cumva.

— Îţi aminteşti, Anne avea doar optsprezece ani când s-a mutat cu prietenul ei, îi sublinie Miranda. Dacă îţi aminteşti, am fost luni de zile la marginea isteriei. Asta e o parte a vieţii la care nu mă gândesc cu plăcere, adăugă ea sec. Dar ştii că, până la urmă, s-a dovedit că n-a fost un lucru chiar atât de îngrozitor. Uită-te la Annie acum, cu trei copii frumoşi.

— Dacă m-aş gândi că voi căpăta un nepot din treaba asta, poate n-aş fi atât de necăjită, glumi Kate – observaţie care avea să o urmărească în săptămânile următoare.

Miranda chicoti.

— Skyler are douăzeci şi doi de ani şi merge pe patruzeci. O să o ducă bine. Şi doar n-o să trebuiască să culeagă fragi şi mure. Mi-ai spus doar că mama ta i-a lăsat căsuţa aia fără obligaţii, nu-i aşa?

— Da, da. Asta nu-i o problemă.

— Atunci, care e?

— E că…

Kate se opri. Cât îi putea spune Mirandei? Erau prietene de peste treizeci de ani, dar sunt unele lucruri pe care nu le spui nici celor mai apropiaţi prieteni. Miranda avea dreptate în parte. Kate se simţise cumva

jefuită în ultimele săptămâni, de când Skyler anunţase din senin că se mută în căsuţa bunicii. Gipsy Trail era doar la douăzeci de minute cu maşina, la est de Northfield, iar Skyler făcea naveta între clinica veterinară şi Duncan – unde se antrena pentru viitorul concurs *Hampton Clasic,* întorcându-se acasă, în fiecare zi.

Dar asta era numai o parte a imaginii generale. Ceea ce o tulbura pe Kate mai mult decât mutarea bruscă a lui Skyler era *motivul* mutării. Skyler simţise probabil încordarea din casa lor… senzaţia unui dezastru care se ivea la cotitură. Fiica lor nu se putea să nu fi observat că Will aproape că nu mai era acasă în ultima vreme şi, când era, se îngropa în hârţoage sau vorbea la telefon cu clienţii. Chiar şi cabana de la Cape Cod, unde se duseseră la sfârşit de săptămână, de Ziua muncii, încă de pe când Skyler era o fetiţă, avea să rămână anul acesta închisă şi goală.

Ce *păcat!* se gândi Kate. *Poate se va duce ea fără Will, anul acesta. Poate că şi Skyler va veni pentru câteva zile.*

Dar dacă va fugi, nu va rezolva nimic, îşi dădu ea seama. Dar nu asta făcuse oare tot timpul?

De luni de zile, ea şi Will mergeau înainte, de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. Dacă lui Will nu-i mergea bine la lucru era pentru că piaţa construcţiilor era în scădere. Asta era de aşteptat, din când în când. El trebuia doar să lucreze mai din greu ca să remedieze situaţia.

Dar Kate ştia că nu era numai atât. Iar săptămâna trecută, bănuielile ei fuseseră confirmate. Will vorbise la telefon cu contabilul lui, Tim Bigelow, cu voce şoptită, şi nu observase că uşa de la camera lui era deschisă. Ea se oprise pe hol, surprinsă de ceva ce

auzise – o frază care o lovise ca un adevărat bandit materializat dintr-o umbră din perete.

— Iisuse, Tim, dacă ne încadrăm în capitolul unsprezece…

Un fragment scos din context, dar fusese de ajuns să o înspăimânte.

Deci, de ce să nu-l confrunţi pe Will şi să-i spui că ştii că firma are necazuri, mai multe decât recunoscuse el? întrebă o voce în mintea ei. *Oferă-te să ajuţi în orice fel poţi.*

Dar ce putea oferi ea în afară de sprijin moral? Antichităţile aduceau un mic venit frumos, dar, sinceră să fie, motivul pentru care deschisese magazinul la început era pentru că îi dădea o scuză ca să se ocupe de ce-i plăcea mai mult: să cumpere antichităţi. „Hobby-ul lui Kate”, aşa îi spunea Will cu afecţiune magazinului, făcând-o să se cabreze puţin. Totuşi era caraghios să-ţi imaginezi că această contribuţie a ei la finanţele familiei ar putea să-i salveze din dificultăţi financiare serioase.

Chiar şi cu cecul lunar pe care-l primea din moştenirea bunicii, venitul ei total acoperea doar cheltuielile casei. Aproape că nu era de ajuns pentru întreţinerea la Orchard Hill a maşinilor *BMW* şi *Volvo,* a calului lui Skyler şi a cabanei de la Cape Cod. Fără a mai vorbi de călătoriile cu avionul de la clasa întâi, de mesele la restaurante scumpe, de costumele de comandă ale lui Will şi de pasiunea ei pentru antichităţi şi artă.

Dar cât de rău poate să fie? se autolinişti ea. Sutton, *Jamesway & Falk* era o firmă imobiliară de peste patruzeci de ani, iar tatăl lui Will a fost unul dintre partenerii fondatori. Firma nu numai că rezistase urcuşurilor şi coborâşurilor pieţei, dar, cu trecerea

anilor, se dezvoltase suficient ca să ocupe un etaj întreg într-o clădire de birouri, proprietatea firmei, la intersecţia lui Park Avenue şi Strada 48.

Într-adevăr, nu recuperase în întregime milioanele pierdute în anii ’70, când a căzut afacerea cu City Island. Iar mai recent, Will şi partenerii săi simţeau urmările avântului din anii ’80 – apartamente rămase goale, clădiri de birouri în căutare de chiriaşi, magazine în care puţină lume îşi permitea să cumpere. O firmă mai mică n-ar fi putut supravieţui unor asemenea pierderi… dar firma Sutton, *Jamesway & Falk?* Dacă aceasta s-ar scufunda, ar fi de parcă s-ar închide biserica episcopală pe care o frecventau ea şi Will.

Cât de rău putea să fie oare?

Destul de rău, dacă l-a redus pe soţul ei la o umbră faţă de cum a fost, recunoscu ea cu tristeţe. Destul de rău ca să-l ţină departe de casă zile în şir, să lucreze până târziu în fiecare seară şi să rămână seara în oraş ca să cineze cu clienţii de perspectivă. Şi, ca o umbră, Will apărea cenuşiu şi cumva aplatizat. Pierduse atâta în greutate, încât hainele atârnau pe el ca şi când ar fi fost comandate pentru un bărbat mai mare cu două măsuri.

Dacă ea ar avea ceva mai mult de oferit decât frecţii la ceafă şi ceşti cu ceai de plante! Dacă ea ar avea măcar curajul să privească în faţă ce se întâmplă.

Şi, spune, ce anume se întâmplă? vorbi vocea interioară.

Kate se forţă să privească faptele. Judecând după cele auzite, firma ar putea fi gata să se prăbuşească.

Vai, mie…

Simţi o senzaţie de strânsoare în piept, care o făcu să ducă mâna la inimă, ca o parodiere

inconştientă a unei doamne din epoca victoriană, gata să leşine. O văzu pe Miranda privind-o curioasă şi, cu un efort, lăsă mâna în jos. Nu, nu îi putea împărtăşi Mirandei bănuielile ei! Nu că vechea ei prietenă n-ar înţelege; Miranda ar fi cu siguranţă la fel de săritoare la nevoie, pe cât era de discretă. Kate îşi dădu seama că nu asta era problema. Problema era propriul ei sentiment în legătură cu ce era corect şi potrivit; felul ei de modă veche de a pune calul în faţa căruţei. Nu-i putea spune Mirandei ce se petrecea acasă, pentru simplul motiv că trebuia mai întâi să se confrunte cu Will.

Vrei să spui că doreşti să vorbeşti cu el, insistă vocea din capul ei. *Să-l faci să-ţi spună totul.*

— Bunica mea a luat-o razna pe la vârsta noastră. Probabil că e ceva în familie, spuse Kate, ocolind întrebarea Mirandei cu o uşurinţă prefabricată, care o făcu să se simtă precum cel mai rău tip de impostor.

— Ei, iată, ăsta e un gând încurajator, zise Miranda ridicându-şi o sprânceană bine pensată, dar zâmbind.

— Eu nu m-am considerat niciodată de vârstă mijlocie, aşa că poate am sărit această etapă, iar acum îmbătrânesc, spuse Kate cu un râs subţire, forţat.

— Vorbeşte pentru tine, replică Miranda, dar efectul dorit fusese realizat. Atenţia ei fusese mutată de la problemele lui Kate la ceea ce făcea, căutând prin hârtiuţele de pe birou. Ei, unde am pus formularul ăla?

Kate se întoarse la măsuţa de toaletă din camera de lucru şi văzu o bucăţică de furnir care trebuia lipită. Lacul era şi el puţin şters; îl va pune pe Leonard să o aranjeze când va aduce fotoliul de la reparat, în cursul zilei.

Se uită la o pereche de sfeşnice de argint aşezate în ambalaj de hârtie, sosite cu transportul de la *Rhinebeck,* Erau georgiene, cu baze în formă de trifoi şi cu tija sprijinită de figuri de chinezi în haine înflorate. Mângâindu-le, Kate simţi emoţia pe care i-o dădeau totdeauna lucrurile vechi, frumoase.

Kate simţi o înţepătură inexplicabilă de dor.

Vocea răutăcioasă din mintea ei insinua: *Nu eşti îngrijorată doar de firmă, nu-i aşa? Mai e şi altă problemă pe care ţi-ai propus să n-o zgândăreşti.*

Se gândi la distanţa de nerecunoscut ce se crease în patul pe care îl împărţea cu Will, un oaspete rece, nepoftit, unul pe care, fiind amândoi politicoşi, nu-l invitau să plece. Ştia oare Will cât de mult o îndurera? Îşi închipuia el oare că, nederanjând-o, nici măcar ca să se ghemuiască lângă ea, nu-i făcea nicio favoare? Ah, dacă ar putea găsi curajul…

— Ai văzut soluţia de lustruit argintul? strigă Kate peste umăr, întrerupându-şi singură gândurile.

Kate simţi o mână pe umăr şi, uitându-se surprinsă, o văzu pe Miranda care se furişase în spatele ei.

— Kate, dacă te pot ajuta cu ceva… Sper că ştii că poţi să vii la mine. Nu sunt prea bună la dat sfaturi, dar ştiu să ascult.

— Ştiu, îi zise Kate, întorcând capul, ca Miranda să nu-i vadă lacrimile din ochi.

— Scuzaţi-mă! Puteţi să-mi spuneţi ceva despre fotoliile din vitrină?

O femeie tânără băgase capul de după rafturile bibliotecii care despărţea biroul şi locul de reparaţii de restul magazinului. Avea în jur de treizeci de ani, era drăguţă şi purta pantaloni jeans decoloraţi, o cămaşă de bumbac şi un fular *Hermes* frumos aranjat sub

guler. Bucuroasă de întrerupere, Kate se grăbi să ajute.

Femeia, care se prezentă Ginny Hansen, îşi renova casa veche de la intersecţia dintre străzilor Washington şi Chestnut. Kate se uită la mostrele de tapet şi la tapiţerie pe care le adusese femeia şi o ajută să aleagă materialul pentru un set de fotolii *Sheraton* pe care ea le admirase. Kate o sfătui şi în legătură cu draperiile.

— Ai fost atât de drăguţă! spuse Ginny în timp ce Kate îi făcea chitanţa. Ca şi când aş avea-o pe mama cu mine… ea se pricepe, ştie ce se potriveşte cu ceva. I-ar plăcea magazinul ăsta.

Ginny îşi muşcă buza de jos.

— Ai vrea să treci odată pe la mine să vezi ce-am făcut, soţul meu şi cu mine?

— Aş fi încântată, îi spuse Kate cu sinceritate. Iată cartea mea de vizită. Sună-mă oricând.

De când era tânără, ea indusese un asemenea efect asupra oamenilor. Ceva în figura ei sau acel anunţ vesel de la uşa din faţă pe care scria „Da, e deschis!”. Sau poate bastonul ei o făcea mai uşor de abordat; se credea că suferinţa te face mai milos. Totuşi, cu cât îmbătrânea, Kate se simţea tot mai prost la ideea că e un fel de înţeleaptă cu păr argintiu.

Asta pentru că tu ştii adevărul – că nu eşti chiar atât de onorabilă şi cinstită cum pari?

Amintirea veni, ca întotdeauna, împreună cu o durere surdă într-o parte şi coborî în şold, unde deveni o agonie fierbinte. Ellie. Kate putea vedea mental femeia; cu capul ei aplecat lângă cel bandajat al lui Skyler, asemănarea între ele fiind atât de izbitoare, încât oricine ar fi putut-o observa. Unde era oare Ellie acum? A avut oare copiii doriţi? Se estompase oare, cu trecerea anilor, amintirea fiicei pierdute?

Asta ţi-ar conveni, nu-i aşa? În acest caz n-ar trebui să te simţi atât de vinovată.

Kate opri brutal gândurile negre din mintea ei. N-avea rost să se adâncească în străduţa asta fără ieşire. Îi cunoştea fiecare cărămidă şi fiecare piatră de pavaj, fiecare umbră şi intrare întunecoasă. Nu avea sfârşit şi nici întoarcere. Mai bine nici să nu se apropie de ea. Începu să se ocupe de sfeşnicele pătate pe care voise să le lustruiască înainte de venirea lui Ginny Hansen. Livrarea lăzii de la Galeria *Goldberg* din New Orleans se produse chiar în timp ce Miranda telefonă să vadă ce s-a întâmplat cu ea. Bătrâna doamnă Otto trecea pe acolo, rugând-o pe Kate să facă o evaluare a unui serviciu de argint pentru ceai, despre care ea insista că era georgian, dar Kate ştia că era din epoca victoriană târzie. Leonard sosi cu fotoliul refăcut şi luă măsuţa de toaletă *Eastlake* şi o masă de scris *Biedermeier,* pe care Miranda o achiziţionase la o licitaţie în Maine. Butler, cotoiul magazinului, îi prezentă lui Kate un şoarece prins. Şi, în mijlocul acestei situaţii, apăru Skyler.

Kate, încântată şi uşurată, alergă să o salute. Avuseseră un schimb de vorbe – nu chiar vorbe furioase, dar vocile fuseseră ridicate – în legătură cu decizia lui Skyler de a se muta, iar Skyler fusese distantă şi rece în ultimele săptămâni.

Kate o îmbrăţişă.

— Draga mea! De ce nu mi-ai telefonat că vii?

— N-am ştiut nici eu până acum câteva minute. Mă întorceam acasă de la clinică şi m-am gândit să trec să văd ce mai faceţi. Bună, Miranda! Hei, Butler… ţi-a fost dor de mine?

Skyler arăta perfect, chiar veselă, dar Kate vedea clar că nu totul era în ordine. În săptămânile de când

Kate nu o văzuse, Skyler slăbise şi era palidă. Şi uite cum îi ies în afară oasele pomeţilor! Kate făcu totul să nu ceară alarmată, să i se spună imediat ce se întâmplă. Dar, în schimb, se uită cu îngrijorare la ceas. Era aproape cinci, prea devreme ca să prindă ocazia să insiste ca Skyler să vină acasă cu ea, la cină.

După aceea, când vor sta amândouă pe terasă cu pahare de ceai cu gheaţă, poate că Skyler i se va mărturisi.

Kate era sigură de un lucru: orice a îndemnat-o pe Skyler să se mute, orice o făcea să arate atât de bolnavă, era mai serios decât a presupus Kate la început. Simţi un sâmbure de panică în stomac, dar fu atentă să nu se dea de gol. Nu trebuia ca Skyler să ştie cât de îngrijorată era; asta ar îndepărta-o şi mai mult.

Kate făcu pe furiş inventarul fiicei ei, care stătea lângă uşă, cu Butler în braţe. Purta pantaloni jeans, prea mari, observă Kate şi un pulover de bumbac umflat, care părea prea gros pentru căldura apăsătoare de august. Pudra de pe obraz nu-i ascundea cearcănele negre de sub ochi, iar zâmbetul ei n-ar fi păcălit niciun copil de cinci ani.

— Cum e cu frigiderul vechi al bunicii… ai reuşit să-l porneşti? întrebă Kate părând nepreocupată. Dacă ţi-ai schimbat părerea să mă laşi să-ţi cumpăr unul nou, mai avem timp să ajungem la *Sears* înainte de închidere. Apoi – spuse ca din întâmplare – am putea lua nişte delicatese la piaţă şi să ne ducem acasă la o cină nu prea târzie.

Skyler dădu ochii peste cap.

— Mamă, n-am venit să mă uit la frigidere. Oricum, cel vechi funcţionează bine – şi îl folosesc puţin oarecum. Ce-ai zice dacă te-aş lua eu pe tine la cină în oraş?

— Altă dată, spuse Kate, bătând-o uşor pe mână pe fiica ei. Tatăl tău lucrează târziu şi în seara asta şi-am crezut că ar fi plăcut să stăm amândouă acasă, unde e linişte. Vreau să aud tot ce se întâmplă cu tine.

Ceva foarte rău se întâmplă. Simţea asta. Skyler era atât de tăcută! Conducând maşina prin sat, Kate se uită la fiica ei, care era cufundată în gânduri, chiar când zâmbea şi răspundea la sporovăială încordată a lui Kate.

Când intră în parcarea magazinului pieţei, Kate îşi reţinu un oftat. Va trebui să fie mai răbdătoare, asta era tot Skyler, care făcuse toată viaţa cum voia ea şi în ritmul ei, dar avea să se deschidă, în cele din urmă.

Au dus acasă patru pungi mari. Dar, la cină, Skyler doar a ciugulit ceva şi a împins farfuria deoparte când Kate ca îndemnat-o să mai ia. Kate se simţi dezamăgită pe nedrept şi trebui să-şi reţină impulsul de a-i ordona pur şi simplu fiicei ei să-şi termine masa.

De aceea, s-au aşezat pe terasa din spate, pe balansoarele victoriene, tapiţate de Kate. Sorbeau ceai cu gheaţă şi ciuguleau fragi mici, dulci ca mierea.

Câinele lor veni şi se aşeză la picioarele lui Skyler, cu un mârâit mulţumit.

Soarele apunea după dealurile din depărtare, aprinzând vârfurile copacilor şi trasând o dâră aurie prin mijlocul câmpurilor unde păşteau caii, ca pe vremuri când Kate fusese o fată tânără şi crescuse la Orchard Hill. Acolo ţinuseră şi primul ponei al lui Skyler, înainte ca ea să înceapă să ia lecţii la Stony Creek.

Doamne, pot suporta dacă firma lui Will se prăbuşeşte. Presupun că aş găsi un mod de a merge mai departe, chiar dacă l-aş pierde pe Will. Dar n-aş putea suporta dacă i s-ar întâmpla ceva fiicei mele...

Gândul, şocant în intensitatea lui, părea că a apărut din senin. Kate lăsă paharul pe masa de lângă fotoliul ei. Văzu că-i tremură mâna. Şi se simţi destul de slabă ca să fie mulţumită că stă.

Kate aruncă o privire în direcţia lui Skyler, dar fiica ei se uita peste ea, spre un orizont îndepărtat, vizibil doar pentru ea.

Se gândea oare la Prescott? Kate auzise de la Nan Prendergast că Prescott s-a logodit cu o fată cu care se împrietenise la *Yale.* Dar acum probabil că ştie tot oraşul. Şi chiar dacă Skyler nu era îndrăgostită de Prescott, trebuie să fi fost o lovitură pentru ea, doar la două luni după ce a rupt legătura cu el, să descopere că o înlocuise atât de uşor.

Kate era ea însăşi mult mai puţin dezamăgită decât presupuneau alţii de faptul că Skyler nu se mărita cu Prescott (inclusiv Nan Prendergast). Ea ştiuse dintotdeauna că Skyler nu era îndrăgostită cu pasiune de băiatul acela. Şi, când te gândeşti bine, ce e mai important decât asta?

Dar ai grijă, draga mea, pentru că, odată ce ai cunoscut acest fel de dragoste, n-o să te mai mulţumeşti cu mai puţin. Simţi o strângere de inimă, gândindu-se la Will şi cum era când s-au căsătorit. Cum stăteau adesea în pat, o dimineaţă întreagă, explorându-şi trupurile de parcă ar fi făcut hărţi pentru teritorii necunoscute. Şi cum odată, după ce au făcut dragoste, ea a izbucnit în lacrimi în braţele lui şi a plâns cu intensitatea pasiunii lor… ştiind că nu trebuia să lase ca lucrul acesta să dispară.

Dar cumva îl lăsase. Sau fusese înlocuit pe drum. Kate, uitându-se în zare, se trezi dorind să aibă un sentiment mai adânc de pierdere, pentru că asta ar fi însemnat că mai există o scânteie în cenuşă. Dar

durerea din inima ei se tocise cu timpul, ajungând o dorinţă vagă, mocnită.

Totuşi, în următorul moment, gândurile despre Will pieiră din capul lui Kate. Se auzi o inspiraţie zgomotoasă lângă ea şi Skyler spuse:

— Mamă, sunt însărcinată.

Un moment, vorbele fiicei ei păreau că plutesc sub suprafaţa conştienţei lui Kate, ca sunetele înserării, ca huruitul unui tractor care se întorcea acasă de la câmp, ca ţârâitul greierilor, ca susurul stropitorilor de apă. Apoi, o loviră.

Se lăsă pe spătar, de parcă ceva i-ar fi căzut în poală, apăsând-o atât de tare, încât balansoarul scârţâi, protestând.

Cu efort, se uită la fiica ei şi o întrebă cu un ton ce putea părea raţional, dacă ea ar fi putut respira.

— Prescott?

Gura lui Skyler se prefăcu într-o linie încordată.

— Nu.

— Cât… cât de avansată eşti?

— Nouă săptămâni.

— Oh, Skyler…

Kate, cu ochii umezi, se aplecă în faţă şi apucă mâinile moi, reci, ale fiicei ei. Deci asta era ce-i ascundea fiica ei.

Skyler avea acel aer dispreţuitor care însemna că era şi ea gata să plângă.

— Ştiu, mamă, ştiu. Crede-mă că nu e nimic ce poţi spune şi care să nu-mi fi spus eu însămi. Întoarse spre Kate nişte ochi uluiţi, încercănaţi. Mă urăşti?

— Să te urăsc? Ah, draga mea…

Kate făcu o pauză ca să oprească hohotul de plâns care voia să se declanşeze înghiţind în sec, apoi spuse cu voce plată, calmă, cu greu obţinută:

— Lucrul important acum este să decidem ce facem cu treaba asta.

Odată cu sentimentul scopului apăru controlul. Kate simţi că i se îndreaptă şira spinării. Nu-şi putea permite să se prăbuşească acum mai mult decât atunci, demult, când Skyler era să moară; trebuia să rămână tare pentru fiica ei.

Skyler se lăsă pe spătar retrăgându-şi mâinile din ale lui Kate.

— Mamă, zise ea liniştită, dar cu fermitate, nu am nevoie ca tu sau tata să luaţi o decizie în ce mă priveşte.

Kate se simţi confuză şi rănită. Cum putea Skyler să stea pur şi simplu acolo şi să pretindă că lucrul acela nu o implica şi pe ea? De ce, era absurd să-şi imagineze…

O voce limpede şi pură ca apa de izvor interveni: *Are dreptate, trebuie să încetezi să-i mai organizezi viaţa.*

Brusc, Kate îşi aminti de zilele în care fusese însărcinată… minunea acelui lucru; o viaţă creştea în ea. Zile în şir, după ce doctorul îi dăduse vestea cea bună, umblase ca într-o ceaţă de fericire, ca un marinar pe mare care urmăreşte lumina îndepărtată a unui far. Copilul din ea era lumina, iar ea farul. Îl simţea parcă strălucind în ea, o lucire continuă care promitea un port sigur… şi un nou început.

Şi, oricât a iubit şi a dorit copilul acela şi oricât de greu ar fi să-ţi imaginezi o femeie care să nu simtă la fel cum simţise ea, cel mai important era că fiica ei era acum aşezată alături de ea.

Doamne, te rog, dă-mi puterea să îndrept lucrurile prin ea.

— Copilul… începu ea gâtuit. Copilul pe care îl

purtam când am avut accidentul… nu i-aş fi lăsat să mă opereze, dacă ar fi fost vreo speranţă să-l salvăm. Dar… dar fiecare situaţie este diferită şi tu nu eşti eu. Dacă te-ai hotărât să… să termini… am să fiu alături de tine.

Skyler scoase un oftat adânc şi se uită peste ea spre câmpurile care înaintau până la umbra şirului de copaci.

— N-o să fac un avort, mamă, spuse ea blând. Am… am decis să dau copilul să fie adoptat.

— Să-l dai?

Kate era prea amorţită ca să facă altceva decât să repete ca un ecou vorbele lui Skyler.

— M-am gândit mult, continuă Skyler, cu tonul cuiva care trebuie să spună totul şi repede, cât mai era în stare. În ultimele trei săptămâni, n-am făcut decât să mă gândesc.

Kate simţi că explodează ceva în ea, ca o sticlă expusă la temperatură prea ridicată.

— Dar tu… tu… nu poţi să-l dai, pur şi simplu! strigă ea furioasă. Un copil nu e un căţeluş sau o pisicuţă! E carnea şi sângele tău – cum ai putut măcar să te gândeşti să faci aşa ceva?

— Mamă… te rog!

O rază de lumină a soarelui la apus lumina în plin faţa lui Skyler, iar ochii ei plini de lacrimi străluciră ca argintul.

Kate tăcu brusc.

— Ştiu că va fi greu când va veni vremea, zise Skyler cu voce tremurândă… Dar ştiu de asemenea că va fi cel mai bun lucru pentru copil. Nu sunt pregătită încă să fiu mamă.

— Tata şi cu mine te-am ajuta. Eu aş putea avea grijă de copil, până vei fi pregătită.

Kate auzi nota de rugăminte din vocea ei, dar nu se putea opri.

— Draga mea, trebuie să te răzgândeşti. O să găsim o soluţie bună pentru toţi. Bineînţeles că vom găsi. Suntem o familie.

Skyler clătină din cap, expresia gravă menţinându-se pe faţa ei.

— Te cunosc, mamă. Ai să insişti să mă mut înapoi acasă. Iar eu, fiind la şcoală, tu ai să ai grijă de copil mai tot timpul. Eu am să ajung să mă simt de două ori mai vinovată – că nu sunt alături de copilul meu şi că-ţi las ţie toată munca.

— Nu m-ar deranja, insistă Kate cu prea mare vehemenţă. În plus, o s-o am pe Vera să mă ajute şi putem angaja o bonă.

— Mamă… nu.

Kate vru să protesteze, dar aerul de pe faţa lui Skyler o opri. Spuse:

— De ce nu am discuta asta mai târziu, după ce toate astea se vor limpezi în noi?

— În regulă, acceptă Skyler. Dar n-o să ajute la nimic. Nu-mi schimb părerea. Am nevoie doar să ştiu dacă pot conta pe tine şi pe tata să… Se opri cu vocea gata să se spargă. Nu ştiu… să fiţi alături de mine, bănuiesc.

Kate se ridică, simţindu-se mai uşoară, mai puternică decât avea motive să fie. Strângând-o pe fiica ei în braţe, murmură în căldura mătăsoasă a părului lui Skyler.

— Ăsta e un lucru pe care pot să-l promit categoric.

Simţea din încordarea tremurătoare a spatelui fiicei ei că Skyler se străduia din greu să nu plângă. Cu un efort, Kate îşi reţinu mângâierile şi murmurele care

se revărsau din inima ei de mamă, ca sângele dintr-o inimă care pulsează.

Se întreba cum îi va spune lui Will şi care va fi reacţia lui. Asta îi va uni cumva sau îi va îndepărta mai mult? Oare va fi ăsta catalizatorul care va îndepărta temerile şi resentimentele lor nerostite – sau picătura care va revărsa paharul?

Kate ştia un singur lucru sigur: nu mai putea sta şi aştepta ceva ce spera că se va rezolva de la sine.

Trebuia să acţioneze.

Trebuia să-i spună lui Will despre Skyler… şi trebuia să-l oblige să-i spună dacă teama ei în legătură cu firma era adevărată, altfel cum putea ea să ofere cu onestitate asigurarea de care avea nevoie Skyler, dacă va lua măcar în considerare să-i lase pe ei să aibă grijă de copil?

Kate simţi din nou atracţia a ceva mai puternic şi mai adânc decât orice altceva şi pe care nu-l putea defini, un val nevăzut care o împingea spre o destinaţie de care îşi dădea seama doar vag. Singurul lucru pe care-l ştia era unde şi cum începuse călătoria ei – aproape în urmă cu douăzeci de ani, într-o zi îngheţată de noiembrie, când strânsese lângă inima ei flămândă copilul care fusese furat din braţele altei femei.

Kate auzi scârţâitul estompat al paşilor lui Will pe scară şi se uită la ceasul de lângă pat. Unsprezece şi jumătate. Închise cartea din care nu citise şi stinse radioul pe care nu-l ascultase. Singurul lucru care nu o deranjă în seara asta era să stea trează. Se îndoia că un somnifer o putea face să adoarmă acum, după cât de repede îi bătea inima.

Sunt oare destul de puternică pentru asta? se

îngrijoră ea. *Oare chiar am nevoie să ştiu adevărul despre situaţia noastră financiară când încă nu mi-am revenit după bomba lui Skyler?*

Kate se gândise serios în ultimele câteva ore şi ajunsese la concluzia că, oricât de dureros ar fi pentru ei, ea şi Will trebuiau să se retragă. Skyler nu-şi va reveni în fire cu părinţii în spatele ei; era mult prea încăpățânată. Avea nevoie de multă libertate, dacă exista vreo şansă ca să ajungă ea însăşi la decizia justă.

Pentru a se calma, Kate se uită în jur, la camera care era raiul ei de siguranţă faţă de lume. Privirea ei se opri la dulapul vienez cu perechea de porumbei care se sărutau, sculptaţi pe uşi… la fotoliile *Hunzinger,* asortate, care flancau fereastra ce dădea spre grădina ei de trandafiri…

În articolul pe care revista *Country Living* l-a publicat în primăvara trecută despre Orchard Hill, o mare parte a fost consacrată dormitorului principal. Autorul l-a numit „o piatră preţioasă victoriană”. Dar strălucirea rece a unei pietre preţioase, frumuseţea camerei, nu făcea să dispară lipsa de căldură din pat, în fiecare seară în care zăcea acolo, simţind lipsa lui Will şi a braţelor lui în jurul ei.

Uşa se deschise şi soţul ei apăru în raza de lumină ce trecea pragul. Kate avu timp o secundă să-i studieze faţa neascunsă şi ceea ce văzu nu o încurajă. Ce obosit arăta! Era cenuşiu şi cu umerii încovoiaţi, iar pielea din jurul ochilor era încreţită.

Şi totuşi, cumva, apărea sentimentul lui neclintit de a-şi atinge scopul – aerul de autoritate pe care îl imprima şi celor mai mărunte treburi. Se vedea în felul cum umbla prin cameră şi în felul precis în care îşi scoase mai întâi pantofii – atent să le pună şanurile

respective înainte de a-i băga în dulap –, apoi cravata pe care o atârnă cu grijă în loc să o arunce pe spătarul unui fotoliu. Era o ordine chiar şi în modul cum îşi golea buzunarele – mai întâi portofelul, apoi lanţul de chei şi, în cele din urmă, mărunţişul împrăştiat.

— Ţi-aş fi telefonat, îi spuse venind să o sărute pe obraji, dar am crezut că dormi. Sper că nu mă aşteptai pe mine.

Cu un oftat, Kate se lăsă pe perne.

— N-aş fi putut dormi nici dacă aş fi încercat, îi spuse ea cu onestitate. A fost o zi îngrozitoare.

— Povesteşte-mi!

Zâmbi ca unul care, în ultima vreme, avusese doar zile din acestea. Urmărindu-l cum se dezbracă – cu grijă, metodic, scuturându-şi haina la umeri înainte de a o pune în dulap – Kate simţi brusc nevoia iraţională de a se descărca. Nevoia de a se uşura de acea povară, înainte ca aceasta să o ardă ca un fier înroşit.

— Will… începu ea ezitând şi aşteptă ca el să se oprească din ce făcea şi să se întoarcă spre ea. Dar Will continua să-şi vadă de treabă, de parcă ea n-ar fi vorbit. Adunându-şi curajul, Kate se adresă spatelui lui, în timp ce el îşi trăgea pantalonii de pijama proaspăt călcaţi: Will, trebuie să stăm de vorbă.

Încet, purtând doar pantalonii de la pijama, el se întoarse cu faţa la ea – un bărbat de cincizeci şi doi de ani cu păr des, grizonant şi mustaţă, care arăta încă destul de bine ca femei ce aveau doar jumătate din vârsta lui să-i arunce ocheade. Până nu demult, se dusese la sala de gimnastică de patru ori pe săptămână şi asta se vedea în muşchii de pe piept şi braţe, care nu se potriveau cu umerii lui căzuţi de acum.

— Iartă-mă, Kate, am fost atât de cufundat în ultima vreme în propriile mele probleme, încât nu ţi-am acordat suficientă atenţie. Veni şi se aşeză la piciorul patului. A fost ceva special?

Reacţia lui o descumpăni într-o clipă. Dar nu asta o impresionase oare întotdeauna la Will? Indiferent cât de obosit sau de ocupat era, nu ezita niciodată să-şi mai asume o sarcină, dacă el considera că serveşte unei cauze bune.

Dar eu sunt oare o altă sarcină? se întrebă ea. O *altă problemă în suspensie ce trebuie rezolvată?*

— Skyler a trecut pe aici azi-dimineaţă, începu ea cu o ezitare. A avut… o veste cam neplăcută, Will, e însărcinată.

Urmă un moment de tăcere, în care Will, pur şi simplu, se uită la ea, cu ochii lui gri-albăstrui privind-o neîncrezători, gura mişcându-i-se cu acest concept nou, imposibil.

— *Însărcinată?* tună el. Dar asta-i… nu…

— Nu este imposibil, îl întrerupse Kate, simţindu-se enervată *că* trebuie să explice vizibilul unui om atât de inteligent.

— Dar…

Kate se încordă.

— Ăsta încă nu e cel mai rău lucru. A decis să dea copilul să fie adoptat.

O roşeaţă paralizantă urca pe gâtul lui Will spre faţă şi pentru un moment Kate se temu că era gata să facă un atac de cord. Dar acum el sări în picioare devenind brusc mai înalt decât fusese mai devreme.

Întinse mâna spre telefonul de pe noptieră de lângă Kate.

— Nu-mi pasă dacă-l trezesc pe băiatul ăla din somn sau nu. O să audă ceva de la mine şi încă sus şi

tare. Dacă crede măcar o clipă…

— Asta n-are nicio legătură cu Prescott, îl informă Kate cu un calm care o surprinse. Nu este el tatăl.

— Doamne sfinte! Atunci *cine?*

Will lăsă mâna în jos şi întoarse spre ea nişte ochi furioşi, injectaţi, de parcă într-un fel era vina ei.

Kate reacţionă:

— Nu ştiu… şi nu cred că e nevoie ca noi să ştim, în situaţia asta. Acum, importantă este Skyler, să o ajutăm să treacă hopul ăsta.

— Pot să-ţi spun un singur lucru: n-o să-l dea să fie adoptat pe nepotul meu. În privinţa asta nu încape discuţie.

Will, cu un gest decisiv cu mâna, începu să umble de-a lungul patului lăsând urme pe covorul *Aubusson* roşu, care era în familia lui Kate de peste o sută de ani.

— O să se mute înapoi aici cu noi, bineînţeles. O să transformăm vechea ei cameră în camera copilului şi ea poate să ia camera de oaspeţi.

Kate vedea, după felul cum mersul lui devenea mai lent şi după aerul gânditor de pe faţa lui, că începea să-i placă ideea.

— Familia Ellis, continuă el, nu va mai avea nevoie de dădaca lor peste un an, sau aşa ceva, iar Godwin mi-a spus că femeia e minunată la copii.

— Will, e prea curând, îi spuse Kate cu blândeţe. Nu e pregătită să fie convinsă. Trebuie să-i dăm timp. După ce o să se gândească bine, cred că există şanse să ajungă singură la concluzia asta.

— Ce mai e de gândit?

— Are ea motivele ei… iar deocamdată trebuie doar să i le respectăm, îi zise Kate. Nu e doar problema că nu e pregătită să crească un copil – îşi îndepărtă ochii de la el – cred că are legătură şi cu faptul… cu

credinţa că mama ei a părăsit-o. Sky se teme că o să fie ca ea. Dar lucrurile nu s-au petrecut aşa. Dacă ar şti ce a fost…

— Opreşte-te, Kate! Cu o voce joasă de parcă vorbele ar fi fost smulse din el, şuieră: Nu mai dramatiza. De unde ştim ce fel de mamă era? Trăia în felul ăla, expunând-o pe Skyler la… la Dumnezeu ştie ce. De unde ştim că nu a fost aşa cum au spus ei că a fost?

— Ah, Will.

Kate îşi dădu seama brusc că tot ceea ce crezuse în anii aceştia că era aversiunea adâncă a lui Will faţă de un subiect dureros era în realitate ceva mult mai serios. El nu numai că a ascuns faptul, ci s-a prefăcut că nici nu s-a întâmplat.

Cu ochiul minţii, îl vedea pe Grady Singleton, cu butonii lui franţuzeşti cu monogramă, cu păr argintiu şi arătând mai curând ca un actor într-o dramă de televiziune decât ca un avocat implicat în ceva ilegal.

Îl vedea pe Grady aplecându-se peste biroul lui.

— Tatăl tău şi cu mine ne cunoaştem demult, Will… am fost colegi la *Yale,* zâmbea el cald, confidenţial. Este o regulă nescrisă între noi, cei de la *Yale,* să avem grijă unii de alţii. De aceea, când Ward mi-a spus că vreţi să adoptaţi, am făcut ceva ce, din punct de vedere tehnic, n-ar fi trebuit să fac. Am ţinut o listă întreagă de clienţi care aşteaptă şi care m-ar strânge de gât, dacă ar şti. I-am spus lui Ward că vă pun în capul listei… dacă vă interesează. Spuse în şoaptă, confidenţial: Vedeţi, este copilul ăsta.

Un copil despre care ai omis în mod convenabil să menţionezi că era furat, nenorocitule cu lustru. Ei, şi ţi-a mers, ne-am lăsat păcăliţi… în schimbul unui onorariu destul de consistent ca să te ajute să-ţi

construieşti o casă la Sanibel, unde am auzit că eşti greu de bătut la golf.

— Nu există nicio dovadă despre nimic, Kate, aşa că să o lăsăm baltă.

Will vorbi cu tonul adânc, autoritar, pe care îl folosea cu salariaţii când îi admonesta.

Totuşi, în acelaşi timp, o privea într-un fel nou, tulburător, aproape de parcă pleda. Şi, brusc, cel ce-i era de douăzeci şi cinci de ani, plin de resurse, bărbatul la care se uitase întotdeauna în sus şi credea că se putea sprijini pe el, deveni cineva la care nu era sigură că i se poate uita drept în ochi.

Kate se simţi… abandonată. Era lucrul cel mai însemnat din viaţa lor, iar ei nu puteau nici măcar să discute despre asta. Dar nu era nimic nou aici. Oare a recunoscut Will vreodată povara îngrozitoare pe care ea singură a fost obligată să o poarte în toţi aceşti ani? Acum era lăsată să se descurce şi cu sarcina lui Skyler, să găsească echilibrul delicat între dorinţele lor proprii şi cele ale fiicei lor. Dar nu se va mai putea sprijini de umerii lui Will decât dacă se aliază cu el şi hotărăşte să se opună de la început deciziei lui Skyler.

Furia se ridică în ea, pe cât de dreapta, pe atât de înspăimântătoare.

— Dacă nu discutăm despre asta, problema n-o să dispară! Dacă ai şti… câte nopţi am stat trează să mă gândesc.

Duse mâinile la obrajii uzi.

— Orice s-a întâmplat în realitate, a trecut, Kate, sublinie Will raţional. Treaba asta cu Skyler e ceva cu totul aparte.

Ea lăsă mâinile în jos şi îl privi.

— Am jucat o dată rolul lui Dumnezeu, nu vreau să repet. N-am să mă amestec în hotărârea ei.

— Skyler este şi ea doar un copil. Nu ştie ce face!

— Are douăzeci şi doi de ani, destul de în vârstă ca să se hotărască singură.

Kate rămase fermă, în ciuda slăbiciunii pe care o simţea cum se răspândeşte în ea.

— Aşa, deci? Ai să stai şi n-ai să faci nimic?

Ea nu simţise niciodată atâta dispreţ în vocea lui Will, cel puţin nu la adresa ei.

Kate începu să tremure incontrolabil şi trase spre piept cuvertura. Toate punctele ei de orientare, compasul care o menţinuse pe linie în toţi aceşti ani păreau că dispăruseră şi ea rămăsese doar cu simţul ei de orientare poate nesigur.

Doar un gând rămânea clar în mintea ei, ca o lună plină care îi arăta drumul. *Will are dreptate într-o singură privinţă: ce s-a întâmplat demult nu poate fi desfăcut. Noi am făcut un lucru îngrozitor şi nimic ce-am face acum nu-l poate îndrepta… dar putem învăţa din asta, nu-i aşa? Putem încerca să fim, dacă nu mai buni, măcar mai înţelepţi.*

— Nimic? Nu, Will, ceea ce propun eu nu este *nimic,* spuse ea liniştit. Ne luptăm doar pentru lucruri diferite, asta-i tot.

Brusc, ea se simţi atât de obosită… prea obosită pentru a face faţă oricărui lucru pe care Will îl mai ţinea pentru sine. Ce contau grijile pentru bani, pe lângă bunăstarea unicului lor copil – şi acum şi a nepotului lor? Totuşi, ceva o sâcâia, forţând-o să lovească acum, înainte ca uşa care se deschisese o crăpătură să fie închisă din nou.

Atentă să se uite direct la el, la soţul ei rătăcit, în pantaloni de pijama, care stătea cu un braţ la pieptul gol, ea zise cu blândeţe:

— Will… ai fost un soţ bun pentru mine în toţi anii

aceştia, prea bun în anumite privinţe. Adesea ai încercat să mă protejezi cu tăcerea ta, deşi, dacă mi-ai fi spus adevărul, ar fi fost o cale mai bună. Dar e timpul să încetăm jocul ăsta. Suntem amândoi prea bătrâni pentru asta.

Îşi mai adună rămăşiţele hotărârii şi zise:

— Ştiu despre firmă. Ştiu că are probleme mai grele decât îmi arăţi tu. Şi vreau să ajut.

El rămase cu gura căscată de uimire, de parcă s-ar fi oferit atunci să echilibreze bugetul naţional. Apoi, cu un oftat, se aşeză pe pat lângă ea.

— Kate, ăsta nu e un lucru în care trebuie să te implici acum, spuse el cu oboseală. Nu neg că lucrurile sunt puţin cam dure acum, dar… mă descurc.

— O să mă asigur să scrie asta pe piatra ta de mormânt, replică ea răutăcioasă. *„Aici zace William Tyler Sutton. S-a descurcat”.*

— Kate, pentru Dumnezeu…

— Nu, ţipă ea. De data asta, fă-o de dragul *nostru.* Spune-mi ce se întâmplă, chiar dacă tot ce pot face este să ascult. Ştiu să ascult. S-ar putea să am şi o sugestie care să merite.

Ea observă cum i se încordează maxilarul, în timp ce studia covorul frumos de la picioarele lui. În cele din urmă, inspirând adânc, el mărturisi:

— În regulă, tu ai vrut-o. Adevărul este că nu sunt sigur nici dacă o să facem faţă salariilor, luna viitoare.

Kate simţi că înţelege vorbele lui cu un impact aproape fizic. Ah, Doamne, chiar atât de rău? Era chiar atât de rău? Dar rezistă dorinţei de a izbucni cu o mie de întrebări îngrijorate. Spuse doar cu simplitate:

— Vreau să ajut.

— Nu ştiu cum ai putea, îi zise el.

Dar tonul lui era respectuos şi o privea cu un aer

nou, plin de consideraţie.

— Cât ţi-ar trebui ca să te redresezi?

— Cel puţin câteva sute de mii. Şi asta înseamnă doar salariile şi costurile de operare, suficient ca să nu cădem cu burta-n sus. N-ar acoperi împrumuturile bancare care expiră.

— Dar dacă ai putea continua până… până când se vor îndrepta lucrurile?

— Acest contract *Braithwaite,* cu care mă omor acum, dacă se realizează, ar însemna câteva milioane. Dar cu un parteneriat limitat asupra proprietăţii, ai de-a face cu granguri mari, interese mari, variabile multe. Aş avea nevoie de încă o lună, două cel mult.

Ea se ridică, se aplecă în faţă punându-i palma pe genunchi. Tocmai îi venise ceva în gând, ceva atât de îndrăzneţ şi totuşi atât de simplu, încât nu-i venea să creadă că nu se gândise până atunci.

— Will, am putea lua un împrumut, ipotecând Orchard Hill.

— Kate! Încruntarea i se adânci. N-aş putea să-ţi cer una ca asta.

— Nu-mi ceri să fac inamic. Eu sunt cea care îţi sugerez. Will, gândeşte-te la asta!

Orchard Hill fusese plătită încă pe vremea părinţilor ei. Nu datorau niciun ban. Chiar în urmă cu doi ani, casa şi terenul fuseseră evaluate la aproape patru milioane.

— Eu m-am gândit la asta, spuse el. Dar tu, Kate, te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla dacă firma dă faliment… dacă nu putem face faţă plăţilor?

Kate fu cuprinsă de panică la acest gând şi trebui să lupte ca să nu o copleşească. Încercă să-şi imagineze ce-ar însemna să nu locuiască acolo – să nu poată sta pe terasă cu o cafea în dimineţile calde şi să

urmărească soarele răsărind deasupra copacilor; sau să se ducă în livadă să culeagă din pom un coş cu piersici coapte ca să facă o plăcintă, sau să stea lângă foc iarna, în camera de zi, şi să se uite la ferestre cum se albesc de zăpadă.

Chiar şi vaga perspectivă de a abandona toate astea era ca şi cum un cuţit i s-ar fi răsucit în inimă. Şi cum putea să-i ceară lui Skyler să le încredinţeze lor copilul în această situaţie precară? Decizia finală a fiicei lor nu putea să fie influenţată decât de toate beneficiile pe care iubitul ei Orchard Hill le putea oferi unui copil. Fără asta…

Simţind că panica ei începea să se reverse, Kate se stăpâni imediat. Ce era mai important – o casă sau oamenii din ea? În plus, nu va lăsa ea să se ajungă la aşa ceva. Dacă planul ăsta nu va folosi, atunci, vor trebui, pur şi simplu, să se gândească la altceva. Ştia că Will vându-se demult majoritatea hârtiilor de valoare. Spuse în cele urmă, liniştită:

— Hai s-o facem, Will.

Will se uită acum deschis la ea, cu un aer nou, aproape admirativ. Ea ştiuse dintotdeauna că el o iubea – într-un fel distras, difuz, de parcă ea era o sursă de lumină la a cărei folosinţă nu trebuia să se gândească mult, dar acum era altceva. Acum o asculta cu adevărat.

— E o idee, spuse încet. Dar noaptea e un sfetnic bun.

— Corect.

Kate îl urmări plecând spre baie. Îl aşteptă până reveni la pat cu bluza de pijama pe el şi stinse lumina de lângă pat.

Stăteau culcaţi în pat, în întuneric, fără să se atingă, îmbrăţişaţi doar de gândurile şi temerile lor,

când Will rupse tăcerea:

— N-ai încetat niciodată să mă uimeşti, Kate.

Ea simţi un val de plăcere care parcă încălzea perna pe care stătea, uitându-se la umbra dantelată a vârfurilor copacilor de pe tavan.

— Zău?

— Crede-mă că-i aşa.

Atunci, el puse un braţ în jurul ei, iar ea inhală recunoscătoare mirosul lui cald, familiar, îngropându-şi faţa în scobitura gâtului lui.

— O să trecem prin asta, murmură ea. Vom fi din nou o familie.

În acel moment, se gândi la Skyler şi ştia că Will se gândeşte. Dar niciunul dintre ei nu-i menţionă numele.

Chiar şi aşa, în momentul când adormi, Kate se trezi că se întreabă din nou cine o fi bărbatul necunoscut care i-a fost tată nepotului ei.

Cine a fost? Şi ce a însemnat el pentru Skyler? Şi, mai important decât toate, exista oare cineva care o iubea pe fiica ei?

Capitolul 8

Trupa B avea sediul cel mai central dintre cele cinci unităţi ale Poliţiei călare – pe Strada 42, la est de autostrada de vest. Dar când Tony coborî din maşina care îl lăsase în faţa clădirii cu două etaje vopsită cu albastrul NYPD, putea fi şi în Beirut şi tot n-ar fi remarcat. Tocmai revenise după o inspecţie a celorlalte detaşamente – una dintre răspunderile lui ca sergent – şi era mort de oboseală. Curios, un tur al datoriei făcut fără şa îl ostenea mai mult decât o zi grea de călărie. În plus, probabil că erau vreo patruzeci

de afurisite de grade. Septembrie? Ce glumă! Avea senzaţia că intra într-o baie de aburi.

Dar asta nu era singura cauză pentru care Tony se simţea atât de prost. Îl rodea acelaşi lucru care îl rosese ieri şi alaltăieri şi fără îndoială, avea să apară pe farfurie şi mâine.

Skyler. Era în luna a treia şi începea să se vadă. Era mai frumoasă ca oricând. Şi mai de dorit, dacă aşa ceva era posibil. De unde ştia? Pentru că se străduise să ştie – găsea tot felul de scuze în săptămânile care au trecut ca să se ducă să o vadă. Din fericire pentru el – sau din nefericire, depinde cum priveşti lucrurile – căsuţa ei de la Gipsy Trail era doar la cincisprezece minute cu maşina de la el de-acasă din Brewster, aşa că nu era prea departe. Ea nu trebuia să ştie că venise tocmai din Albany ca să o vadă o oră. Şi nu trebuia să ştie că, dacă nu o vedea, înnebunea mai rău decât dacă o vedea. De aceea era atât de încordat: promisese să treacă mâine după-amiază, nu era mare lucru, dar acum, având o zi şi o noapte de aşteptare, nu se gândea decât la Skyler.

Şi apoi mai era copilul. Copilul *lui.* Cu cât se gândea mai mult că Skyler vrea să-l dea, cu atât mai mult gândul acesta îl obseda. Era destul de rău, se gândi el, că nu ţinuse seama şi de el în decizia ei, dar trebuia oare ca el să stea deoparte şi să lase ca fiica sau fiul lui să fie trimis Dumnezeu ştie unde? Cine ştie ce părinţi va căpăta, el sau ea? Copilul lui putea avea un părinte ca tată.

Tony nu putea suporta gândul *ăsta* acum. Băgă totul sub covorul mintal şi îşi spuse că va analiza totul peste o zi sau două.

Când se apropie de grajd, primul lucru pe care-l văzu fu un cal negru stând pe trotuar, legat de poarta

de la stradă. Îl recunoscu imediat ca fiind calul nou care, în scurt timp, devenise teroarea Trupei B. Altă problemă, dar de care se putea ocupa. Rockefeller, numit astfel pentru că fusese donat de fundaţia *Rockefeller,* îl aruncase din şa în prima săptămână pe Vicky de Witt şi îl băgase în spital pe Rob Petrowsky, cu fractură de rotulă. Mai mult, Rocky nu arăta că ar regreta faptele lui rele.

Tony se uită la burta mare, când intră.

— Dacă ţi-a venit vreo idee să mă arunci şi pe mine, băiete, trebuie să-ţi muţi gândul, îl sfătui el pe Rocky, care îl privea alb, fără să-şi dea seama că şi-a găsit naşul. Tony avea planuri pentru calul ăsta. În locul lui Scotty, îl va lua pe Rocky la patrulă mâine. Da, el şi Rocky vor avea mâine o întâlnire gen „Veniţi spre Iisus”. Aşa va fi. Iar la sfârșitul zilei, dacă diavolul cel mare, negru, nu va fi convertit, unul dintre ei cu siguranţă va fi mort.

Era tocmai ce-i trebuia ca să-şi mute gândurile de la Skyler.

Tony urcă la birourile de la etajul doi, mirosul înţepător de grajd urmărindu-l până la uşa de metal. O deschise şi intră în camera mare care era cartierul general al Poliţiei călare şi fu întâmpinat de acelaşi aer înţepător cu miros de amoniac, unde aerul condiţionat venea dintr-un ventilator instalat în faţa unei ferestre deschise.

Se opri la dispecerat, unde fu salutat de Bill Devlin.

— Hei, Salvatore… ai pierdut toată distracţia.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Tony.

— Fuller, inspectorul adjunct, e din nou pe picior de război. Primăria probabil că-i stă în spate, pentru că, brusc, a sărit pe noi. Suntem leneşi, ne uşurăm treaba,

suntem cu nasul pe sus. A zis că o să ne taie orele suplimentare. Spune-mi cum pot să întreţin o nevastă şi doi copii cu salariul meu obişnuit?

— Participă la un rodeo, glumi Tony.

Dar asta îi aminti că-l căuta pe Crowley. Întrebă:

— L-ai văzut pe Lou? Trebuia să fie în schimbul de la patru la miezul nopţii, dar nimeni nu l-a văzut.

— A telefonat acum o oră că e bolnav, spuse Devlin, clătinând din cap cu dezgust. Rahatul ăsta şi-a luat atâta concediu medical, încât ori el declară sărbătoare naţională de câte ori îl doare o unghie, ori îl dau afară.

Sună telefonul de pe birou şi Devlin îl ridică.

— Unitatea călare, sergent Devlin la telefon. A, da, bună, Sally. Le-ai primit? Sigur, pentru nimic. Ascultă, nu pot să vorbesc acum. Te sun când ies. Pe mai târziu.

Închise şi zâmbi ruşinat spre Tony.

— Femeile. Le trimiţi o floare de ziua lor de naştere şi ele cred că e cine ştie ce. Ai noroc că ai scăpat din jug – deocamdată cel puţin.

Clipi vizibil.

— Ai dreptate, fu de acord Tony cu veselie.

Dar în mintea lui se ivi imaginea lui Skyler, umplându-i pieptul cu o dorinţă întunecată, dureroasă.

Cum putea oare să fie îndrăgostit de o femeie pe care abia de-o cunoaşte? A făcut dragoste cu ea doar o singură dată – deşi memorabilă – şi avea aceeaşi şansă să pornească la drum cum avea şi să câştige la loterie.

O femeie care plănuia să dea copilul lui unor străini.

Asta era partea care îl durea cu adevărat. Tony decise că nu va sta deoparte şi n-o va lăsa pe Skyler să facă numai ce vrea ea.

Brusc, îi veni în minte că poate nu trebuia să stea deoparte şi să nu facă nimic. Dar poate ar găsi o pereche – oameni pe care îi cunoştea şi în care putea avea încredere – care să adopte copilul. L-ar acuza oare Skyler că se amestecă? Probabil. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie măcar să încerce. O s-o facă într-un fel să-l asculte. Şi ce-ar însemna să poată vedea în minte feţele la care se va uita în fiecare zi copilul lui, ochii care vor zâmbi amuzaţi de fiecare lucru drăguţ pe care el sau ea le va rosti?

În timp ce semna de plecare, Tony se uită la sarcinile de serviciu, de a doua zi, în schimbul de la şapte la patru. Era programat ceva pentru primărie, unde se aştepta să aibă loc o demonstraţie în legătură cu SIDA. Iar în Central Park va fi nevoie de cel puţin şase ofiţeri pentru un festival de jazz. Dacă Crowley, care era de serviciu mâine de la şapte la patru avea să ceară din nou o zi de fals concediu de boală, chiar şi Fuller putea să se sature suficient ca să ia nişte măsuri.

Tony însuşi nu era doar sătul, ci era chiar supărat. Acolo, afară, erau oameni cu adevărat bolnavi. Tipi ca Jimmy Dolan, care ar da tot ce au ca să fie sănătoşi, să poată face o zi plină de muncă…

— Am plecat, îi spuse el lui Devlin, îndreptându-se spre vestiar.

— De ce te grăbeşti? vru să ştie Devlin. Mai stai să îmbuci ceva cu mine, Sally mi-a dat mâncare pentru şase persoane.

— Tu mănânci cât şase, îl tachină Tony. Dar mulţumesc, oricum. Altă dată, acum mă duc la un amic la spital.

Dolan se internase ieri într-un spital în centrul medical unde era testat în legătură cu o nouă infecţie

la plămâni. Dolan glumise spunând că îşi petrece atât de mult timp în spital în ultima vreme, încât o să-şi tipărească noi cărţi de vizită cu adresa spitalului pe ele.

Zece minute mai târziu, Tony, îmbăiat şi îmbrăcat, ieşea pe poarta de la grajduri, trecând pe lângă Joyce Hubbard. Nu putu să nu observe că Joyce arăta superb în pantalonii de călărie, cu părul ei castaniu lăsat liber până în jurul umerilor. Cu coada ochiului, o zări încetinind mersul în speranţa că el se va opri să sporovăiască, dar el doar zâmbi şi ridică în trecere o mână în direcţia ei.

Joyce era o femeie bine, ce-i drept, gândi el traversând strada spre locul unde era parcată maşina lui. Problema era că, în perioada asta, nu se putea concentra asupra ei sau a oricărei femei în afară de Skyler. Se trezea în fiecare dimineaţă exact ca un adolescent, dorind-o doar pe Skyler. O visa şi noaptea. Era ca o boală şi nu putea decât să spere că va dispărea de la sine.

Da, sigur, şi poate va apărea şi un tratament miraculos pentru SIDA, iar Dolan va dansa în Spărgătorul de nuci, de Crăciun.

Când Tony intră în camera de spital a lui Dolan, un sfert de oră mai târziu, descoperi că prietenul lui nu era singur. Terapeuta lui Dolan, doctoriţa Nightingale, stătea pe un scaun lângă patul lui. Ea se ridică să-l salute pe Tony, când acesta intră.

— Jimmy mi-a spus că te aşteaptă.

Ea zâmbi şi îi prinse mâna în mâinile ei.

Era o femeie atrăgătoare, de patruzeci de ani, cu trăsături frumoase şi o privire directă; azi, în pantaloni jeans şi o bluză sport, cu părul ridicat şi prins cu piepteni, arăta mult mai tânără, mai pământeană. De

fapt, îi amintea de cineva cunoscut, dar nu ştia de cine.

El se uită la scaunul pe care stătuse ea. Văzu o carte aşezată cu faţa-n jos. Probabil că-i citise lui Dolan cu glas tare, căci vederea lui slăbise, deşi nu voia să recunoască.

Tony, încălzit de atenţia ei, îşi aminti de ceva ce-i spusese ea când s-au întâlnit ultima oară întâmplător, în urmă cu două luni, când Dolan era internat în spital cu pneumonie. La un moment dat, fiind daţi afară din cameră pentru scurt timp de către doctorul lui Dolan, el şi doctoriţa au luat câte o ciocolată la automatul din seră. După câteva minute de conversaţie, ea l-a surprins pe Tony remarcând:

— Păcat de părinţii lui Jimmy.

Tony ridicase doar din umeri, nevrând să spună ce credea el despre familia lui Dolan – nu erau vorbe potrivite pentru urechile ei.

Din senin, cu o voce tristă, diferită de cea profesională folosită cu Dolan, ea îi mărturisise:

— Soţul meu şi cu mine am încercat de ani de zile să adoptăm un copil. Poate de asta mi-e atât de greu să înţeleg cum o mamă, poate întoarce spatele propriului ei fiu.

Urmărind-o acum, ajutându-l pe Dolan să-şi aranjeze pernele la spate, Tony reluă acele vorbe de care îşi amintea. *„Soţul meu şi cu mine am încercat de ani de zile să adoptăm un copil*". Oare mai încercau şi acum? Două luni nu erau atât de mult, aşa că bănuia că da. Poate au găsit deja un copil.

Dar poate că nu.

În mintea lui Tony se forma o idee, una pe care o învârtea şi o răsucea ca pe un bănuţ norocos găsit pe stradă.

Oare ar vrea ea…?

Dar Skyler ar vrea oare?

Era doar o singură cale ca să afle. Să o întrebe. Să găsească o scuză ca să fie singuri şi să o testeze.

Nu o cunoştea prea bine, e adevărat. Dar, după Dolan, doar că nu călca pe apă. Era o chestiune delicată pentru că, chiar dacă doctoriţa Nightingale ar fi interesată, Skyler putea să nu fie. Totuşi, merita să încerce.

Instinctul lui de poliţist în aprecierea oamenilor erau aproape perfect, iar acum ceva îi spunea că această femeie era aşa cum părea să fie. Ar fi o mamă grozavă.

Brusc, îşi dădu seama de cine îi amintea doctoriţa Nightingale. De Skyler. Tenul lor era la fel, chiar şi conformaţia feţei. Poate asta l-a făcut să se gândească la ea ca să adopte copilul lui şi al lui Skyler…

— Ascultă, doctore, ai putea face o treabă bună aici. Să fii un fel de comis-voiajor, doar că, în loc să mergi din uşă în uşă, ai trece de la un pat la altul. Gândeşte-te, ai aici o adevărată mină de îngrijorări.

Jimmy, sprijinit pe o grămadă de perne, o făcu pe Ellie să se gândească la afişul unui copil – cu capul prea mare pentru trupul slăbit şi cu zâmbetul luminos la locul lui.

— Doar când te înţeapă cu ace şi îţi bagă tuburi în fund, atunci nu-ţi mai pasă dacă mama ta l-a iubit mai mult pe Bobby sau dacă tatăl tău te-a bătut pentru că te jucai cu păpuşile la cinci ani.

Ellie luă cartea de poezii din care citise cu glas tare şi o puse pe noptiera de lângă pat.

— Am şi aşa destule lucruri care mă ţin ocupată, dar am să reţin ideea.

Aruncă o privire spre Tony, înainte de a se uita la

ceas.

— Fiindcă veni vorba, trebuie să plec. Am un grup care vine la şase şi jumătate şi, dacă nu mănânc ceva până atunci, o să cad din picioare.

— Eşti sigură că nu vrei să rămâi să vezi spectacolul de la etaj? întrebă Jimmy cu ochi strălucitori. Abia după cină încep să se mişte lucrurile. Vine rondul de seară.

— Ţine-mi locuri la fotoliul întâi pentru data viitoare.

Tony zâmbi. Primise privirea lui Ellie şi râse.

— Ştiţi ce mi-a spus tipul ăsta zilele trecute? A zis: „Habar n-ai ce pierzi, Tony!” Serviciu în cameră douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, vedere spre râu. Eu mi-aş lua oricând un apartament la acest hotel *Piaza.*

Ellie se uită la cei doi bărbaţi, atât de diferiţi, dar care se înţelegeau atât de bine. Tony, în pantaloni jeans decoloraţi şi bluză de bumbac, plesnea de sănătate şi era foarte masculin. Jimmy, redus la ceva mai mult decât o pereche de ochi de cobalt care ardeau mai fierbinţi şi mai strălucitori pe măsură ce slăbea la timp, putea muri şi mâine. Dar niciunul nu părea să dea importanţă deosebirii.

Ellie îl cunoştea puţin pe Tony, dar îşi dădea seama că el era mult mai complicat decât părea. Rareori vorbea despre el însuşi. În puţinele ocazii în care au putut sta de vorbă el păruse mai interesat de persoana ei – în loc să încerce să obţină o consultaţie gratuită, întrebase despre meseria ei şi ce însemna să lucrezi în principal cu pacienţi bolnavi de SIDA; el îi spusese ce părere bună avea Jimmy despre ea.

Acum, mai mult ca oricând, Ellie se trezi că apreciază compania unui adult onest, deschis. Pentru

că adevărul era că, indiferent cât de ocupată era cu meseria ei sau cât de des se întâlnea cu Georgina şi alţi prieteni, se simţea singură.

Era o vreme când Ellie ar fi crezut că nu va putea rezista nici şase zile fără Paul, iar acum trecuseră şase luni. *Cum se poate?* se întreba ea, în fiecare dimineaţă, convinsă că nu va putea trece ziua fără el. Se vedea rătăcind pe un câmp deschis, fără semne care s-o ajute să-şi găsească drumul, punând pur şi simplu un picior în faţa celuilalt. Dar, cumva, reuşea să meargă mai departe.

Ea şi Paul vorbeau cu regularitate la telefon şi se vedeau din când în când. Au fost chiar de câteva ori la un coleg al ei, specializat în terapia perechilor. Dar când Ellie avea o zi proastă sau când unui membru al grupului de SIDA îi mergea rău, sau când, pur şi simplu, era nefericită, sentimentul dominant era faptul că Paul nu era aproape. Nu era acolo, s-o ţină în braţe, să-i maseze umerii sau să-i facă un ceai. Şi când întindea mâna în pat, găsea doar locul lui, neted, gol, rece la pipăit.

Îl văzu pe Jimmy luând cartea de poezii de pe noptieră, mâna tremurându-i vizibil.

— Încă una înainte de plecare, doctore?

Ellie, neavând încredere să vorbească, aprobă din cap. Luă cartea şi o deschise la poezia ei favorită. Începu să citească.

La jumătatea lecturii, ridică privirea şi văzu că Jimmy închisese ochii. Închizând cartea, prinse privirea lui Tony şi făcu un mic gest spre uşă. Adunându-şi lucrurile, ea îl urmă pe coridor, dar când voi să-i spună că trebuie să plece, el îi puse o mână pe umăr.

— Îţi ofer o cină? întrebă el. Mai stau pe-aici până se trezeşte Jimmy, aşa că nu pot oferi ceva mai bun

decât bufetul, dar mi-ai face o favoare dacă nu m-ai lăsa să mănânc singur. Doar dacă nu trebuie să te duci acasă…

— Am o oră până la întâlnirea cu grupul, spuse ea zâmbindu-i prea luminos. Mi-ar plăcea să iau cina cu dumneata… iar bufetul e destul de bun. În cei patru ani cât am lucrat la *St. Vincent,* am trăit practic cu mâncarea de la bufetul spitalului.

— Da? Noroc că ai supravieţuit.

— Ce pot să-ţi spun? Sunt o doamnă rezistentă.

Abia când stătea aşezată la o masă la bufet, cu o farfurie cu nişte carne într-un sos de nerecunoscut, Ellie îşi dădu seama cât de flămândă era. Mesele fără Paul erau reduse la câteva ciuguleli ici-colo, când ghiorăielile din stomac deveneau jenante sau când nu mai rezista. Era plăcut să stai la o masă, în faţa unui bărbat, chiar dacă masa era din plastic, iar bărbatul doar o cunoştinţă.

Poate că o atrăgea la Tony şi calitatea lui. Avea aerul că e cineva pe care puteai conta în orice situaţie, cineva care nu te va părăsi atunci când lucrurile încep să meargă prost. Şi exact acum avea nevoie de aşa ceva.

— Ai fost un prieten bun pentru Jimmy, îi spuse el. Aş vrea ca fiecare din grup să fi avut pe cineva ca dumneata.

Tony zâmbi cu zâmbetul bătăios al bărbatului care nu acceptă uşor complimente.

— Doar că eu neg totul, aşa-i? Întrucât el şi cu mine evităm subiectul, îmi închipui că Jimmy ţi-a vorbit despre asta.

— Noi vorbim despre multe lucruri, îi spuse ea, având grijă să menţină caracterul confidenţial al discuţiilor.

— Uite cum văd eu lucrurile, doamnă doctor Nightingale…

— Te rog, spune-mi Ellie, îl întrerupse ea.

— Atunci, Ellie. Să-ţi spun ceva. Probabil că eu sunt omul din preajma lui Dolan care deţine imaginea întreagă, color, a situaţiei prin care trece el. Şi, crede-mă, nu e o imagine frumoasă. Dacă nu vorbim mult despre asta, e bine. Hei, tipul ştie că e pe moarte. De ce să ne pierdem un timp valoros pe care putem să-l cheltuim pe lucruri care ar putea să-i dea o raţiune ca să mai trăiască?

Ellie îi zâmbi.

— Mama dumitale a crescut un fiu inteligent.

— Mama? Tony râse. Dacă vorbim de inteligenţă, ea putea scrie o carte. N-a terminat liceul, dar bătrâna doamnă mirosea de la distanţă un mincinos sau un şmecher. Oricine încerca să o înşele pe Loretta Salvatore, era norocos dacă scăpa cu timpanele intacte şi cărarea la locul ei.

— Locuieşte prin împrejurimi? întrebă Ellie.

— La Rego Park, spuse el. Acum doi ani, mama s-a mutat cu sora mea şi soţul ei ca să-i ajute la copii. Să nu mă întrebi dacă e fericită. Mama a uitat de aşa ceva de pe vremea când trăia tata.

— Se pare că ai crescut greu.

Tony ridică din umeri şi se uită în altă parte. Bufetul era aglomerat la ora asta, dar Ellie nu observa. Era ocupată să se concentreze asupra lui Tony… Avea sentimentul că el se reţine şi nu doar în legătură cu copilăria lui. Brusc, Ellie fu sigură că invitaţia lui Tony la cină nu fusese chiar atât de spontană. Exista un motiv că dorise să fie singur cu ea. Avea oare vreo legătură cu Jimmy, sau era vorba de o problemă personală la care avea nevoie de un sfat profesional –

o soţie sau o prietenă cu care avea probleme?

Îşi dădu seama că nu ştia nici dacă era căsătorit sau nu. O privire la mâna stângă îi spuse că nu era, dar o linie abia vizibilă, mai albă, pe deget arăta că purtase o verighetă până nu demult. Divorţat? Îşi părăsise nevasta sau ea îi ceruse să plece? O mai iubeşte încă? Ea îl mai iubeşte?

Brusc, Ellie şi-l închipui pe Paul în faţa ei cum stătea Tony acum. În primii ani după căsătorie când era externă la *Langdon,* câte mese au luat împreună la bufet? Şi cât de des masa fusese doar o scuză ca să fie împreună în mijlocul zilei, să se ţină de mână, să vorbească în şoaptă despre lucrurile delicioase pe care le vor face când vor ajunge acasă?

Aproape că simţea mâna lui Paul pe a ei, căldura sau asprimea provocate de atâta spălat. Îl vedea salutând o infirmieră, o fată drăguţă, cu un pulover galben pe umeri… destul de drăguţă ca să-i arunce o a doua privire. Dar Paul nu se uită la nimeni altcineva, ci doar la ea. O făcea să simtă, după felul cum se uită la gura ei când vorbea, că era singura femeie din lume cu care dorea să facă dragoste.

Simţul pierderii care o împunse pe Ellie în acel moment era atât de ascuţit, încât trebui să se sprijine de masă cu coatele ca să nu se chircească. Imediat, urmă furia – arzătoare, galvanizantă.

De *ce, de ce trebuie să fie aşa? Da, văd prin prisma lui Paul. Bineînţeles că da. Dar, dacă m-ar iubi cu adevărat, ar veni înapoi. Ar înţelege.*

Nu se putea opri să dorească un copil cum nu se putea opri să respire.

Tony trebuie să fi simţit schimbarea în starea ei de spirit, pentru că imediat se aplecă spre ea cu solicitudine, întrebând:

— Alo, Ellie… te simţi bine?

— Sunt bine, răspunse ea tăios. Cred că nu mi-era chiar atât de foame cum bănuiam.

Împinse tava neatinsă.

— Îmi pare rău, Tony, dar ar trebui să plec. Doar dacă, adăugă ea cu o studiată naturaleţe, era ceva ce voiai să discuţi cu mine.

Tony ezită, apoi puse jos furculiţa şi spuse:

— De fapt, este. Mă întrebam… Îşi drese glasul. Acum câteva luni, ai menţionat ceva în legătură cu dorinţa dumitale şi a soţului de a adopta un copil. Voiam să ştiu dacă vă interesează în continuare.

Ellie simţi un nod adânc în piept, făcându-i inima să bată nesigură. Se forţă să rămână nemişcată, ca atunci când se simţea ameninţată. Dar nu avea de ce să se teamă de bărbatul ai cărui ochi negri o studiau peste masă, îi zise ea. Ce o speria era speranţa care se învârtea în jurul inimii ei – o speranţă care se putea sfărâma atât de uşor, cum se mai întâmplase de atâtea ori.

— De ce întrebi? răspunse ea precaută.

Tony se uită în lături.

— Vezi, este o fată pe care o cunosc, spuse el. E însărcinată – ceva peste trei luni.

Pe Ellie o cuprinseră toate simptomele familiare – lipsă de aer, răceala mâinilor şi a picioarelor, ridicarea firicelelor de păr de pe ceafă.

— O prietenă de-a ta? întrebă o voce pe care nu o recunoştea ca fiind a ei; era prea calmă.

— Se poate spune aşa.

— Înţeleg.

— Nu. Nu înţelegi.

Tony îşi trecu degetele prin părul de la tâmple. Era încordat, apoi, cu un efort vizibil, se forţă să se lase

pe spătar.

— Iartă-mă, zise, dar treaba asta m-a făcut atât de nervos, că abia pot vedea drumul drept. Adevărul? E mai mult decât o prietenă... şi mai puţin decât atât, dacă se înţelege ceva din asta. Am fost împreună doar de data aceea.

Ellie tăcu. Avea un zumzet în urechi şi mâinile îi erau umede. *Nu te emoţiona,* se atenţionă ea. *E prea curând. Nu ştii nimic despre fata asta.*

— Prietena... ştie că vorbeşti cu mine despre asta? întrebă Ellie cu blândeţe.

Tony râse scurt.

— Desigur că nu. Mi-ar muşca nasul pentru că nu m-am dus la ea, mai întâi. Ea... ei... face treburile după capul ei.

Ochii lui care se întunecaseră la o nuanţă mai închisă decât negrul îi spuneau lui Ellie mai mult: erau nivele ale emoţiei dincolo de ceea ce îi dezvăluise el.

Dar era onest cu ea, punând cărţile pe masă aşa cum erau. Ellie se gândi un moment. Voia oare să fie implicată în treaba asta? O fată pe care nici nu o cunoscuse, care poate nici nu voia să o cunoască pe ea? Îndrăznea oare să-şi rişte din nou speranţele pentru ceva atât de îndepărtat?

Răspunsul, când îi veni, era probabil cel bun, pentru că Ellie nu ezită:

— Mă interesează.

Tony clătină încet din cap, fără să-şi ia ochii de la faţa ei. De data asta, ea avu sentimentul distinct că era evaluată, nu de un viitor tată, ci de un poliţist a cărui treabă era să măsoare cu grijă pe oricine lăsa să se apropie de el.

— Am să fiu totuşi onestă cu dumneata, continuă ea cu pumnii strânşi în poală. Soţul meu şi cu mine

suntem despărţiţi.

Mai bine să ştie de la început. Dacă el dă înapoi acum, ea îşi va economisi zile sau săptămâni de îngrijorare.

Se gândi atunci la Paul şi se întrebă care ar fi reacţia lui. În mod natural, el ar fi sceptic. Dar dacă, printr-un miracol oarecare, promisiunea aceasta ar deveni realitate, el s-ar întoarce, nu-i aşa? El o iubea, ea nu se îndoia de asta. Singurul lucru care rămânea de văzut era dacă o iubea sau nu îndeajuns ca să mai încerce o dată să devină o familie…

Tony se încruntă lăsând-o să ştie că asta nu făcea în mod clar parte din program. El întrebă:

— Şi dumneata vrei în continuare un copil? Chiar dacă l-ai creşte singură?

— Mai mult ca orice pe lume.

Tony trebuie să fi simţit puterea crudă a dorinţei ei, pentru că acum se uita la ea cu o înţelegere care mergea dincolo de cuvinte. Ea ghici că în faţa ei se afla un bărbat căruia nu-i erau străine dorinţele adânci.

Ellie tremura când întinse mâna după geanta ei. Mâna, remarcă ea, părea că acţionează de la sine, scotocind ca un hoţ de buzunare printre portofel, chei, ruj, pix. În sfârşit, găsise ce căuta, cutia plată de piele cu cărţile de vizită de la cabinet. Scoase una şi scrise pe dos numărul ei de telefon de acasă, înainte de a i-o da lui Tony.

— Oricând, spuse ea fără suflu. Poate să mă sune la orice oră, ziua sau noaptea. Dacă nu sunt acasă, poate să lase un mesaj pe automat. Spune-i prietenei dumitale că aştept să am veşti de la ea.

A doua zi, la şase patruzeci şi cinci, sergentul Tony Salvatore stătea la biroul din sala Trupei B,

pregătindu-se pentru apel. Gândul lui era însă la kilometri distanţă. Nu vedea şirurile de bănci de şcoală din faţa lui şi pe ocupanţii lor cu ochii somnoroşi – cei din schimbul de la şapte la patru şuşoteau între ei, aşteptând sarcinile zilei. Se gândea să o vadă pe Skyler mai târziu, în cursul zilei… şi se întreba cum să-i spună despre conversaţia cu Ellie Nightingale.

Lui Skyler nu-i va plăcea că a vorbit cu Ellie fără să discute mai întâi cu ea. O să-i placă şi mai puţin faptul că Ellie nu are un soţ. Dar, la naiba, îi datora măcar să o vadă pe doamnă, să-i acorde o şansă. Era şi copilul lui.

— Hei, domnu’ sergent, mai ştii ceva despre înjunghierea de pe Strada Patruzeci şi doi? Tipul a scăpat, sau ce?

Tony se uită şi îl văzu pe Gary Maroni cocoţat pe un colţ al mesei lui. Maroni fusese transferat de la A zecea cam în acelaşi timp cu el, dar părea că nu-i pasă că Tony fusese avansat sergent înaintea lui. Maroni mesteca o gogoaşă în timp ce, absent, îşi scutura uniforma de zahăr pudră. Era uimitor, se gândi Tony uitându-se la trupul doar piele şi oase şi la faţa suptă a tipului pe care toată lumea îl striga Osoni Maroni. Putea să mănânce mai mult decât calul lui şi tot ar fi arătat ca un predicator înfometat în căutarea unui prânz de duminică.

— A decedat, răspunse scurt Tony.

Ieri, el şi Maroni au fost primii care au răspuns apelului. Urâtă treabă – victimei i s-a tăiat gâtul cu o bucată de sticlă spartă. Probabil era în legătură cu bandă. Tony nu ştia, pentru că nu l-a prins pe făptaşul care se pare că a făcut-o. A avut destulă treabă ca să-i ţină departe pe şacalii care se împingeau să vadă de aproape.

— Iisuse, da, atâta sânge?

— I-a tăiat jugulara, zise Tony.

— Nu l-aş fi atins nici dacă aş fi crezut că e o şansă să-l salvez. Un nenorocit ca ăsta avea probabil SIDA.

Deşi era indicat acum să porţi mănuşi când umbli cu cineva cu rană deschisă, Tony simţi că se înfioară la sugestia lui Maroni că, într-un fel, boala era domeniul exclusiv al drogaţilor şi al celor din tagma de jos – poponarii aparţinând desigur ultimei categorii. Dar îşi ţinu gura. Maroni era prea prost ca să fi vrut să înţeleagă ceva cu asta.

— Ai auzit de Joyce Hubbard?

Maroni, simţind poate starea lui de spirit, schimbă repede subiectul.

— Ce-i cu ea?

— S-a logodit cu un tip din Trupa A. Kirk Rooney. Am auzit că plănuiesc o nuntă ca-n poveşti. Mă mir că nu ţi-a zis nimic.

Tony nu era mirat, dar nu putu să nu simtă o uşoară vinovăţie. De când o întâlnise pe Skyler, la începutul verii, nici nu se mai uitase la Joyce. Adevărul era că aproape că n-o observa. Şi iată, era septembrie şi ea s-a logodit fără ca el să ştie.

Când Joyce apăru, câteva minute înainte de apel, Tony o felicită călduros. Ea roşi până la rădăcina părului ei castaniu – strâns azi în coadă – şi imediat se uită în altă parte.

— Mulţumesc, murmură ea. Bănuiesc că poate pare cam brusc, dar Kirk şi cu mine ne cunoaştem de-o vreme.

Ea avea într-adevăr ochi frumoşi, se gândi Tony când ea aruncă în cele din urmă o privire în direcţia lui. Erau verzi cu mici pete aurii în ei. Şi avea picioare

frumoase, de felul celor pe care le observi chiar când nu sunt strânse în jurul unui cal în pantaloni ei albaştri de călărie, cu cizme negre de comandă şi bluză de uniformă bine călcată, putea poza pentru un afiş de recrutare.

— Aţi fixat deja o dată? întrebă Tony.

— Încă nu. Mama lui vrea s-o facem la primăvară, ca să poată invita jumătate din Brooklyn. Kirk şi cu mine n-am vrea să mai aşteptăm. Am vrea să începem o familie.

Joyce avea treizeci şi unu de ani, o ştia din acte. Era normal să vrea o familie, să se mărite cu un poliţist, un om cu care să aibă totul în comun. Mult mai normal decât non-relaţia lui cu Skyler Sutton.

— Ei, să-i spui din partea mea că-i un tip norocos, zise Tony simţindu-se brusc tandru faţă de Joyce.

Roşeaţa lui Joyce se accentuă alarmant şi arăta de parcă era gata să plângă. Atunci, îi întâlni privirea, întreagă şi deschisă, şi ce văzu în spatele lucirii din ochii ei era destul ca să-l facă să dorească să-şi fi ţinut gura. Îl făcu de asemenea să dorească să fi fost atât de deştept să se îndrăgostească de Joyce, o femeie de vârsta lui, o egală, cineva care să-l fi înţeles, la sfârşitul unei săptămâni când lucra în tura de la patru la miezul nopţii.

Mai era ceva cu privirea lui Joyce, ceva ce-l făcu să se simtă jenat, Ochii ei îi spuneau: „Trebuie doar să rosteşti cuvântul…”

El lăsă privirea în jos, uitându-se la foaia din faţa lui. Joyce înţelese aluzia şi ceva întunecat şi dur se simţea în vocea ei forţat veselă, când zise:

— Poţi să i-o spui şi singur. Ai să vii la nuntă, nu-i aşa?

— Sigur.

Tony se uită la ceasul de pe perete şi numără poliţiştii adunaţi în faţa lui – doisprezece în total – unii încă îşi băgau cămaşa în pantaloni şi îşi puneau cureaua revolverului. Îl văzu pe Crawley, cu un hidrant de incendiu, cu părul cenuşiu încă umed de la duşul pe care îl făcuse în ultimul moment. Crawley arăta uimitor de proaspăt pentru cineva care a fost bolnav la pat până ieri. Tony simţi o împunsătură de dezamăgire. *Păcat că n-a stat azi în pat, aş fi avut cu ce să-l prind.*

Tony strigă:

— Douglas! Postul 21, prânzul la ora unsprezece fix. Tamborelli, eşti pe Strada 22, pauza la unsprezece şi jumătate… Smith, am nevoie de tine la Doherty să iei nişte fân de la Trupa D…

Continuă lista, încheind ca de obicei:

— Ştiţi regula. Fără mese gratuite. Fără delicatese… decât dacă ştiu şi eu.

Zâmbetul lui fu salutat de un cor de gemete vesele. Altă zi, alt schimb, altă grămadă de gunoi care aşteaptă să fie curăţat. Iar la sfârşitul zilei, se gândi Tony, el avea să fie lovit în burtă, nu de un cal, ci de femeia de care a avut ghinionul să se îndrăgostească.

El şi Maroni luară posturile 16 şi 17, care acopereau Times Square. Maroni era călare pe Prince, un murg cu o pată neagră pe un ochi, care îi dădea aerul unui pirat. Dar Prince nu avea nicio asemănare cu animalul pe care călărea Tony. În timp ce înainta pe Strada 42, Tony îl simţea pe Rocky, acest cal mare şi negru, că i se împotrivea, se dădea într-o parte la fiecare claxon de maşină, aruncându-i o privire înapoi, la fiecare strânsoare de şurub a picioarelor lui Tony.

Dar Tony nu-i dădea răgaz. Ţinând frâul sus, îl apăsa cu fundul şi cu gambele, obligându-l pe Rocky să asculte de nevoie. Când au ajuns în intersecţie şi calul

cel negru începu să se cabreze, Tony îl împunse cu pintenii şi îşi lăsă greutatea pe spate, ca să ţină animalul pe loc.

Cu caii e uşor, gândi el. Chiar şi cu cei neascultători, ca Rocky. Cu femeile se părea că nu ştie să se poarte. Uite cum a feştelit-o cu Paula, căsătorindu-se cu o persoană cu care nu avea nimic în comun. Iar acum, făcea aceeaşi greşeală din nou... îndrăgostindu-se de o femeie pe care o lăsase însărcinată chiar înainte de a le trece efectul berilor pe care le băuseră la prima întâlnire. Singura deosebire era că el şi Skyler nu se căsătoreau. Acum, singurul lucru care îi rămânea de făcut era să se asigure că bebeluşul lor avea să fie crescut cum trebuie şi i se va acorda toată dragostea pe care o merită orice copil. *Recunoaşte, Salvatore, încerci doar să îndrepţi ceea ce n-ai primit tu de la tatăl tău.*

Dar aceasta era o situaţie cu totul diferită. Fiul sau fiica lui nu va şti probabil niciodată cine era el. El sau ea va creşte, gândind probabil că lui nu i-a păsat destul ca să dea măcar un telefon sau să scrie câteva rânduri.

Tony simţi că i se strânge stomacul şi era bucuros că ochelarii lui reflectorizanţi nu lăsau să i se vadă ochii.

În timp ce patrula prin Times Square, cu şirul nesfârşit de magazine şi restaurante, Tony încerca să nu se gândească în câte privinţe îşi abandona copilul şi la tot ce voia să-i spună lui Skyler în legătură cu ce însemna să creşti un copil care să aibă un tată. La colţul dintre Broadway şi Strada 42, el ridică bastonul ca s-o salute pe altă veterană a străzilor. Maxie, cu o fustă nouă, roşie ca focul, şi o bluză de paiete, îi răspunse cu un gest cu mâna. Micuţă, slabă, cu dinţii stricaţi şi dragoste pentru cai, ea îl făcea să fie bucuros

că nu era la poliţia de moravuri. Să închizi nişte victime nu era plăcerea lui favorită.

La douăsprezece, el şi Maroni s-au întâlnit să ia prânzul. Sammy, care administra garajul subteran unde îşi legau ei de obicei caii, avea câte un morcov pentru Rocky şi Prince. Tip deştept, el ştia pe cine să îmbuneze – la poliţia călare, rareori un poliţist punea nevoile lui înaintea nevoilor calului. Tony îi mulţumi lui Sammy şi îşi notă în minte să-i dea un bacşiş gras de Crăciun.

— Ce s-a întâmplat cu fosta ta soţie? întrebă Maroni în timp ce aşteptau la tejgheaua magazinului de delicatese să li se aducă sandvişurile. Deschizi punga pentru pensia alimentară sau ce?

Tony nu se mai gândise la Paula de săptămâni, îi era greu chiar să-şi aducă în minte imaginea ei.

— I-ar plăcea ei, crede-mă, îi spuse el lui Maroni, surprins că nu aude în voce amărăciunea care îl chinuise atâta vreme. Dar avocatul ei a convins-o să ceară o sumă globală.

— Oh! Asta cred că a fost dureros.

Tony ridică din umeri.

— Am avut prea multe alte lucruri de care să mă îngrijorez.

— Da, am observat. O cunosc şi eu?

— Mă cam îndoiesc, adăugă Tony cu un surâs. De fapt, aş zice că şansele ca să o cunoşti sunt cam reduse.

— O ţii numai pentru tine, aşa-i?

Maroni muşcă zdravăn din sandvişul lui, iar ochii îi dansau veseli.

— N-am nimic de ţinut, răspunse Tony.

— Da, sigur, înţeleg. E aceeaşi poveste veche la tine, Salvatore, fii întotdeauna cărţile ascunse. Eşti

singurul tip din poliţie care nu ştie pentru ce e vestiarul. E pentru sâni şi fund. Jumătate din plăcere este să povesteşti după aia cum a fost.

Tony nu ştia niciodată cât de serios vorbea Maroni, aşa că îl ignoră ca de obicei. Reuşiră să le treacă ziua fără să facă vreo arestare şi fără să-şi rupă gâtul şi, în timp ce se întorceau la grajd la sfârşitul schimbului, Tony observă că umiditatea grea care apăsase toată săptămâna deasupra oraşului se ridicase.

Timp de patruzeci şi cinci de minute, cât a condus spre nord, observând primele semne ale toamnei în petele de roşu şi auriu în verdeaţa de la mărginea parcului, s-a gândit că poate ziua aceasta nu va fi atât de rea, până la urmă. Era nervos că va vedea pe Skyler, dar în asta nu era nimic nou. Iar dacă avea o treabă cu ea, asta nu însemna că nu puteau să nu se bucure unul de compania celuilalt.

Îşi aminti că fratele lui, Dominic, organiza un fel de întrunire a familiei şi îl îmboldise pe Tony să o aducă pe femeia aceea despre care îşi ţinea gura. Tony nu le spusese că Skyler era însărcinată cu copilul lui. Singurul lucru de care le păsa fratelui şi cumnatei lui era să se asigure că Skyler nu era ca Paula, pe care o dispreţuiau.

Skyler nu era ca Paula, se gândi Tony. Dar ar fi ea în stare să-i suporte familia? Fraţi, cumnate, nepoţi, nepoate? Erau gălăgioşi. Înjurau. Dom, bea prea mult. Carla ţipa la copii, dar oricare dintre ei ar face orice pentru alt membru al tribului. Tony nu va trebui niciodată să-şi ceară scuze pentru ei – nici lui Skyler şi nici reginei Angliei.

Şi chiar dacă Skyler îi acceptă familia, se va simţi şi el la fel de amabil faţă de familia ei? Văzuse destui

din grupul în care se mişca ea ca să ştie că chiar când se uitau de pe trotuar în sus la el călare rămâneau cumva să-l privească de sus. Ca femeia aceea care, nu demult în faţă la *Bergdorf Goodman,* i-a cerut în mod impertinent să-i oprească un taxi. Şi la festivitatea de adunare de fonduri pentru Poliţia călare, la care participase o dată, doamnele în rochii de seară şi domnii în frac se strânseseră în jurul lui Tony în timpul cocktailului, dar l-au lăsat singur după ce şi-au satisfăcut curiozitatea. De fapt, ei n-au vrut să ştie nimic despre el.

Nu, nu-şi putea forma o imagine a lui cu Skyler. La fel cum nu-şi putea închipui să trăiască pe un munte în Tibet sau să plece în Lună cu o rachetă. Problema era să transmită acest mesaj nu minţii, ci inimii, care cumva nu recepţiona semnalele.

Tony intră pe şoseaua 312, unde erau drumuri de ţară, cu păşuni şi case mici ca din poveşti. De cealaltă parte a oraşului, la nord de rezervoare, drumul deveni mai înclinat, unduindu-se prin Frahnstock State Park.

În vârful dealului intră pe un drum îngust şi parcă în faţa unei clădiri cu două etaje, cu faţa spre o pajişte deschisă. Nu era nicio firmă care să anunţe că era clubul Gipsy Trail, probabil, presupuse el, pentru că, dacă nu ştiai dinainte de existenţa lui, nu aveai ce căuta acolo.

Dar, deşi se simţea cumva neliniştit, Tony nu se putu abţine să nu fie fermecat. Lacul pe care alunecau lebede a căror imagine se reflecta în apă, cărăruia care şerpuia prin cei o mie şapte sute de acri ai clubului şi casele – unele adevărate palate, deşi se numeau cabane – ascunse printre copaci.

O găsi pe Skyler la grajd, de cealaltă parte a lacului cu păstrăvi, purtându-şi calul în ring, în pas

uşor. Animalul arăta frumos, era castaniu de vreo şaisprezece palme înălţime, cu un mers neted ca untul pe pâine. Skyler, cu cizme de piele şi un pulover larg de bumbac care atârna peste pantalonii jeans, era îmbujorată şi drăguţă, dar felul degajat cum stătea pe cal îi tăie respiraţia. Urmărindu-i graţia elegantă şi felul cum părul ei pal prindea lumina soarelui care apunea în strălucirea de roşu şi auriu, Tony înţelese din nou cât de mare era deosebirea dintre ei; el călărea ca toată lumea, dur şi interesat doar să-şi facă treaba.

Rămase la gard, urmărind-o în tăcere, până când Skyler îi zări şi îşi conduse calul spre el.

— De ce nu mi-ai atras atenţia că eşti aici? îl certă ea uşor.

— Eram prea ocupat să te urmăresc, răspunse el, adăugând morocănos: Ei, crezi că e în regulă, cu copilul şi toate celelalte?

Skyler coborî cu oarecare supărare.

— Nu suntem în secolul nouăsprezece, Tony. Femeile însărcinate nu stau la pat, decât dacă există un motiv medical pentru aşa ceva. În plus, o iau uşor.

— Nu mai faci sărituri?

Începu să se enerveze, apoi păru că se mai gândeşte.

— La ultimul concurs, era gata să mă arunce, recunoscu ea. După asta, am hotărât că e mai bine să mai las până după… până va fi posibil. Antrenorul meu a făcut o criză, când i-am spus motivul. Dar nu ştiu dacă Duncan a făcut-o pentru că e un bătrân ruşinos sau pentru că e furios pe mine pentru că am distrus ceea ce, după părerea lui, putea fi o mare carieră în sărituri cu calul peste obstacole. Oricum, îl țin aici pe Cancelar peste iarnă. Măcar el nu se plânge.

— În locul lui, Scotty ar crede că a murit şi s-a dus

în rai, comentă Tony.

— Ascultă, ce-ar fi să facem o plimbare înainte de a se întuneca? John poate înşeua un cal pentru tine.

Skyler făcu un gest în direcţia grajdului în stil *Adirondack,* o versiune mai mică a casei clubului. Câteva pisici stăteau la soare în porţiunea de lumină din faţa uşilor duble dinspre ring.

Tony voia să-i amintească faptul că el umblase călare aproape toată ziua, el trăind din asta, iar în orele când nu era de serviciu nu avea chiar dispoziţia să o facă pe nobilul de ţară. Dar, la naiba. Cu o înclinare din cap, el se duse spre grajd.

John, care arăta mai mult ca o fostă stea de cinema cu păr argintiu, decât ca stăpânul unui grajd, îi dădu o iapă din rasa *Appaloosa,* în stare foarte bună. Dar chiar şi aşa, Tony nu putu să nu zâmbească la contrastul dintre Penny şi calul pe care călărise mai devreme. Asta îi plăcea cel mai mult în munca lui: caii unităţii de poliţie călare nu erau făcuţi ca să te uiţi la ei, dar erau obişnuiţi să fie călăriţi de profesionişti, şi asta se simţea. Pune-l pe Rocky într-un loc ca ăsta, cu amatori de călărie în timpul liber, gândi el, şi se va transforma într-o mină de aur pentru procese de răspundere civilă.

— E un drum frumos în spatele cabanei mele… e foarte frumos acolo sus, în anotimpul ăsta, îi spuse Skyler când el veni să o întâlnească. Ea îi zâmbi luminos, înainte de a se întoarce să arate drumul.

Tony gândi: *Ceva nu se potriveşte cu tabloul ăsta.* Zi frumoasă, plimbare frumoasă. Era ca o fotografie de revistă, prea bună ca să fie adevărată. Acolo de unde provenea el, o fată cu care ai făcut amor n-ar face remarci cu privire la peisaj. Ar fi o epavă, dar una onestă.

Tony, nefiind convins că era bine pentru Skyler să călărească, era atent la gropi şi la ramuri joase. Călăriră în tăcere pe cărarea şerpuită prin pădure, ajungând în cele din urmă la o porţiune deschisă, mlăştinoasă, unde singurul zgomot era clipocitul copitelor în noroi. Un grup de fazani zburâ din papură. Înaltă, scoţând ţipete ascuţite şi speriind caii. Automat, Tony îşi întoarse iapa, folosind-o ca să blocheze calea calului lui Skyler, care dansa nervos, arătând gata să se repeadă.

— Bună treabă!

Vocea ei avea o notă de ironie care lui nu-i plăcu.

Dar Tony nu zise nimic. *Cum era posibil,* se întreba el, *să te irite o femeie şi în acelaşi timp să nu vrei nimic altceva decât s-o dai jos din şa şi să o posezi chiar acolo, pe pământ, între frunze, iarbă şi flori de câmp călcate în picioare?*

Când cărarea se bifurcă în vârful dealului, Skyler o luă pe drumul care ducea înapoi, în jos. Când ajunseră din nou la grajd, era aproape întuneric şi se simţea o răcoare în aer.

Tony era tăcut în timp ce coborâră şi duseră caii la locul lor. Grajdul era pustiu; John trebuie să fi plecat acasă. Era doar zgomotul mulţumit al cailor care mestecau şi se şfichiuitul cozilor pe scândurile despărţitoare.

Se spălă pe mâini la chiuveta adâncă, ruginită; când simţi că Skyler se uită la el. Zâmbi şi zise:

— Te uiţi la mine de parcă, brusc, nu m-ai mai cunoaşte.

— Nu sunt sigură că da. Arătă spre talia lui. Aia e ce cred eu?

Tony, uitându-se în jos, zărise că bluza de bumbac i se ridicase în sus şi se prinsese de vârful revolverului

lui, un *Smith & Wesson 38,* băgat în betelia pantalonilor.

El ridică din umeri.

— Nu se ştie niciodată.

— Nu l-am observat înainte.

— Poate nu te-ai uitat.

— La ce ţi-ar trebui să fii înarmat într-un loc ca ăsta?

Ea întinse braţele cu un gest care cuprindea tot grajdul, cu şirul de boxe văruite.

— Cum ţi-am spus, nu se ştie niciodată.

Tony îşi şterse mâinile pe o bucată de prosop agăţat pe un cui ruginit, deasupra chiuvetei.

— Înarmat şi periculos! Vai!

Ea râdea acum şi gustul acru din gâtul lui Tony îi spunea că nu râdea pentru că îl găsea atât de amuzant. Se întoarse încet cu faţa spre ea. Prinsă în lumina becului de deasupra capului, cu ochii în umbră, ea îl făcea să se gândească la un făptaş în timpul interogatorului – bătăios, sfidător, dar în fond speriat.

Cu o mişcare rapidă, Tony păşi înainte şi o apucă de braţe. Simţi tresărirea ei, reacţia ei şi, când fu sigur că avea toată atenţia ei, i se adresă cu o voce joasă, liniştită, care nu lăsa să se simtă cocktailul negru care fermenta în el – un amestec de furie şi dorinţă, cu o uşoară notă de amărăciune.

— Un poliţist trebuie să ţină minte două lucruri. Unu, ei pot să ne vadă pe noi, dar noi nu-i putem vedea întotdeauna. Doi, nu eşti niciodată cu adevărat în afara serviciului.

El coborî mâinile, lăsând urme umede pe puloverul ei.

— Ascultă, hai să lămurim lucrurile între noi. Nu-mi place să joc jocuri de inteligenţă. Ai o problemă

dacă vin pe-aici? Spune-mi-o, fără aiureli.

Ea stătea acolo, uitându-se la el de parcă ar fi fost un străin care o acostase din senin. Tony simţi că i se topeşte furia şi voia să o prindă, să o ţină.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea încet.

— Ba da, ştii. Eu sunt într-o stare ca după o noapte de beţie cu vodcă… ceva care nu te lasă să uiţi că fiecare petrecere sălbatică are preţul ei. Doar că asta e o stare care nu trece aşa de repede.

Privirea lui se opri la pântecele ei, rotunjimea lui fiind abia vizibilă sub pulover.

Ea îşi dădu capul pe spate, cu ochii aruncând flăcări.

— Cine ţi-a cerut să te implici? Nici măcar nu mă cunoşti.

— Chiar dacă se întâmplă ceva ce n-ai cerut – ceva ce nici măcar n-ai vrut – nu e atât de uşor totdeauna să pleci, pur şi simplu.

— Mie-mi spui!

Skyler puse mâna pe pântece, cu un râs găunos.

Tony îi cercetă faţa, dar, în ciuda culorii care se răspândea pe pomeţii ei palizi, ea rămânea închisă pentru el.

— Încerc să spun că, dacă ţi-ai schimbat părerea şi ai decis să păstrezi copilul, voi fi acolo, îi spuse el cu blândeţe. M-aş asigura ca tu şi copilul să fiţi îngrijiţi.

— Tony…

— Aşteaptă. Ascultă-mă până la capăt. Nu vorbesc despre nicio prostie, ca de exemplu să ne căsătorim sau aşa ceva, relaxează-te. Aici nu e vorba despre tine şi despre mine.

O minciună… dar una mică, îşi zise în sinea lui.

— La ce te gândeşti mai exact? voi ea să ştie.

— Te uiţi la mine de parcă aş avea ceva ascuns în

mânecă, zise el, şi un colţ al gurii i se ridică. Ascultă, Skyler, nu sunt doar un tip obişnuit... ceea ce se vede, asta este. Dacă promit ceva, poţi fi sigură. Iar ce promit aici este că, dacă decizi să-l păstrezi, copilul nostru va şti cine este tatăl lui.

Urmă o tăcere scurtă, punctată de o lovitură de copită într-o boxă. Apoi, Skyler, cu o sfidare potrivită cu furia arzătoare din ochii ei, îi zise:

— Nu-mi schimb părerea.

— Câteodată o părere se schimbă singură, răspunse el, fără să meargă mai departe.

Skyler nu spuse nimic. Se uită doar la el, furia aceea curioasă, nepotrivită, dispărând din privirea ei, lăsând-o cu o expresie pe care o putea descrie doar ca mâhnire.

În cele din urmă, ea declară cu oboseală:

— Tony, mă descurc, e-n regulă?

Tony nu era prea sigur de lucrul ăsta, dar spuse:

— Dacă spui tu... Ar fi dorit o bere înainte de a întreba: Ai vorbit deja cu cineva... – în legătură cu adoptarea?

— Mai este destul timp, răspunse ea, cu gura încordându-i-se.

— Mă întrebam doar dacă te-ai gândit la cineva.

— De ce? Ai tu?

Tony se blestemă că a pus-o în defensivă. Inspirând, el răspunse calm:

— E doamna aceea – ţii minte, ţi-am vorbit de prietenul meu Dolan. Ei, ea e psihiatrul lui. Şi încearcă de mult să adopte un copil. Am vorbit cu ea ieri... despre noi... despre copilul nostru. O interesează. Ar dori să te cunoască.

Lucirea aceea dură reveni îi reveni lui Skyler.

— Ce mai ştii despre ea, decât că e psihiatra

prietenului tău?

— Ştiu că e un om cumsecade.

— Tot aşa e şi doamna care mă coafează.

Tony se luptă să rămână calm şi să-şi păstreze vocea normală.

— Tot ce-ţi cer e să te întâlneşti cu ea. Nu o să te angajeze mai mult decât la o ceaşcă de cafea. Făcu o pauză. Totuşi, mai e ceva.

Oricum va afla, mai devreme sau mai târziu, aşa că mai bine s-o spună de pe acum.

— Ce?

Ochii ei se îngustară. Cu o încordare a maxilarului, el îi zise:

— Ea şi soţul ei... nu sunt chiar împreună în momentul ăsta.

Skyler îşi puse mâinile pe piept.

— Atunci, uită de ea.

— Nu vrei măcar să vorbeşti cu ea?

— Pentru ce?

Tony nu se mai putu reţine. Fermentul întunecat care se adunase în el se revărsă peste pereţii subţiri ai controlului lui.

— Pentru că ţi-o cer eu, pentru asta. Nu e un motiv suficient? Pentru Dumnezeu, Skyler, fie că-ţi place, fie că nu, e şi copilul meu.

I se făcu o gaură neagră în stomac, de mărimea unui pumn. De ce ea nu spunea nimic? De ce stătea şi se uita la el ca la un nebun?

Dar apoi văzu că Skyler începea să dea înapoi.

— Bănuiesc că n-o să fie niciun rău dacă o întâlnesc, spuse ea în cele din urmă.

Tony se clătină pe tocurile roase al cizmelor lui de cowboy. Câştigase, oricum, prima rundă. Dar ce dovedea asta? Nimic. Doar că lui Skyler îi păsa destul

de mult de copil ca să-şi acorde şansa să dea de cineva care să fie ce căuta ea. Sentimentele ei faţă de el – dacă existau – erau la fel de bine ascunse ca şi revolverul pe care-l purta el în betelia pantalonilor.

Skyler mergea spre club cu capul în jos, temându-se că, dacă Tony i-ar vedea faţa, ar şti ce gândeşte.

Dar ce era atât de îngrozitor să fii îndrăgostită?

Totul... totul sub soare, se gândi ea nefericită.

Nu s-ar simţi bine între prietenii lui. Familia lui ar considera-o probabil o snoabă doar pentru că era bogată. Iar familia ei s-ar strădui atât de mult să-l facă, să se simtă inclus, încât eforturile lor ar avea efect invers. Vor fi nunţi şi botezuri şi absolvirile studii la care unul sau altul se va simţi nelalocul lui. În restaurante va apărea în mod inevitabil momentul când el întinde mâna după nota de plată, iar ea insistă să plătească pentru că are mai mulţi bani. Ei şi lui Tony nu le plăcea nici măcar aceeaşi muzică – el asculta rock şi country şi tot ce ştia despre operă era că se termină atunci când cântă doamna aia grasă.

Nu, n-ar merge niciodată. În plus, ea nu-l iubea cu adevărat; îşi imagina doar.

Hormonii! Putea pune toată nebunia asta pe seama hormonilor de sarcină. După naşterea copilului, viaţa ei se va întoarce la normal. Scrisese la Universitatea *New Hampshire* şi aceştia au fost de acord să înceapă facultatea în septembrie viitor. Chiar şi părinţii ei, cât erau de uluiţi şi de supăraţi, se vor îmbuna până la urmă. Dar Tony? Nu se va mai juca de-a paznicul şi se va întoarce la a fi doar poliţist. O va uita, în scurt timp.

Ţine-o aşa. Poate o să te convingi pe tine însăţi.

Adevărul neplăcut, se gândi ea cu disperare, era că hormonii erau complicaţi. Nu numai că avea idei

despre Tony, dar începea să-i placă bebeluşul. Acum, orice putea să o descumpănească – o reclamă cu o fetiţă care îi telefonează bunicii să o felicite de ziua ei, vitrina unui magazin cu salopete micuţe şi ghetuţe de pânză, copiii ca nişte îngeraşi din revistele din sala de aşteptare a ginecologului ei.

Skyler trebuia să-şi amintească mereu că făcea exact ce trebuie. Nu-şi abandona copilul. Bebeluşul va avea tot ceea ce merită. Şi cel mai mult merita nişte părinţi iubitori, care aveau posibilitatea să crească un copil.

Atunci, de ce acceptase să o vadă pe prietena lui Tony? Fără soţ, ce o făcea pe femeia asta mai capabilă să crească un copil decât era ea însăşi?

Nu pentru asta, şi o ştii. O faci pentru că ţi-a cerut el.

O mână se lăsă pe umărul ei şi Skyler se răsuci. Tony stătea şi o studia cu o expresie atât de gravă, încât o făcu să se gândească la toate filmele pe care le văzuse vreodată, în care un poliţist apare la uşa cuiva cu vestea unui tragic accident.

— Dacă vrei, am să merg cu tine, se oferi el.

— Să mergi, unde?

Un moment, hipnotizată de ochii lui negri, Skyler era prea zăpăcită ca să gândească.

— O cheamă Ellie. Ellie Nightingale.

Skyler clătină din cap ca să se limpezească.

— Mulţumesc, dar aş prefera să mă întâlnesc singură cu ea.

În primul rând, ea nu putea gândi cum trebuie, când Tony era în apropiere. El nu trebuia decât să se uite la ea, ca acum, şi ei i se muiau genunchii.

Stătea atât de aproape, încât îi simţea respiraţia caldă pe pielea ei uşor rece. Văzu lanţul lucind la gâtul

lui şi, înainte să ştie ce face, Skyler băgă un deget şi îl trase de sub bluza lui de bumbac. Examină imaginea în relief – arhanghelul Mihail cu aripile larg desfăcute. Pe el scria „Ţine-mi soţul în siguranţă”.

— Fosta mea soţie mi l-a dat când ne-am căsătorit, explică el.

— Probabil că a acţionat.

Skyler nu îndrăznea să se uite în sus, pentru că el ar fi văzut dorinţa de pe faţa ei, atât de acută încât era ca o boală. Era atât de încordată, încât simţea o uşoară greaţă fiind atât de aproape de el.

Tony râse scurt, sec, şi zise:

— Nu se scapă aşa uşor de urme. Probabil că ai observat asta, nu?

— Tony… Ea înălţă capul şi oftă. Ştiu că te simţi răspunzător şi vrei să faci ceea ce se cuvine. Apreciez acest lucru, zău. Dar, sinceră să fiu, nu aş considera că eşti rău dacă n-ai mai veni pe-aici.

— Crezi că despre asta este vorba?

Vocea lui avea un ton jos, periculos, care îi ridică firele de păr de pe ceafă.

Nu era momentul să fie timidă sau evazivă, îşi dădu seama Skyler. În plus, la ce-ar servi? N-ar fi în încurcătura asta dacă n-ar fi simţit nimic unul pentru celălalt.

— Nu cred că ar ajuta la ceva dacă am nega că există o reacţie chimică între noi, mărturisi ea.

Reacţie chimică? Asta era gluma secolului. Era mai curând rezultatul dezastruos al experimentului unui chimist nebun.

— Nu, nu cred, fu şi el de acord, gura lui schiţând un zâmbet strâmb.

— Dar nu înseamnă că trebuie să facem ceva în legătură cu asta, se grăbi Skyler să lămurească.

— Nu, doar dacă vrem. Între timp, nu văd nimic rău ca noi să fim prieteni, nu crezi?

Nu era nimic sugestiv în modul în care o spusese.

Skyler vedea multe lucruri rele în asta, dar nu obiectă.

În schimb spuse:

— Prietenii fac anumite lucruri împreună… ca de pildă merg la concerte. Şi la operă. Îţi place opera? Mie îmi place. Favorita mea este *Traviata,* ţi-am zis vreodată asta?

Îşi dădea seama că pălăvrăgea, dar nu se putea opri.

Tony la operă… eşti nebună? Probabil că urăşte aşa ceva… şi tu o să te superi până la urmă pe el. Dar poate că tocmai asta dorea… să-şi dovedească faptul că erau nepotriviţi. Ştia că era o încăpăţânare, o copilărie, dar acum se simţea destul de disperată ca să încerce orice pentru a rupe lanţurile cu care el îi stăpânea emoţiile.

— N-am fost niciodată la operă. Dar aş fi dornic să încerc, răspunse Tony cu o gravitate pe care ea o găsi curios de dragă.

— Corect, spuse ea, întrebându-se dacă nu greşise în privinţa lui.

— Fratele meu, Dominic, plănuieşte o mare cină de familie, în următoarele săptămâni, îi zise el. Aş vrea să vii cu mine. Ca prieten, îi zâmbi.

— S-a făcut, răspunse ea, brusc intimidată… mult mai timidă decât se simţise în ziua aceea, pe canapea, în apartamentul tatălui ei, când au făcut dragoste pentru prima dată.

Skyler îşi aminti brusc cum arătase gol, negricios, cu mult păr, senzaţia trupului lui lipit de al ei, căldura lui. Gura lui… îndrăzneaţă, insistentă.

Un uşor tremur în picioare o forţă să se sprijine de peretele din dreapta uşii sălii ce servea de vestiar. Se gândi la revolverul din betelia pantalonilor lui şi, împotriva tuturor convingerilor ei sacre, liberale, simţi o uşoară emoţie. *Probabil că-mi pierd minţile,* se gândi ea.

Dar, în loc să lase medalionul, îl folosea ca să-l tragă spre ea. Îl urmări cum se clatină ca să se apropie de ea, cu pleoapele grele. Simţi cum o înconjoară braţele lui şi apoi trupul lui musculos, trupul pe care l-a visat de mai multe ori decât voia să numere, o împingea la perete. Respiraţia lui era fierbinte lângă gura ei. Marginea revolverului o apăsa pe pântece.

— Skyler…

Brusc, ea îşi imagină revolverul descărcându-se. Un fulger luminos, apoi durerea. Copilul. Skyler lăsă medalionul şi se răsuci brusc. Intră în cameră, îşi scoase cizmele şi le puse în lada ei. De partea cealaltă a uşii deschise, îl auzi pe Tony umblând de colo-colo. Ea se simţea îngrozitor, durerea din piept fiind reală, de parcă revolverul s-ar fi descărcat. Voia să spună ceva, orice, dar să rupă tăcerea asta neplăcută.

Când plecară de-acolo, Tony băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase un portofel lustruit de vreme şi îndoit după forma şoldului lui. Din el scoase o carte de vizită uşor curbată.

— Tu alegi timpul şi locul, spuse el. Ea va fi acolo.

Skyler aprobă din cap, brusc obosită. Problema nu era unde, ci *de ce.*

Pentru că, în niciun caz, nu va lăsa ca femeia asta să-i adopte copilul, se gândi ea.

Capitolul 9

Ellie fusese cea care sugerase locul acesta. Într-o zi din cursul săptămânii, după-amiază, între prânz şi ora de vârf, cafeneaua de la etaj, *Barnes & Noble,* dintre Strada 21 şi Sixth Avenue, era rareori aglomerată şi majoritatea clienţilor stăteau cu nasul în cărţi. Nimeni nu-i acorda mare atenţie femeii frumoase în jur de patruzeci de ani, cu o bluză albă pe gât şi jachetă bleumarin, care stătea la o masă lângă balustrada de metal; o femeie care se tot uita cu îngrijorare spre scară, de parcă se gândea că persoana pe care o aştepta o va dezamăgi. Ellie se gândi: *Încă cinci minute. Dacă nu apare, o sun. Poate a greşit ora sau a încurcat data. Poate a uitat.*

Luptându-se să rămână calmă, se uită în jos la cei care se plimbau printre rafturi şi se relaxau cu cărţi pe canapele şi fotolii. Magazinul, cu grupurile plăcute de mese şi scaune, arăta mai curând ca o bibliotecă într-un castel englezesc, cu alămuri lustruite şi lemn negru, lucitor. Muzica lui Eric Satie venea spre ea hipnotică, liniştitoare. Dar Ellie nu era liniştită. Ceafa ei era umedă de transpiraţie, iar şerveţelul care fusese adus cu ceaiul de plante era mototolit în faţa ei. Se uită la ceas. Întâlnirea fusese fixată pentru ora trei şi acum era trei şi un sfert.

Dar dacă nu vine deloc? Doamne, te rog, fă să vină. Nu cred că pot suporta o nouă dezamăgire.

Tânăra femeie păruse foarte sinceră la telefon. Încrezătoare. Vorbea frumos. Nu ca adolescentele cu care Ellie era obişnuită să aibă de-a face, majoritatea trecând direct de la păpuşi la a face copii. Ellie găsise că Skyler Sutton e proaspătă… dar conversaţia lor o

lăsase într-un fel nedumerită şi în dubii.

Sutton. Numele îi suna uşor familiar, ceva ce-ţi rămâne pe jumătate în minte din coloanele despre societate ale unui ziar… sau dintr-o listă de sponsori pe un program de operă. Dar oare ce legătură ar avea Skyler Sutton cu o psihologă destul de muncită, a cărei căsătorie ar putea fi în aer?

Ellie se gândi la ce puncte avea în favoarea ei. Era educată. Se orienta la oameni. Nu era prea în vârstă. Era în formă bună, deşi ar mai putea lucra în privinţa şoldurilor. Cel mai important era că-şi dorea cu disperare un copil. Mai mult decât succesul, banii sau adoraţia unui bărbat, poate chiar mai mult decât un soţ.

Va fi oare acest copil? Raţiunea îi spunea că nu… dar instinctul o trăgea în direcţia opusă.

Ţinte minte, pe ăsta nu l-ai căutat; a venit el la tine. Poate că e vreo semnificaţie în asta.

Destin? Ellie zâmbi în sinea ei, gândindu-se care ar fi reacţia Georginei. Au vorbit despre asta, bineînţeles… iar draga şi vechea ei prietenă o avertizase să nu investească prea mult în semne şi simboluri.

— E ca şi când ai merge în jurul unei scări, în loc să treci pe sub ea… sau să crezi că poţi fi norocoasă doar în anumite faze ale lunii, remarcase recent Georgina la una dintre cinele lor, de data asta într-un elegant local din Upper East Side. Superstiţia, draga mea, mă tem că îşi are partea ei în faptul că n-ai reuşit în căutarea ta. În adâncul tău, crezi că există un singur copil care e hărăzit să fie al tău.

La momentul respectiv, Ellie considerase asta un nonsens, dar acum era cuprinsă de nelinişte. Dar dacă Georgina avea dreptate? Se agăţase ea oare de

credinţa subconştientă că Bethanne va reveni înapoi la ea sub o formă oarecare? Nu cumva această idee ascunsă a modificat cumva evenimentele care păruseră întâmplătoare?

— Doctor Nightingale?

Ellie tresări şi se uită în sus.

Prima ei impresie despre tânăra femeie care stătea în faţa ei era să constate cât de uluitor de frumoasă era. Subţire în stil atletic, cu ochi albaştri ca un lac de munte şi un păr blond, mătăsos, care cădea până după umeri. Nu era machiată şi purta pantaloni jeans, o bluză de bumbac şi o jachetă largă de antilopă. Pe un umăr, avea atârnat un sac de pânză. Ar fi putut face parte dintr-un campus universitar, doar că un anumit lucru sugera la ea o maturitate mai mare decât vârsta. Ceva în felul cum se ţinea – capul sus, braţele la piept şi aerul de nimeni-nu-mi-spune-mie-ce-să-fac, pe care Ellie îl cunoştea prea bine.

Ellie fu brusc cuprinsă de un val rece de panică. Fără graţie, se ridică în picioare şi întinse mâna.

— Skyler? Mă bucur că ai venit.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză fata. Am fost prinsă într-o aglomeraţie.

— Important e că eşti acum aici, zâmbi Ellie neavând să pară prea dornică. Ia loc.

Tânăra femeie rămase în picioare. Ellie îşi dădu seama că Skyler o studia, dar nu în mod neprietenos. Chiar şi aşa, se simţi ca un fluture în insectar. Un vers din *Cântecul de dragoste* al lui J. Alfred Prufrock îi veni în minte: „Ochii care te fixează într-o frază”. Oare ea corespundea imaginii? Era pe măsură? Se foi în timp ce, în jurul ei, vocile, fâşâitul aparatului de cafea, clinchetul slab al ceştilor, totul se topi într-un zgomot alb.

Dar tot ce spuse Skyler fu:

— Arăţi mai tânără decât mă aşteptam.

Ellie simţi că-i dispare o parte din încordare.

— Când ai să ajungi la vârsta mea, o să constaţi că patruzeci nu înseamnă chiar bătrân, spuse ea cu un zâmbet, apoi dori să n-o fi spus. Oare sunase condescendent?

Dar Skyler acţiona de parcă nu auzise. În cele din urmă zise:

— E curios... dar am sentimentul că te cunosc de undeva.

— E posibil, răspunse gânditoare Ellie. Vorbesc din când în când pe la colegii. Unde ai urmat şcoala?

— *Princeton,* dar nu-i asta. Skyler clipi şi clătină din cap ca pentru a se limpezi. Ei, poate îmi aminteşti de cineva. N-are importanţă. Îşi lăsă sacul sub masă şi se aşeză pe scaunul din faţa lui Ellie.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă Ellie. Au supă şi sandvişuri, dacă ţi-e foame.

Skyler îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, mulţumesc. Acum nu prea pot mânca. Nu-mi mai amintesc când am avut plăcere de o masă. Totuşi, un ceai ar fi bun.

Ellie se ridică şi se duse la tejghea, întorcându-se cu o cană de sticlă aburindă. O aşeză în faţa lui Skyler, simţindu-se curios de atentă faţă de ea, de parcă ar fi trebuit să sufle în ceai sau să insiste ca Skyler să mănânce măcar ceva. Dar era o prostie. Nici măcar nu o cunoştea pe fata asta.

— Îmi amintesc de primele trei luni când am fost însărcinată, zise Ellie. Îmi era rău ca unui câine. Nu puteam ţine nimic în mine. Chiar şi lipiciul de pe timbre mă făcea să fug la toaletă.

Râse, apoi se întrebă dacă simţul umorului era în

lista de cerinţe a acestei tinere fete. Spera că da.

Dar Skyler nici măcar nu zâmbea. Se uită la Ellie de data asta într-un fel din care Ellie înţelese că spusese ceva nepotrivit. Oare lua prea uşor ceea ce trebuia să fie un subiect dureros?

— Dar credeam… Tony nu mi-a spus nimic despre…

Skyler se opri şi roşi.

Ellie înţelese imediat şi fu cuprinsă de reproşuri.

Oare de ce nu-şi ţinuse gura?

— Am avut o fiică, explică ea, dându-şi seama că vorbise la trecut.

Se lăsă pe spătar şi oftă. De unde să înceapă? Cât de mult să spună? Cum să pui o găleată într-un degetar?

— Uite ce e, nu trebuie să vorbim despre asta, dacă nu vrei.

Skyler îşi învârtea pe deget o şuviţă de păr şi arăta aproape tot atât de jenată pe cât se simţea Ellie. În acelaşi timp, Ellie ştia că, dacă nu folosea ocazia asta, şi nu o folosea acum, o va pierde pentru totdeauna.

— O chema Bethanne, spuse simplu Ellie. A fost răpită.

Skyler rămase tăcută – un moment lung, greu. Ellie văzu cum îi dispar culorile din obraji, iar când putu să vorbească, în cele din urmă, vocea ei era aproape o şoaptă.

— A fost… au…?

— N-am găsit-o niciodată.

— Ah, Doamne. Asta-i…

Îşi muşcă buza şi se uită în jos, în poală.

— Ăsta-i lucrul cel mai rău ce se poate întâmpla cuiva.

— A fost.

— Îmi pare rău.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Unele lucruri nu le poţi depăşi. Niciodată.

Skyler îşi înălţă capul cu ochii arzători şi, în acel moment, pe Ellie o izbi din nou senzaţia curioasă că erau cumva legate. Şi nu era ea singura. Skyler simţise şi ea lucrul ăsta. O răceală uşoară o cuprinse.

Aproape înainte să-şi dea seama, Ellie se trezi întrebând cu blândeţe:

— Skyler… eşti sigură că asta doreşti? Eşti cu adevărat pregătită să renunţi la acest copil?

Orice cordialitate pe care o stabiliseră dispăru în acel moment. Expresia lui Skyler deveni dură şi spuse cu o voce rece:

— Am motivele mele.

— Corect, zise Ellie, dar rămase tulburată.

Skyler parcă se căia, totuşi şopti:

— Tony mi-a spus că eşti cumsecade, zise ea, vocea îmblânzindu-i-se.

— Sper că-i adevărat, zâmbi Ellie pe jumătate.

Muzica de jos trecuse de la Satie la Scarlatti şi părea că o poartă, neajutorată, ce pe o frunză dusă de un curent.

— Ce ţi-a spus el despre mine? Lasă-mă să ghicesc. Că sunt nevrotică şi încăpăţânată şi în general un ghimpe în coastă, aşa-i?

Poza stângace, adolescentină a lui Skyler în acel moment, aplecată în faţă pe coate, cu bărbia sprijinită în palme, cu obrajii înroşiţi de emoţia pe care încerca să o ascundă cu disperare, era atât de contrară cu încrederea pe care o radiase mai devreme, încât Ellie fu dezarmată pe moment.

Spuse cu blândeţe:

— Cred că a vrut să-mi formez propria mea părere.

— A, bine… sigur.

Skyler se uită în altă parte, cu o mică încruntare.

Venise momentul să ia taurul de coarne şi se temea, se gândi Ellie. Inima îi deveni grea la această perspectivă, dar nu vedea altă posibilitate. Adevărul va ieşi la iveală în cele din urmă şi n-ar fi mai bine să ştie cum stau lucrurile? O va scuti oare de săptămâni, poate de luni de întrebări îngrijorate?

Încordându-se, zise:

— Ca să fiu sinceră, m-a surprins că m-ai sunat. Tony trebuie să-ţi fi spus că eu şi soţul meu suntem separaţi.

Ellie aşteptă, simţindu-se ca un geam fragil care se poate sparge dacă respiri prea tare pe el.

— Într-adevăr, mi-a spus, mărturisi Skyler.

— Şi asta nu te-a speriat?

Ellie menţinea un ton uşor, dar inima îi bătea tare.

— Vrei adevărul? N-aş fi aici dacă Tony n-ar fi insistat, spuse Skyler, fără răutate.

— Înţeleg.

Ellie încercă să nu fie prea necăjită. În fond, ştia că era o treabă de durată. Atunci, de ce să se supere? Ce mai însemna încă un spin într-o inimă atât de rănită?

— Uite, nu am nimic împotriva dumitale. Dar cred că un copil o duce mai bine cu o mamă şi un tată.

— În mod ideal, da.

Ellie făcu o pauză, nesigură cum să meargă mai departe. Spuse cu grijă:

— Paul şi cu mine… încă ne mai iubim foarte mult. Sper că o să reuşim să lămurim lucrurile.

— N-aş vrea să contez pe asta, îi spuse Skyler.

Sunt sigură că mă înţelegi.

Mâinile lui Ellie se strânseră pumni şi brusc le băgă în poală ca Skyler să nu observe. Umilită! De fiecare dată să se simtă că trebuie să cerşească, să se vândă de parcă ar fi o enciclopedie. N-o va face, nu. Dacă nu e să fie în regulă. Nu va forţa lucrurile.

— Înţeleg că vrei ce-i mai bine pentru copilul tău, spuse ea simplu.

— Cine n-ar vrea! strigă Skyler, apoi, lăsându-se pe spătarul scaunului, îşi puse o mână la ochi şi murmură: Îmi pare rău... n-ar fi trebuit să fiu de acord cu asta. A fost o greşeală că am venit aici.

Cu o voce profesională, Ellie zise:

— În cazul ăsta, cred că nu are rost să continuăm conversaţia.

Totuşi, în sinea ei, fierbea. Brusc, voia să o scuture pe fata asta, să o judece că a avut îndrăzneala să o tragă aici, să-i dea speranţe şi apoi să-i spună că totul a fost o greşeală. Se simţea înfierbântată şi i se formase o bandă de transpiraţie sub braţe. Aroma de cafea care umplea spaţiul atât de plăcut îi producea acum o amăreală pe gât. Înainte de a spune ceva ce să regrete apoi, Ellie împinse scaunul înapoi şi vru să se ridice.

Skyler o prinse cu mâna de cot, oprind-o.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Nu-i nevoie.

— Îmi vine cu adevărat greu. Să-ţi spun sincer, nu ştiu exact ce caut. Sper doar că voi şti, atunci când voi găsi.

— Aşa va fi, îi spuse Ellie, compasiunea învingând.

— Vezi, eu sunt adoptată. Părinţii mei sunt cei mai grozavi, dar... m-am întrebat întotdeauna despre ea. Despre mama mea adevărată. De ce ea... de ce a

decis să nu mă păstreze. De ce…

Skyler se opri, ferindu-şi expresia.

— Cred, continuă ea, că vreau ca fiul sau fiica mea să ştie măcar că m-am preocupat să-i găsesc căminul cel mai bun posibil.

— Părinţii tăi ce cred despre asta? nu rezistă Ellie să nu întrebe.

— Mama nu e bucuroasă, dar încearcă să fie înţelegătoare. Tata e cel care nu se poate obişnui cu ideea. Nepotul lui! Ei, ar trebui să-l cunoşti pe tata.

Skyler oftă şi sorbi din ceai.

— Pot înţelege poziţia lor. Eu sunt prima? întrebă cu un zâmbet ironic.

— Prima ce?

— Prima la interviu.

— A, asta. Se foi neliniştită. Am vorbit cu o pereche, dar nu mi-a plăcut soţul. Îmi tot spunea „draga mea”, de parcă eram fiica lui, sau aşa ceva. A fost un dezastru.

— Eu m-aş fi scuzat şi aş fi plecat. Mi-e teamă că nu suport proştii.

Skyler îi aruncă un zâmbet atât de sincer, încât Ellie se încălzi fără voia ei.

— Într-un fel, ce am făcut eu a fost şi mai şi. Când a venit nota de plată pentru prânzul nostru, am smuls-o din mâna lui şi am achitat-o.

Din nou Ellie simţi o oarecare conexiune… era aproape palpabilă. Se cunoşteau oare dinainte?

— Nu eşti deloc la fel ca tinerele femei cu care am stat eu de vorbă, îi spuse Ellie cu candoare. De fapt, îmi vine greu să cred că nu te-ai descurca să fii mamă singură, chiar la vârsta ta.

Şi ce dacă o să se supere Skyler? Ce avea de pierdut?

Dar, de data asta, Skyler nu părea ofensată.

— De fapt, problema nu e dacă mă pot eu descurca. Mă gândesc la copil, spuse ea liniştit.

Ellie îşi ţinu gura după asta. Următoarele câteva minute, cele două îşi sorbiră ceaiul, într-o tăcere plăcută pentru oricine le-ar fi urmărit. Ce nu puteau vedea acei observatori erau amintirile care se năpustiseră asupra lui Ellie.

Când acestea deveniră prea dense, ea se trezi comentând cu glas tare:

— Aveam şaptesprezece ani şi m-am trezit că eram însărcinată. Ideea de a avea un copil era atât de… mă rog, copleşitoare! La început, când am aflat, am vrut să mor.

Asta nu o mărturisise încă nimănui, nici lui Paul şi nici măcar Georginei. De fapt, reuşise să-şi scoată asta din minte până acum.

Când Ellie se uită în sus, văzu că ochii lui Skyler erau plini de lacrimi.

— Ştiu că fac ceea ce trebuie… dar n-am ştiut că am să simt aşa, spuse ea.

— Poţi oricând să ţii copilul. Nu e prea târziu să te răzgândeşti.

— Toată lumea îmi spune asta. Dar eu n-am să fac aşa.

— Ei bine, atunci îţi doresc noroc.

Ellie nu se putea gândi ce să spună altceva. Dezamăgirea ei era atât de mare, încât aproape o putea gusta, ca pe o iarbă uscată, amară, pe care a înghiţit-o. Ridicându-se, avu impresia că devenise elastică. Zise cu o voce gâtuită:

— Pot să-ţi dau totuşi un sfat? Nu lua o hotărâre bazată pe ceea ce îţi spune capul. Mergi alături de inimă. N-o să te îndrume greşit.

Skyler aprobă lent din cap, înainte de a răspunde:

— Când eram copil, singură persoană care se presupunea că trebuie să aibă grijă de mine mai mult ca oricine pe lume m-a abandonat. Eu n-am să fac asta cu propriul meu copil.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei, iar Ellie simţi o dorinţă absurdă să i-o şteargă, o dorinţă atât de intensă, încât rămase şocată. Ce era pentru ea această tânără femeie? De ce îi păsa atât de mult de respingerea vizibilă a lui Skyler?

— Sunt sigură că n-o vei face, îi spuse Ellie sinceră.

Era la jumătatea scării când simţi o mână pe cot. Se întoarse şi o văzu pe Skyler, cu faţa ei drăguţă, lipsită de pavăza de mai înainte.

— Doctore Nightingale, aşteaptă. Mă întrebam dacă… dacă ai vrea… dacă nu găsesc o pereche care să-mi placă… ai fi interesată să mai discutăm?

Ellie simţi o bucurie prostească. Nu-i păsa că speranţa care i se dădea era slabă, dacă asta se va termina din nou ca un miraj în deşertul prin care umbla de atâta vreme. Sau că vor trece săptămâni, poate luni, până când Skyler va ajunge la o hotărâre. Important era că Skyler Sutton şi nu ea, aruncase mingea. Tot ce trebuia să facă era s-o prindă.

Luptându-se cu lacrimile care ameninţau să o copleşească, spuse:

— Ştii unde să mă găseşti.

În momentul în care se întoarse la biroul ei, Ellie îi telefonă lui Paul. Nu îndrăznea să-l informeze de cele întâmplate azi. Ce să-i spună? Că i s-a oferit o şansă slabă şi nimic mai mult? Că avea sentimentul straniu de a fi cumva legată de fata asta? Nu. Toate astea

trebuiau să aştepte. Motivul pentru care voia să-i dea telefon era mult mai fundamental; avea pur şi simplu nevoie să-i audă vocea.

— Ellie! N-o să-ţi vină să crezi, dar tocmai voiam să-ţi telefonez *eu.*

Paul părea destul de sincer, dar ea nu era sigură că-l crede.

— Mi-am petrecut sfârşitul de săptămână la Sag Harbor cu părinţii mei, continuă el, şi au întrebat tot timpul de tine. M-am decis să te sun, să văd ce mai faci.

Tonul acesta vesel avea ceva plat care făcu să o treacă un fior rece.

— De fapt, speram să ne putem întâlni la cină diseară, sugeră ea. Apoi adăugă blând: Ai dreptate. N-am mai stat de vorbă, de un timp.

Căzură de acord să se întâlnească pentru cină la *Union Square Café,* Totuşi, Ellie închise telefonul simţindu-se mai pierdută decât înainte de a fi vorbit cu el. Parcă vorbise cu un prieten vechi, cu cineva pe care nu-l văzuse demult şi probabil nu-l va vedea un timp.

Fusese oare o ezitare în vocea lui când l-a întrebat dacă era liber la cină? Se întâlnea oare cu cineva? Se cutremură la acest gând. Nu, i-ar fi spus dacă avea întâlniri. În plus, încă o mai iubea. Nu-i aşa?

În momentul în care intră în restaurant şi îl văzu la barul lung de mahon, inima ei tresări. Era puţin mai slab decât ultima oară când îl văzuse, în urmă cu câteva săptămâni. Şi era ceva forţat în felul în care stătea, aplecat în faţă, pe coate, cu spatele drept, cu un pahar de whisky prins uşor între palme.

Strecurându-se lângă el, îi atinse cotul.

— Paul.

El se întoarse şi îi zâmbi.

— Bună! Masa nu e pregătită. Au să ne cheme. Arăţi bine! Ai mai slăbit?

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. E clar că bufetul de la *Langdon* nu s-a mai îmbunătăţit de când mâncam eu acolo.

Ea se aşează pe scaunul de lângă el şi comandă gin cu apă tonică.

Ellie se uită în jur. Flori proaspete erau în ambele capete ale barului. Conversaţia bâzâia în jurul ei, punctată de sunetul ocazional al mixerului barmanului.

— Îţi aminteşti când am fost ultima dată aici? întrebă Paul. Nu erau mese libere şi am mâncat chiar aici, la bar. Ca şi când ar fi fost o cină rece, nu una care costa patruzeci de dolari de persoană.

Ea zâmbi.

— Îmi amintesc că ne-am îmbătat cu pahare de *Margarita.*

El purta haina de tweed pe care ea îl ajutase s-o aleagă, remarcă ea. Gri amestecat cu nuanţe de albastru, culoarea ochilor lui.

I se strânse inima.

— Cum îţi mai merge? Cazuri noi, interesante?

— Unul, un pitic achondroplazic, îi zise el. Tatăl are boala, mama e normală.

— Ce înţelegi tu prin normală? Cine este normal? Ellie sorbi din băutură. Iartă-mă, sunt nervoasă. Nu mai ştiu cum să mă port când sunt cu tine.

Îşi simţi capul uşor, urmat de o înţepătură familiară în sinusuri. Ultima oară când se întâlnise cu Paul, reuşise să se abţină să plângă până în taxi, în drum spre apartament. Apoi a plâns atât de tare, încât sărmanul şofer nu ştia dacă s-o ducă acasă sau la spital.

Paul îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu grijă cu

şerveţelul, înainte de a-i pune din nou. Nici el nu era o stâncă, notă ea bucurându-se cu perversitate.

— Suntem în întuneric, nu-i aşa? întrebă el cu blândeţe. Încă mai tatonăm drumul.

— Când îmi vine să ţip: „Să aprindă luminile cineva”.

— Ellie…

— Ştiu, ştiu, mi-am promis că nu mai vorbesc despre asta. Mi-e greu, totuşi. Mă uit la tine şi… ah, Doamne, iar încep. Nu, n-am să încep. O să vorbim despre altceva decât despre căsătoria noastră. Hai să pretindem că e prima noastră întâlnire.

Un zâmbet dulce-amărui apăru pe buzele lui.

— Prima noastră întâlnire? Având în vedere că ai adormit, nu cred că e o idee bună.

— Nu te îngrijora, zise ea tăios. Sunt cu mult mai rezistentă acum decât eram atunci.

Paul puse cu blândeţe o mână pe încheietura mâinii ei.

— A doua noastră întâlnire n-a fost în noaptea în care l-am văzut pe Stanley Turrentine la *Vanguard?*

— N-am să uit niciodată. A cântat la saxofon cum n-am mai auzit niciodată. Am stat la ambele spectacole, ţii minte?

— S-a terminat la două noaptea şi nu am găsit niciun taxi.

— Era duminica Paştelui, de aia. Eram atât de fermecaţi, că am uitat.

Paul stătea zâmbind, prudent în gânduri, şi îşi termina băutura. Când goli paharul, mai ceru unul. Apoi, de parcă şi-ar fi scos o haină şi ar fi îmbrăcat alta, mai obişnuită, el întrebă:

— Ce mai e pe la tine? Perechea aia pe care am trimis-o la tine, te-a sunat?

— Vorbeşti de familia Spencer? I-am văzut săptămâna trecută. Sunt sigură că tu ştii deja că nu sunt în forma cea mai bună.

— Cine ar fi? Al treilea prematur! Ăsta a trăit mai mult decât ceilalţi, ceea ce nu sunt sigur că a fost o binecuvântare. Făcu o pauză, apoi spuse: Se băteau literalmente din cauza asta, aşa că i-am sfătuit să consulte pe cineva. Mai ales Liz Spencer. Ea simţea că Dumnezeu o pedepseşte cumva.

Ellie ştia toate astea. Petrecuse o oră, ascultând şi dându-i şerveţele lui Liz, care plânsese incontrolabil, în timp ce soţul ei se uita împietrit în depărtare. Ellie dorea ca Paul să nu-i fi amintit de familia Spencer şi de pierderea lor îngrozitoare. Brusc, îi veni să arunce paharul în oglinda barului, ca să sfărâme imaginea lor aşezaţi alături, atât de băţoşi.

De parcă simţea starea ei de spirit, Paul trecu la alt subiect:

— Ghici cine m-a sunat ieri? Yerry Berger. Colegul meu de cameră de la *Berkeley...* cred că l-ai întâlnit o dată. E în oraş. La un fel de conferinţă. E în comitetul Fulbright.

— Un tip mărunt, chel? Cel care s-a dat la mine la petrecerea de Crăciun la Fletcher şi Louisa?

— Te gândeşti la nefericitul de Alan Tower. Înclină capul şi se uită la ea cu un ochi, cu un scepticism amuzat. Chiar s-a dat la tine?

— Nu ştiam dacă să râd sau să-i arunc maioneza în cap.

— Nenorocitul!

— E un caz de gelozie retroactivă? îl tachină ea.

— Dacă aş fi gelos pe fiecare bărbat care se dă la tine, aş fi în stare mai proastă decât sunt deja.

Ea voia să-l asigure că nu se întâlnea cu alţi

bărbaţi, în acelaşi timp, o parte a ei voia să-l pedepsească, să-l facă să se frământe. Decise să nu spună nimic.

Fură salvaţi de şeful de sală care îi duse la masa lor, în plăcuta parte din spatele barului. Ea se uită în jur, la celelalte mese. Ceilalţi clienţi păreau a fi perechi. Alături de ea, un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie se ţineau de mână peste masă, cu feţele luminate de strălucirea lumânărilor care pâlpâiau între ei. Ellie simţi o invidie atât de profundă, încât ar fi vrut să dea înapoi ultimele şase luni, să pretindă că n-au existat şi că ea şi Paul erau la fel de fericiţi ca aceia.

Tocmai atunci sosi chelnerul să ia comanda de vin. Era un bărbat înalt, cu buze subţiri, cu părul lins spre spate, ceea ce o făcu pe Ellie să se gândească la Jeremy Irons în rolul lui Claus von Bülow în *Întoarcerea norocului*. Îl împinse pe Paul cu cotul. El văzu imediat asemănarea şi făcu semn cu ochiul. Exact ca pe vremuri, gândi ea, încălzindu-se fără să vrea.

Terminară de mâncat când Ellie îşi aminti să întrebe:

— Apropo, ce mai face bebeluşul miracol?

Paul zâmbi şi-i făcu semn chelnerului ocupat la altă masă.

— Theo? A plecat acasă acum câteva săptămâni; avea trei kilograme. Are nişte probleme cu plămânii, după atâta stat la ventilaţie, dar, având în vedere prin ce a trecut, e într-o formă al naibii de bună.

— Mama lui trebuie să fie fericită.

Ellie simţi un junghi în inimă.

— Serena e în al nouălea cer. După toţi anii ăştia de încercări, acum are ceva palpabil.

El îi aruncă o privire precaută, apoi adăugă încet:

— Mă simt de parcă încercăm să ignorăm

proverbialul elefant.

El îşi dădu părul de pe frunte cu un gest rapid, nervos, al mâinii.

— Dacă discutăm, problema nu dispare în mod necesar, îi aminti ea. Am încercat asta, îţi aminteşti?

— Îmi lipseşti, spuse el cu voce gâtuită.

Faţa lui Paul, atât de dragă, atât de nefericită se topi. Dar când Ellie vorbi, vocea ei era curios de fermă.

— Paul, vreau ca noi să fim împreună. Nu pot să stau aşa aici şi să pretind că nu suntem căsătoriţi. Vreau să fii acasă. În patul nostru. În viaţa noastră, la naiba.

— Ellie, doresc asta mai mult ca orice, dar…

— Numai dacă e cum vrei tu, încheie ea în locul lui. Paul, am vorbit despre asta de nenumărate ori. Îmi ceri să abandonez, lucru pe care nu-l pot face.

Ea clipi şi el îi apăru din nou clar.

— În regulă, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

Sosi nota de plată şi, fără să se uite la ea, el aruncă pe masă cartea de credit.

Ellie inspiră adânc.

— Am văzut azi o tânără femeie. A venit la mine prin intermediul unui pacient. Paul, ea a venit la mine. Era ca şi când… a intervenit soarta.

Vorbele curgeau din ea şi nu le-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut.

Paul se uită în altă parte, cu o figură îndurerată.

— Ellie, nu. Nu pot.

Dar era prea târziu.

— Ah, Paul, am simţit de parcă aveam o *legătură* cu ea. Era ca… în celelalte dăţi când pur şi simplu mă împiedicam în întuneric… iar acum, brusc, puteam vedea. Orice iese din asta, ştiu că aşa a fost dat să fie.

Fata asta a apărut în viaţa noastră pentru un motiv.

Ea îşi coborî vocea, dându-şi seama că emoţia ei putea deborda.

— Paul, te rog... mai dă-mi o şansă. Dacă mă iubeşti, ajută-mă să fac asta.

Ei îi bătea inima şi, în ciuda vinului pe care îl băuse, tremura. Paul arăta totuşi roşu şi supărat.

— Deci, pentru asta ai vrut să mă vezi în seara asta, spuse cu voce joasă, dură. De ce nu mi-ai spus direct, de la început?

Ea îşi dădu seama că avea dreptate să se simtă păcălit. În adâncul ei, ea trebuie să fi ştiut tot timpul că nu va putea păstra secret lucrul ăsta. Dar era mai mult decât atât. El îi lipsea. Şi îl iubea... în ciuda faptului că acum era atât de furioasă, încât ar fi fost în stare să-l lovească.

— Poate că da, dacă nu ai fi făcut să-mi fie atât de greu.

Ellie simţi că e gata să-şi piardă cumpătul, dar nu voia să facă o scenă, nu aici, înconjurată de toţi oamenii ăştia, iar unii se uitau deja la ei, curioşi. Coborând vocea, pledă:

— Paul, vrei să te mai gândeşti? Îţi cer prea mult?

— N-am făcut nimic altceva decât să mă tot gândesc. În ultimii zece ani, de fapt, replică el. Şi, să fiu sincer, da, îmi ceri prea mult. Chiar dacă aş decide să accept asta, unde te va duce? Ce garanţii avem?

— Ce garanţii a avut Serena Blankenship că va pleca din spital cu un copil în braţe?

— Deosebirea, spuse lent Paul, este că Theo e fiul ei.

Ellie se dădu înapoi de parcă ar fi lovit-o.

— Cum poţi să spui una ca asta? ţipă ea, fără să-i mai pese că perechea de la masa de alături putea să-i

audă. După tot ce mi s-a întâmplat mie…

— Aşa-i, i-o tăie el. Ţie, îţi spun, Ellie. Ţie. Eu n-am avut niciodată un copil, aşa că bănuiesc că nu ştiu ce înseamnă să suferi.

Amărăciunea din glasul lui o străpunse ca un ferăstrău.

Ellie se ridică atât de brusc, încât simţi că parcă fusese ridicată şi ţinută atârnând în aer. De la această înălţime de la care îl vedea pe soţul ei cum nu-l mai văzuse vreodată, trist, pierdut, sfâşietor, ea decise să joace tare, să rişte totul. Inspiră adânc.

— Dacă promit că asta va fi ultima oară… ai vrea s-o faci?

Furia dispăru de pe faţa lui, dar după un moment clătină din cap cu tristeţe.

— Aş vrea să te pot crede, Ellie. Dar, chiar dacă eşti sinceră, nu vreau, nu pot să trec din nou prin asta. Nu mai vreau să trec nicio zi cu această sabie a lui Damocles deasupra capului meu.

— Dar nu va fi ceva veşnic, argumentă ea cu vehemenţă. Pentru Dumnezeu, Paul, ce ai de pierdut? Trăim deja despărţiţi, aşa că, spune-mi, ce ai de pierdut?

Faţa lui se schimonosi de o emoţie pe care nu o văzuse la el până acum, o durere pe care ea o recunoştea. Pentru prima dată, ea vedea în suferinţa lui Paul reflectarea durerii adânci, copleşitoare care o susţinuse pe ea în căutarea aparent nesfârşită de a umple golul lăsat în ea de copilul pierdut.

— Acum te mai întreb, spuse el cu voce moale. Cel mai mult mă tem că voi pierde şi asta.

Se lăsă tăcerea peste ei, întreruptă doar de zgomotul tacâmurilor pe farfurii, sunetul vocilor amestecându-se într-o armonie romantică.

— Atunci, bănuiesc că nu mai e nimic de spus.

Ellie se gândi: *Trebuie să ies de-aici.* Dacă nu pleca în momentul ăsta, avea să izbucnească în lacrimi de faţă cu toţi.

Dar, în timp ce se îndepărta, ceva o făcu să se uite înapoi. Paul nu se mişcase. El stătea pur şi simplu acolo, uitându-se fix la ea, aerul de agonie de pe faţa lui făcând-o să se gândească la filmele acelea vechi în care eroul soseşte, gâfâind, exact în momentul în care trenul iubitei pleacă din gară.

Doar că, în filme, se gândi Ellie, *eroul aleargă totdeauna după tren.*

Capitolul 10

Tony şi Skyler ajunseră acasă la fratele lui, în Masssapequa, după ce au călătorit o oră şi jumătate pe autostrada Long Island, târându-se în circulaţia aglomerată. Era ultima săptămână din octombrie şi vremea se răcise considerabil. Dar Tony uitase să repare încălzirea din maşină, iar lui Skyler i se răciseră degetele de la mâini şi picioare. Când intrară pe aleea casei mijlocii unde locuiau fratele şi cumnata lui Tony, cu cei trei copii, ea tremura, în ciuda pantalonilor, a maioului, a bluzei de bumbac şi a puloverului. I se strânse stomacul şi Skyler gândi: *N-o să fiu la locul meu aici. Or să se întrebe de ce am venit... ce face Tony cu o femeie însărcinată care nici măcar nu e prietena lui? De ce am fost de acord să vin?*

Apoi întrebător:

— De ce vrea cineva grătar afară, în anotimpul ăsta?

— Aşa-i fratele ăsta al meu, nebun, el întârzie cu toate, râse Tony fără să se supere.

El observă că ea tremura şi-şi puse un braţ în jurul umerilor ei, când se depărtară de maşină.

— Nu te îngrijora, nu mâncăm afară. Nici măcar Dom nu e atât de nebun.

Casa în sine îi îmbunătăţi puţin starea de spirit; îi amintea de o ilustrată dintr-un abecedar. Umbrită de ulmi şi arţari uriaşi care răspândiseră un covor de frunze galbene şi roşii pe pajiştea de sub ei, casa era cuibărită într-o fundătură numită, pe bună dreptate, Aleea ulmilor. Urmându-l pe Tony pe o cărare laterală spre curtea din spate, Skyler văzu un fuior de fum ridicându-se deasupra gardului înalt şi simţi miros de carne prăjită. Un schelet lipit pe fereastră rămăsese acolo de la Halloween şi începea să se cojească.

Skyler simţi că stomacul i se strânse mai tare. Oare întâlnirea cu familia lui Tony era pur şi simplu modul ei de a demonstra că poate face faţă, că putea să împartă pâinea cu oricine?

Sau modul de a-ţi dovedi, o dată pentru totdeauna, cât de nepotrivit este Tony pentru tine? insinuă o voce răutăcioasă.

Tony, care trebuie să fi simţit starea ei de spirit, îşi strânse braţul în jurul umerilor ei şi zise:

— Relaxează-te. Nimeni n-o să-ţi facă viaţa grea. Nu ştiu decât că eşti o prietenă de-a mea.

— Ce le-ai zis despre copil? şopti ea.

— Nimic. Deocamdată. E treaba ta.

El zâmbi încurajator şi ea nu se putu reţine să nu observe că el se străduise să arate deosebit de bine azi: pantaloni de blugi, cămaşă de flanel cu un pulover care nu ascundea prea bine umflătura revolverului. Ea îl dorea şi îl ura în acelaşi timp. De ce trebuia să arate aşa de sexy?

Se gândi cum arătase în urmă cu două săptămâni,

când mersese cu ea la *Metropolitan* (îmboldit probabil de acelaşi simţ al provocării) ca să vadă *Nunta lui Figaro.* Aşezat lângă ea ca un băiat la biserică, străduindu-se să nu se foiască, Tony fusese imaginea stingherelii, într-un costum cu trei centimetri prea scurt la mâneci. În pauze, citise programul, apoi pusese întrebări inteligente. Dar Skyler nu va uita niciodată că, aruncând o privire spre el, la ridicarea cortinei pentru actul doi, îl văzu că avea un aer îngheţat, ca al cuiva care aude o poveste spusă a suta oară. O dată şi-a dus un pumn la gură şi ea văzu că se lupta să nu caşte. Altă dată îl surprinse cu ochii închişi.

Îi veni să-l atingă cu piciorul, apoi să se lovească pe ea însăşi. La ce naiba se gândise când îl târâse la operă? La ce se aşteptase? Că va fi fermecat pe moment de muzica pe care ea o asculta de când era copil? Că dintr-un rezumat de trei paragrafe va aprecia un libret pe care ea îl cunoştea practic pe de rost?

Acum se întorsese roata şi ea era cea care trebuia să se potrivească situaţiei. Ba, mai mult, ea trebuia fie să inventeze o poveste despre copil, fie să recunoască adevărul. Doamne, ce va gândi familia lui Tony dacă le-ar spune că purta copilul lui şi că plănuia să-l dea?

Gândul lui Ellie Nightingale îi reapăru în minte şi Skyler se întrebă din nou cum o scurtă întâlnire, care avusese loc în urmă cu câteva săptămâni, putea avea un asemenea efect asupra ei. De atunci, discutase cu încă patru perechi, dar, dintr-un motiv sau altul, niciuna nu i se păruse potrivită. Nu apăruse acel sentiment de legătură pe care-l simţise cu Ellie. În momente curioase, când se spăla pe dinţi sau la clinică ţinând un căţeluş care tremura în timp ce doctorul Novice îi făcea vaccinul, Skyler se trezea că şi-o imaginează pe Ellie Nightingale legănând un copil,

copilul *ei,* ferindu-l de rele. Nu-şi putea alunga sentimentul că femeia aceea, fără soţ sau cu soţ, ar iubi copilul ei ca nimeni altcineva.

Totuşi, nu o sunase pe Ellie. Nu era pregătită să aibă încredere în instinctele ei. Dacă greşeau? Dintr-un motiv oarecare, Skyler se gândi la tatăl ei, la analiza lui metodică a lucrurilor, la mâna fermă cu care apuca viaţa. Odată, când ea avea paisprezece ani şi era supărată de lipsa de interes a lui Cam Linfoot faţă de ea, tatăl ei îi spusese: „Dacă crezi că ar ajuta, aş fi bucuros să stau de vorbă cu tânărul”.

Nu, oricât îl adora, ea nu voia să fie cu tatăl ei, care era atât de dornic să facă un lucru pe care-l considera clar şi raţional, încât adesea rata totul. Pe de altă parte…

— Tony! Hei! Mută-ţi fundul aici! Vreau să-mi guşti salata de cartofi! Dom zice că n-am pus destulă sare! urlă o voce răguşită, ca de pe stadion.

Când intraseră pe poartă, primul lucru pe care-l remarcase Skyler fusese o femeie micuţă, cu păr castaniu, care nu arăta că ar putea avea o voce de arbitru. Femeia îi făcea semne lui Tony din intrarea la teresa acoperită. Purta pantaloni şi o bluză largă în dungi. Părul ei, tuns scurt în faţă, era strâns în coadă de cal care tresălta în timp ce ea alerga pe trepte să-l sărute pe Tony pe amândoi obrajii.

Tony o sărută la rândul lui şi-i făcu semne bărbatului solid în pantaloni de blugi şi bluză de bumbac, care se ocupa de grătar. Era o versiune mai greoaie a lui Tony, cu o uşoară chelie şi un început de pântecel.

— Dom! Eşti singurul tip pe care-l cunosc că oferă costiţe la grătar de Halloween, glumi el.

— Cum altfel mi-aş putea aduce aici familia, fără

ca nevastă-mea să mă cicălească să nu-i ocup toată bucătăria? strigă drept răspuns Dom, de la grătarul *Weber.* Era plasat în capătul îndepărtat al unei terase de cărămidă mărginită cu ienupăr şi flori înalte.

— Iisuse, îl auzi? De parcă nu eu muncesc ca o sclavă acolo, toată ziua.

Cumnata lui Tony îşi dădu ochii peste cap. Întorcându-se spre Skyler, întinse mâna:

— Bună. Eu sunt Carla. Toţi muream de curiozitate să te cunoaştem. Nu că Tony ne-ar fi zis prea multe, tocmai de asta suntem atât de curioşi.

Ochii ei se lăsară spre acea vizibilă umflătură a pântecelui lui Skyler, faţa ei rotundă, uşor pistruiată, arătând o oarecare surprindere.

Skyler simţi o căldură în ceafă. Aruncă o privire în panică spre Tony, care o salvă bătând-o pe umăr pe cumnata lui şi spunând:

— Hei, nu mă lua aşa! Ţi-am zis despre Skyler. E o prietenă de-a mea. Mă îngrijesc cumva de ea, până naşte.

Exprimându-se aşa, fără să intre în amănunte sau să mintă, Tony reuşi să ocolească problema, primind în schimb o privire plină de subînţeles din partea Carlei, când trecură pe lângă ea şi intrară în casă.

În bucătăria mare, aerisită, fiecare spaţiu de pe masa de gătit şi pe sobă era plin de vase, tăvi şi boluri. Carla băgă o furculiţă într-un vas uriaş cu salată de cartofi şi i-o oferi lui Tony care se pronunţă că e tocmai potrivită. Apoi insistă s-o guste şi Skyler. Ea se gândi că îi mai lipseşte sare, dar îi spuse Carlei că era delicioasă.

Prin uşa de la bucătărie, spre dreapta, se vedea o masă lungă cu mai multe locuri decât ar fi crezut Skyler că poate suporta. Simţi din nou un ghem în

stomac. Cât de mare era totuşi familia lui Tony?

Ea îl urmă într-o cameră de zi cam întunecată, aranjată neinspirat, cu mobilă care arăta de parcă ar fi fost adusă acum dintr-o expoziţie. O privire în camera de alături cu o canapea cam distrusă, plină de copii care se uitau la televizor, explică de ce era aşa. În camera aceea stătea de obicei familia; camera de zi era pentru oaspeţi. Skyler se întrebă dacă a apreciat cu adevărat până acum talentul mamei ei, felul cum reuşise ea să aranjeze fiecare cameră din casa lor mare şi veche, astfel încât să fie plăcută şi prietenoasă.

Când Skyler făcu turul casei cu Tony, dând mâna cu membrii familiei lui, se simţi la fel de ţeapănă ca şi canapelele şi fotoliile de brocart de pe care se ridicau ei să o salute. Fraţii, surorile şi cumnaţii lui Tony erau prietenoşi, dar era ca şi cum s-ar fi întors un comutator. Toată spontaneitatea dispăru din conversaţia lor şi chiar gesturile lor deveniră ţepene, artificiale. Ei simţeau că era diferită; nu era ceva palpabil, dar prăpastia era acolo, incontestabilă, de netrecut.

Mama lui Tony era singura care nu ascundea ce simţea. Când doamna Salvatore se ridică şi veni spre ea, Skyler simţi o lumină galbenă, de atenţie, aprinzându-se.

— E plăcut că te cunoaştem, în cele din urmă. Am auzit atâtea despre dumneata de la Tony.

Skyler o salută, strângând o mână slabă, uscată.

Loretta Salvatore era o femeie micuţă, cu păr negru ondulat, cu fire argintii şi cu faţa roasă de griji a unei femei care cunoaşte bine nefericirile vieţii. Ochii ei mici, negri, cu cearcăne maronii, care îi făceau să pară căzuţi în orbite, o analizară pe Skyler cu acuitatea

unuia de la pompe funebre care ia măsura pentru coşciug şi se opriră în cele din urmă pe pântecele ei.

— Tony al meu? Mare vorbăreţ, spuse doamna Salvatore. Trebuie să fii cineva deosebit dacă el ţi-a spus povestea vieţii lui. Când e cu noi, îi tragem vorbele cu cleştele.

— Eu ştiu să ascult, îi răspunse Skyler.

— Eşti răbdătoare, da? Asta-i bine, pentru că o să ai nevoie de toată răbdarea când vine copilul, remarcă sec femeia mai vârstnică. Tony nu ne-a spus că eşti însărcinată.

— Trebuie să nasc la sfârşitul lui martie, îi spuse Skyler, prea emoţionată ca să se gândească să spună altceva.

Loretta Salvatore apucă mâna stângă a lui Skyler şi îi analiză degetul fără verighetă.

— E ruşine... o fată drăguţă ca tine, fără soţ, chicoti ea. Nu-i de mirare că Tony are grijă de tine. E băiat bun. Apoi întrebă curioasă: Voi doi vă cunoaşteţi de mult?

Înainte ca Skyler să se poată face de râs, fratele mai tânăr al lui Tony sări de pe canapea.

— Vrei s-o laşi în pace, Ma? O să creadă că suntem de la FBI sau aşa ceva.

Eddie, cu părul lui ca nisipul şi ochii adânciţi, nu semăna deloc cu Tony, dar era clar că avea calitatea fratelui lui de a-i face pe oameni să se simtă bine. Eddie îi zâmbi lui Skyler şi o întrebă:

— Pot să-ţi aduc o Coca Cola sau ceva?

— Apă, ar fi mai bună.

Skyler auzi nota înţepată din vocea ei şi roşi. Se uită în jur nebuneşte, dar Tony dispăruse. Un ţipăt de încântare al unui copil îi atrase atenţia spre camera cealaltă, unde îl putu vedea jucându-se cu nepoţii şi

nepoatele lui. Bunul, bătrânul unchi Tony! Nu-şi dădea seama că ea se pierdea?

Înainte ca Eddie să poată face o mişcare, soţia lui – oare o cheamă Vicky sau Nicky? – se ridică şi se duse la bucătărie, întorcându-se un moment mai târziu cu un pahar cu apă şi gheaţă. I-l dădu lui Skyler fără o vorbă, iar ea îi mulţumi gândind în secret: *Ar arăta mult mai drăguţă fără tot părul ăla în jurul feţei. Cineva ar trebui să-i spună.*

Imediat, Skyler se ruşină de gândul ei. Ce-o interesa pe ea dacă cumnata lui Tony avea nevoie de altă coafură?

Următoarea jumătate de oră se scurse înnebunitor de încet. Bărbaţii trecură în camera cealaltă, să urmărească un meci de fotbal la televizor. Skyler fu lăsată singură cu mama şi surorile lui Tony, care se tot ridicau şi fugeau la bucătărie să o ajute pe Carla. Când Skyler se oferi să ajute, se uitară toate la ea de parcă ar fi spus ceva drăguţ, dar nimeni nu o luă în serios. În cele din urmă, surorii lui Tony, Gina, i se făcu milă de ea şi îi dădu să împăturească şerveţele.

— Băiat sau fată? întrebă Gina, doar aruncând o privire spre pântecele lui Skyler.

Cea mai drăguţă dintre cele trei surori ale lui Tony, purta părul negru, ondulat, scurt, şi îşi sublinia frumuseţea cu cercei mari şi o bluză care îi evidenţia umerii bronzaţi natural.

— Eu? continuă ea. N-am vrut niciodată să ştiu. Cumva, îţi strică toată distracţia, nu crezi? Vreau să spun, tot ceea ce contează este să aibă zece degete la mâini şi la picioare, nu-i aşa?

Skyler îşi aminti cum ţinuse capul întors când doctorul Firebaugh îi făcea sonograma. Stătea pe masa din cabinet, nedorind altceva decât să-şi îngroape

capul în halatul alb, scrobit, al obstetricianului şi să plângă. În mintea ei văzuse copilul ghemuit în ea ca o pisicuţă care doarme. Nu avea nevoie să ştie dacă era băiat sau fată. Nu trebuia să mai adauge nimic la sentimentul de pierdere care devenea tot mai ascuţit cu fiecare zi care trecea.

— Câţi ani au copiii tăi? întrebă Skyler, trecând la o temă mâi sigură.

Ele stăteau în sufragerie, între masa înfloritâ, în stil mediteranean şi cu bufetul asortat, unde, de ambele părţi ale unui vas de cristal cu flori de mătase, erau două farfurii, amintiri de la *Currier & Ives.* De la locul ei, Skyler vedea în bucătărie unde mama lui Tony supraveghea răsturnarea unei salate cu gelatină, iar Carla ţinea deschisă uşa din spate, ca Dom să intre încărcat cu o tavă cu costiţe fripte pe grătar.

— Trei şi cinci ani, îi răspunse Gina. Şi să nu crezi dacă-ţi spune cineva că e la fel de uşor dacă ai doi sau unul singur. În fiecare dimineaţă când spăl podeaua în bucătărie, mă jur că o să mă duc să-mi lege trompele.

O luă pe Skyler de braţ şi o trase deoparte, unde erau pe jumătate ascunse de o vitrină care prezenta cu dragoste colecţia de bibelouri *Hummel* a Carlei. Cu o voce joasă, prietenoasă, Gina spuse:

— Ascultă, n-ai decât să-mi spui că nu e treaba mea, dar vreau să ştiu ce-i cu tine şi cu Tony? Eu văd cum se uită la tine, aşa că nu mă duci pe mine că sunteţi doar amici.

Era clar pentru Skyler că nu avea rost să o mintă pe Gina, cu ochii ei atenţi. Avea sentimentul că sora lui Tony ghicise deja şi ce simţea ea pentru el. Gina părea că are o idee corectă şi despre al cui era copilul pe care-l purta. Skyler inspiră adânc şi se uită peste umăr, să se asigure că doamna Salvatore nu o putea auzi. De

la bucătărie, venea zgomotul vocilor amestecat cu trântitul sertarelor şi clinchetul farfuriilor şi vaselor. Un cor sălbatic al bărbaţilor din cameră semnala că echipa favorită marcase un gol.

— E complicat, oftă ea.

— De ce? întrebă Gina.

— Nu o să păstrez copilul.

Ochii negri ai Ginei se îngustară, dar nu comentă.

— Tony ştie ce simţi pentru el?

Skyler, dându-şi seama că roşeşte, se uită în jos la şerveţelul pe care îl împăturea.

— N-are importanţă, de fapt. Ce simţim unul pentru altul n-are legătură cu asta, spuse ea încet.

Ea probabil că nu o va mai vedea vreodată pe sora lui Tony, aşa că nu era niciun rău dacă lămurea lucrurile, nu? Chiar dacă Gina se va duce şi îi va spune imediat tot ce a zis ea, nimic nu se va schimba cu adevărat.

— E nostim, spuse Gina încet, dar, înainte de a ne căsători, Johnny şi cu mine ne certam tot timpul. Tatăl lui, ştii, nu m-a plăcut niciodată... iar mama lui, ei, cu mama Catalano nu-ţi merge decât dacă te duci la biserică în fiecare duminică şi în prima vineri. Johnny umbla tot timpul după mine să-mi acopere decolteul şi să mă oprească să folosesc un ruj atât de deschis... şi dacă simţeam că-mi vine pe buze o vorbă de ocară, mă ruga să o ţin pentru mine. Ştii ce i-am spus? Tu ţine-ţi pentru tine pe afurisiţii tăi de părinţi şi continuă să faci dragoste cu mine. Iar acum uită-te la noi, după zece ani.

Gina îi amintea atât de mult de Tony, încât Skyler dăduse drumul unui râs încântat. Apoi, coborându-şi vocea, spuse confidenţial:

— Nu cred că mama ta mă place.

— A, să nu-ţi pese de asta. Ei îi e grijă doar pentru Tony. A urât-o pe Paula ca pe păcat... dar tu nu eşti deloc Paula. O studie un moment pe Skyler, apoi zise: Deşi nu mi-aş fi închipuit că ai fi genul lui. Cu o voce ca o şoaptă, continuă: E copilul lui Tony, nu-i aşa?

Skyler aprobă din cap.

— A fost un fel de accident.

Îi ardea faţa. Gina oftă.

— De fiecare dată e aşa, nu?

Un moment mai târziu, toată lumea fu chemată la masă. Skyler, înconjurată de membrii familiei Salvatore, rudele şi progeniturile, toţi vorbind deodată, se simţi topită în anonimat. Nimeni nu-i acorda prea mare atenţie, ci doar ocazional, ca să o întrebe dacă mai doreşte costiţe sau salată de cartofi. Copiii ţipau şi se strâmbau unii la alţii, în timp ce adulţii ştergeau bărbii murdare de sos şi absorbeau cu şerveţele laptele vărsat pe masă. Tony era într-un cap al mesei, iar, mama, aşezată în dreapta lui, îi asculta fiecare vorbă. În stânga lui, Gina şi Carla conversau în şoaptă şi, într-un moment de panică, Skyler fu sigură că o bârfeau pe ea. Apoi, Gina se uită la Skyler şi îi făcu semn cu ochiul, folosindu-şi degetele ca să schiţeze un fermoar invizibil peste buze.

Cumnata lui Tony, Laura, făcuse o plăcintă pentru desert şi, deşi Skyler era plină, se forţă să ia câteva îmbucături din prăjitura aproape greţos de dulce. Tony lăsă şi el jumătate din porţia lui, ceea ce nu trecu neobservat. Laura, grăsuţă, cu o faţă rotundă îl certă când strânse farfuriile, dar nu dădu semne de dezaprobare când ajunse să o ia pe a lui Skyler.

Când a sosit în sfârşit timpul de plecare, Skyler se simţea epuizată. Nu făcuse mai nimic, nu vorbise mai mult de două vorbe cu nimeni, în afară de Gina. Nici nu

mâncase prea mult. Efortul de a corespunde unui loc de care nu aparţinea o obosise, trase ea concluzia când îşi luă rămas bun. Când ea şi Tony se îndreptară prin lumina amurgului spre maşina lui, simţi că faţa îi va crăpa în două de atâta zâmbet.

Chiar când ajunseră pe şosea, educaţia din copilărie a bunelor maniere nu o părăsi. După vreun kilometru-doi de drum, ea se întoarse spre Tony şi spuse veselă:

— M-am distrat bine.

— Pe dracu'! Ai urât fiecare secundă.

Tony îi aruncă o privire amuzată, dar, în spatele ochilor lui negri, i se păru că vede o lucire de dezamăgire.

— Nu chiar fiecare secundă, recunoscu ea.

— Ce-a fost? Gina te-a descusut?

— Mi-a plăcut sora ta. Nu ea…

Gura lui se încordă şi ţinu ochii la şosea. Lumina apusului de soare dispăru şi se uita la înserarea purpurie. Începură să apară farurile aprinse. Aici, la vreo trei-patru kilometri de locul unde locuia fratele lui, casele erau mai mari şi mai depărtate de şosea. Tony găsi un loc mai lat între două proprietăţi şi opri lângă marginea drumului. Stinse motorul şi se întoarse spre ea.

— Alcătuiesc un grup bun, puţin cam neşlefuiţi poate, dar nu asta te deranjează, nu-i aşa? În întunericul care se lăsa, adâncit de arţarii mari sub care erau parcaţi, pe faţa lui se vedeau netezimi şi unghiuri. Singurul zgomot era ticăitul motorului care se răcea.

— Nu, spuse ea luptându-se cu lacrimile. Tony, nu ştiu ce ai sperat că va ieşi din asta, dar n-a ieşit. Nu mă potrivesc cu ei.

— Cine ţi-a cerut asta?

Ea se uită fix la el.

— M-am gândit doar…

— Ascultă-mă bine!

Vocea lui era dură şi, în umbrele care se mişcau, el se aplecă, spre ea, iar mirosul lui specific de transpiraţie curată, piele şi flanel spălat de multe ori o cufundă într-un val de dorinţă.

— Îmi iubesc familia. Nu sunt oameni perfecţi. Mare parte din timp pot fi un ghimpe în coaste. Dar nimeni nu-mi spune ce să fac sau cu cine să mă văd. Nu dau o ceapă degerată dacă ei nu te plac sau tu nu-i placi. Au să se obişnuiască, până la urmă. Şi chiar dacă nu, asta nu va fi un lucru care să stea între noi.

„Noi”? Când se transformaseră în „noi”? O cuprinse o răceală. Se strânse în frigul care anunţa sfârşitul lungii şi frumoasei veri indiene. Prezenţa lui Tony, atât de aproape totuşi atât de departe, o făcea să fie puţin nebună. Îl dorea atât de tare, încât gândul că nici nu se ating era aproape de neîndurat. Se simţi sensibilă şi excitată.

— Tony… începu ea să spună, dar el o întrerupse, punându-i un deget cald, aspru pe buze. Şocul atingerii lui o făcu pe Skyler să intre într-o ameţeală în spiralã.

Apoi, el o sărută şi, ah, Doamne, ea dorea să continue la infinit. Apăsarea dulce a buzelor lui, atingerea blândă a limbii lui! Ea îşi trecu degetele prin părul lui, emoţionându-se la senzaţia elastică din palma ei. Tony gemu şi o trase aproape, cât permiteau scaunele lor separate, cuprinzând-o în cercul cald al braţelor lui.

El îi prinse sânii şi, în ciuda celor trei straturi de îmbrăcăminte, ea se simţi brusc goală. Căldura lui, acea incredibilă căldură naturală, o ardea. Sfârcurile ei,

devenite aproape dureros de sensibile din cauza sarcinii, reacţionară imediat, emiţând mici pulsări electrice în restul trupului ei. Doamne, ah Doamne... avea el oare idee ce-i făcea? Ştia el oare cât de mult îl dorea... destul ca să-l lase să o posede acum, aici, în maşina lui, de parcă ar fi avut şaisprezece ani?

Cum putea ea să nu cedeze la aşa ceva? Cum putea să trăiască fără bărbatul ăsta, fără atingerea lui, fără gura lui, fără vorbele lui şoptite la ureche?

În acelaşi timp, o voce în capul ei o atenţiona: *Simţi asta acum... dar cum o să fie peste câţiva ani, când emoţia se va veşteji? Ce va fi atunci? O să zâmbeşti când vei mânca plăcinta cumnatei lui ca şi când n-ar fi prea dulce? O să te uiţi în altă parte când el o să adoarmă la* Tosca? *Şi pentru că tot veni vorba despre subiectul ăsta, cât timp crezi că o să poţi pretinde că n-are importanţă că-şi riscă viaţa pe stradă în fiecare zi pentru doar o parte din banii pe care tu îi primeşti fără să faci nimic?*

Se gândi la masa familiei Sutton de la *Terase,* la concursul naţional de călărie, la care va participa săptămâna viitoare întreaga ei familie. Îi trecuse prin minte că ar putea să-l invite pe Tony într-o seară, dar acum ştia cât de ridicolă era chestiunea asta. El nu se va potrivi în familia ei mai bine decât ea într-a lui. Nu, mai bine să oprească jocul ăsta prostesc de a pretinde că un colţişor pătrat ar putea cumva intra într-o gaură rotundă.

Skyler se retrase, simţind aproape o senzaţie de sfâşiere. Ţinând o mână tremurătoare pe obrazul lui Tony, ea şopti:

— Dacă aş fi ştiut... ah, Doamne, dacă aş fi ştiut.

— Ce să fi ştiut? întrebă el cu o voce joasă ca un geamăt.

— Că va fi aşa. Că noi… Tony, nu pot. Lucrurile sunt prea nebuneşti pentru mine acum. Copilul. Familia mea. Asta ar… ei, ar tulbura doar apele.

Tony se trase la o parte, doar puţin, dar lui Skyler i se părea că e la kilometri. O maşină trecu în viteză şi farurile îi luminară o clipă faţa. În acel moment, Skyler văzu că el o dorea, mai adânc şi în mai multe feluri decât îşi putea ea imagina. Mai mult decât se simţea bine, îi plăcea să ştie. Intensitatea emoţiei care ardea pe faţa lui, cu pleoapele lăsate, era aproape înspăimântătoare.

— Ai dreptate, spuse el cu o voce rece şi depărtată ca vântul care sufla prin canionul care se întindea între ei. Mai e un lucru. Şi nu are nicio legătură cu noi sau cu vreuna dintre familiile noastre. E chestiunea cu adopţiunea. Înainte de a te decide la cineva, vreau să-i cunosc şi eu mai întâi. Vreau să ştiu ce fel de oameni vor creşte copilul meu. Îmi acorzi măcar atât?

Skyler aprobă din cap. Îi datora asta. De la început, Tony nu a cerut prea mult de la ea, el fusese cumva acolo, atât. Nu o cicălise nici în legătură cu doctoriţa Nightingale. O lăsa să se hotărască singură.

Tony nu trebuia să ştie că îi plăcea Ellie, că se gândise la ea de multe ori. Putea să-i dea idei şi ea era departe de a fi luat o hotărâre definitivă.

— În regulă, spuse ea ţinând secret doar ce era în inima ei.

Te iubesc. Te doresc. Asta mă ucide.

Arena Medowland Brendan îi păruse dintotdeauna lui Skyler ca oraşul de smarald de la capătul şoselei galbene de cărămidă. Toată viaţa visase să participe la Concursul naţional de călărie. De când îşi putea aminti,

se imaginase trecând peste aceste glorioase obstacole, pe un cal atât de frumos, încât îţi dădeau lacrimile. Ca adolescente, ea şi Mickey urmăriseră fiecare concurs, făcând colecţie de tăieturi din ziare şi reviste, discutând la infinit diversele strategii cu care vor ataca fiecare obstacol. Concursurile de amatori, chiar şi cele prestigioase, erau doar o încălzire pentru evenimentul cel mare.

Aşezată la masa familiei ei, la terasele clienţilor, mult deasupra gardenelor, Skyler se uită în jos, la arenă, unde un arc din lemn împodobit cu trandafiri de mătase marca începutul unui parcurs de obstacole aproape prea frumoase ca să fie adevărate: verticale strălucitoare, roşii şi albe, şi bazine încorporate cu crizanteme albe şi galbene, un fals zid de cărămidă festonat cu viţă, o scară înconjurată de stâlpi din imitaţie de piatră. În mijloc era acel Waterloo al parcursului, două garduri atât de apropiate unul de celălalt, încât caii nu vor avea decât jumătate de pas ca să-şi revină între ele. Aici, ghici Skyler, vor fi cele mai multe căzături şi refuzuri de a sări. Simţi o încordare involuntară a muşchilor picioarelor, de parcă s-ar fi aflat chiar ea în faţa acelor obstacole.

Gândul îi aduse lacrimi în ochi.

Anul acesta ar fi avut pentru prima dată ocazia să se califice, dacă nu ar fi fost…

Însărcinată!

Cuvântul răsuna în mintea ei ca o notă disonantă la un pian.

Sunt însărcinată!

Acum, când devenise vizibil, situaţia ei o urmărea pretutindeni şi în tot ce făcea. Oamenii cu care lucra la clinica veterinară o întrebau deja dacă nu o deranjează să stea în picioare toate ziua. Mamele îi zâmbeau în

magazine, dornice să discute dacă e mai bun laptele *Lameze* sau *Bradley,* dacă e mai bun suptul la sân sau laptele praf. Începuse chiar să primească literatură prin poştă, reclame pentru îmbrăcăminte de copii, o invitaţie de a se abona la revista *Părinţi,* reclame pentru asigurări pe viaţă.

Dar Skyler se jurase să-şi scoată din cap problema, măcar în seara asta. Pentru că, în seara asta, era ceva special: era concursul *Grand Prix,* iar prietena ei Mickey participa şi *ea*. În afară de a fi fost ea însăşi în arenă, gândi Skyler, bucuria următoare era că o va vedea pe Mickey împlinind visul pe care ele l-au împărtăşit atât de mult timp.

Şi ştia că, pentru prietena ei, era mai mult decât un vis devenit realitate. Acesta era primul sezon când Mickey călărea pentru doamna Endicott, iar dacă eşua la acest concurs, îşi punea în pericol şansele de a concura în următorul sezon la clasele mari deschise. Pe cont propriu, nu-şi putea permite taxele exorbitante de intrare, întreţinerea costisitoare şi transportul calului ei.

Din locul în care şedea, Skyler putea vedea rampa care ducea în culise în partea participanţilor. Silueta familiară a prietenei ei, călare pe un cal negru, frumos, noul cal olandez al doamnei Endicott, apăru în unghiul ei de vedere şi Skyler întinse gâtul să vadă mai bine.

— O să rateze a doua săritură dacă nu o ia încet, se îngrijoră ea cu glas tare. Toledo are nevoie să-şi intre în ritm.

— Dacă cineva poate să-l mânuiască, aceea e Mickey, spuse Kate aşezată alături de ea.

Skyler, aplecându-se cu faţa la masa lungă de pe care se strângeau farfuriile de la cina lor, ar fi dorit să fie lângă Mickey acum. În minte, se vedea printre cai,

cu Cancelar dansând sub ea, iar alţi călăreţi învârtindu-se în jurul ei. Aproape că putea mirosi aerul din culise, dens, un amestec de ţigări, balegă, ulei şi transpiraţie umană. Se închipuia plutind peste obstacole, simţind valul de adrenalină al unei aterizări perfecte.

Dar apoi, din senin, îşi imagină calul ei împiedicându-se, se văzu aruncată de pe şa, în faţă.

Instinctiv, Skyler îşi strânse mâinile pe pântece. Lacrimile îi înţepau ochii.

Ah, bebeluşule, ce-o să se întâmple cu tine? Cine o să aibă grijă de tine?

Ellie Nightingale apăru din nou în mintea ei. Skyler luase în considerare în mod serios să o vadă din nou, în principal ca să constate dacă acea legătură neobişnuită pe care o simţise prima dată mai era acolo... dar, cumva, nu i se părea corect. Nu va face decât să-i risipească speranţele lui Ellie. *Şi dacă, până la urmă, aleg pe altcineva?*

Se trezi că gândurile i se întorc cu neplăcere la cele două perechi pe care le întâlnise chiar săptămâna asta, întâlnire aranjată de un prieten avocat al lui Mickey. Directorul şi soţia sa, instructoare de gimnastică aerobică, îi păruseră reali, ambii prietenoşi şi bine situaţi, fără să pară că încercaseră prea tare să o impresioneze. Voiau o familie mare, explicase ea, şi aveau în vedere şi copii mai mari, chiar şi handicapaţi. La aceste cuvinte soţul Marciei privi în altă parte şi Skyler văzu că i se subţiază buzele. Era clar că nu era încântat de ideea unui copil cu poliomielită care să-i strice portretul trandafiriu al familiei. Skyler rămase cu întrebarea: *Dar dacă copilul meu un este perfect?*

A doua pereche fusese mai în vârstă, aproape de cincizeci de ani, cu o casă în Scarsdale şi o firmă profitabilă de software. Soţia, grăsuţă, cu păr cenuşiu,

putea să fie purtătoarea de cuvânt a lui Betty Crocker. Singurul lor fiu fusese ucis cu câţiva ani în urmă într-un accident de motocicletă şi erau disperaţi să caute o nouă şansă de a fi părinţi, dar Diane era deja la menopauză.

Skyler nu avusese nevoie de timp ca să reflecteze. Nu voia ca bebeluşul ei să crească în umbra unui băiat decedat.

Avocatul John Morron, prietenul lui Mickey, a spus să nu-şi facă griji, oferta era mică şi cererea nesfârşită. El va organiza oricâte interviuri va fi nevoie. Şi mai avea timp, luni de zile, înainte de a trebui să ia o decizie.

Skyler simţi o greutate în piept, însoţită de o lipsă de aer, de parcă s-ar fi aflat brusc la o altitudine ameţitoare. Cu hotărâre, alungă din minte toată problema. Morton avea dreptate, nu era nicio grabă. O să se ocupe de asta mai târziu. Acum, se simţea bine. Absolut bine.

Ce porcărie, recunoscuse Skyler în sinea ei. Era atât de îngrijorată în legătură cu ceea ce Tony numea „chestiunea adopţiunii”, încât abia o suporta. O noapte bună de somn era o treabă din trecut. Nu putea sta la un spectacol de televiziune sau să termine un articol într-o revistă, fără să sară în sus din când în când şi să umble prin casă.

Încruntându-se, se concentră asupra arenei. Oamenii se învârteau pe acolo, pregătind-o pentru marele eveniment care urma. La o dărâmare a unui obstacol, concurentul era eliminat. Locurile erau pe trei sferturi ocupate, remarcă ea, dar toate capetele erau întoarse spre calul castaniu, strălucitor, care intra acum pe poarta interioară.

Skyler urmări călăreaţa, într-o haină strâmtă,

albastră, de vânătoare, şi pantaloni de călărie bej, înconjurând o dată arena. Calul era nervos. Sună clopoţelul şi o voce bărbătească, perfect modulată, anunţă:

— Numărul 18 este Sultan din Suffolk. Hanovrianul de unsprezece ani e călărit de Casey Stevens…

Sultan se grăbi la prima săritură, un obstacol vertical, apoi aproape că se opri, trecând peste el într-o săritură de iepure. Lumea scoase un „oaahhh” colectiv. Casey, ca o novice, se grăbea puţin vrând mai degrabă să termine decât să fie în siguranţă. Skyler parcă îl auzea pe Duncan spunând: „Nu există un cal prost, ci doar un călăreţ prost…”

— Ah, dragă, n-o să reuşească ultima săritură.

Skyler se întoarse şi o văzu pe mama ei încruntându-se consternată. Kate era imaginea eleganţei, în pantaloni largi, negri, cu vestă şi o bluză albă de mătase, cu un fular *Hermes,* înnodat cu artă în jurul gâtului. Bastonul ei era discret sprijinit în colţul zidului, în spatele ei.

Exact aşa cum prezisese Kate, piciorul din spate al lui Sultan făcu să se rostogolească bara de sus. În timp ce oamenii de serviciu alergară să o pună la loc, Casey Stevens încerca să nu arate distrusă şi întoarse calul înapoi spre poarta interioară. Aplauzele care o urmăreau au fost politicoase şi de scurtă durată.

Următorul intră un cal care arăta prea mic pentru bărbatul solid care-l călărea.

— Ăsta-i Henry Prudent… şopti Kate reverenţios. *Acum o* să vedem călărie. Cred că şi soţia lui concurează. Mă întreb ce se va întâmpla dacă amândoi vor ajunge în finală.

— Dacă el e un domn, o s-o lase pe ea să câştige, o tachină tatăl.

El nu pretindea niciodată altceva decât că-l plictiseau aceste spectacole. Singura distracţie pe care o avea era să o înţepe din când în când pe soţia sa.

— Nu, dacă nu vrea să ajungă la divorţ, zise Kate râzând. Ea nu l-ar ierta niciodată. Oricum, are şanse la fel de bune ca şi el.

Skyler se uită de la unul la altul, minunându-se cum reuşesc părinţii ei să se prefacă. Ştia sub ce încordare erau, nu doar în legătură cu sarcina ei, dar şi cu o criză în afaceri. Faţă de ea, erau cu gura cusută în legătură cu asta, dar ea văzuse îngrijorarea de pe feţele lor, în momente când nu se fereau. Iar aici, între prieteni şi în familie, sclipeau de parcă nimic pe lume nu putea fi rău.

Skyler strânse pumnii de frustrare. Dacă măcar i-ar spune şi ei.

— Oricum, vor împărţi premiul, observă Reggie Linfoot, folosind degetul ca să mişte cuburile de gheaţă care se topeau în paharul lui cu whisky. Bunul, bătrânul Reggie… Skyler îl adorase pe vecinul lor de când avea opt ani, când Reggie, un renumit amator de cărţi pentru copii, se urcase cu ea în vârful uriaşului păr din curtea lui. Pe jumătate beat – ca de obicei –, se căţărase până sus şi stătea alături de ea pe o cracă înaltă, ca un Puck îmbătrânit şi cu burtă.

— Ah, Ian Millar o să câştige, spuse mătuşa Vera cu un ton autoritar, care rareori eşua în a ridica părerea ei la statutul de adevăr categoric.

Vera era sora tatii şi cea mai puţin favorită rudă pentru Skyler. Marea tragedie în viaţa mătuşii Vera, după părerea mamei ei, era că nu avusese necazuri sau dezamăgiri (dacă nu ţineai cont de divorţurile ei, care nu contau, pentru că, din capul locului, nu fusese prea ataşată de soţii ei); de aceea nu putea simpatiza

cu cei mai puţin norocoşi ca ea.

Skyler considera, în particular, că mătuşa Vera suferise mai mult decât îşi dădea seama mama ei. Era suficient să se uite în fiecare zi în oglindă, la faţa ei urâtă, căloasă, şi era de ajuns să o facă să simtă că ar vrea să sară de pe un pod.

Ea îşi îndreptă atenţia din nou spre Henry Prudent, încruntându-se când el fu eliminat pentru refuzul calului de a sări un obstacol, Ian Millar, următorul concurent, pluti peste obstacole fără greşeală. Va fi greu de bătut, se gândi ea. Şi iapa asta nouă a lui era straşnică, avea gâtul lung ca al unui pui de girafă şi ce bine îşi strângea picioarele când trecea peste obstacole. Îşi imagina cum va fi după un an sau doi de circuite.

— Skyler dragă, e o ruşine că nu te vedem pe tine acolo.

Skyler se uită şi o văzu pe Miranda Harkness, subţire ca un manechin, prietena mamei ei şi mâna ei dreaptă la magazin, privind-o cu compasiune. Ea se chirci, ştiind că Miranda nu vorbea cu răutate, dar dorind ca prietena mamei ei să nu fi atras atenţia la ceea ce bunica ei numea „situaţia” ei. Tot mai mult începea să se simtă ca un copil trimis acasă de la şcoală pentru că avea o boală infecţioasă.

— Aş fi vrut să încerc, dar în instrucţiuni nu se pomenea nimic despre un călăreţ şi jumătate, spuse ea dându-şi seama de tăişul din vocea ei.

Cu coada ochiului, Skyler văzu că mama ei roşeşte. Mama ei fusese înţelegătoare faţă de o greşeală, dar pentru ea asta nu era o glumă. *Trebuie să ţii minte asta,* îşi spuse Skyler simţindu-se vinovată.

— Skyler poate începe să se antreneze din nou, de îndată ce… Kate îşi drese glasul şi spuse veselă: Deşi

îmi imaginez că va avea destule pe cap cu facultatea ori cu celelalte.

— Facultatea? făcu Reggie clipind şi uitându-se la ea prin ceaţa lui alcoolică.

— Am fost primită la programul de medicină veterinară la Universitatea *New Hampshire,* explică Skyler, remarcând că lui Reggie era gata să-i cadă cotul de pe masă. Îl lovi uşor şi urmări cum acesta se ancoră mai solid.

— Dar copilul… cine o să aibă grijă de el, când tu eşti la şcoală? cârâi o voce ca un ac de patefon pe o placă veche, zgâriată.

De-a lungul mesei, feţe speriate se întoarseră spre bătrâna doamnă din capătul îndepărtat, sora bunicii Beatrice, care îşi amintea că societatea se îmbrăca la cravată neagră la Concursul naţional, cu mult înainte de a se fi mutat din Madison Square Garden la Meadow Lands. Ea purta o rochie lungă cusută cu mărgele, care mirosea a camfor, cercei cu diamante şi piepteni de baga în părul albastru. O pereche de ochi albaştri, apoşi, erau fixaţi asupra lui Skyler, în aşteptare.

Skyler se foi în scaun. *Doamne, nu i s-a spus mătuşii Beatrice!*

Mama, binecuvântată să fie, îşi păstră privirea dreaptă şi poziţia perfecţionată cu decenii în urmă la şcoala de fete a domnişoarei Creighton. Cu o voce clară, fără jenă, ea răspunse:

— Skyler nu va păstra copilul, mătuşă Beatrice. Vrea să fie crescut de oameni care nu pot avea copii, la fel cum a fost crescută şi ea.

Vocea mamei era luminoasă, cu accent pe ultimele cuvinte.

Cu coada ochiului, Skyler îl văzu pe tatăl ei ascunzându-şi capul în programul care stătea deschis

în faţa lui. Sărmanul tată! Ea dorea să poată spune ceva ca să-l facă să se simtă mai bine. El nu înţelegea de ce făcea asta, deşi îi explicase de multe ori. Dar aşa era tatăl; vedea numai ce voia să vadă la ea.

Mătuşa Vera puse capăt tăcerii neplăcute care se lăsase după spusele mamei.

— Mai vrea cineva şampanie?

Ridică sticla din frapieră şi o ţinu picurând deasupra paharului lui Skyler.

— Eu nu… femeile însărcinate nu trebuie să bea, ţii minte? întrebă Skyler.

Faţa lungă, căloasă, cu nările care păreau întotdeauna încordate, se făcu de un roşu-aprins, care nu i se potrivea. Cu voce joasă, ea sâsâi:

— Zău, nu ştiu cum poţi fi aşa… aşa de nonşalantă. Dacă ai fi fiica mea, aş…

— Vera, ajunge, interveni Will tăios.

Se uită urât la ea, mustaţa lui cenuşie oferindu-i şi mai multă autoritate. Ochii surorii lui se îngustară, dar rămase cu gura închisă.

Skyler se lăsă pe spătarul scaunului, simţindu-se prost şi cumva ruşinată. Va încerca să fie cuminte restul serii, zău aşa. De dragul părinţilor, dacă nu de al ei.

Tot ce trebuie să faci este să te ţii bine până vei putea fi singură cu Mickey.

Mickey era ultima în concurs, urma să lupte împotriva a patru călăreţi care săriseră corect. Dacă intra în finală, va concura în săriturile cronometrate împotriva unora ca Ian Millar şi Michael Marz. Perspectiva ca prietena ei să reuşească o asemenea performanţă îi îmbunătăţi starea de spirit.

Când Mickey ieşi şi făcu cercul lângă poarta interioară, Skyler se simţi mândră. Mickey arăta

minunat în pantaloni de călărie negri şi jachetă roşie, cu părul strâns într-un fileu sub şapcă. Spre deosebire de feţele încordate ale rivalelor ei, ea zâmbea larg, ceea ce îi făcu pe toţi să o aplaude şi să fluiere. Mickey ştia cum să capteze publicul, ştiuse întotdeauna.

Calul ei, Toledo, era favoritul actual al Priscillei Endicott, negru cum e catifeaua gulerului unei haine de vânătoare. Când îl aduse la arc, el dansă jucându-se.

Dar acum era momentul să devină serios. Mickey îl aduse la primul obstacol, zidul fals din cărămidă, cu doi stâlpi verticali.

— Ia-o încet, mormăi Skyler. Nu te gândi la timp, doar să sări corect.

Toledo trecu peste zid, ca o briză de primăvară. Pe de altă parte, Mickey, cu coatele ridicate şi picioarele depărtate aproape în unghi drept, era imaginea dată în orice manual care arăta cum să *nu* călăreşti. Bine că, în acest sport, nu conta forma; singurul lucru important era să treci obstacolul.

Acum, următoarele… *Doamne, uite cum merge Toledo*. Îi făcea pe ceilalţi cai să arate ca nişte elefanţi; părea că pluteşte şi stă o secundă în aer deasupra obstacolului. Şi Mickey înghiţea tot, aplauzele, emoţia. Tot ce avea nevoie acum era să nu facă vreo greşeală; după aceea, dacă ajungea în finală, va trebui să aibă timpul cel mai mic, ca să-i învingă pe ceilalţi finalişti.

Skyler aplaudă până o înţepară palmele şi strigă până răguşi.

Mai urmară două ture şi finaliştii se reduseră la trei. Katie Prudent, Ian Millar… şi Mickey. Să fii alături de asemenea concurenţi, era ca şi când ai face parte din Sfânta Treime, se gândi Skyler speriată. Chiar dacă Mickey nu va lua panglica albastră, putea fi fericită.

Când o văzu pe Mickey plimbându-şi calul pentru ultima oară în jurul parcursului, Skyler se umplu de mândrie.

Când prietena ei fusese gata să piardă obstacolul înşelător din centru, Skyler avu toate senzaţiile pe care trebuie să le fi avut şi Mickey.

Prietena ei trecu peste ultimul obstacol cu un parcurs clar, fiind a doua după Ian Millar. Priscilla Endicott va fi în al nouălea cer, se gândi Skyler. După asta, Mickey va putea să se înscrie singură. Dar mai important era faptul că Mickey realizase ceea ce ea şi Skyler au visat de când erau mici: ajunsese în Naţională.

Când Mickey apăru în loja lor, după prezentarea trofeelor, roşie de transpiraţie, Skyler se ridică şi o îmbrăţişă.

— Ai fost minunată, spuse ea cu lacrimi în ochi. Am fost atât de mândră.

— Nu-i aşa că el a fost nemaipomenit? întrebă Mickey, toată mândria ei fiind concentrată asupra lui Toledo. Doamne, e ca un vis să faci să sară un asemenea animal. Ai văzut ce poate face şi e capabil de mult mai mult. Nu vreau să facă prea mult deodată; după Toronto, îl ţinem până vara viitoare.

Se opri, uitându-se la Skyler. Cu voce joasă, întrebă:

— Te simţi bine? Arăţi cam palidă.

— Sunt bine, îi răspunse Skyler. Poate puţin emoţionată, bănuiesc.

— Cine n-ar fi? Iisuse, eşti prea tânără ca să stai cu grupul bărbaţilor. Hai s-o întindem. Te invit la o bere.

— Fă-o Pepsi şi am acceptat.

Skyler şi Mickey coborâră scara şi găsiră o masă la

barul *Cercul învingătorilor,* care, din fericire, nu era prea aglomerat. Skyler se aşează pe scaun cu un oftat adânc, simţindu-se de parcă ar fi scăpat de o hoardă care voia s-o linşeze. În momentul când chelneriţa plecă să le aducă băuturile comandate, se uitară una la alta şi zâmbiră identic.

— Aş putea muri în clipa asta şi nu mi s-ar părea că am pierdut ceva, râse Mickey.

— Totul, în afară de fericitul eveniment, replică Skyler cu ironie.

Mickey se strâmbă.

— Ah, Doamne. Sunt o nenorocită insensibilă. Nu te-am întrebat cum te descurci. Şi n-am mai stat de vorbă de veacuri.

— Ai fost ocupată, o scuză Skyler. Oricum, mă descurc bine.

— Zău?

Skyler îi vorbi despre ultima pereche cu care discutase, familia Dobson, şi fu răsplătită de mutra pe care o făcu Mickey, una care îi întărea propriile ei instincte. Mickey nu aproba faptul că dădea copilul, se oferise chiar, într-un val de generozitate al unei zăpăcite, să aibă ea însăşi grijă de el până termină Skyler studiile.

— Ce vei face cu un copil în cărucior? o întrebase Skyler.

— L-aş purta peste tot în spate, ca papuaşii, îi răspunsese Mickey plină de încredere.

Ştiau amândouă că era ridicol, iar Mickey abandonase subiectul în mod înţelept.

— Cum e cu doamna aia pe care ai întâlnit-o mai demult? voi să ştie Mickey. Psihologa pe care voia Tony s-o cunoşti? Mi-a plăcut cum ai vorbit despre ea.

Sorbi lung din berea *Heineken.*

Skyler simţi că se încordează. Ea simplificase intenţionat întâlnirea cu Ellie Nightingale, nefiind sigură dacă măcar Mickey va înţelege sentimentul neobişnuit cu care plecase în ziua aceea. Ea ridică din umeri şi zise:

— S-ar putea să divorţeze. N-ar avea sens.

— Nimic din treaba asta nu are sens, sublinie repede Mickey. Iisuse, când eram copii, ne-am imaginat măcar unde vom ajunge?

— Tu ai ajuns exact acolo unde ai vrut, spuse cu blândeţe Skyler cu un nod în gât.

— Iar tu vei fi cea mai bună veterinară săritoare de obstacole care există, se grăbi să răspundă Mickey, şi adăugă blând: Vreau să spun, atunci când se vor termina astea toate.

Skyler, deşi emoţionată, simţea că va exploda de frustrare.

— Uneori am senzaţia că nu se va termina niciodată. Uită-te la părinţii mei, pentru Dumnezeu. Tata n-o să-mi ierte niciodată că i-am dat nepotul.

— Ah, Skyler, zise Mickey luând-o de mână, ai încercat toată viaţa să te comporţi după reguli, chiar când le ocoleşti. Te-ai hotărât să faci lucrul ăsta. Mergi până la capăt. Fă ceea ce simţi că e drept, nu ceea ce are sens în mod necesar.

— Nu trebuie să iau o decizie imediat.

— Perfect. Caută. Vezi oricâte perechi vrei… dar nu înnebuni. Prietena mea, de ce crezi că unui copil al tău i-ar merge mai bine cu alţi părinţi?

Skyler deschise gura să întrebe de ce ar trebui să accepte sfaturi de la cineva care considera bun procedeul papuaşilor când simţi copilul mişcând. Se ridică brusc, căscă gura şi lăsă mâinile în jos.

Îşi împleti degetele peste pântece.

— Doamne, îl simt cum mişcă. Nu doar ca un fluturaş, de data asta. E atât de…

Vorbele se evaporară, neputând să descrie enormitatea a ceea ce simţea, ceva atât de luminos şi de magic, de parcă era cumva o vrajă.

— Poate e un semn, spuse Mickey cu sobrietate, încearcă să-ţi spună ceva.

— Sper.

Skyler oftă, magia momentului traversând ca un curcubeu zărit de la fereastra unei maşini în viteză. Fu cuprinsă de o nefericire adâncă.

— Sper, pentru că e o decizie pentru care aş da orice să nu trebuiască să o iau singură.

— Nu mă asculţi, o certă Georgina.

Ellie se întoarse de la fereastra de la etajul doi al casei din oraş a Georginei, de unde se uitase afară la zăpadă… zăpadă, care în înserarea iernii părea să cadă din lămpile de pe stradă, de-a lungul lui Central Park sud. Ea îi zâmbi prietenei ei care stătea într-un fotoliu lângă cămin, unde focul încerca să se înfiripe. Georgina avea o expresie de exasperare, pe care încerca să o ascundă cât putea.

— Iartă-mă, zise Ellie. Îmi vorbeai despre conferinţa de la Madrid, ceva despre un studiu în legătură cu lipsa de somn la piloţi. Vrei să spui că nu trebuie să mai zbor sau pur şi simplu faci conversaţie uşoară ca să-mi distragi atenţia de la alte lucruri?

— Vrei să vorbim despre altceva? întrebă Georgina cu picioarele adunate sub un pulover voluminos, galben.

Capacitatea Georginei de a apărea atât de relaxată constituia, după părerea lui Ellie, o mare parte a succesului ei la pacienţii particulari pe care îi vedea

în afara clinicii de psihiatrie de la *St. Vincent.* Mai era şi minunatul ei cabinet, o parte din casa ei din oraş de pe Strada 70 est. Îngrămădit cu ceea ce Georgina numea antichităţi de două parale, lămpi de alamă cu abajururi de mătase destrămate, fleacuri colecţionate din lumea întreagă, canapele şi fotolii adunate ca nişte bărbaţi graşi, bătrâni, în faţa căminului care arunca mereu scântei spre un covor oriental ros, camera îi dădea întotdeauna lui Ellie sentimentul că se întorcea acasă.

Doar că acum nu exista niciun loc pe lume unde s-ar fi simţit confortabil. „Acasă e unde ţi-e inima”. Putea vedea în minte aforismul, de parcă ar fi fost brodat pe o pânză. Dar dacă lucrul ăsta era adevărat, atunci ea nu avea cămin. Pentru că inima ei voia să fie cu Paul, a cărui uşă rămânea închisă, şi cu un copil pe care îl dorea, dar pe care nu-l putea pretinde.

Ellie simţi că mâinile i se strâng pumni. De ce nu a sunat-o Skyler Sutton? Trecuseră patru luni şi nicio vorbă. Ellie îşi spuse că era ridicol să continue să spere. Fata alesese probabil demult pe altcineva… o pereche drăguţă, iubitoare care va da copilului ei tot ce avea nevoie. Totuşi…

Ellie nu uitase senzaţia aproape fizică a faptului că ele erau cumva legate, de parcă însuşi destinul le alesese ca actori în această dramă. Chiar acum, după ce trecuse demult Halloween-ul, iar Crăciunul era aproape, ea nu reuşise să se dezbare de efectele provocate de acest impact uluitor, pe care i-l produsese Skyler.

În seara aceasta, fiind Ajunul Crăciunului, Ellie venise să toasteze cu Georgina, cum făcuse în fiecare 24 decembrie din ultimii opt ani. Acest Crăciun se distingea prin faptul că era primul pe care Ellie avea să-l sărbătorească singură. Se gândi la zilele de

Crăciun pe care şi le închipuise, ea şi Paul zâmbind lângă brad şi copilul lor trăgând neîndemânatic de hârtii şi panglici, iar tristeţea pe care o simţea era atât de mare, încât înţelegea, ca şi în primele ierni după dispariţia lui Betanne, de ce atât de mulţi oameni se sinucid în preajma sărbătorilor.

Ellie se ruga ca Georgina să o poată reconforta cât de cât, să o ajute să treacă prin furtuna de emoţii în care se zbătea. Ea ştia că nu există un remediu magic, că răspunsurile pe care le căuta trebuiau să vină din interiorul ei, în fond, era psiholog şi încă unul bun. Dar, uneori, gândea înghiţind în sec, când vrei răspunsuri, ai nevoie doar de un umăr cald pe care să-ţi laşi capul obosit şi de o voce blândă care să-ţi liniştească durerea.

— Ce rost are să discutăm despre asta? o întrebă ea pe prietena ei cu amărăciune în glas. Nimeni nu poate face nimic.

Georgina băgă o şuviţă rebelă argintie înapoi în cocul zburlit din vârful capului ei.

— Poate că nu... dar nu face niciun rău dacă încerci. Draga mea, zău nu suport să te văd atât de nefericită.

Ellie se lupta să nu pară tristă şi răspunse:

— Nu e nimic rău cu mine, dacă un soţ şi un copil nu se lipesc de mine.

Întinse mâna să-şi ia jacheta de pe spătarul canapelei.

Georgina, cu ochii ei bătrâni atenţi, aţintiţi la Ellie, îşi duse degetele sub bărbie.

— Jumătate e uneori mai bine decât nimic.

— Vrei să sugerezi să abandonez încercarea de a adopta? sări Ellie iritată.

— De ce trebuie s-o consideri ca o predare?

întrebă Georgina. Ellie, te-ai gândit la posibilitatea că ai fost atât de absorbită de un singur ţel atât de mult timp, încât ai trecut peste posibilitatea altor răsplăţi?

Dacă Georgina îi oferea o astfel de reconfortare, Ellie nu avea nevoie de ea. Spuse tăios:

— Dacă totul este doar o lună de miere fără de sfârşit în care nu există nimic în afară de tine şi de soţul tău… atunci da, trec peste asta.

— Draga mea, îţi faci un deserviciu dacă nu te confrunţi cu ceea ce te străduieşti atât de mult să eviţi.

— Şi te rog, spune-mi ce anume evit? întrebă Ellie.

— Posibilitatea de a găsi fericire şi fără un copil.

Cuvintele Georginei, rostite liniştit, căzură pe Ellie ca o răceală, făcând-o să tremure.

— De ce aş vrea să evit asta?

— Fuga de fericire poate fi adesea o formă de pedepsire.

Ellie se gândi un moment, apoi spuse încet:

— Crezi că mă pedepsesc eu însămi? Că nici nu mi-am iertat ceea ce i s-a întâmplat lui Bethanne? Zâmbi slab. Poate că da. Dar în cazul ăsta nu există vindecare.

— Nici măcar un alt copil?

O strălucire apăru în ochii Georginei, plină de afecţiune şi preocupare, încât lui Ellie îi dădură lacrimile.

Oare un alt copil îi va permite, în sfârşit, după atâţia ani, să se ierte?

— Nu ştiu, răspunse cinstit Ellie. Ceea ce ştiu e că nu mă voi opri din încercarea de a afla.

— Ei, atunci… aşa să fie.

Georgina, nefiind o persoană care să elaboreze mult o idee, zâmbi lăsând-o pe Ellie să înţeleagă că subiectul era încheiat. Ridicându-se, ea se duse la

dulapul înalt unde ţinea sticle cu vin şi în acest anotimp, şi cutii cu prăjiturele pe care i le dădeau pacienţii ei.

— Acum trebuie să guşti din checul cu fructe al vecinei mele şi din vin. E într-adevăr bun, dar să nu se afle. Letiţiei îi place să se uite la feţele oamenilor când muşcă din ceva care se aşteaptă să fie îngrozitor.

Ellie acceptă un şerveţel cu o felie de chec pe el.

— Dacă scopul tău este să mă îngraşi, spuse ea, n-o să-ţi meargă. Am încercat deja. Se pare că nimic din ce mănânc nu se lipeşte de mine.

— Poate pentru că nu mănânci destul, observă Georgina certând-o. Dacă tot suntem la subiectul ăsta, ce planuri ai pentru cina de mâine seară? Nu suport să-ţi petreci Crăciunul singură.

— M-a invitat familia Brodsky, dar cred că asta doar pentru că Gloria vrea să-l cunosc pe cumnatul ei care e văduv, spuse Ellie oftând. Le-am spus că am alte planuri. Nu am chef să dau explicaţii despre Paul. Nimeni nu mai crede că e o despărţire de încercare. Se pare că există un statut de limitare la scuza asta, după nouă luni, fie că te împaci cu soţul, fie spui tuturor că eşti disperată să cunoşti alţi bărbaţi.

— Atunci asta lămureşte treaba.

Georgina turnă fiecăreia un pahar cu vin.

— Dacă aş cunoaşte vreun bărbat singur, l-aş păstra pentru mine, aşa că în privinţa asta eşti în siguranţă. Şi, n-ai văzut-o pe fiica mea de, de cât timp? De ani şi ani. În plus, sunt o bucătăreasă groaznică şi aş putea folosi un ajutor la bucătărie. Nu primesc un răspuns negativ.

Ellie ştia că nu trebuia să se opună. Georgina avea dreptate. Era prea deprimant să fie singură de Crăciun, în plus, Paul va petrece sărbătoarea cu părinţii lui, la

Sag Harbor. Inima i se strânse la acest gând. Sărmanii John şi Susan! Au fost atât de supăraţi de toată treaba asta, încât va fi la fel de îngrozitor pentru ei ca şi pentru ea că nu vor fi cu toţii împreună. Din primul moment când i-a întâlnit pe părinţii lui Paul, într-o zi friguroasă, vântoasă, de ianuarie, când a ajuns la ei acasă pe jumătate îngheţată, apoi a fost condusă înăuntru cu un braţ cald în jurul umerilor şi condusă la o canapea lângă un foc puternic, unde tatăl lui Paul i-a încălzit mâinile cu palmele lui mari, Ellie simţise de parcă fusese corectată în cele din urmă o mare eroare cosmică.

Iar acum, chiar şi ei erau luaţi de lângă ea.

Punându-şi prăjitura pe jumătate mâncată pe cufărul acoperit cu o placă de sticlă care servea drept măsuţă de cafea, Ellie se ridică şi se duse înapoi la fereastră. Se prognozase că vor fi peste doisprezece centimetri de zăpadă şi, după cum se vedea, avea să cadă mai multă, până dimineaţă. În întunericul lăptos, întrerupt de lămpile de pe stradă care străluceau, ea văzu un bărbat căutându-şi cu grijă drumul pe cărarea bătătorită în zăpadă, în lungul Străzii 72. Lui Ellie îi veni în minte un alt Crăciun, o noapte când stătuse în faţa bisericii St. John, oprită în faţa unei scene a naşterii, luminată puternic, din care statuia copilului Iisus, în mărime naturală, fusese furată. Lacrimile îi curgea pe obrajii îngheţaţi.

Inspiră adânc şi se întoarse spre Georgina.

— Mi-ar plăcea să vin la cină de Crăciun. Dar numai dacă mă laşi să aduc plăcinta mea cu afine. Este reţeta mamei mele şi singurul lucru care a meritat să fie salvat din copilăria mea. Ea nu adăugă că era plăcinta favorită a lui Paul şi că ea va avea astfel o satisfacţie că el e lipsit de aceasta.

— Sună rău şi îngraşă, dar sunt sigură că o voi adora, zise Georgina. Acum, nu te mai plimba şi pune-mă la curent cu ce s-a mai întâmplat. N-am avut ocazia să vorbim cum se cuvine despre toate astea, de când ai venit zburând la mine înflăcărată după ce ai văzut-o pe fata aia, şi faţă de care ai avut un sentiment atât de puternic. Sper că nu consideri faptul că-ţi pun sub semnul întrebării motivele ca un gest de dezaprobare. Vreau doar ce e mai bine pentru tine, draga mea.

— N-am mai avut veşti de la ea, răspunse Ellie, atentă să evite ce era pe vârful limbii ei… încă.

— Asta am înţeles, spuse încet Georgina, sorbind din vin. Dacă ai fi avut veşti, cu siguranţă că aş fi ştiut până acum. Mă întreb doar dacă mai ai vreo speranţă.

Ellie râse sec.

— Cu alte cuvinte, cred oare în miracole?

— Maria a fost informată de viitoarea sarcină de arhanghelul Gavril, îi aminti cu blândeţe Georgina. Ştiu că bătrâne behavioniste n-ar trebui să vorbească aşa, dar miracole se întâmplă.

Ellie nu s-ar fi aşteptat să audă aşa ceva de la practica Georgina şi îi veni să plângă. În acel moment, nu dorea altceva decât să-şi lase capul pe umărul Georginei şi, pur şi simplu, să închidă ochii.

— Presupun că da.

Miracole? Acum, aş opta pentru o ruptură.

Georgina schimbă subiectul întrebând:

— Şi tânărul acela de la grupul de SIDA la care ţii atât de mult… dansatorul?

Ellie zâmbi, primul ei zâmbet real din seara aceea.

— Jimmy Dolan? E uluitor cum se tot întoarce de la marginea prăpastiei… deşi o mare parte din merit îi revine prietenului lui, Tony.

Nu-i aminti Georginei că Tony o pusese în legătură

cu Skyler Sutton.

— Venind vorba de Jimmy, i-am promis că trec să-l văd în drum spre casă. Uitându-se la ceas, continuă: Trebuie să plec, se face târziu.

Era şase fără zece şi atât ea cât şi Georgina, dându-şi seama de asta în acelaşi timp, râseră. O oră de cincizeci de minute la psihiatru. Georgina o conduse în holul central, apoi pe o scară în spirală într-un hol mic cu dale pe jos. La uşă, când Ellie îşi încheiase paltonul, Georgina, mirosind puternic a parfumul ei favorit de iasomie, o îmbrăţişă şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Pe mâine, îi aminti lui Ellie. Te aştept la patru, cu muzica militară.

Surprinzător, Ellie nu avu dificultăţi să găsească un taxi. Poate că miracolele sunt posibile în fond, gândi ea. Chiar cu bancheta cu arcuri rupte şi sistemul de încălzire defect, taxiul părea trimis din cer.

Când ajunse în garsoniera din strada Hudson, Jimmy Dolan o făcu să creadă din nou în miracole: părea că pusese câteva kilograme, după ultima ieşire din spital. Şi, întrucât lipsise la ultimele şedinţe de grup, îmbunătăţirea era mai vizibilă decât în alte condiţii. O primi cu un gest înflorit, zâmbind, de parcă ea ar fi reprezentat cei trei magi întruchipaţi într-o singură persoană. În concordanţă cu anotimpul, sau poate cu faptul că trăia că să-l sărbătorească, purta o bluză roşie cu guler pe gât şi bretele verzi. Erau practice şi decorative, bănui ea după felul cum atârnau pantalonii pe el.

— Un Crăciun vesel!

Ea îl sărută pe obraji, apoi scoase un pachet din geanta mare de pe umăr şi i-l dădu.

Jimmy arăta bucuros şi, în acelaşi timp, uşor jenat.

— Eu n-am nimic pentru dumneata, spuse el.

— Ba da, ai, şi mi-ai dat chiar acum. Nu pot să-ţi spun ce minunat e că te văd arătând atât de bine.

Jimmy, zâmbind larg, o conduse în marele „L” care servea drept cameră de zi, bucătărie şi dormitor. Când se aşeză pe canapea şi privirea lui Ellie fu atrasă, ca întotdeauna, de afişele de balet care se îngrămădeau pe pereţi. Afişul ei favorit era o imagine mărită a lui Jimmy în săritură, cu pieptul gol lucind de transpiraţie şi cu braţele aruncate deasupra capului.

— Desfă-l, îi spuse ea, zâmbind la felul neîndemânatic cum stătea acolo cu pachetul în mână, arătând ca un copil care mai vrea să creadă în Moş Crăciun.

Trăgând slab de panglică, ea văzu că îi tremurau mâinile şi nu doar de emoţie. Jimmy se lăsă pe un fotoliu, încruntându-se de frustrare şi făcând-o pe Ellie să dorească să nu fi legat pachetul atât de bine. Totuşi, în cele din urmă, el reuşi să-l desfacă.

— Sunt de la *Hammacher Schlemmer...* ciorapi electrici, explică ea, în timp ce el ţinea în mână o pereche de ciorapi lânoşi ţesuţi cu fire electrice, cu pungi de plastic în partea de sus în care se puneau baterii. Jimmy se plânsese că nu mai poate să-şi încălzească picioarele, indiferent câte pături punea pe el.

El zâmbi şi îşi scoase mocasinii, trăgându-şi ciorapii pe picioarele osoase atât de palide de frig, încât erau aproape albite.

— Mulţumesc. Sunt grozavi. Dacă mi se face foame când sunt în pat, pot încălzi ceva pe degetul mare.

— Poartă-i sănătos, spuse ea permiţându-şi şi ea o nuanţă din umorul care îi plăcea lui Jimmy.

— Sănătatea nu mai e problemă, spuse el aruncând pe spătarul fotoliului un braţ care arăta a sperietoare de ciori. Acum învăţ să merg singur de la pat la baie.

— Ce faci… cu adevărat? întrebă ea.

— Ceva mai bine decât am fost în urmă cu câteva săptămâni, dar tot prost, recunoscu el, devenind serios. Dar e Crăciun şi am o singură dorinţă pentru Moş Crăciun. Vreau să ajung să văd anul nou. Fără şampanie, fără petrecere toată noaptea. Să privesc la televizor Times Square; îmi ajunge. Poate am să-l văd acolo şi pe Tony, ieşit cu restul poliţiei călare să apere liniştea, dreptatea şi modul de viaţă american. Cel mai mult vreau să ridic paharul pentru încă un an de supravieţuire. Zâmbi şi faţa lui slabă deveni radioasă: Dar dumneata, doctore, ce vei sărbători?

— Speranţa, spuse ea liniştit, simţindu-se mai recunoscătoare faţă de Jimmy decât putea spune. Intrase în această noapte rece rugându-se pentru o oarecare uşurare la necazurile ei şi o găsise în prezenţa unui bărbat aflat pe moarte.

— Speranţa! Ei, asta cere un toast. Jimmy se ridică cu greu în picioare. Eu abia am terminat cu medicamentele, dar cred că puţin vin…

— Altă dată, îi zise ea. Am fost la o prietenă şi mi-am consumat raţia de băuturi pentru Crăciun.

În schimb, petrecu o oră privind colecţia lui de tăieturi, în timp ce el îşi amintea de zilele lui pe scenă. Erau programe, tăieturi din reviste strălucitoare, fotografii ca aceea mărită de pe perete. Admirându-le, pe Ellie o izbi din nou tot ce pierdeau părinţii lui Jimmy. Ea ar fi fost mândră să-l aibă fiu.

În cele din urmă, ea se ridică.

— Ar fi mai bine să plec. E târziu.

Ea îl îmbrăţişă uşor, de parcă ar fi manevrat o maşinărie delicată care putea să se desfacă la o mişcare prea dură. El o îmbrăţişă şi pieptul lui tresări de parcă şi-ar fi reţinut plânsul. Dar avea ochii uscaţi când o conduse la uşă. Ştia că pentru el însemna mult că trecuse pe acolo şi se bucura că o făcuse.

Când ajunse acasă, controlă robotul telefonului. Niciun mesaj de la Paul sau de la altcineva. Disperarea se năpusti din nou asupra ei.

Sună tu pe cineva, se sfătui ea. Se gândi la vechea ei prietenă de la liceu, Grazia, din Seattle, şi ce plăcut ar fi să se ghemuiască într-un halat de baie şi să aibă o lungă conversaţie cu ea, la o ceaşcă de ceai. Dar la Seattle era cu trei ore mai devreme şi Grazia, care amâna totul până în ultimul moment, probabil că alerga nebuneşte după cadouri, în ceasul al doisprezecelea.

În schimb, Ellie se trezi că e gata să-i dea telefon lui Paul. Se jurase că nu o va face. Se jurase. La ce bun? se întrebă ea. Va fi politicos, prietenos; va părea chiar bucuros că are veşti de la ea, cum a fost când l-a sunat de Ziua recunoştinţei. Vorbiseră despre munca lor. Ea întrebase de părinţii lui. El spusese că sunt bine şi îi dădu la telefon. John şi Susan i-ar ura din suflet o sărbătoare minunată... iar când va închide, va simţi că vrea să se omoare. Apoi se va băga în pat şi va plânge.

Nu pot să-mi fac asta cu mâna mea, se gândi ea. Cu paltonul pe ea, cu reverele punctate de zăpada care se topea făcând pete întunecate de umezeală, Ellie traversă camera şi se trânti pe canapea. Închise ochii şi îşi dădu capul pe spate, lăsând lacrimile pe care şi le reţinuse toată seara să iasă de sub pleoape.

În apartamentul de alături, se cântau cântece de Crăciun, prost, pe un pian dezacordat. Capul lui Ellie

pulsa odată cu clapele pianului. Se simţea atât de groaznic, încât se gândea chiar să-i sune pe părinţii ei şi să le ureze un Crăciun fericit, dar, aşa cum se întâmpla când Ellie suna, mama ei avea să spună ceva în genul: „Nu e drăguţ ce preţuri scăzute oferă societatea AT & T în perioada Crăciunului? Îi face pe oameni să dea telefon acasă, pentru că altfel nu s-ar gândi s-o facă”.

Tocmai atunci, sună telefonul făcând-o pe Ellie să tresară. Paul? Nu, nu Paul, fără să ştie de ce, era sigură că nu era Paul.

Totuşi, când se ridică greoi să răspundă, inima îi bătea şi se lovi cu genunchiul de măsuţa de cafea din sticlă. O durere fierbinte o înţepă în picior şi şchiopătă spre telefonul de pe bufetul japonez de lângă perete. Tremura. Îşi spunea că era probabil Georgina care telefona ca să schimbe ora cinei de mâine.

Când Ellie răspunse cu un „alo” gâfâit, ştiu cine era la telefon tot aşa cum ştiuse că soarta sau providenţa există cu adevărat. Aşa încât nu fu teribil de surprinsă de vocea de la celălalt capăt al firului, al cărei ton era pe trei sferturi de bravadă şi o parte teamă abjectă.

— Sunt Skyler Sutton… îţi aminteşti de mine? Inspiră şi continuă repede: Ştiu că a trecut un timp, dar am vrut să-ţi doresc Crăciun fericit… şi să-ţi spun că aş vrea să ne revedem. În legătură cu copilul. Te mai interesează?

Capitolul 11

— E un *Belter,* spuse Kate femeii care inspecta un fotoliu rococo, capitonat cu catifea verde, care ocupa un loc important în partea din faţă a magazinului.

— Da, ştiu.

Femeia, o matroană în jur de şaizeci de ani, cu păr argintiu şi aerul cercului de vânători din Salem, se uită în jur. Ochii ei albăstrui, înconjuraţi de creţuri fine, străluciră:

— 1860, cred. Frumoasă piesă… unde-aţi găsit-o?

— La New York, la *Sotheby.*

Kate trase fotoliul de la perete ca să se vadă spătarul cu un desen unic, o tehnică patentată de Belter, implicând straturi de lemn laminat răsucit într-un model.

— Am şi documentaţia, dacă doriţi să o vedeţi.

— Nu e necesar. Mă gândeam, de fapt, la fiica mea. Ea colecţionează mobile *Belter* şi vine de la Boston săptămâna asta. S-ar putea să-l reţineţi?

— Desigur. Până vineri?

Mintea lui Kate alerga. Promisese să vorbească la ceaiul anual al Societăţii de istorie Northfield, joia, iar preşedinta societăţii, Carolyn Atwater, pusese ochii pe fotoliul *Belter.* Nu ar fi rău să arunce o vorbă că mai era interesat şi altcineva. Oricum, ianuarie fiind pe drum şi Crăciunul dispărând din amintire, şansele de vânzare erau bune. Oamenii se concentrau din nou asupra decorării caselor, în loc să cumpere cadouri. Iar asta era într-adevăr o piesă extraordinară.

— Aţi vrea? Femeia pocni din palme.

Kate zâmbi.

— Voi fi bucuroasă s-o fac.

Ea notă numele ei şi al fetei, doamna Dora Keyes şi doamna Linda Shaffer.

De îndată ce Dora Keyes plecă făcând să sune vesel clopoţelul de la uşă, Kate se aşeză pe un fotoliu georgian ce făcea parte dintr-un grup expus sub lumini subtil aşezate, care imaginau o bibliotecă englezească.

Scoase oftatul care îi stătuse în plămâni.

Kate se gândi: *Ea se va duce acasă şi o va suna pe fiica ei şi unul dintre nepoţi va răspunde la telefon. Ea o să întrebe, „Cum ţi-a mers azi la şcoală?” Şi nepotul va spune: „Când vii la noi în vizită? Mi-e dor de tine”.*

Kate clătină din cap să şi-l limpezească. *Şi ce dacă ea e bunică... asta n-are nicio legătură cu mine.* Ştia ce o frământă: Skyler. Fiica ei era hotărâtă să facă lucrul ăsta... lucrul ăsta neobişnuit. Deşi încă nu s-a decis asupra perechii care va adopta copilul, Skyler o informase aseară la telefon că se gândise la cineva.

Cine sunt oamenii aceia? voise să întrebe Kate. Dar, în cele din urmă, are vreo importanţă? Era sigură că sunt cumsecade. Nu asta era problema.

Pe Kate o durea capul şi i se părea că la una din tâmple lucra o echipă de constructori în miniatură, care ciocăneau, perforau, tăiau cu fierăstrăul. Mai rău era că nu avea cu cine să vorbească. Miranda era alături de ea, ca de obicei, dar dezaproba cu atâta fermitate decizia lui Skyler, încât lui Kate îi venea greu să nu simtă că, într-un fel, era lipsită de loialitate faţă de Skyler dacă discuta cu prietena ei. Nu putea să se ducă încă la Will. El pretindea, în general, că asta nu se va întâmpla şi, cu toate orele pe care le muncea la birou, era aproape de prăbuşire. Aşa încât acum îi revenea ei să facă o figură curajoasă şi să ţină totul laolaltă.

Dar, Doamne, ce n-ar fi dat pentru o pereche de umeri mai puternici. De ce îi revenea întotdeauna ei să se ocupe de crizele din familie? De ce tocmai slaba salcie verde, care se apleacă la vânt şi nu stejarul puternic? Poate că dacă ar fi fost şi ea ca Will, dacă ar fi fost mai puţin flexibilă faţă de Skyler în perioada de

creştere, toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Totuşi, oricât de pervers ar apărea, cu cât mai înţelegătoare încerca să fie, cu atât mai mult fiica ei se depărta de ea. Kate încerca să nu se simtă rănită. Îşi spusese că Skyler încerca doar să evite, pentru ea şi Will, amănunte dureroase în legătură cu perechile în perspectivă. Dar, în acelaşi timp, Kate se simţea jignită. Cum îndrăznea Skyler să-i ţină în afară? Nici măcar să li-l prezinte pe tatăl copilului! Tot ce ştia Kate era numele lui, Tony, şi că era în poliţia călare, atât.

Dar dacă ar înfrunta-o pe Skyler, ar îndepărta-o şi mai mult. Mai bine să aştepte cu precauţie o ocazie, un moment de slăbiciune, când fiica ei va avea nevoie de ea şi de sfatul ei. Kate era răbdătoare. Trebuia să fie.

Peste o oră, avea să se întâlnească cu Skyler la Wormsley, la nord de Mahopac, unde va avea loc mâine o licitaţie. În revista de artă şi antichităţi, Kate văzuse o măsuţă de scris despre care considera că s-ar potrivi perfect ca să o înlocuiască pe cea prea mică de la Skyler… Ce nu-i spusese lui Skyler era că exista acolo un leagăn care i se părea foarte potrivit, dacă întâmplător şi-ar schimba hotărârea în legătură cu copilul.

Desigur că nu va face nimic atât de vizibil ca de pildă să-i atragă atenţia lui Skyler asupra leagănului. Dar mâine, la licitaţie, îl va licita… şi dacă îl va obţine, îl va pune în camera din spate şi îl va ţine până după naşterea copilului… pentru orice eventualitate.

Circulând cu maşina ei *Volvo* pe şoseaua T-84, pe lângă câmpuri şi ferme acoperite cu gheaţă, Kate simţi cum încordarea se adună în pieptul ei. Avea acest sentiment de câte ori intra în tunelul Lincoln, ştiind că va trece pe sub apa care apăsa cu o presiune de sute de tone, apă care ar putea să izbucnească prin cupola

de ciment. Teama ei era ridicolă pentru orice inginer; totuşi, ea considera că se putea adeveri. Ea credea asta tot timpul cât trecea prin tunel, până ajungea la lumină, unde putea râde de temerile ei prosteşti.

Dar, la capătul acestui tunel, nu va fi nicio lumină. Avea sentimentul că ceva cu adevărat îngrozitor se apropie de ea. Nu putea spune exact ce era, de ce se temea. În fond, nu se întâmplase oare deja ce era mai rău? Ce putea fi mai groaznic decât ca propriul ei nepot să fie dat unor străini?

Totuşi, gândul îi rămase înfipt în minte*. În toţi aceşti ani, ai aşteptat să cadă drobul de sare. Poate că asta este... un fel de pedeapsă divină. Ai pierdut-o pe mama adevărată a lui Skyler şi acum eşti refuzată de copilul lui Skyler.*

Da, poate că de asta îi era cel mai mult teamă: să facă faţă propriei ei răspunderi cu toată treaba asta. Pentru că nu poţi păcăli zeii fără să se întoarcă împotriva ta. S-a amestecat în soartă, iar acum va plăti preţul.

Kate se forţă să înlăture aceste gânduri. Părăsi autostrada şi o luă pe drumul spre proprietatea Wormsley.

Casa era aşezată la capătul unei alei de pietriş, pe patru acri de teren năpădit de buruieni şi ronduri de flori uscate, o mare grămadă de excese victoriene.

Kate parcă maşina în faţă şi, cu ajutorul bastonului, merse peste urmele îngheţate ale altor maşini sosite mai devreme. Câteva minute mai târziu, stătea în holul cavernos de la intrare răsfoind catalogul, când cineva îi depuse un sărut rece pe obraz. Se uită şi o văzu pe Skyler cu obrajii roşii, într-o jachetă scurtă de lână şi fular albastru tricotat de mână, sub care purta pantaloni şi un alt pulover foarte

mare. Kate îşi reţinu dorinţa să pună mâna pe pântecele umflat al fiicei ei.

Nepotul meu, se gândi ea cu o durere atât de ascuţită, încât se schimonosi. Skyler, acum aproape în şapte luni, se plângea adesea că bebeluşul o trezea noaptea cu mişcările lui. Cum poate simţi asta şi să nu vrea să-l păstreze? Ideea o zăpăcea într-atât pe Kate, încât se părea că nu şi-o putea scoate din cap.

— Era să greşesc cotitura la ultima intersecţie, îi spuse Skyler râzând, scoţându-şi căciuliţa de lână cu o mişcare uşoară a capului care făcu ca părul ei să se desfăşoare ca o furtună de aur alb, până la umeri. Doamne, poţi să-ţi închipui? continuă ea. Am circulat de o mie de ori pe drumurile astea şi, brusc, stăteam la semafor şi nu mai ştiam unde trebuie să cotesc.

— Nu e atât de straniu, spuse Kate blând. Eşti preocupată.

Skyler se încruntă puţin, de parcă bănuia un sens ascuns în această remarcă, apoi zise:

— Bănuiesc că da.

Kate voia să o strângă în braţe pe fiica ei, să o ţină până îşi pierdeau respiraţia, iar Skyler înţelese, într-un fel, că vorbele nu pot transmite cât de adânc şi de necondiţionat era iubită. Dar ea se mulţumi să o ajute pe Skyler să-şi scoată haina şi să o atârne alături de a ei, pe cuierul de la uşă.

Sprijinindu-se mai tare pe baston decât când intrase, Kate o luă pe Skyler de braţ cu braţul ei liber.

— Hai să ne uităm la măsuţa aia, vrei? Am adus centimetrul ca să vedem dacă se potriveşte la perete în… în birou.

— Mamă, nu e birou… e al doilea dormitor, o corectă ea. Doar pentru că nu plănuiesc să-l transform în camera copilului, nu trebuie să ne purtăm de parcă

ar fi murit cineva, sau aşa ceva.

Kate simţi că păleşte. Înainte să se poată opri, se răsti:

— Ce lucru îngrozitor poţi să spui!

Văzând câţiva vizitatori care se uită la ea, coborî vocea. Adăugă încet:

— Am vrut să spun că o să o foloseşti ca birou când o să fii la şcoală.

— Mamă, atunci am să fiu în New Hampshire.

— Bine, dar tot o să vii la cabană, la sfârşit de săptămână şi de sărbători.

Kate avea grijă să nu dezvăluie ce spera în secret: că, după naşterea copilului, Skyler îşi va petrece vacanţele la Orchard Hill. Va fi destul loc pentru doi, dacă îşi va schimba părerea.

Se învârtiră prin ceea ce fusese cândva marele salon, cu tapetul care se cojea şi stucaturile de pe tavan sfărâmate. Podelele parchetate erau iremediabil roase, iar îngeraşii sculptaţi, care flancau căminul de marmură, păreau că se ceartă în tăcere cu draperiile învechite. Peste tot, aşezate la întâmplare, erau mobile cu etichete. Bătrâna doamnă Wormsley decedase, nu avea copii, iar proprietatea, cu tot ce era în ea, fusese scoasă la licitaţie pentru acoperirea impozitelor neachitate.

Kate fu surprinsă când descoperi că, în ciuda stării proaste a casei, mobilele fuseseră îngrijite. Poate că doamna Wormsley nu avusese bani pentru repararea clădirii, gândi ea, dar cel ce se îngrijise de mobile nu-şi precupeţise munca.

În catalogul pe care îl ţinea rulat sub braţ, Kate însemnase numărul unui frumos bufet de colţ, din nuc, înainte de a se duce la biroul pe care reuşi să-l vadă, o piesă victoriană, de stejar, doar cu câteva zgârieturi.

Nu era nimic special, dar se potrivea cu restul mobilei de la cabană şi era practic.

— Cât costă? întrebă Skyler.

— Între o mie două sute şi o mie cinci sute, spuse Kate uitându-se la aprecierea de sub descrierea pe scurt a obiectului. Dar pot să-l obţin probabil cu opt sau nouă sute. Va fi o licitaţie a revânzărilor şi o să fim într-o poziţie mai bună pentru a ne tocmi.

— Nu ştiu, e cam scump, spuse Skyler, trecându-şi un deget pe suprafaţa prăfuită.

Kate se gândi să se ofere să-l cumpere pentru ea… apoi se răzgândi. Nu, Skyler n-ar accepta. Pe de altă parte, era vorba de depozitul în bani, stabilit de mama lui Kate când Skyler fusese adoptată. Fondul nu putea fi atins de Skyler până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, adică peste doi ani şi jumătate, dar, ca executor, Kate putea aproba orice cumpărătură sau retragere peste cecurile de dobândă din care se întreţinea Skyler.

— Aş putea vorbi la bancă, dacă vrei, cu Ralph Brinker, îi zise ea lui Skyler.

Skyler îi aruncă o privire mirată şi întrebă:

— Pentru ce? Apoi: A… pentru asta? adăugă de parcă putea să uite de portofoliul de cinci sute de mii de dolari. Mamă, apreciez gestul… dar zău că nu-i necesar. Biroul pe care-l am e numai bun.

Kate oftă. Skyler nu ceruse niciodată nimic, a fost întotdeauna înspăimântător de independentă, dar Kate se trezi sperând că, treptat acele colţuri ascuţite ale fiicei ei se vor rotunji. Skyler mai trebuia să înveţe că exista un fel de generozitate în a primi ca şi în a da.

Cu coada ochiului, Kate zări leagănul, un exemplar cu adevărat frumos, din perioada *Eastlake.* Era curios, se gândi ea. Familia Wormsley n-a avut copii, din câte

se ştia. Să fi fost oare un copil care n-a trăit?

Kate simţi că-i bate inima mai repede. Se uită la fiica ei, vrând ca Skyler, care pornise în altă direcţie, să se întoarcă şi să pornească spre leagăn, să vadă ce putea însemna acesta pentru ea.

Nu ai întotdeauna o a doua şansă, draga mea. Când apare ceva bun, chiar dacă e într-un moment nepotrivit, trebuie să-l iei... s-ar putea să nu mai apară niciodată. Iar uneori, trebuie să faci mai mult decât doar să-l iei, se gândi ea întunecată.

Dar Kate putu doar să se uite neajutorată cum Skyler se depărtă fără să arunce măcar o privire spre leagăn, îndreptându-se spre o pictură neagră, cu o gondolă alunecând pe un canal veneţian. Kate, simţindu-se absurd de dezamăgită, se mulţumi să încercuiască numărul leagănului în catalog. Nu-i păsa la cât se va ridica licitarea; era hotărâtă să-l obţină. Pentru ea, însemna mai mult decât un cadou potenţial pentru nepotul ei; era un semn de speranţă că Skyler se va răzgândi.

Se mai învârtiră un timp, dar, în afară de o piesă de argint de pus în mijlocul mesei, care trebuia doar să fie curăţată ca să fie uluitoare, Kate nu găsi nimic de interes deosebit. După un timp, începu să o doară şoldul şi văzu că Skyler arăta neliniştită.

— Ţi-e foame? întrebă Kate. Putem lua ceva la cafeneaua din oraş care-ţi place atât de mult. Sau, adăugă ea, am putea să ne întoarcem acasă.

— La *Leagănul pisicii?* Aş putea mânca imediat vreo şase brioşe de-ale lor, cu afine. Doamne, am impresia că nu mă mai opresc din mâncat, de când nu mai am greţuri. Am luat vreo şapte kilograme până acum şi mai am încă două luni.

Kate simţi că-i încremenesc muşchii feţei şi se uită

în altă parte, ca Skyler să nu observe. Cu o voce de un calm exersat, ea întrebă:

— Ce a spus doctoriţa Firebaugh când ai fost la ultimul control?

— După ea, sunt sănătoasă ca un cal. Vrea să încep săptămâna viitoare cursurile Lamaze. Făcu o pauză. I-am cerut lui Mickey să-mi fie instructoare.

— Dar…?

Kate ar fi vrut să întrebe despre Tony, apoi se răzgândi. Ce ştia ea despre bărbatul ăsta în afară de faptul că el şi Skyler au rămas prieteni? Dar dacă el nu voia să fie implicat mai mult? Se forţă să zâmbească şi zise:

— Ei, îmi închipui că Mickey se poate descurca în toate.

— Partea cea mai rea o să fie că va trebui să stea cu mine în săptămâna dinaintea naşterii. Probabil că ne vom călca pe nervi tot timpul.

— Mai bine aşa decât să fii singură, fără cineva care să aibă grijă de tine, în cazul că nu merge ceva cum trebuie, îi aminti Kate tăios.

Skyler nu zise nimic.

Aceasta era deja o discuţie prea des reluată; Kate şi Will insistau ca Skyler să se mute înapoi la ei, în săptămâna dinaintea naşterii… iar Skyler era la fel de insistentă să facă aşa cum voia ea, ceea ce însemna o călătorie de douăzeci de minute cu maşina de la Gipsy Trail la Spitalul Northfield.

Kate era încă agitată când ajunseră la cafenea, unde s-au aşezat într-un colţ însorit, sub nişte mostre de alfabet. Skyler mai era preocupată de problema perechilor adoptive. Iar Kate evita acest subiect. Oricât de minunaţi şi de grijulii ar fi, ea nu voia să ştie despre cei pe care Skyler i-a ales să fie părinţii copilului ei. Nu

putea suporta gândul că ei au nume şi identităţi, că decizia lui Skyler devine o realitate şi nu e doar o ameninţare.

Când veni chelneriţa, Kate comandă ceai şi un sandviş cu pui. Skyler, în ciuda poveştii ei cu o poftă de mâncare uriaşă, a vrut doar supă şi un pahar cu lapte. Kate o privi plină de preocupare. Skyler se putea plânge în glumă că s-a îngrăşat, dar adevărul gol-goluţ era că arăta palidă şi trasă la faţă.

Poate că e ferm hotărâtă în privinţa deciziei ei… dar nu e bucuroasă. Kate recunoscu semnele după privirea lui Skyler care se mişca prin cameră, analizându-i pe toţi şi toate în afară de Kate, după modul neliniştit în care tot împăturea şerveţelul şi după culorile aprinse din obrajii palizi ca laptele.

Kate aşteptă până terminară prânzul, înainte de a spune ceva. Ştergându-şi uşor gura cu şerveţelul, se rujă din nou. I se părea că aşa putea vorbi mai uşor.

— M-am întâlnit cu Duncan azi-dimineaţă. Îţi trimite salutări, spuse ea închizându-şi poşeta. M-a întrebat dacă te-ai hotărât asupra perechilor cu care te-ai întâlnit. I-am spus că da, dar, ca să fiu sinceră, m-am simţit îngrozitor, recunoscând că habar n-am cine sunt.

— Nu eram sigură că ai să fii de acord, zise Skyler uitându-se în jos, la bolul gol de supă.

Kate simţi o tresărire de alarmă. De *acord?* Nu fusese de acord cu nimic din toate astea.

Nu era vorba doar de Skyler, ci şi de strâmtorarea financiară în care fuseseră ea şi Will. Deşi reuşiseră să înlăture falimentul, punând ipotecă pe Orchard Hill, firma era încă departe de a scăpa de dificultăţi. Will se lupta să aibă puţin răgaz, dar între timp aveau proverbiala sabie atârnată deasupra capului. Se gândi

ce simţise când semnase hârtiile băncii pentru iubitul ei Orchard Hill. Era de parcă şi-ar fi dat viaţa.

Iar acum, poate avea de întâmpinat ceva şi mai rău.

— Nu-mi pot imagina că ai alege pe cineva care să nu ne placă.

Kate se forţă să zâmbească. Avea impresia că mestecă gheaţă.

— Nu e vorba că nu ţi-ar plăcea, spuse Skyler, dându-şi părul de pe faţă şi ţinându-l în spate cu o mână, un gest nervos care o făcu pe Kate mai încordată şi mai alertă. Doar că Ellie şi soţul ei sunt despărţiţi.

Ellie?

O parte a creierului lui Kate înregistră alarma, ca la sunetul unei sirene îndepărtate, dar se convinse repede că era paranoică. Dar şi aşa, se trezi că întrebă:

— Femeia asta are şi un nume de familie?

— De fapt, e doctoriţa Nightingale, dar mi-a zis să-i spun Ellie.

Alarma, pe care Kate încerca să o îndepărteze, îşi înfipse dinţii adânc în mărturisirile ei. Nu avea nevoie să-şi răscolească memoria ca să-şi amintească de tânăra psihologă aflată la practică, pe care soarta a găsit potrivit să o arunce în calea ei în noaptea aceea îngrozitoare, în urmă cu paisprezece ani, când Skyler fusese aproape de moarte. Incidentul era clar în mintea lui Kate… la fel de clar ca literele de pe perete.

Kate îşi dădea seama de un uruit în urechi, ca zgomotul valurilor. Ea plutea lipsită de greutate, într-o mare albastră, în timp ce ceilalţi, chelneriţele, clienţii, un bărbat ce aducea o sticlă uriaşă de apă treceau încet pe lângă ea.

— Ellie Nightingale!

Kate, suspendată în starea ei de visare, repetă numele, rar şi cu atenţie, ca o parolă murmurată la o uşă prin care se temea să intre.

— Nu poţi uita un nume ca ăsta.

Buzele lui Skyler se mişcară, dar se părea că trebuie să treacă o fracţiune de secundă până ce vorbele să ajungă la urechile lui Kate.

— Nu.

Simţi că i se urcă sângele în obraji.

— Ştiu că o să ţi se pară ireal, mamă, dar e de parcă aş fi cunoscut-o dintotdeauna… de parcă aşa a fost scris. Nu-mi pot explica, e doar ceva ce simt. Se uită îngrijorată la Kate. Ai simţit vreodată aşa faţă de cineva?

Kate rămase prosteşte de nemişcată, neputând să vorbească.

Pe sub masă, îşi strângea mâinile atât de tare, încât i se părea că încheieturile îi vor ieşi din piele. Senzaţia de plutire dinainte fusese înlocuită de o amorţeală înţepătoare, de parcă acea parte din ea care adormise se trezea încet, din nou, la viaţă. Un gând îi revenea mereu în minte, ca un text care apare continuu pe partea de jos a ecranului de televizor, anunţând o furtună care se apropie.

Trebuie să n-o las să afle. Trebuie să n-o las să afle…

Dar Skyler putea vedea că nu era în regulă ceva, pentru că se aplecă peste masă, cu fruntea încruntată de preocupare.

— Mamă, te simţi bine?

— Da… da… mi-e bine. Kate îşi adună tot autocontrolul pe care îl avea. Doar că… Ştiu că am mai vorbit despre asta… dar e un şoc, acum când ştiu că e o persoană reală care îmi va lua nepotul.

Skyler tresări şi spuse:

— Aş dori să nu vezi lucrurile în felul ăsta.

— Cum pot altfel?

Kate era bucuroasă că furia pe care o simţea o ajuta să se concentreze.

— Skyler, eu înţeleg de ce faci asta. Ţi-am spus că te sprijin în orice situaţie, dar nu te poţi aştepta să fiu bucuroasă. Iar acum îmi spui că femeia asta nici nu e căsătorită.

— Ştiu la ce te gândeşti, zise Skyler; eu am adus aceleaşi argumente. Dar chestiunea este că am încredere în ea. Dacă o las pe Ellie să-mi adopte copilul, ştiu că-i va fi bine.

Se opri, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Mamă, nu vezi? Trebuie să fiu sigură.

Lui Kate îi venea să-i strige fiicei ei că nu există ceva sigur. Ea învăţase că siguranţa îi ocolea cel mai repede pe cei care căutau cu disperare să o obţină. Fiecare aniversare pe care şi-o sărbătorise Skyler în timp ce creştea fusese ca o piatră de kilometraj pe o şosea care se întindea, dreaptă, cât de departe putea vedea Kate. Dar acum, ea îşi dădu seama că, în tot acest timp, ea parcursese doar un mare cerc.

Da, dar dacă e o şansă ca să-ţi răscumperi greşeala?

Gândul îi răsună în cap.

Kate văzu cele două opţiuni divergente în faţa ei. Se putea lupta cu asta, putea aduce argumente care să facă din Ellie cea mai rea alegere. N-ar fi greu. O femeie singură? Ce putea gândi Skyler? Kate avea toate motivele să obiecteze.

În acelaşi timp, o voce persistentă, din fundul minţii, ca o santinelă veşnic la datorie, îi şoptea: *Fii atentă. Dacă faci acum un pas greşit, nu va mai fi cale*

de întoarcere.

Brusc, Kate ştiu pe care drum să apuce. Trebuia să meargă mai departe cu această întorsătură a sorţii, care poate nu era chiar atât de bizară.

Prin tăcerea ei, putea îndrepta un rău îngrozitor.

Kate respira greu, desfăcându-şi degetele ţepene, unul câte unul, simţind cum durerea o înţepa la încheieturi. *Will, iartă-mă,* se gândi ea.

Cu o voce liniştită, care nu reflecta emoţiile care o cuprindeau ca o apă neagră, cu teamă, îngrijorare, remuşcări, groază dar şi speranţă, Kate răspunse:

— Povesteşte-mi… vreau să înţeleg.

Era iarna cea mai grea din câte îşi amintea Kate. O furtună de zăpadă o urma pe alta, fiecare mai puternică decât cealaltă. Şoselele se închideau, se deschideau şi iar se închideau. Poşta şi pachetele se livrau cu întârziere sau deloc. La magazinele de unelte fusese prăpăd, singurele lopeţi care se puteau găsi erau de împrumut sau furate. Lacul Glynden era îngheţat bocnă, pentru prima dată după un deceniu, dar prea acoperit cu zăpadă ca să se patineze pe el. Chiar şi păsărelele, care, altă dată se înghesuiau la locurile de hrană ale lui Kate se părea că au dispărut.

Dar şi aşa, erau momente când stătea la fereastra ce dădea spre curtea din faţă şi privea zăpada nouă care acoperea rămăşiţele noroioase ale celor anterioare şi atunci un sentiment de calm se lăsa asupra lui Kate. Zăpada era ca un fel de botez, simţea ea, o spălare a vechilor păcate. De parcă Dumnezeu, cu mâna Lui cerească, dădea lumii, şi ei, o a doua şansă.

Problema era că sentimentul nu dura niciodată. Piciorul şi şoldul începeau să o doară şi începea să

numere orele până la următoarea pastilă de Advil. Indiferent cât de ocupată era, şi Dumnezeu ştie că era destulă treabă, atât la Orchard Hill cât şi la magazin, Kate părea că nu poate să se scuture de lenea care i se instalase în oase, ca greutăţile de metal de pe o undiţă.

Chiar şi Will, care rareori observa starea ei de spirit, se străduia să fie atent. Când era acasă, iar asta nu era prea des, evita cu grijă să vorbească despre Skyler. Uneori îi aducea lui Kate o cană de ceai fierbinte, chiar dacă nu îi ceruse, iar duminică scotea secţiunea ei preferată din *Times* şi i-o dădea ei să o citească mai întâi.

Şi, totuşi, Kate nu s-a simţit niciodată atât de distantă faţă de soţul ei. După ce a aflat că femeia care avea să adopte copilul lui Skyler nu era alta decât Ellie, el s-a închis, pur şi simplu, şi a refuzat să discute chestiunea. Kate dorea să poată să discute cu el despre această convingere stranie, aproape religioasă, pe care o avea, că li se dădea o şansă să îndrepte balanţa justiţiei. Nu era un accident faptul că Ellie reintrase în vieţile lor. Chiar şi Skyler avea un al şaselea simţ în legătură cu Ellie… deşi ea nu ştia nici jumătate de adevăr.

Dar, la naiba, Will refuza să considere că exista un rău ce trebuia îndreptat. Iar Kate nu putea explica de ce nu voia să lase să treacă această ocazie remarcabilă.

Într-un fel, se simţea vinovată că nutrea sentimente rele faţă de soţul ei. El ducea un altfel de război, unul al cărui tăiş ea nu-l simţise încă din plin. Nici măcar riscul, nu prea mic, de a pierde Orchard Will nu i se părea real ei. Să nu mai fie aici? Să nu mai stea la fereastră şi să spioneze un raton stând pe labele din

spate şi mirosind la mâncarea păsărelelor? Totuşi, nu-i împărtăşise lui Will aceste sentimente, ci le ţinea pentru sine.

Miranda fusese singura confidentă a lui Kate. Ea se ocupa tot mai mult de magazin, eliberând-o pe Kate de mărunţişuri şi lăsând-o să facă numai ceea ce îi plăcea cel mai mult, să cumpere şi să restaureze. Miranda ştia când Kate avea nevoie de o conversaţie uşoară, ca să-i distragă atenţia de la gândurile ei, şi când să asculte fără să ofere sfaturi. Se reţinea să vorbească despre nepoţelul ei adorabil, iar Kate ştia, fără nicio îndoială, că nimic din ce îi spunea confidenţial Mirandei nu va fi repetat. Şi ea nu întrebase niciodată de leagănul acoperit cu o pânză din camera din spate.

Dacă Miranda ar fi întrebat, Kate i-ar fi spus cât o durea ideea că s-ar putea să nu-şi ţină niciodată nepotul în braţe şi că nu va avea fotografii ca acelea lipite pe dulapul cu dosare al Mirandei. I-ar fi spus prietenei ei cum plânge uneori noaptea în pernă, gândindu-se la toate aniversările pe care le va sărbători doar în inima ei, la toate lumânărelele care nu vor fi stinse suflând. Chiar şi fiica ei părea că se depărtează. Skyler nu venea niciodată în vizită şi nu părea prea bucuroasă când Kate o suna la telefon.

Abia pe la începutul lui martie, într-o dimineaţă însorită, când lumea visa sub un strat nou de zăpadă, Kate privi telefonul pe care îl aştepta cu nerăbdare şi de care, în acelaşi timp, se temea.

— Sunt în drum spre spital, o informă Skyler cu un calm înnebunitor. Nu te îngrijora, mamă, te rog… mai e o grămadă de timp. Sunt abia în prima fază. Şi Michey a promis că o să conducă atentă, contrar obiceiului!

— Te găsesc acolo, îi spuse Kate, sărind din pat în

timp ce vorbea. Mă îmbrac imediat. Îl sun pe tata din maşină, el e în oraş.

Era într-o stare de agitaţie nebună, când făcu duş, apoi îşi trase nişte pantaloni şi un pulover cu gât înalt. Câteva minute mai târziu, scotea maşina din garaj, rugându-se să nu dea de porţiuni cu gheaţă sau să intre în nămeţi. Se forţă să pătrundă încet pe şosea, deşi inima îi bătea tare, iar cu mâinile ţinea volanul atât de strâns, încât acestea îi amorţiră în câteva minute.

Întărită ca după o cafea pe care nu o făcuse pentru că se grăbise, Kate trebuia să-şi amintească de mai multe ori că prima naştere intră în categoria „grăbeşte-te şi aşteaptă”. Dar nu putea să se gândească decât la un lucru: *Trebuie să ajung acolo la timp.*

La timp ca măcar să vadă şi eventual să ţină bebeluşul, înainte să fie prea târziu.

La spitalul Northfield, o infirmieră o îndrumă spre aripa maternităţii, la etajul cinci. Intrând în camera lui Skyler, Kate, care se aştepta la ceva scrobit şi steril, a rămas plăcut surprinsă văzând că avea covor, un balansoar într-un colţ şi pereţii de un galben luminos, plin cu reproduceri după Renoir.

Skyler, îmbrăcată doar cu o bluză de bumbac foarte largă, era culcată în pat, ghemuită pe o parte, în timp ce Mickey îi frecţiona spatele cu mişcări circulare, competente. Cu părul strâns în coadă de cal şi cu ciorapi pufoşi, rozalii în picioare, Skyler arăta ca o fetiţă, mult prea tânără ca să nască un copil. Kate, cu inima în gât, trebui să se lupte cu dorinţa de a-i pipăi fruntea fiicei ei, cum făcea când era mică.

— Mamă!

Skyler ridică o sprânceană la ea şi zâmbi.

— Sunt aici, draga mea. Vrei să-ţi aduc ceva?

Kate netezi o şuviţă de păr de pe fruntea fiicei ei, care era fierbinte şi lipicioasă.

Skyler negă din cap.

— Mickey s-a gândit la toate. A ţinut minte şi de radioul cu căşti. Deşi cred că nici măcar Bruce Springsteen nu mă poate ajuta. Oooh, iar vine.

Îşi strânse mâinile şi picioarele la pântecele mare, faţa înroşindu-i-se alarmant.

Mickey se uită la Kate cu zâmbetul ei obişnuit, nepăsător, dar puţin emoţionată.

— Îi tot spun că e o practică bună pentru vremea când o să ajute iepele să nască.

— Doamne, tresări Skyler brusc şi se lăsă pe spate. Exact asta simt, parcă aş da naştere unui mânz.

Faţa i se acoperi de o transpiraţie, ca o ceaţă uşoară.

Kate zâmbi când şterse fruntea fiicei ei cu un prosop ud. Dar vedea, după încordarea gurii şi după cearcănele vinete din jurul ochilor, că Skyler se temea de ceva mai mult decât doar de naştere.

Ea încă nu ştie la ce renunţă.

Kate puse prosopul înapoi în lighenaş şi se aşeză pe scaunul de lângă pat.

— Tata o să fie aici curând, îi spuse ea lui Skyler. L-am găsit greu, dar e pe drum.

— E bine, zise Skyler închizând ochii. Mă gândeam…

— La ce? întrebă Kate aplecându-se mai aproape.

— Tony ar trebui să fie aici, murmură ea pe un ton jos, de parcă ar fi vorbit din somn. Voia să-l sun… şi i-am promis că o voi face. Dar, ah, nu ştiu.

Kate simţi un nod formându-i-se în stomac. Deşi nu-l văzuse niciodată, se gândea că ştie cum trebuie să

se simtă Tony. Să fie îndepărtat de la naşterea propriului lui copil. La fel cum fusese ea îndepărtată de la sarcina lui Skyler. Indiferent care erau sentimentele lui faţă de Skyler, el trebuia să ştie că e în travaliu.

Apoi pe Kate o izbi faptul că, indiferent cât de întâmplătoare a fost relaţia lui cu Skyler, Tony s-ar putea să vrea copilul ăsta. Dacă ar fi aici, ar putea eventual să o convingă pe Skyler să-şi schimbe părerea. Încă mai era timp.

Atunci nu va mai fi în mâinile tale. Tu nu vei mai fi răspunzătoare.

— Ai vrea să-l sun eu? întrebă Kate cu blândeţe.

Skyler îşi învârti capul pe pernă.

— Da… nu… ah, Doamne, eu… Ah!

Faţa i se schimonosi de durere.

Mickey prinse privirea lui Kate şi mişcă doar din buze: „Am s-o fac eu”, dar spuse cu glas tare:

— Mă înlocuieşti câteva minute cât fac o pauză?

Obstetriciana lui Skyler intră în cameră exact când Mickey ieşea. Doctoriţa Firebaugh era o negresă tânără, care, după Kate, nu arăta destul de în vârstă ca să-şi fi luat bacalaureatul, cu atât mai puţin licenţa. Vocea ei era blândă şi liniştitoare când o examină pe Skyler.

— Şase centimetri, mergi mai repede decât m-aş fi aşteptat pentru prima naştere, spuse cu accent vest-indian. Dar e bine. Inima copilului bate frumos şi puternic. Să nu te îngrijorezi de nimic.

Să nu se îngrijoreze? Oare nu ştia? se gândi Kate.

Will sosi când plecă doctoriţa, palid şi îngrijorat.

— O să fie în regulă, tată! asigură Skyler, palidă şi zdruncinată, trăgând pătura în jurul ei. Nu e chiar atât de teribil. Deocamdată, oricum, mă descurc.

— Nu sunt sigur că eu pot, glumi el, dar nu era

nimic vesel în paloarea din jurul gurii lui şi în felul cum se uita spre uşă.

— Mamă, scoate-l de-aici, o imploră Skyler cu un râs slab. Găseşte-i un pat liber sau aşa ceva.

Se strâmbă, când începu o nouă contracţie.

Tocmai atunci veni Mickey, având un aer închis, secretos.

— O să fie bine fără noi câteva minute, îi spuse Kate lui Will cu un zâmbet plasat la locul lui. Ce-ar fi să luăm o ceaşcă de cafea?

Will aprobă din cap şi o urmă afară din cameră. La capătul coridorului, se aşezară şi băură o cafea proastă, în timp ce Will se prefăcea că citeşte *Wall Street Journal,* iar ea se prefăcea că sunt o pereche de vârstă mijlocie, care aşteaptă naşterea nepotului. Nu vorbeau. Nu era nimic de discutat. Totul fusese deja hotărât într-un mod straniu, el părea chiar resemnat că Ellie adoptă copilul; fie aşa, fie pur şi simplu, el nu a recunoscut ironia cosmică a situaţiei… nici faţă de el însuşi.

Kate simţi cum îi sporeşte o simpatie curioasă faţă de soţul ei. Fusese furioasă pe el că o abandonase, pentru că o făcea pe ea răspunzătoare pentru vinovăţia amândurora. Dar, uitându-se acum la Will, cu capul plecat peste ziar, cu ochii absenţi, urmărind evenimente şi negocieri ce aveau loc la depărtare de o jumătate de lume, Kate înţelese că era mai bine să fii împovărat decât să fii orb. Ea, cumva, o să câştige putere din treaba asta. Will, când va veni ziua socotelilor, nici n-o va vedea venind.

Kate aşteptă până când simţi că nu mai putea aştepta niciun minut: apoi se forţă să mai aştepte încă cincisprezece minute. În cele din urmă, se ridică şi puse o mână pe umărul lui Will.

— Tu aşteaptă-mă aici până mă duc eu să văd ce face.

Fu surprinsă cât de ferm şi de autoritar vorbise, ca şi Will de altfel, pentru că el aprobă din cap şi clipi, apoi reveni la ziarul lui.

Când se întoarse în camera fiicei ei, Kate simţi că se rup firele metalice care o mai ţineau întreagă.

O femeie cunoscută stătea lângă pat, ţinând prosopul ud la capul lui Skyler. O femeie pe care nu o văzuse aproape un deceniu, dar al cărei chip o urmărise în fiecare zi de atunci, fie că era trează, fie că dormea.

Ellie nu se schimbase mult, observă Kate cu o parte detaşată a minţii. Era tot subţire, dar se mai adăugaseră nişte riduri în jurul gurii şi al ochilor. Şi o tristeţe în ochii ei, pe care zâmbetul nu o risipea.

Kate îşi opri un râs isteric faţă de drama absolută a scenei, mergând până la decorul de spital. O voce serioasă o aduse repede la realitate: *Se întâmplă în realitate. Cel mai groaznic coşmar al tău şi nu-l poţi opri.*

Ca într-o crudă imagine în oglindă a îngrijirilor pe care i le dăduse Kate, Ellie o ţinea pe Skyler de mână şi îi ştergea blând faţa cu prosopul ud. Mama şi copilul. Gândul fu ca o lovitură în tâmplă pentru Kate, încât se clătină şi aproape îşi pierdu echilibrul. Întinse mâna, apucându-se de bara de fier de la piciorul patului, iar bastonul îi căzu pe jos.

— Unde-i Mickey? întrebă ea cu o voce înaltă, care suna vag asemănător cu a ei.

Era singurul lucru care îi venise în minte.

— Se întoarce într-un moment.

Ellie dădu drumul mâinii lui Skyler şi se ridică. Arăta mirată când privi chipul lui Kate, dar privirea ei

era directă, sigură.

— Bună. Eu sunt Ellie Nightingale.

O tăcere jenantă se lăsă între ele când Ellie întinse mâna.

În şoaptă, Kate reuşi să spună:

— Da, ştiu… ne-am mai întâlnit.

Ar fi o proastă să nu recunoască lucrul ăsta, gândi ea. Ellie n-ar fi recunoscut-o pe Skyler după toţi aceşti ani ca fiind fetiţa pe care o mângâiase cândva într-un spital. Dar, mai devreme sau mai târziu, Ellie o va recunoaşte pe ea.

Ellie, în mod clar luată prin surprindere, spuse:

— Îmi pari cunoscută.

— A trecut mult timp, zise Kate simţind că gura i se usucă şi îi amorţeşte. Ne-am întâlnit la *Langdon,* în 1980. Lucrai acolo, iar fiica mea a fost adusă la urgenţă pentru o operaţie.

Ellie păli şi se dădu un pas înapoi.

— Doamne, am uitat. Dar acum, când mi-ai… ah, da, acum îmi amintesc. A fost demult… şi au fost atâţia pacienţi. Dar fetiţa dumitale…

Se uită la Skyler de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Imediat, sângele i se scurse din obraji. Cu o voce joasă, tremurată, zise:

— Da… acum înţeleg. Aveam sentimentul că ne-am cunoscut una pe cealaltă, de undeva. Am simţit asta amândouă… chiar de la început.

Vorbele ei îi produseră lui Kate o răceală pe şira spinării.

Cum poţi să te uiţi la Skyler şi să nu-ţi dai seama? urlă o voce în capul ei.

Apoi, raţiunea se reinstală. Într-adevăr, dacă le vezi alături, observi o uşoară asemănare, se gândi Kate, dar numai dacă o cauţi. Ochii lui Skyler erau de

un albastru mai deschis, trăsăturile mai fine, în timp ce ale lui Ellie mai pronunţate. Gura lui Ellie era mai plină, iar părul cu câteva nuanţe mai închis. Doar mâinile lui Skyler o trădau, erau copii la indigo ale mamei ei, mari, aproape bărbăteşti ca mărime, cu unghii late, plate.

Kate încercă să nu se uite fix, dar nu se putea abţine. Paralizată, stătea uluită uitându-se la negul de pe degetul mare de la mâna dreaptă a lui Ellie.

Skyler fu aceea care rupse vraja.

— Mamă, eu i-am cerut să vină. Voiam să fie aici când se naşte copilul, copilul *ei.*

Vocea ei avea o notă de scuză.

— Vrei să aştept afară? întrebă Ellie, uitându-se direct la Kate.

Ea purta un pulover roşu-purpuriu care făcea ca faţa albă să-i pară curios de palidă, dar altfel arăta puternică şi liniştită.

Alături de ea, Kate se simţi mică, meschină şi fără putere.

— Nu… nu, desigur că nu, murmură ea slab.

Ellie, spre groaza lui Kate, părea gata să plângă.

— Ştiu ce greu trebuie să-ţi vină dumitale, spuse ea cu voce joasă plină de compătimire. Crede-mă. Dar să ştii că acest bebeluş va fi iubit mai mult decât poţi să-ţi imaginezi.

Kate nu ştia ce să spună. Se simţea lovită de luminozitatea ochilor lui Ellie şi de valul de căldură care o cuprinse. Îi venea să o plesnească pe Ellie, să o scoată din cameră. În acelaşi timp, îi venea să îngenuncheze şi să îi ceară iertare. Iar în timp ce ar fi fost în genunchi, ar fi cerut milostenie de la Dumnezeu… acel Dumnezeu al ei care se părea că nu are doar capacitatea infinită de a provoca durere, dar şi un simţ îngrozitor, maniacal, al umorului.

— Îmi pare rău, mormăi ea. Apoi, dându-şi seama că îşi rostise gândurile cu glas tare, Kate adăugă repede: Aş vrea să pot gândi, să spun ceva… dar mi se pare că acum nu sunt în stare să fac nici lucrurile mai puţin neobişnuite. Nu pot să-ţi exprim felicitările mele. Aş fi dorit ca lucrurile să se termine altfel, să nu fi avut conversaţia asta. Dar… m-am împăcat cu decizia fiicei mele.

Ellie nu răspunse.

Kate deschise gura să spună ceva neutru, dar fu oprită de un geamăt care se amplifică până deveni aproape un urlet.

Când se repezi lângă fiica ei, văzu că Skyler era în convulsii agonizante, cu spinarea arcuită, în timp ce vorbi cu dinţii încleştaţi:

— Simt că trebui să împing.

Kate îşi dădea vag seama de propria-i durere, ca de nişte cuţite care îi tăiau piciorul.

O auzi pe Ellie spunând, ca din depărtare:

— Mă duc după doctoriţă.

Skyler nu mai simţise ceva asemănător, o durere mare, mai puternică decât orice căzătură de pe cal. Tot trupul îi ardea, iar pelvisul era gata să pocnească la fel ca un os uscat de pui. Doamne, Dumnezeule, cum poate suporta cineva aşa ceva?

Trebuia să împingă *afară* lucrul acela…

Dar acum nevoia slăbea. Îşi dădu seama că mama ei o ţinea şi avea sentimentul că era din nou o fetiţă mică, în siguranţă, în cercul braţelor mamei ei. Skyler simţea şoapta respiraţiei mamei în părul ei şi forţa calmă ce venea de la ea.

O zări vag pe doctoriţa Firebaugh la picioarele patului. Îşi dădea seama că era acolo şi Mickey, care o

instruia să respire:

— Pentru Dumnezeu, respiră!

Dar ceva nu era în regulă. Ceva, nu, *cineva* lipsea.

Tony ar fi trebuit să fie aici, se gândi ea, venindu-i să plângă din cauza absenţei lui.

Dar nu trecuse el oare deja prin destule? Dacă nu se putea scuti pe ea însăşi de grozăvia asta şi de nevoia de a da copilul lor, cel puţin îl putea scuti pe el.

Skyler simţea că se apropie o nouă contracţie, mai strânsă, mai dureroasă ca înainte. Iar de data asta chiar trebui să împingă. Se uită în jos şi auzi un pocnet în urechi, urmat de un zgomot înalt ca o mie de îngeri care cântau.

Adevărul îi apăru în acel moment... ceea ce urma ştiuse, dar mintea nu putea accepta. *Copilul meu! Copilul nostru, altui Tony şi al meu. Dumnezeu să mă ajute, n-am ştiut la ce am să renunţ.*

Ca o fiinţă care se îneacă, ea se agăţă de mama ei, simţind dragostea care strălucise deasupra ei toată viaţa, neclintită, doar la distanţă de o bătaie a inimii sau a mâinii întinse. Şi dorea asta şi pentru copilul ei, o mamă al cărei devotament să nu fie legat de sânge doar ca de o generozitate a spiritului şi de o infinită capacitate de a da. Voia acest lucru destul de clar, ca să poată face ceea ce simţea deja că va fi un sacrificiu mult mai mare decât crezuse...

Kate sprijinea umerii fiicei ei, în timp ce Skyler ofta şi gâfâia.

— O să fie bine, o linişti ea. O să te descurci bine. Eşti atât de curajoasă, draga mea.

Dorea să-şi poată spune acelaşi lucru şi ei înseşi. Se simţea ameţită şi cam nesigură pe picioare. Odaia în cea în jurul ei, dându-i senzaţia curioasă că ar fi

cufundată într-un acvariu.

Kate îşi aminti cum era pe vremea ei, izolarea înspăimântătoare pe care o descriseseră prietenele ei: femeile despărţite de soţii lor, tărgi duse în fugă de la camera de travaliu la cea de naştere, copii scoşi cu forcepsul din mame drogate. Ea se minuna de spectacolul naşterii în epoca modernă. Dacă te gândeşti bine, nu era oare o întoarcere la moaşele din sate?

Acum, la fel ca generaţii întregi de femei înaintea ei, Kate o ţinea pe fiica ei strâns, lângă ea, în timp ce Skyler se lupta şi gâfâia.

Apoi, lui Skyler i se rupse apa cu un sunet de elastic supraîntins, udând pătura sterilă pusă sub ea.

Mickey continua să-i strige instrucţiuni cum să respire.

Doctoriţa drăguţă, cu mască şi mănuşi chirurgicale, se uită între genunchii ridicaţi ai lui Skyler.

— Ah… Doamne… nu mai suport! ţipă Skyler cu faţa convulsionată.

— Ba da, poţi. Împinge. Acum, îi ceru calm doctoriţa.

— Trebuie… ah, Doamne… nu… nu pot… Doare prea tare…

Restul cuvintelor dispărură, înghiţite de un geamăt crud, sălbatic care se termină cu o împingere puternică.

Kate simţi că e gata să leşine şi îndepărtă şuviţele ude de păr de pe fruntea lui Skyler. O zări cu coada ochiului pe Ellie la piciorul patului, cu o expresie de mirare plină de respect. Deşi era la o oarecare distanţă, se părea că Ellie şi Skyler sunt concentrate cumva, legate cu nişte fire nevăzute pe care doar Kate

le putea vedea.

— Capul, pot vedea capul! strigă Mickey, care arăta de parcă ea era aceea care năştea, cu părul ei creţ umed, lipit, şi cu faţa roşie.

— Poţi să te relaxezi acum puţin, nu mai împinge, comandă doctoriţa. Trebuie să întorc capul. Aşa. Acum, încă o dată, tare, Skyler. Ia să vedem, ce-avem aici.

Skyler se forţă cu un ţipăt animalic, care făcu să i se ridice lui Kate părul de pe ceafă.

— O fată! strigă o voce, o voce care suna ca a lui Ellie, când ceva mic, umed şi negru alunecă între picioarele lui Skyler.

Copilul scoase un ţipăt gargarisit.

Skyler începu să plângă. Ea întinse braţele când fiica ei nou-născută fu pusă pe pieptul ei, încă legată de ea cu cordonul ombilical. Cu blândeţe, puse o mână în jurul capului ud de pe pieptul ei.

Kate rămase cu gura căscată la fetiţa în miniatură, cu păr mult, negru, simţindu-se ca într-un tunel, îndreptându-se rapid spre o luminiţă în depărtare. Ea auzise descrisă astfel moartea, dar acum fu iluminată de un fel de manifestare divină că moartea şi naşterea erau în realitate la fel, o chestiune de a-ţi da drumul.

Şi tocmai asta era ceea ce trebuia ea să facă acum.

Kate rămase perfect nemişcată, abia îndrăznind să respire, când Ellie se apropie de pat cu privirea uimită, lipită de copila aflată acum în braţele doctoriţei, înfăşurată într-un cearşaf alb de bumbac.

Dacă Ellie ar fi împlântat un pumnal în inima lui Kate, ele ar fi fost chit, dar acum… asta era mai rău. Kate o urmări pe Ellie apropiindu-se mai mult, cu braţele întinse, pline de speranţă, cu pometii proeminenţi uzi de lacrimi. Se forţă să se uite, ştiind că

Will n-ar fi făcut asta şi având un sentiment al datoriei. Trebuia să vadă, să treacă prin asta. Nu ştia exact de ce, sau pentru cine, doar că aşa trebuia.

Dar când Ellie luă în braţe micul ghemotoc înfăşurat în alb, Kate nu se putu uita. Închise ochii. Era drept... era corect... dar era dureros.

Singurul lucru de care îi rămăsese să se agaţe, gândul care o reţinea să nu sară şi să smulgă bebeluşul din braţele lui Ellie, era motivul care o pusese în această situaţie de nesuportat.

Eu o s-o am pe Skyler. O s-o am întotdeauna.

Iar Skyler nu va trebui să ştie preţul îngrozitor pe care îl plăteşte Kate.

Tot ce ştia Skyler era că se simţea golită. Mai uşoară decât aerul. Mult timp după ce toată lumea plecase în vârful picioarelor ca s-o lase să doarmă, ea stătea culcată în pat, pe spate, doar cu gândurile ei drept companie.

Lacrimi îi curgeau din colțul ochilor şi alunecau pe tâmple în părul umed. *Bebeluşule... îmi pare rău... mai rău decât vei şti vreodată... dar nu vezi? Aşa a trebuit să fie. Ar fi fost egoist din partea mea să te păstrez... la fel de egoist ca felul în care mama mea m-a părăsit.*

Ceea ce Skyler nu spusese nimănui era că, în ultima lună înainte de naşterea copilului, ea ştiuse cumva că va fi o fată şi o numise în secret Anna. Simplu, dar solid, un nume care nu se va demoda. Un nume care va dura peste decenii.

Anna, te iubesc. În inima mea voi fi întotdeauna mama ta.

Skyler, înăbuşindu-şi plânsul, închise strâns ochii. Când îi deschise, văzu o faţă familiară aplecată asupra ei şi, pentru un moment, crezu că adormise şi visa.

Apoi, o mână mare, caldă, se aşeză peste a ei, cuprinzându-i degetele ca petalele unei flori care nu s-a deschis încă.

— Tony!

Numele se opri în gâtul lui Skyler ca şi plânsul căruia nu-i dăduse drumul.

El stătea cu spatele la lumina blândă care venea de pe măsuţa de la capul patului ei, silueta lui solidă aruncând o umbră pe perete, faţa lui puternică uitându-se la ea cu atâta tandreţe, încât ea abia putea suporta.

Un deget aspru urmări o lacrimă care îi aluneca pe tâmplă. Ochii negri ca noaptea luceau cu simpatie şi poate cu ceva mai mult... cu o pierdere împărtăşită. Tony pierduse şi el ceva preţios: şansa de a-şi cunoaşte micuţa fiică. Nu avusese nici măcar bucuria trecătoare de a o vedea.

— Am venit cât de curând am putut, îi spuse el cu o voce neobişnuită, joasă. Am fost în Brooklyn, la un exerciţiu, şi n-am primit mesajul lui Mickey până n-am ajuns înapoi la sediu. Zâmbi curajos: De fapt, a lăsat două mesaje.

— Ah, Tony...

Skyler îi apucă mâna frământându-i-o convulsiv şi luptându-se cu lacrimile.

— Ea... E o fetiţă, ţi-am zis? E atât de frumoasă! Trebuia s-o vezi. Cu părul ăsta negru. Seamănă mult cu tine.

— Skyler... Iisuse...

Tony se lăsă pe saltea şi o strânse în braţe, iar ea începu să plângă. Plângea şi el, ea îşi dădea seama de asta după cum i se zguduia trupul; nu tremura, ci se zguduia, de parcă o forţă invizibilă pe care nu o putea controla îl ţinea în dinţi. Iar ea ştia că, chiar dacă el ar

trăi o sută de ani, nu va uita noaptea aceasta. El nu va avea fiica pe care au conceput-o într-o pasiune fără sens… sau dragostea care a răsărit miraculos între ei, ca o iarbă care îşi croieşte drum prin trotuar.

Skyler îşi trecu degetele prin părul lui şi îi ţinu strâns capul la pieptul ei.

— Îmi pare rău, şopti ea. Trebuia, Tony. Trebuia… pentru ea. Te rog să nu mă urăşti.

— Skyler, nu te urăsc.

Cu o inspiraţie adâncă, el se retrase şi ea văzu imediat cât îl costase efortul de a se controla, liniile adânci din obraji, care nu fuseseră acolo în urmă cu un minut, ochii care se uitau la ea ca nişte cartuşe goale.

— Iisuse, e greu. Aş fi dorit, Iisuse, aş fi dorit să fie altfel.

— Şi eu, murmură ea. Ah, Doamne, şi eu.

El îi atinse părul, mângâindu-l uşor.

— Te iubesc.

Cu o voce spartă, ea răspunse:

— Să nu spui asta decât dacă o crezi cu adevărat.

— Te iubesc, repetă el cu încăpăţânare.

— N-o să meargă, îi zise ea. Nu putem… după ziua de azi, cum ne mai putem uita unul la altul şi să nu simţim… asta?

Ea îşi şterse o lacrimă de pe obraz cu un gest furios.

— Chiar dacă suntem sfâşiaţi pe dinăuntru, îi spuse el, este mai bine decât să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

O mângâie pe faţă cu dosul degetelor.

— Spune-mi despre ea, zise el, cu blândeţe. Spune-mi tot ce-ţi poţi aminti.

Şi Skyler îi povesti. Stând culcată acolo, golită, plutind ca o barcă pe o mare de autodispreţ şi

dragoste neîmplinită, îi vorbi despre fetiţa pe care o numise în secret Anna.

Capitolul 12

Înainte de amiază, într-o zi de luni luminoasă şi rece ca un congelator, Tony stătea călare la semaforul de la intersecţia dintre Strada 34 şi Strada 8, aşteptând să se facă verde. El şi Grabinsky, vecinul lui de post, urmau să ia pauza de masă, când un *Jaguar* argintiu care mergea prea repede făcu o cotitură ilegală pe roşu, în Strada 8, aproape luându-i fundul lui Scotty. Tony simţi cum calul făcu o săritură, speriat, şi îl ţinu strâns, ca să nu-i dea voie să fugă. Cu coada ochiului, zări *Jaguar*-ul argintiu avansând pe bulevard.

— Nenorocitule!

Respiraţia lui Tony despică aerul îngheţat ca un semn de exclamare. Un moment mai înainte, tremura de frigul neobişnuit din această ultimă săptămână de aprilie, ca un ultim hohot de râs al iernii. Acum, simţi un cărbune de furie aprinzându-i-se în măruntaie, flacăra lui albăstruie răspândindu-se în trupul lui.

Cu un scurt semn din cap în direcţia lui Grabinsky, îl lovi pe Scotty în coaste cu pintenii neascuţiţi de alamă. Calul coti după colţ, intrând în bulevard. La un bloc spre nord, la Strada 35, semaforul se schimbă de la galben la roşu, iar *Jaguar*-ul încetini. *Acum, am pus mâna pe tine,* se gândi Tony.

Dar Jaguar-ul nu opri, ci ocoli un taxi care frânase şi ţâşni prin intersecţie. La naiba! Tony îşi îndemnă calul la galop. Încercă să distingă numărul de înmatriculare al maşinii care se îndepărta spre Strada 36, dar era prea departe. Îl împinse pe Scotty mai departe, ferindu-se de circulaţie, tăind-o printre

maşinile dublu parcate şi camioanele din dreapta lui. Ritmul copitelor lui Scotty avea un efect galvanizant asupra lui.

Tony, mulţumită vizorului căştii lui, îşi ţinea privirea aţintită asupra barei strălucitoare, aflată la un bloc în faţa lui. Dacă se schimba stopul şi nemernicul nu trecea din nou peste el, putea să-l prindă.

Respira în gâfâieli aburinde. Se gândi la bastonul de cauciuc prins în şa şi la revolverul *Smith & Wesson,* 38, aflat la centiron. Nu le va folosi împotriva tipului ăstuia, decât dacă nenorocitul ar vrea s-o facă pe deşteptul, dar era plăcut să ştie că erau la dispoziţia lui.

Pierdu *Jaguar*-ul din vedere, apoi, un moment mai târziu, îl zări din nou când o coti pe Strada 37. Iisuse, îi scăpa.

Tony se simţea nenorocit dacă lăsa să se întâmple asta. Îşi imagina că şoferul era un înalt executiv al unor corporaţii, sau poate un chirurg... un tip atât de obişnuit să dea ordine şi să aibă oameni care îl ascultă, încât credea că regulamentele nu se mai aplică pentru el. S-ar uita chiorâş la orice bărbat pe care fiica lui îl aduce acasă, dacă sărmanul nu ar avea un venit cu şase cifre.

Într-o izbucnire de frustrare, Tony trase dur de hăţul din dreapta şi se aplecă în partea aceea în acelaşi timp, trimiţându-l pe Scotty peste colţ şi pe trotuar. Când Scotty trecu din nou pe stradă, Tony zări o strălucire argintie la distanţă de o jumătate de bloc. *Jaguar*-ul frână când ocoli un camion dublu parcat şi Tony îi zări în sfârşit numărul: No 1 BOSS.

Da? O să vedem noi, se gândi el.

Şoferul trebuie să-l fi zărit în oglinda retrovizoare exact atunci, pentru că a făcut lucrul cel mai stupid

imaginabil pentru un tip destul de inteligent ca să câştige banii pentru o asemenea maşină: făcu o cotitură bruscă la stânga, într-un garaj de parcare, sperând poate să se piardă între celelalte maşini. De parcă ar fi existat o grămadă de *Jaguar*-uri argintii cu număr de înmatriculare special în această parte a oraşului.

Tony îşi mână calul la pas, îndreptându-se spre rampa de ciment. Scotty gâfâi şi Tony se aplecă şi îl bătu pe gâtul din care ieşeau aburi. Zâmbea când descălecă. Şi, judecând după aerul speriat de pe faţa bărbatului care cobora spăsit din *Jaguar* în faţa căsuţei îngrijitorului, nu era tipul care zâmbea ca să-şi facă prieteni. Tony se apropie de şofer, un tip de executiv de vârstă mijlocie, în costum în dungi. Părul pieptănat cu grijă se potrivea cu aspectul Jaguar-ului.

— Ai o problemă, amice, începu Tony cu o voce dură şi limpede. De fapt, mai multe. Unu: ai făcut o cotitură ilegală! Şi ridică un deget. Doi – mai ridică un deget – ai trecut pe stop. Trei – mai ridică un deget – ai încercat să scapi de omul legii. Dar, dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule. Dacă ai fi atins măcar un fir de păr al calului meu, ţi-aş fi pus cătuşele atât de repede, încât n-ai fi ştiut ce te-a lovit.

— Ascultă, ştii cu cine vorbeşti? întrebă bărbatul cu îndârjire. Nu poţi să-mi vorbeşti aşa. Asta e… brutalitate poliţienească.

Încercă să se umfle în pene, dar era la fel de inutil ca şi cum ai pompa într-un cauciuc găurit.

Zâmbetul lui Tony se lăţi într-un rânjet care îl făcu pe tip să se dea un pas înapoi. Cu coada ochiului, îl zări pe îngrijitorul italian reieşind din căsuţa lui de sticlă, de parcă încerca să decidă dacă să fugă sau nu ca să se ascundă. Aproape ca o replică, Scotty necheză tare şi

bătu cu copita în ciment.

— Nici nu aminti despre asta.

Tony vorbea liniştit, dar parcă un curent subteran îl făcea pe bărbat să holbeze ochii şi să închidă gura.

Tony deschise carnetul şi, cu mişcări rapide, scrise somaţia. Nenorocitul n-o să meargă la închisoare, dar o să înghită o amendă care o să facă să i se aburească ochelarii.

Câteva momente mai târziu, mergând la pas pe Strada 8 în căutarea lui Grabinsky, Tony se trezi că reia întregul incident. Scotty s-a comportat ca un campion. Iar el, sergentul Salvatore, îşi făcuse datoria, şi cu asta a reuşit să se mai descarce. Şi atunci, de ce se simţea în continuare atât de prost? Şi ce avea *Jaguar*-ul ăla că l-a enervat aşa de tare, mai mult decât dacă ar fi fost o *Toyota* sau un camion coreean de livrări?

Ai fost furios pentru că este un simbol a ceea ce stă între tine şi Skyler. Şi nu e vorba doar de bani, e vorba de tot ceea ce însoţeşte banul. Restaurante de lux, cumpărături pe Madison Avenue, călătorii în Europa... şi, da, genul de maşină care costă de două ori cât câştigi tu într-un an.

Îl mai rodea şi altceva, ceva ce-l făcea să-l doară inima. Copilul. Fetiţa. În afară de o privire aruncată prin geam în secţia de nou-născuţi a spitalului, nu reuşise să o mai vadă. I s-a spus că fiica lui era sănătoasă, cântărea aproape patru kilograme şi avea şaizeci de centimetri lungime.

Asta era acum o lună. Acum, copila e cu Ellie şi se pare că îi merge foarte bine. Ceea ce nu ştia era dacă semăna mai mult cu Skyler decât cu el. Avea părul acela negru, ondulat, dar avea oare ochii lui Skyler?

O întrebare îl chinuia pe Tony. *Cât timp o să mai pot pretinde că nu sunt implicat? Să pretind că ea nu e*

o parte din mine şi eu nu sunt o parte din ea?

Când Tony ajunse sub duş, la sfârşitul turei, îi pulsau tâmplele şi o durere în gât îl făcea să se întrebe îngrijorat dacă nu cumva se îmbolnăveşte. Chiar după ce se şterse şi îşi îmbrăcă blugii şi o bluză de bumbac, avea o stare de spirit atât de neagră, încât, trecând pe scară pe lângă Joyce Hubbard, ea îi aruncă doar un „Bună”.

Doar grăsanul Lou Crawley, care stătea în faţa porţii din faţă şi mesteca un covrig, părea că nu observă norul negru care atârna deasupra capului lui Tony.

— Hei, dom’ sergent, îl strigă el. Ai auzit ce s-a întâmplat la Trupa F? Două poliţiste s-au luat la bătaie. Fuller a trebuit să se ducă acolo şi să le citească din dispoziţiile privind revolta. Aş fi vrut să fiu acolo să văd cum le pocneşte inspectorul peste buci.

Brusc, Tony simţi că-i sare muştarul şi îşi pierde restul de control. Apropiindu-se, îl apucă pe Crawley de pieptul cămăşii pline de firimituri, dar fu scârbit de urmele de mâncare din colţul gurii lui.

— Ascultă, grăsanule, mormăi el. Dacă mai faci comentarii din astea, zbori de-aici. Mă voi face luntre şi punte ca să te scot definitiv de-aici.

Crawley rămase cu gura căscată, obrajii înroşindu-i-se.

— Iisuse! Ce naiba te-a apucat? Ce-am spus?

— Ţine-ţi gura, asta-i tot. Ai vrea ca vreun nenorocit să vorbească aşa despre sora ta? Sau despre Joyce? Se apropie mai mult. Şi mai e ceva! Dacă te mai prind că-ţi iei concediu medical de formă când aici sunt oameni care ar ieşi la sub zero grade, deşi au temperatură, am să găsesc un mod de a te da afară. Aşa că ai grijă de fundul tău.

Când se depărtă, lăsându-l pe Crawley să se uite după el cu gura căscată, Tony se simţi puţin vinovat. Crawley merită o dojană, într-adevăr… şi dacă asta îl va îndrepta, foarte bine. Fapt era însă că Crawley nu era singurul lucru care îl irita.

Nu putea să nu simtă că fusese cumva păcălit. Avea o fiică, nou-născută, şi voia să strige asta de pe acoperiş. Dar, la naiba, a fost lăsat în afară. El nu va pleca însă fără să se mai uite peste umăr. Dacă fiica lui o să întrebe într-o bună zi de tatăl ei adevărat? Indiferent cât de eroic l-ar descrie Ellie, probabil că fetiţa lui nu o va crede. Va creşte, crezând că lui nu i-a păsat de ea nici cât să-i lase un număr de telefon.

El memorase adresa lui Ellie din documentele de adopţiune pe care le-au semnat, el şi Skyler. Ea n-ar aprecia probabil dacă el ar pica neanunţat… dar nu l-ar goni. El a simţit mai dinainte că e genul de femeie care îşi onorează datoriile. Şi, indiferent dacă-i plăcea sau nu, îi e datoare.

Cincisprezece minute mai târziu, Tony trăgea maşina într-un parcaj lateral, la o jumătate de bloc distanţa de casa lui Ellie, din Strada 22 vest. Pe maşină puse un carton cu numărul legitimaţiei scris cu cifre mari, negre, ca să nu fie amendat.

Urcă treptele de la numărul 236, apăsă pe soneria cu numele Nightingale şi aşteptă. Niciun răspuns. La naiba! Mai aşteptă un minut şi sună din nou. Tocmai când voia să plece, o voce de femeie se auzi la interfon.

— Da?

— Eu sunt, Tony Salvatore. Pot să vin sus?

Trecură cel puţin cincisprezece secunde până ce ea să răspundă, timp în care Tony se gândi: *Trebuie să fie al dracului de nervoasă, întrebându-se pentru ce*

am venit. În fond, adopţia nu va fi finală decât peste cinci luni şi ea trebuie să-şi dea bine seama că, fie el, fie Skyler, ar putea să se răzgândească în orice moment.

Totuşi, când intră pe uşa apartamentului lui Ellie, prima lui impresie fu de calm primitor. Îşi putea imagina că un copil, orice copil, nu doar al lui, ar fi fericit aici. Privirea lui întâlni înghesuiala familiară de cărţi şi reviste, covoarele moderne răspândite între fotolii şi canapele, care arătau că se stătea pe ele şi puteau fi călcate de mici picioruşe. Lămpi de masă şi lampadare dădeau o lumină prietenoasă. Era un cămin cu o grămadă de cenuşă, lăsând să se vadă că nu era acolo doar de decor.

Ellie arată obosită, se gândi el. Dar, chiar şi în blugi şi cu un pulover mare, cu părul strâns cu un elastic, părea că străluceşte de fericire. Nu numai că părea cu câţiva ani mai tânără decât atunci când o văzuse ultima oară. Fu izbit din nou de asemănarea ei cu Skyler.

— Iartă deranjul… nu aşteptam oaspeţi.

Salutul ei era de scuză, dar mâna pe care o întinse exprima un bun venit călduros. De aproape, ea mirosea uşor a pudră de talc… un miros care îi declanşă lui Tony un neaşteptat sentiment de pierdere.

Îi zâmbi liniştitor, dar asta nu-i uşură jena pe care o simţea.

— Probabil că fetiţa te ţine ocupată, spuse el.

— Nu e o ocupaţie care să mă deranjeze. Tony, e atât de bună! Habar n-ai…

Se opri, aruncându-i o privire speriată.

N-am, îşi zise în sinea lui. *Dar nu pentru că nu vreau.*

El se mişcă de pe un picior pe altul, brusc nesigur

ce să facă oare cu mâinile sau ce să mai spună. În cele din urmă, îşi drese glasul şi întrebă:

— Doarme acum?

— Da.

El văzu ezitarea în ochii ei şi părea că se luptă cu ea însăşi, înainte de a întreba cu blândeţe:

— Ai vrea s-o vezi?

Tony se simţea emoţionat… şi în acelaşi timp invidios. Nimeni nu-l forţase să semneze renunţarea, dar, după ce s-a spus şi s-a făcut totul, fetiţa aceea mică era a *lui* şi îi rămăsese un gust amar pentru faptul că trebuia să ceară voie doar ca să se uite la ea.

— Nu mă grăbesc, spuse el nevrând să pară atât de dornic. Dacă nu te reţin de la ceva, putem sta de vorbă un moment? N-aş refuza o ceaşcă de cafea.

— A, da, desigur… Te rog, stai jos, zise ea mult prea repede, de parcă era uşurată că nu se repezea să ia copila din pătuţ.

Ea făcu un gest spre canapeaua cu perniţe neasortate.

— Am culcat-o acum câteva ore, aşa că trebuie să se trezească în curând. De obicei, e ca un ceasornic. Încă nu are şase săptămâni şi doarme toată noaptea.

Ellie zâmbi de parcă asta era o realizare cu adevărat uluitoare.

— Plănuieşti să te întorci curând la lucru? întrebă el.

— Am început să văd câţiva pacienţi aici, îi zise ea. Şi am angajat o femeie, dar nu vine decât de luna viitoare. Până atunci, sper să n-o scap din ochi pe Alisa mai mult de cinci minute.

— Alisa!

Tony rosti pentru prima dată numele fiicei lui. Cu glas tare*. Îmi place numele ăsta,* îşi spuse el cu o

nonşalanţă care masca furtuna ce se aduna la orizontul minţii lui. El ar fi trebuit să fie cel care să aleagă numele fiicei lui, el şi cu Skyler.

Ellie păru că simte starea lui de spirit şi sări iute de pe canapea, neştiind cum să plece mai repede.

— Aşteaptă un moment. Mă duc să aduc nişte cafea.

Dispăru în camera cealaltă şi reveni după puţin timp cu o tavă pe care erau două ceşti aburinde şi o farfurie cu ce păreau a fi prăjiturele de casă. Se simţea puţin jenat că ea se străduise atât, dar, uitându-se la faţa ei, văzu că ea avusese nevoie să fie câteva minute singură ca să se controleze. Chiar şi aşa, îi tremurau mâinile, încât ceştile se ciocneau uşor de farfurioare în timp ce ea traversa camera.

Tony îi luă tava şi o aşeză pe măsuţa de cafea. Puse mâna uşor pe umărul ei şi o trase jos, alături de el, pe canapea.

— Ascultă, spuse el. N-am venit aici să-ţi fac neplăceri. Vreau doar s-o văd. O dată, atâta tot. Ca să poţi să-i spui cândva că bătrânului ei îi pasă de ea.

Îşi drese glasul, gâtul strângându-i-se brusc.

— Ştiu că-ţi pasă, Tony, zise ea, puţin furioasă mai curând pe ea decât pe el. Trebuie să înţelegi… Doar că, vezi, eu am aşteptat atât de mult pentru asta, încât am senzaţia că ea a fost dintotdeauna în viaţa mea. Nu-ţi poţi imagina… Mi-ai dat darul cel mai minunat. Nu există vorbe care să poată transmite vreodată recunoştinţa pe care ţi-o port. Te rog să reţii asta, zise ea cu ochii înlăcrimaţi.

El aprobă din cap, neputând să vorbească un moment. Apoi zise:

— Ştiu… dar e greu. Stau aici şi mă întreb, cum o să fie pentru ea să crească fără tată?

Ellie se uită în altă parte şoptind:

— Sper că asta nu va fi pentru totdeauna.

— Vrei să spui că, soţul tău… Iartă-mă că-mi bag nasul, dar, dacă e atât de dornic să fie tată, de ce nu e aici acum?

Se ghicea furia în vocea lui Tony.

Zâmbetul dispăru de pe faţă ei frumoasă, puternică, pe care se vedea o luptă între instinctul de a-şi proteja copilul… şi sentimentul ei de obligaţie faţă de Tony.

Ellie se uită la el direct, cu ochii limpezi, albaştri, gravi şi gânditori.

— Ştii vorba aceea din bătrâni. Dacă te-ai ars cu supa, suflă şi-n iaurt. Paul are nevoie de timp ca să se familiarizeze cu ideea că Alisa e aici definitiv. Oftă şi luă ceaşca de cafea. Nu vreau să spun că nu avem nişte dificultăţi în faţa noastră. Am fost despărţiţi atâta timp, iar un copil nu va vindeca totul în mod magic. Dar ne străduim.

Tony nu ştia ce să spună. Se trezi că se gândeşte cât de greu era, fie şi în cele mai bune condiţii, când taberele sunt în echilibru perfect, ca perechile să rămână împreună.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Ellie întrebă tatonând:

— Ai mai vorbit cu Skyler în ultima vreme?

— Stă cumva ascunsă, răspunse cu sinceritate Tony, deşi era mai mult decât atât.

Adevărul era că nu răspundea la telefoanele lui.

— Nu e uşor, continuă el, să te pui din nou pe picioare după o naştere.

Îşi menţinea vocea calmă, dar era mai îngrijorat decât voia să recunoască.

— Crede-mă că nu e. Apoi, dornică să schimbe

subiectul zise: Venind vorba de sănătate, sunt preocupată de sănătatea lui Jimmy. El zice că se simte bine, dar analizele sunt proaste. De câte ori îl chem să vină să vadă copila, găseşte o scuză.

Tony se strădui să nu-şi acopere faţa ca să-şi ascundă ochii de privirea cercetătoare a lui Ellie; dar nu suporta să privească nici în viitor.

— Dolan? Tony ridică din umeri. L-am obligat s-o lase pe femeia care îi face curăţenie să stea câteva ore în plus pe săptămână ca să aibă grijă de el, e o femeie cumsecade, a crescut singură şase copii şi consideră că soarele răsare şi apune cu Dolan. El e bine.

Ellie nu trebuia să ştie cât de rău îi mergea lui Dolan, pentru că Dolan nu voia asta.

— Cel puţin nu-i merge mai rău, zise ea tulburată.

— E mai rezistent decât pare.

Ea se uită fix la el.

— Dar tu, cum rezişti tu?

— Mă descurc.

Pe dinafară cel puţin, era adevărat.

După o nouă tăcere neplăcută, Tony se uită la ceas.

— Iisuse, ai văzut ce oră e? Trebuie să plec. Ce-ar fi să mă uit la copilă şi să-mi văd de drum?

Îl durea pieptul şi o uscăciune se instalase în ochii lui, ca seceta dinaintea unei furtuni.

Era mai mult decât putea suporta, ca fiica lui micuţă să stea în camera de alături, la distanţă de o lume întreagă faţă de el.

Ellie se ridică şi îl conduse prin hol spre un dormitor mare, luminat de soarele care apunea. Nu era o cameră încărcată, ca ale nepoatelor lui, unde totul era în roz şi cu volane. El remarcă pereţii desenaţi cu nori şi stele, afişe înrămate din filmul *Vrăjitorul din Oz,*

un singur ursuleţ pe un raft emailat, plin de cărţile pe care Ellie i le va citi cândva fiicei lui. Când Tony păşi fără zgomot spre leagăn, mâinile i se strânseră pumni.

Fiica lui stătea ghemuită pe o parte, sub o păturică moale, roz, cu obrăjorii ei mici şi grăsuţi ca şi luna de pe perete de lângă leagănul ei, şi avea gura uşor deschisă de parcă i-ar fi trimis o sărutare. *Ah, Iisuse!* Tony, uitându-se în jos la ea, simţi podeaua mişcându-se sub el şi genunchii începură să-i cedeze. Un moment, camera deveni cenuşie ca şi cerul din New Jersey.

Avea părul lui, într-adevăr. Un smoc mare, negru, care se ridica în formă de creastă în creştetul capului. Avea ochii închişi, aşa că nu putea vedea ce culoare aveau. Chiar forma nasului, modul hotărât cum îşi ţinea pumnul sub bărbie îl făcu să se gândească la sora sa, Gina. Tony simţi că i se taie respiraţia.

Îşi ţinu capul în jos, ca Ellie să nu vadă lacrimile din ochii lui. Dar când, în cele din urmă, îşi aruncă privirea în direcţia ei, văzu că ea nu mai stătea în uşă. Simţi un val de recunoştinţă, ştiind cât de mult trebuie să o fi costat ca să-i dea chiar şi aceste câteva momente pentru a rămâne singur cu fiica lui.

Tony atinse cu degetul arătător obrazul fetiţei mângâind-o atât de uşor, încât fu surprins că reacţionează. Ridică încet păturica, zâmbind la picioarele ei lungi, picioare comandate parcă pentru călărie.

Trase din nou păturica în jurul umerilor ei şi se întoarse, închizând ochii o clipă. N-ar fi trebuit să vină, ar fi trebuit să asculte sfatul lui Skyler de la început şi să plece.

Tony reuşi cumva să ajungă la uşă şi apoi în hol, unde o găsi pe Ellie sprijinită de perete, cu braţele

strânse la piept. Ea se îndreptă uitându-se la el, apoi se uită discret în altă parte.

Înainte să ştie ce face, Tony băgă mâna sub gulerul cămăşii şi trase de lanţul medalionului cu Sfântul Mihail. Îl scoase şi îl ridică deasupra capului, cu aripile lui desfăcute, părând că era gata să-şi ia zborul. Îl ţinu un moment în pumn, memorându-i forma, gândindu-se la toate gloanţele de care îl apărase sfântul. Îl abandonase doar o dată. Chiar dacă puterea medalionului era o pură superstiţie, pentru el avea o valoare mai mare decât orice pe lume.

I se puse un nod în gât, cam de mărimea medalionului pe care îl punea acum în mâna lui Ellie.

— Pentru ea, zise cu o voce joasă, tandră. Pentru fiica mea.

În drum spre casă, Tony nu se putu opri să nu se gândească la Skyler. Doamne, prin ce mai trecea ea. A fost greu pentru el să plece de lângă copilul lor. Pentru Skyler, care o purtase pe fiica lor în pântecele ei timp de nouă luni, trebuie să fi fost ucigător.

N-ar trebui să fie singură, se gândi el cu o siguranţă clară ca şi semnul din faţă care indica ieşirea la şoseaua interstate 84. Trebuie să fie cu cineva care ştie exact ce simte ea.

Apucând spre ieşire, Tony se opri la o benzinărie unde găsi un telefon public. Formă numărul lui Skyler şi, în timp ce suna, el se rugă ca, de data asta, să ridice, să nu răspundă automatul.

— Alo? răspunse vesel Skyler, surprinzându-l de era să scape receptorul. Tonul vocii ei era… aproape vesel. Ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tony se simţi cam prost. Ce naiba aştepta, o domnişoară disperată? O femeie gata să se sinucidă?

Asta nu era Skyler, nici pe departe. În noaptea aceea, la spital, când a plâns în braţele lui, nu fusese ea însăşi. Tocmai născuse, ce naiba! Dar acum, probabil că rezolvase totul în mintea ei. O să-l urască pentru că stârneşte totul din nou.

— Eu sunt, Tony.

Vorbea cu voce calmă, prietenească, sperând că ea nu va ghici că inima lui aleargă cu o sută de kilometri pe minut.

— Am sunat să ştiu ce mai faci.

— Fac bine.

— Atunci de ce n-ai răspuns la celelalte apeluri ale mele?

Încerca să-şi ascundă acuzaţia, dar aceasta era prezentă; îngropată ca un cui ruginit în pământul moale.

Urmă o pauză, apoi cu o nuanţă de gheaţă, ea răspunse:

— Am fost ocupată.

Prea ocupată ca să ridici un afurisit de telefon? voi el să-i reproşeze! Dar spuse:

— De… ei, oricum probabil că nu m-ai fi găsit. Săptămâna trecută şi cea dinainte am lucrat în ture duble. A fost scandal mare în Harlem.

— În Harlem?

Nu era o expresie de interes, ci doar un vag ecou.

El îşi drese glasul.

— Uite, motivul telefonului este că mă întrebam dacă simţi nevoia de companie. Asta dacă nu eşti prea ocupată, adăugă el fără să vrea.

Ea tăcu atât de mult, încât el se întrebă dacă mai era la aparat. Simţi că începe să se enerveze. În fond, erau împreună în treaba asta, ea credea oare că pe el nu-l doare?

În cele din urmă, cu o silă care îl tăie până la sânge, ea zise:

— Nu fac nimic special acum.

— Sunt acolo în cincisprezece minute, spuse el închizând înainte ca ea să nu poată protesta.

Pe drum, Tony simţi că îngrijorarea creşte. Era oare atât de bine cum spunea? Era oare posibil ca femeia aceea veselă, cu care tocmai vorbise să fie aceeaşi cu cea care plânsese atât de amar în braţele lui în noaptea în care născuse? Poate... dar instinctul lui de poliţist, sensibil la necazuri, îşi aprindea luminiţele de avertizare. Un moment mai devreme, Skyler îi amintise de momentul când a trebuit să anunţe o femeie din Brownsville că fiul ei a fost victima unui schimb de focuri între bande rivale. Femeia a primit vestea cu calm, îl invitase chiar la o cafea. Câteva zile mai târziu, a aflat că, după aceea, s-a prăbuşit şi a fost dusă la Bellevue pentru terapie psihologică.

Tony apăsă mai tare pe acceleraţie.

Câteva minute mai târziu, urca pe o alee întortocheată, cu arbori pe ambele părţi. Apoi apăru căsuţa lui Skyler, flancată de cedri. Fumul ieşea pe coş şi, când ajunse în faţă observă că lemnele de lângă intrare se împuţinaseră. În prima zi liberă pe care o avea va veni şi va tăia nişte crengi moarte pe care le văzuse pe drum. Asta presupunând că ea va fi de acord.

Când urcă treptele de la intrare, Tony văzu o mişcare la uşa glisantă de sticlă din dreapta lui. Nu o vedea pe ea, era doar o siluetă ceţoasă, dar simţea că Skyler îl pândea. Firele de păr de pe ceafă i se ridicară. Când, în cele din urmă, ea deschise uşa, îi trebui tot antrenamentul de poliţist ca să n-o prindă în braţe.

Era atât de slabă, încât blugii şi cămaşa mare atârnau patetic pe ea. Şi cearcănele acelea vinete de sub ochi… Tony se simţea de parcă urmărea ridicându-se cortina la una dintre acele opere tragice care îi plăceau atât lui Skyler. Pentru că cineva care arăta aşa şi vorbea aşa cum vorbise ea la telefon, trebuia să fie ori o actriţă foarte bună, ori în pragul unei crize nervoase.

— Tony… bună. Intră.

Zâmbetul de bun venit şi îmbrăţişarea fugitivă nu făcură nimic ca să-i uşureze preocuparea. Observând-o de aproape cum mergea înaintea lui în camera mare de zi şi faptul că era în picioarele goale, în ciuda podelei de piatră care trebuia să fie rece ca gheaţa, el îşi dădu seama că tot ceea ce crezuse că era calm, era în realitate altceva. Ea era pur şi simplu… pe altă lume.

Ajungând la cămin, unde ardeau doar câţiva cărbuni într-o grămadă de cenuşă, ea se întoarse şi zise:

— Tocmai voiam să încălzesc o conservă de supă. Vrei şi tu?

Supă? Doamnă, arăţi de parcă ţi-ar trebui o transfuzie.

Dar Tony avea grijă să-şi păstreze aparenţele faţă de ea. Cu o voce relaxată, zise:

— Ce-ai zice să te scot la cină, mai bine?

— Cel mai apropiat restaurant e la o jumătate de oră cu maşina de-aici, argumentă ea neatentă. Şi apoi, nu am dispoziţie pentru asta.

Supa se pare că fu uitată; ea se lăsă pe un fotoliu de piele uzat care arăta de parcă fusese târât vreo douăzeci de kilometri pe un drum de pământ. Tony nu putuse să înţeleagă lucrul ăsta. Dacă familia ei avea

aşa de mulţi bani, de ce Skyler nu înlocuia toate lucrurile astea vechi, jerpelite?

Nu numai atât, dar ea nu-şi dădea seama că aici era frig ca la Polul Sud?

Fără să ceară permisiunea, Tony se duse la cămin şi luă câteva lemne din coş, aruncându-le în cenuşă. Se ridicară scântei, ca un vârtej în formă de con, apoi apărură flăcările. Mirosul dulce de fum de lemn ajunse până la el şi simţi că se relaxează, când căldura începu să pătrundă în cameră.

Se întoarse şi o văzu pe Skyler uitându-se fix la foc, cu o expresie goală, sticloasă, care era şi mai înspăimântătoare decât cearcănele de sub ochii ei. Se terminase timpul de jocuri de societate, îşi dădu seama Tony cu o tresărire.

— Arăţi îngrozitor, îi spuse el. Când ai mâncat ultima oară?

Ea ieşi din transă, uitându-se încruntată, şi deschise gura ca să-i răspundă. Apoi, cu un oftat adânc, clătină din cap.

— Nu prea am avut poftă de mâncare în ultima vreme, zise ea.

— Asta se vede. Întrebarea e ce facem?

De data asta, el nu-şi putu reţine furia din voce.

— Ce facem? Noi?

Fu rândul ei să manifeste o slabă indignare.

— De când e treaba ta să ai grijă de mine?

— De când nu faci tu singură lucrul ăsta.

Iisuse, ea credea că lui nu-i păsa de ce i s-a întâmplat ei? În aceste câteva săptămâni, când îi ignorase apelurile telefonice şi mesajele lăsate pe automat, se gândise ea oare un moment că ar putea fi îngrijorat?

Te iubesc, la naiba! ar fi vrut el să urle. *Cu asta nu*

te poţi descurca nici tu.

Înainte să poată spune un lucru pe care să-l regrete, Tony se duse la bucătărie unde găsi un frigider aproape gol şi dulapuri în care fluiera vântul.

Găsi nişte sărăţele şi o cutie cu supă de ciuperci, pe care o încălzi cu puţin lapte rămas în frigider. Aranjând mâncarea pe o tavă, se gândi de câte ori făcuse asta pentru mama lui, când era atât de obosită şi de nenorocită, încât nu putea nici măcar să coboare din pat. El pregătea cina pentru fraţii şi surorile lui, apoi îi ducea mamei o farfurie cu supă şi o urmărea cum o mănâncă încet, de parcă i-ar fi făcut o favoare.

Urmărind-o acum pe Skyler făcând acelaşi lucru, Tony se hotărî că nu va pleca până când nu se asigură că ea se putea îngriji singură. Şi, cunoscând-o cât de încăpăţânată putea fi, nu se aştepta ca treaba să fie uşoară.

Totuşi, Skyler îl surprinse cu un zâmbet la fel de real ca şi culoarea care îi apărea în obraji. Punând farfuria goală pe masa cam şchioapă de lângă canapea, ea îi zise:

— Mulţumesc. Mă simt mai bine. Cred că aveam nevoie de ceva în stomac.

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de ceva şi pe oase. Cât ai pierdut în greutate?

Ea ridică din umeri.

— Tot ce ştiu este că aveam mult mai mult ultima oară când m-am cântărit. Uluitor, nu, ce diferenţă e când nu mai porţi un bebeluş în tine!

Tony, văzând cum zâmbetul ei se sfărâmă şi ochii i se umplu de lacrimi, fu străpuns în inimă. Se duse la ea, o ridică de pe canapea şi o trase blând spre el. Simţi că îi cade capul pe umărul lui şi pieptul i se mişcă scoţând un oftat prelung.

— E-n regulă, murmură el în părul ei cald, nespălat. Dă-ţi drumul!

Braţele ei se ridicară încet şi el simţi presiunea palmelor ei pe omoplaţi, nu ca şi când l-ar fi ţinut, ci parcă pentru a se întări împotriva a ceea ce îi provoca atâta durere. El o strânse mai tare şi auzi un sunet atât de slab, încât putea veni de afară, de unde vântul gemea printre copaci.

Geamătul se întări şi, în sfârşit, deveni un vaiet aspru.

— Oh, Tony… e mai rău decât am crezut, hohoti ea. Cu mult mai rău.

— Ştiu… Ştiu… o linişti el.

Ea se retrase, cu ochii arzând spre el.

— Tu nu ştii. Nu poţi să ştii. Tu nu ai purtat-o în tine. N-ai născut-o. Nu tu ai fost cel care a… dat-o.

Un nou hohot de plâns izbucni ca un torent. Când îşi trase din nou respiraţia spuse gâtuit:

— Eu… eu umblu toată ziua prin casă de parc-aş fi so… somnambulă. Am crezut că am să mă descurc cu asta… dar se… se pare că nu sunt în stare…

Îşi pierdu din nou controlul, prăbuşindu-se peste el. El o prinse şi simţi că ea îl apucase de cămaşă, ca o persoană care alunecă de pe o stâncă şi caută să se prindă de ceva.

Nu se putea gândi la cuvinte care să o reconforteze, aşa că îi oferi trupul lui, ţinând-o şi legănând-o, mângâind-o pe cap. O lăsă să plângă, ştiind că are nevoie de asta mai mult decât de mâncare sau de somn.

În sfârşit, o voce înăbuşită veni din partea udă a cămăşii lui, unde era apăsată faţa ei.

— Tony!

El aşteptă.

— Mă tot gândesc că am făcut o greşeală teribilă, zise ea în şoaptă. Poate ar fi trebuit... să încerc să mă gândesc mai mult la ce-ar fi fost bine pentru mine, nu doar pentru copil.

El înghiţi în sec, negăsind cuvinte de răspuns. În cele din urmă, el spuse lucrul pe care îşi închipuia că avea nevoie să-l audă:

— Am făcut ce trebuia. Nu te învinovăţi.

— Crezi? Înălţă capul şi ochii ei miraţi păreau că-l străpung. Eu nu sunt aşa de sigură.

— Simţi aşa acum, dar peste o lună, două...

— Nu! Nu-i aşa! ţipă ea. Peste un an, peste zece ani! N-o să mă simt altfel. Ah, Tony, ce-am făcut? Ce-am făcut, pentru Dumnezeu?

Cu o graţie neobişnuită, ca un fular subţire căzut la picioarele lui, ea se lăsă în genunchi pe covorul din faţa căminului, ţinându-şi capul în jos. Cu braţele strânse la piept, se legăna înainte şi înapoi, scoţând mici ţipete stranii.

Tony îşi dădu seama că simţea o durere înţepătoare în gât şi mai era ceva... un sentiment atât de necunoscut, încât aproape că nu-l recunoscu la început. Neajutorare. Se simţea atât de afurisit de neajutorat.

— Skyler?

Se ghemui în faţa ei pe covorul cu urme de arsuri, punând mâna pe ceafa ei dezgolită.

Brusc, ea înălţă capul şi se uită direct la el, cu buzele despărţite, tremurătoare. Fără un sunet, cu ochii deschişi, conştienţi, ridică obrazul ca să fie sărutată. El îşi aduse gura pe a ei şi îi simţi inspiraţia care aproape îi luă aerul. Se cutremură şi simţi ceva ce fusese ţinut departe prea mult timp, iar acum se elibera. Se lăsă jos, în timp ce ea se agăţa, îl săruta, îi

muşca buza de parcă dorea, chiar avea nevoie, să intre în carnea lui, să se piardă total. Tony ştia că trebuia să se oprească. Nu era momentul, iar motivul era nepotrivit. Dar, în acelaşi timp, ştia că, dacă va încerca să se oprească sau să o oprească, ar fi la fel de inutil ca şi cum ai chema înapoi glonţul tras dintr-un revolver. Căldura îl cuprinse cu o serie de mici explozii. Apoi, brusc, el fu cel care o săruta nebuneşte pe ea, obrajii, gâtul, vena care pulsa acolo. Îi prinse o mână, o aduse la gură şi îşi trecu încet limba pe palma ei. Simţi că o trece un fior.

Tony trase de nasturii cămăşii ei, gâfâind când simţi pielea ei goală sub degetele lui, coastele, sânii. Ea gemu şi îşi desfăcu genunchii, iar el îşi aminti când făcuseră dragoste prima dată.

Îşi băgă mâna în pantalonii ei de blugi şi o găsi umedă, iar de data asta ea se împingea în mâna lui, mişcându-se într-un ritm aproape disperat.

Mânat de o nevoie mai puternică decât simţise vreodată, Tony o împinse cu blândeţe pe spate, iar lumina focului dansa pe sânii ei palizi. Remarcă rotunjimea lor, venele vizibile sub piele, nu erau sânii unei fete, ci ai unei femei care născuse de curând. Simţi durerea ridicându-se în el… dar asta îl făcu să o dorească şi mai mult.

O urmări cum iese din pantaloni, leşinând aproape de excitaţie la vederea picioarelor ei lungi, eliberându-se şi deschizându-se în faţa lui. El îşi scoase repede pantalonii şi cămaşa şi se lăsă deasupra ei.

— Nu… nu în mine, gâfâi ea.

— Nu te îngrijora, şopti el la tâmpla ei.

Era atât de excitat, încât îi trebui tot controlul ca să se reţină.

Ea se legăna lângă el şi el simţi trupul ei

feciorelnic devenit mai moale, mai rotunjit. Amândoi se mişcau în tandem şi, cumva, i se părea drept aşa. El simţi că-şi pierde controlul, ea se arcui şi scoase un ţipăt. El gemu şi o strânse fără să se mai gândească sau să-i pese că îi face vreun rău. Se lipi de ea, strigând:

— Skyler, ah, Doamne, Skyler!

Cu un tremur convulsiv, ea îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui, îngropându-şi faţa în gâtul lui. Începu din nou să plângă. El simţea obrajii ei umezi unindu-i cumva.

— O vreau înapoi, şopti ea cu hotărâre. Tony, dacă nu o pot avea, o să mor. Nu-mi pasă ce trebuie făcut. Am făcut o greşeală groaznică. Te rog, ajută-mă s-o capăt înapoi.

Tony se gândi la Ellie, cum îi zâmbise când i-a pus în mână medalionul cu Sfântul Mihail. Era zâmbetul unei mame tigroaică; ea nu avea nevoie de un amărât de medalion care s-o apere de rău pe copila ei.

Iisuse! Skyler avea vreo idee despre asta?

Relaxează-te, îşi spuse el. *Nu gândeşti limpede.*

Dar ceva îi spunea lui Tony că lucrul ăsta era serios. Skyler ar putea regreta seara asta, poate l-ar regreta pe el, dar nu-şi putea schimba părerea de a vrea înapoi copila lor.

Simţi o senzaţie arzătoare care se înălţa în el… o senzaţie curioasă, fierbinte-rece, care era puţin la sud de spaimă şi puţin la nord de speranţă.

El crezuse că tot ce-a fost mai rău fusese depăşit, dar se părea că partea cea mai grea abia începe.

Capitolul 13

În restul săptămânii a plouat mereu, cerul era

cenuşiu, spectrul vremii trecând de la ploaie măruntă la potop şi nu arăta să se îndrepte până vineri după-amiază. La patru treizeci, Ellie conducea un pacient care ieşea din apartamentul ei, Adam Burchard, unul dintre bărbaţii din grupul SIDA, când observă ce linişte se făcuse deodată. Ticăitul ploii în geam, ca de ceasornic, încetase în sfârşit. Şi nu se auzea niciun zgomot de la Alisa, adormită în leagănul ei dincolo de hol, indiferentă faţă de schimbările vremii… faţă de braţele care o ridicau atunci când plângea, de pieptul cald lângă care se lipea când primea biberonul. Dulcea, dulcea ei Alisa, care făcea ca şi o zi ploioasă să pară frumoasă.

Ellie punea ceainicul să facă un ceai şi îşi dădu seama că era fericită. Stând în bucătăria ei mică, se uita în spate, spre o grădină cu zid îmbrăcat cu viţă, unde o rază de soare îşi făcuse drum printre nori ca să lumineze florile. Se sprijini de peretele acoperit cu vase de cupru agăţate şi de reclame ale unor companii alimentare care dispăruseră demult şi zâmbi în sinea ei. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simţise ceva apropiat de fericire încât cu greu recunoştea sentimentul acesta.

Dacă Paul ar fi şi el aici, să o împărtăşească împreună cu mine. Dacă ar fi din nou acasă, să locuiască aici, în loc să treacă o dată sau de două ori pe săptămână…

Dacă atunci când Paul se uita la Alisa ar putea vedea pe faţa lui tandreţea neprefăcută pe care o văzuse pe faţa lui Tony! Paul ridicase atâtea ziduri, încât ea nu era sigură dacă va fi capabilă să le dărâme. Marţi seară, îl urmărise când o luase pe Alisa ca să-i examineze o iritaţie pe braţ care o îngrijora pe Ellie. Ce o izbise atunci era blândeţea mâinilor lui, în contrast cu

expresia distantă, tulburată, pe care o avea.

Momentul de fericire pe care îl simţise cu un moment mai devreme dispăru la fel de repede ca şi scurta strălucire a soarelui, înghiţită din nou de nori. Cu Alisa, care acum îi măsura zilele, Ellie simţea fiecare moment care trecea la fel de acut ca un furt. De câte ori Paul se îndrepta spre uşă, ea voia să-l apuce de revere şi să-i strige în faţă că de ceea ce se lipsea nu va mai regăsi niciodată.

Ca să nu mai spună cât de mult îi lipsea ei. Trecuse mai bine de un an şi încă nu fusese nicio zi în care să nu-l dorească. Abia ieri auzise la radio un solo cu favoritul lor Stan Getz şi începuse să-l strige pe Paul, înainte să-şi dea seama că el nu era acolo.

Miercurea trecută se întâlnise cu o veche prietenă a lor, Betsy Wiggins, într-un magazin. Betsy a fost surprinsă auzind că ea şi Paul erau despărţiţi… şi încă mai surprinsă când Ellie izbucni în plâns, în raionul de alimente congelate. Ştia că dacă în seara asta Paul va intra pe uşă, ea va face astfel încât, de data asta, să fie definitiv.

De ce? se întrebă ea. *De ce o ceaşcă se revarsă… şi o alta s-a golit?*

Sună telefonul, tocmai când punea un pliculeţ de ceai într-o cană cu apă aburindă.

Ellie se duse repede să răspundă, fără să mai aştepte să pornească robotul. Se temea că sunetul o va trezi pe Alisa şi, martor e Dumnezeu, voia să folosească acele momente ca să-şi pună picioarele pe canapea şi să-şi savureze ceaiul. Dar când întinse mâna spre telefonul de pe perete, se gândi la Paul.

Dă Doamne să fie el. Fă să se fi gândit că are nevoie de mine prea mult ca să mai lase vreodată să se interpună ceva între noi, chiar şi un copil pe care l-

am putea pierde.

Dar când Ellie ridică telefonul, vocea de la capătul firului nu era a lui Paul. Era o expiraţie, urmată de o şoaptă alarmantă, ca ţipătul de ajutor scos de un copil.

— Ellie… eu sunt, Skyler.

Ellie simţi brusc o greutate în stomac.

— Skyler, ce s-a întâmplat?

Tăcere, punctată doar de sunetul disperat, greoi, al respiraţiei lui Skyler.

Pipăind în spatele ei, Ellie găsi scaunul de la bar aproape de ea şi se ridică pe el. Inima i se zbătea în coşul pieptului, dar făcu un efort să vorbească liniştit.

— Skyler, eşti bolnavă? Ai nevoie de un doctor?

O respiraţie iute, apoi auzi:

— Nu, nu-i asta! Apoi, vorbele curseră grăbite: Eu… mă rog… sunt o epavă. Nu pot mânca. Dorm tot timpul, dar nu mă trezesc odihnită. N-am crezut că va fi aşa. N-am avut nicio idee…

Primul gând de panică al lui Ellie fu că asta nu se poate întâmpla, nu din nou, nu ei. Apoi îşi aminti cum se simţise ea imediat după naştere, schimbările bruşte de stare de spirit, plânsul după accese de euforie.

Skyler trecea probabil prin acelaşi iad, îşi spuse în sinea ei. Doar că, în cazul ei, era mai rău, că nu avea nimic în schimb.

Dacă o manevrez cum trebuie, se va linişti, îşi zise Ellie, luptându-se să-şi păstreze calmul.

— Cunosc o parte din stările prin care treci, îi spuse Ellie cu blândeţe. După ce fiica mea… după ce mi-a fost luată, am crezut că n-o să mai pot continua să trăiesc.

— Alisa nu mi-a fost luată, eu am dat-o.

— Pentru motive bine întemeiate.

— Nu, am greşit.

Siguranţa fermă din vocea lui Skyler trimise o răceală pe şira spinării lui Ellie.

Doar ani de experienţă de a-şi controla emoţiile o salvară pe Ellie să nu urle la telefon: „E prea târziu, mă auzi? Prea târziu! E a mea acum. E a mea”.

În schimb, îşi înfăşură cordonul telefonului în jurul degetelor.

— Înţeleg că simţi în felul ăsta, şi, sincer, nu pot să spun că va dispărea… dar se va uşura cu trecerea timpului.

Se forţă să vorbească plat, aşa cum vorbise înainte cu câteva minute cu Adam Burchard, care şezuse în camera ei de zi şi plânsese cincizeci de minute pentru faptul de neînlăturat că era pe moarte.

— Skyler, cred într-adevăr că ar trebui să consulţi pe cineva. Cunosc o femeie, o prietenă a mea, care…

— N-am nevoie de un psihiatru! ţipă Skyler. Apoi, într-o şoaptă rugătoare: Ellie, ştiu că o iubeşti. Şi probabil că o să mă urăşti din cauza asta, dar… dar am greşit că am renunţat la ea, o… o vreau înapoi.

Ellie se uită la mâna ei, care se albise sub brăţara de fire telefonice strâns înfăşurate. Simţi înţepături în degete, care îi aminteau de focurile de artificii de la 4 iulie. Dar în ea nu era foc. Îi era doar frig.

— Mi-e teamă că e prea târziu pentru asta.

Vocea plată, nazală, care ieşi din frigul adânc din ea, nu era a ei, ci aparţinea lui Ellie Porter din Euphrates, Minnesota, care-şi lăsase inocenţa undeva pe drumurile prăfuite ale autobuzului care o adusese la New York… o fată care, în timpul unei singure nopţi de iarnă, învăţase ce înseamnă să pierzi un copil.

Nu va lăsa niciodată să se întâmple din nou lucrul ăsta. Dacă putea face ceva.

— Ai luat hotărârea asta tu singură, continuă Ellie,

furia luând locul simpatiei. Nu eu te-am căutat. Tu ai venit la mine. Iar eu nu te-am rugat niciodată, nu am intervenit. Am fost sinceră în legătură cu situaţia mea. Dar acum e a mea. E fetiţa mea.

— Eu am născut-o! ţipă Skyler. Am purtat-o în mine nouă luni. Crezi că o hârtie poate schimba lucrul ăsta?

Ellie înţelese imediat că greşise punând-o pe Skyler în defensivă.

— Putem vorbi despre asta când nu eşti atât de necăjită? Tu alegi timpul şi locul. Eu am să fiu acolo.

Ellie simţi că vocea îi tremura şi vorbea cum ar vorbi cu una dintre colegele ei.

— Nu văd la ce ar folosi, spuse Skyler înţepat. Eu m-am hotărât.

— Dacă e aşa, chiar dacă ne întâlnim, nu se va schimba nimic. Ce ai de pierdut?

— Opreşte-te! strigă Skyler aproape isterică. Ştiu ce încerci să faci… dar n-o să meargă. Mă auzi? N-o să meargă!

— Skyler, ascultă-mă…

— Nu! Nu vreau să ascult!

Pe Ellie o cuprinse o criză de tremurat, atât de profundă, încât îşi simţea muşchii picioarelor strângându-i-se şi trebui să apese receptorul la ureche ca să nu-l scape. Cu o voce răguşită, joasă, ca o şoaptă, ea întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Urmă o pauză, apoi:

— Ah, Ellie… îmi pare atât de rău. Totul e din vina mea. Doamne, îmi pare atât de rău…

Skyler se întrerupse, vocea ei dizolvându-se într-un plâns disperat.

Ellie aşteptă până ce groaznicele sunete de la

capătul celălalt se mai liniştiră. Când începu în cele din urmă să vorbească, avea o voce gravă, mortal de calmă, ca a unui cioclu.

— Îţi pare rău? Nu ştii ce înseamnă să-ţi pară rău. Spre deosebire de tine, eu n-am avut niciodată luxul să ştiu ce s-a întâmplat cu fetiţa mea… dacă era în siguranţă… sau măcar vie… dacă s-a dus la oameni cumsecade care o vor iubi. Nu trece o zi să nu mă gândesc la ea şi sper că e bine şi fericită. Cel puţin tu ştii că Alisa va fi iubită. Ştii…

Ellie fu întreruptă de un plâns ţipător din camera copilului, în partea opusă a holului. Alisa se trezise din somn.

Ellie se îngrozi. Voi să pună mâna pe receptor, ca Skyler să n-o audă plângând, dar se simţea prea slabă ca să se mişte.

— Te rog, imploră ea, fără să mai încerce să fie raţională, fără demnitate. Nu face asta. Lasă să mai treacă timp, câteva zile măcar. Mai gândeşte-te…

— Crede-mă, nu m-am gândit la nimic altceva în cele patru săptămâni şi jumătate. N-are rost. Mai rău, simt că o înşel pe ea. Ştiu, ştiu ce-o să spui, că motivele pentru care am vrut s-o dau de la început sunt în continuare valabile. Dar parcă eram altă persoană când am luat hotărârea aceea. Acum totul s-a schimbat. Sunt mamă. Nu pot schimba asta, cum nu pot schimba felul în care mă simt.

Inspiră adânc, apoi veniră vorbele de care Ellie se temuse cel mai mult:

— Dacă te împotriveşti, o să faci doar ca situaţia să devină rea pentru noi toţi.

Dincolo, Alisa începu să plângă serios.

— Trebuie să plec acum, spuse Ellie şi închise telefonul.

Un minut întreg rămase îngheţată pe scăunel. Deşi dorea să răspundă plânsului bebeluşului ei, nu-şi amintea cum trebuie să-şi mişte braţele şi picioarele; codul era complet amestecat în capul ei. O singură imagine clară era în mintea ei, un coşuleţ gol, rătăcit în colţul unei camere de zi.

Încet, Ellie se ridică simţind cum începe să-i pulseze, capul, iar muşchii picioarelor reveneau la viaţă cu mici înţepături. Totuşi, când se îndreptă în direcţia ţipetelor fetiţei ei, se simţi curios de uşoară. O voce maniacal de veselă, pe care nu o recunoştea ca fiind a ei, strigă:

— Vine mami! I-auzi… parcă se sfârşeşte lumea.

În cameră, o scoase pe Alisa din leagănul ei şi o urcă pe umăr, sărutând locul unde bucle umede erau lipite de cap. Ellie simţi că trupul fetiţei se relaxează şi nu mai dădea din pumnişori.

— Taci acum, sunt aici. E mai bine acum, nu-i aşa? Totul o să fie în regulă…

Ceva se rupse în Ellie, eliberând un plâns atât de îngrijorat, încât se curbă. Se dădu înapoi ca să se echilibreze şi simţi că fetiţa tresare surprinsă, ţipetele ei devenind din nou urlete.

Strângând-o pe Alisa la piept în timp ce se legăna încoace şi încolo, Ellie făcu legământ că, de data asta, oricine ar încerca să-i ia copila va trebui să o omoare mai întâi pe ea.

Dar nu putea duce singură lupta asta. Şi nu era decât o singură persoană care îi putea da ajutorul de care avea nevoie.

Când Alisa plânse până adormi din nou, Ellie o puse înapoi în leagănul ei şi ieşi din cameră în vârful picioarelor. De data asta, când se duse în camera de zi şi ridică receptorul, mâna ei era sigură.

— Secţia prematuri, răspunse o voce tremurată la capătul celălalt.

Ellie o recunoscu imediat pe Martha Healey.

— Martha, sunt Ellie. Paul e pe-acolo?

Ea încerca să pară cât mai naturală şi nu că era în pragul unei crize nervoase.

— E la vizita de seară, spuse distrată Martha.

Ellie o vedea în minte pe micuţa soră şefă, care o făcea întotdeauna să se gândească la Judy Garland din filmele acelea vechi, cu Mickey Rooney.

— Pot să-i transmit mesajul, adăugă ea. Ei, dar am uitat să te felicit, ştii ce nebunie este pe-aici. Cum merge? Bebeluşul e bine?

— E… e frumoasă.

Ellie se trezi că zâmbeşte, incredibil.

— Ei, eşti binecuvântată, are zece degete la mâini şi la picioare şi e sănătoasă.

Urmă o tăcere jenantă şi Ellie aproape că o putea auzi pe Martha gândind la ce trebuie să fie subiect de bârfă la *Deacon: Totuşi, ceva nu e în regulă cu tine şi Paul.*

Ellie inspiră puţin ca să nu ameţească şi zise:

— Mulţumesc. Spune-i doar că am sunat, bine?

Vizita de seară la *Deacon* nu se deosebea de activităţile unei unităţi de triaj într-o zonă de război. Paul conducea o duzină de rezidenţi tracasaţi şi nedormiţi, prin reţeaua de incubatoare, monitoare, dulapuri cu medicamente şi cabluri electrice necesare funcţionării aparaturii. În centrul atenţiei tuturor acestora erau vreo douăzeci de vieţi fragile, în pericol permanent, îngrijite de cele patru infirmiere, care se mişcau de colo-colo. Niciodată, nici un singur moment, cei prezenţi nu uitau că un pacient putea muri într-o

clipă. Moartea era duşmanul principal, linia de front pe care încercau mereu să o împingă înainte, chiar şi atunci când era o bătălie pierdută.

— Dorfmeyer, de ce nu ne prezinţi bebeluşul Ortiz?

Paul era cocoţat pe unul dintre cele şase birouri, puse unul lângă altul, şi care formau sediul infirmierelor. Se uită la tânărul blond care stătea pe coate, concentrat asupra foii de observaţie prinsă de un dosar pe care-l ţinea în mână.

Pe halatul de laborator al lui Cal Dorfmeyer era o pată de cerneală care colora buzunarul de la piept unde băgase un toc fără capac. Dar ceilalţi cinci rezidenţi, care studiau foile lor de observaţii, n-ar fi observat asta; lor nu le-ar fi păsat nici dacă ar fi purtat o piele de gorilă. Aici conta doar îndemânarea şi viteza.

Tânărul îşi ridică privirea, înroşindu-se de parcă ar fi fost prins neatent, ceea ce Paul ştia că nu era cazul. Era un băiat foarte deştept. Înainte de a fi recrutat la *Cornell,* Cal Dorfmeyer absolvise *summa cum laude* la *Harvard,* la doar optsprezece ani.

Dregându-şi glasul, Dorfmeyer îşi regăsi vocea şi recită din memorie:

— Ziua 17… greutate nouă sute de grame… Medicamente? Să mă gândesc. Ampicilină patruzeci de miligrame la douăsprezece ore. Cefotaxome la fel. În ultimele două zile a avut mai multe bradicardii, dar analizele au arătat că nu a avut o hemoragie intraventriculară.

— Ai recomanda continuarea tratamentului? întrebă Paul.

Dorfmeyer nu ezită.

— Aş mai face nişte analize cu ultrasunete. Şi cred

că ar trebui să-i mărim alimentaţia. Încă un ce de Similac…

Înainte de a putea continua, se auzi scandal în coridor şi, brusc, prin uşile duble ale secţiei, apăru silueta slabă, cu pielea gălbuie, a unei adolescente, cu ochi uriaşi, limpezi, ca într-un tablou de Keane, şi cu ţinuta unui cocoş bătăios.

— Nesuferitele alea zic că nu-mi pot vedea copilul! Am dreptul să-mi văd bebeluşul! strigă fata cu vocea aspră a cuiva prea drogat ca să-şi dea seama că strigă.

— Eh… mama lui Ortiz. O luăm de la-nceput, îl auzi Paul mormăind pe Ken Silver.

Chiar şi Silver, la un metru optzeci, cu muşchi solizi, arăta nervos.

Paul avusese de-a face de-a lungul anilor cu mame care se drogau, dar niciuna nu era atât de dificilă cum era Concepcion Ortiz, „Cireşica” în urmă cu două săptămâni, copilul ei, care abia respira, fusese adus în grabă la *Langdon,* prematur cu opt săptămâni ca rezultat al obiceiului ei cu drogurile. Cireşica Ortiz făcuse tot posibilul ca viaţa la *Deacon* să le fie un adevărat iad. Centrul furiei ei era o ordonanţă judecătorească ce nu-i dădea voie să-şi vadă fiul şi căreia nu-i dădea o atenţie mai mare decât unei amenzi de parcare neregulamentară. În lupta ei de a trece de infirmiere, folosea orice tactică, de la ţipete şi crize de isterie până la lacrimi. O dată, încercase chiar să-i mituiască pentru a intra în secţie, oferindu-se să aibă relaţii sexuale cu un rezident.

Cu coada ochiului, Paul o zări pe Martha Healey îndreptându-se spre ea cu mâinile în şolduri, cu aerul sever al unui general care îşi conduce trupele la luptă.

Martha era minunată în situaţii de criză… dar tactul nu era punctul ei forte.

El se ridică şi se duse repede spre locul unde adolescenta gata să respingă ghiuleaua de tun feminină în salopetă roşietică ce se îndrepta spre ea. Cu o fracţiune de secundă înainte ca Martha să se poată repezi la ea, Paul păşi în faţa fetei.

— Domnişoară Ortiz, mi-e teamă că va trebui să aştepţi afară, îi spuse el cu un calm politicos, care masca o vână de oţel subţire şi ascuţită ca un scalpel.

— Cine crezi că eşti ca să-mi spui ce să fac? Mare doctor, crezi că eşti mare rahat! Acolo-i copilul meu!

Cireşica arătă cu capul înainte, iar cu mâinile gesticula în aer.

— Trebuia să te gândeşti la asta când erai însărcinată şi luai droguri, sări Martha ocolindu-l pe Paul, ca s-o apuce pe fată de braţ.

Efortul Marthei de a scoate fata afară a fost răsplătit cu răsucirea braţului ei, aproape să i-l scoată din umăr. Scăpând de sora şefă care se dădu înapoi, lovindu-se de chiuveta de inox unde se spălau, Cireşica veni spre Paul ca un geniu al răului eliberat din sticlă.

Ochii ei erau înnebuniţi, mâinile deveniseră gheare. Paul era mai înalt decât ea cu vreo douăzeci de centimetri, dar şi aşa abia reuşi s-o reţină. Apucând-o de încheieturile mâinilor, el strânse până ce ea se schimonosi.

— Domnişoară Ortiz, va trebui să aştepţi afară, repetă el cu acelaşi calm de oţel.

Singura diferenţă acum era apăsarea pe care o exercita asupra încheieturilor mâinilor ei cu oase subţiri ca nişte beţişoare. El adaugă cu gravitate:

— Fiul dumitale e foarte bolnav. Poate avea un stop cardiac în fiecare clipă. Înţelegi ce înseamnă asta?

Simţi că slăbeşte în strânsoarea lui.

— Vrei să spui că poate să moară?

— Asta este exact ce spuneam. Şi ştiu că n-ai vrea asta.

— Nu, hârâi ea, lingându-şi buzele albe, crăpate.

— Ştiu că-ţi iubeşti fiul, dar intervenţiile dumitale îi fac doar rău. Dacă vrei într-adevăr să-l ajuţi, lasă-ne să ne continuăm activitatea.

Lacrimile apărură în ochii limpezi ai fetei. Gemu.

— Vreau doar să-l văd. Asta-i tot. Sunt mama lui.

Paul avu brusc o inspiraţie.

— Martha, strigă el, mai avem aparatul ăla Polaroid pe undeva pe-aici?

Se întoarse spre micuţa infirmieră, care era la doi metri distanţă, lângă chiuvetă, cu un aer dezaprobator. După ce se uită urât la el câteva secunde, ea plecă, şi, puţin mai târziu, se întoarse ţinând aparatul de fotografiat la distanţă, ca pe o cutie cu gunoi toxic.

Paul îl luă şi se duse la incubatorul lui Ortiz, unde luă o fotografie Polaroid a micuţei creaturi, greu de recunoscut ca fiind bebeluş. Imaginea care apăru pe cartonul tare arăta mai curând ca a unei veveriţe anesteziate decât a unei fiinţe umane. Dar când îi dădu fotografia, Cireşica Ortiz se uită la ea ca la un îngeraş al lui Rafael.

Paul o urmări pe Martha conducând-o cu un surâs sardonic pe tânăra femeie, acum docilă, prin uşile duble. Nu se putea abţine să nu o admire într-un fel pe Cireşica Ortiz. Cel puţin, a avut curajul să lupte pentru ceea ce era al ei.

Ce-ar fi să facă şi el la fel pentru căsătoria lui? Să lupte pentru ea în loc să o disece până o omoară. Totul era diferit acum, când copila (el încă avea dificultăţi să-i spună pe nume) a intrat în ecuaţie. Puteau fi, în sfârşit, o familie, aşa cum plănuiseră întotdeauna. Atunci, ce-l oprea?

Paul nu era sigur. Poate că era prea al naibii de cinic, prea obosit. Nu era pregătit să aibă încredere că Alisa era acolo şi că va rămâne. Şi chiar dacă adopţiunea se realizează fără probleme, o bucată de hârtie nu va şterge în mod magic tot timpul pe care el şi Ellie l-au petrecut despărţiţi. Asta nu era, deşi adesea ar fi dorit să fie, un film de la TV la sfârşitul căruia cei doi cad unul în braţele celuilalt.

Nu? Asta-ţi spune capul tău, amice? *Ce-ar fi să-ţi mai asculţi şi inima aşa ca o schimbare? În timp ce stai în spate, prea speriat ca să rişti, s-ar putea să pierzi cel mai măreţ lucru care ţi s-a întâmplat vreodată.*

Paul, închizându-şi mintea în faţa acestor gânduri, îşi încheie vizita şi se duse în camera alăturată cu Brad Elcock, ortopedul pediatru al spitalului *Langdon* ca să revadă radiografia unui copil născut la termen, cu luxaţie de şold. Când termină cu Brad, era aproape nouă şi îşi dădu seama că nu mâncase nimic în afară de un covrig pe care-l consumase în goană pe la ora prânzului.

Era gata să se ducă să ia ceva la bufet, când Martha veni în fugă după el, arătând vinovată.

— Paul, am uitat să-ţi spun... soţia ta a sunat acum câteva ore, îl informă ea. Cu toată tevatura, mi-a ieşit din minte.

Brusc, deveni încordat.

— A zis ce vrea?

— A lăsat doar un mesaj să o suni.

Ochii Marthei puneau întrebări fără cuvinte. El ştia că speculaţiile despre căsătoria lui erau în floare la *Deacon.* Dar Martha, căsătorită, cu doi copii la şcoala elementară, era prea circumspectă ca să se amestece.

Un an, se gândi el. Trecuse mai mult de un an de când o părăsise pe Ellie. Un an în care adunase

resentimente şi acuzaţii, şi, da, se gândise să o ia pe căi separate. Timp în care iarba proverbială nu numai că le crescuse sub picioare, dar aproape că îi înecase.

Şi totuşi, mai des decât ar fi vrut să recunoască, Paul se trezea în mijlocul nopţii în dormitorul lui din apartamentul mobilat subînchiriat între Strada 32 şi First Avenue, fiindu-i încă atât de dor de ea, încât făcea tot ce putea ca să nu-şi arunce pe el o haină de ploaie şi să alerge jos şi să sară într-un taxi.

Îi lipsea mirosul ei pe pernă alături de al lui. Îi lipseau nopţile cu fum, gin şi apă tonică şi jazz de la *Vanguard* şi *Blue Note*. Îi lipsea modul cum îl saluta dimineaţa rostogolindu-se în pat şi punând un picior peste piciorul lui… şi felul cum îşi dădea capul pe spate, râzând de câte ori spunea ceva ce o amuza. Îi lipseau chiar şi chiloţii ei care se uscau pe uşa de la duş şi ceştile goale de ceai pe care le lăsa mereu în jur.

Mai mult decât toate, îi lipsea să ştie că, la sfârşitul zilei, va fi acolo, în acel loc liniştit al dragostei numit „acasă”.

— Mulţumesc, îi spuse el Marthei, mai scurt decât intenţionase.

Dar, înainte ca Paul să poată ajunge la cel mai apropiat telefon, zări o figură familiară trecând prin uşile batante ale secţiei, o femeie subţire, cu păr neted de culoarea mierii şi un zâmbet la fel de luminos ca lămpile fluorescente de deasupra capului. În braţe avea un ghemotoc înfăşurat într-o păturică croşetată, din care se vedea un smoc de păr roşcat. Paul se simţi deodată mai uşor, mai liber.

— Serena! o strigă el.

Se grăbi spre ea, simţind optimismul nebunesc pe care îl avea ca tânăr rezident, înainte de a se instala dezamăgirea. Trecuse ceva timp de la ultima vizită a

Serenei Blankenship, cel puţin câteva luni. Dar, de câte ori o vedea cu Theo, Paul îşi amintea ceea ce uita frecvent aici: că voia Domnului nu e în mod necesar imuabilă.

Serena îi zâmbi larg şi dădu deoparte pătura de pe un bebeluş adormit, de mărimea unuia de şase luni.

— I-am sărbătorit ieri prima aniversare. N-ar fi fost aici, dacă nu erai dumneata.

Vorbea încet, ca să nu-l trezească pe Theo. Băgă mâna în geanta ei mare de pe umăr, scoase un pacheţel înfăşurat în staniol şi i-l dădu.

— Ştiu că nu e mare lucru, dar cel mai mic gest pe care îl pot face e să-ţi aduc o porţie din tortul lui.

Lui Paul i se strânse beregata, mângâie obrazul plinuţ al lui Theo, moale ca o petală de trandafir. Copilul se mişcă şi o pereche de ochi albaştri se deschiseră, uitându-se cu interes la faţa lui Paul.

— Haideţi, voi doi, să găsim un loc liniştit unde să-mi pot mânca în pace tortul. Nu în fiecare zi sărbătoresc o aniversare pe care niciunul dintre noi nu credea că o vom apuca vreodată.

În sala de odihnă, cu aglomeraţia de fişe puse la păstrare şi cu echipamentele medicale aşezate la pereţi, Paul o ajută pe Serena să-l aranjeze pe Theo pe canapea, unde el adormi imediat din nou. Paul nu putu să nu observe ironia scenei. De câte ori nu o găsise pe Serena ghemuită, adormită pe aceeaşi canapea?

Privirile li se întâlniră şi ea îi mai dădu o doză din zâmbetul ei radios.

— Arăţi bine, îi zise el.

De fapt, nici nu-i venea să creadă cât de bine arăta, ochii ei albaştri străluceau, iar obrajii, cândva palizi, erau rozalii, coloraţi.

— Mulţumesc… şi dumneata la fel, răspunse ea,

prea repede, lăsând ochii în jos.

Paul ştia că nu era adevărat. Abia săptămâna trecută, intrând în magazinul Gap din vecinătate, constatase că i se potrivea aceeaşi măsură de blugi pe care o purtase în liceu. Dar atunci era un slăbănog de cincizeci de kilograme.

— Cum e cu controalele lui Theo? Totul e normal? întrebă Paul.

— Destul de bine… în afară de astm, despre care ştii şi dumneata.

— Dar cu târâtul, cum e… se târăşte deja?

— Doctorul Weiss spune că e la capătul de jos al curbei de dezvoltare pentru vârsta lui… dar nu e nimic îngrijorător.

El o bătu pe braţ.

— Are dreptate. Acordă-i timp. Un început lent nu înseamnă că nu-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

Serena îl răsplăti cu un zâmbet.

— Să-i ajungă din urmă? Ar trebui să vezi… cum flirtează cu fiecare vânzător şi casieră de la supermagazin. În privinţa farmecului, este deja cu kilometri înaintea bărbaţilor maturi.

— Cum rămâne cu tatăl lui, ce rol are el în toate astea? întrebă Paul, apoi imediat ar fi dorit să-şi fi ţinut gura. Nu era treaba lui.

Serena îşi coborî privirea şi frământă un colţ de păturică albastră care îi căzuse pe genunchiul unui picior excepţional de frumos.

— Divorţul s-a încheiat luna trecută, răspunse ea. Ca să spun adevărul, a fost o mare uşurare. Don nu era prea interesat să avem copii. Într-un fel, va fi mai uşor să-l cresc pe Theo singură decât ar fi fost cu Don în preajmă. Nu te îngrijora, o să ne descurcăm bine.

— Nu se ştie niciodată, s-ar putea să întâlneşti pe

cineva care să devină un tată vitreg grozav, zise Paul, puţin prea călduros.

Serena roşi. Apoi, de parcă avea nevoie de ceva care să o distragă, luă pacheţelul din mâna lui, el şi uitase că-l avea, şi îl desfăcu repede.

— E o prăjitură cu morcovi, îi spuse ea. Am făcut-o eu. Theo a avut, până la urmă, mai multă prăjitură în păr decât în gură, dar în general a fost grozav.

Paul rupse o bucată cu degetele, dându-şi seama că era mult mai flămând decât îşi dăduse seama.

— E prăjitura mea favorită… de unde ai ştiut?

Ea zâmbi.

— Am avut noroc la ghicit.

În mintea lui, Paul vedea fotografiile ce fuseseră lipite pe incubatorul lui Theo. Casa cu grădină; un câine mare auriu pe cărarea din faţă, perechea demnă mai în vârstă, părinţii Serenei, stând cu braţele unul în jurul celuilalt, toastând cu şampanie, după cum i se spusese, a patruzecea aniversare a căsătoriei lor.

De câte ori şi-o imagina pe Serena în această ambianţă, Paul îşi amintea de poveştile pe care i le citea mama sa când era copil, poveşti cu prinţese din castele îndepărtate şi cu vrăji care cereau serviciile unor prinţi curajoşi. Se gândi ce frumos ar fi dacă ar fi transportat, ca prin minune, într-un regat departe de locul plin de ghimpi al căsătoriei lui, să se trezească într-un pat fără amintiri bune sau rele, cuibărit lângă o femeie cu care să nu împartă altă istorie decât cea în care el a avut rolul ucigaşului balaurului.

— Vrei să iei cina cu mine?

Vorbele ieşiră înainte ca el să-şi dea seama că vorbeşte.

Serena îl privi speriată şi culoarea obrajilor ei se făcu mai roşie.

— Tocmai mă duceam jos la bufet să mănânc ceva, dar sunt câteva restaurante în apropiere, unde un bebeluş n-ar fi o problemă, continuă el repede, simţindu-se ca un bărbat care se aruncă neatent într-un lac, înainte de a-i măsura adâncimea.

Serena îl privi cu o expresie uşor mirată.

— Paul, mă scoţi în oraş la o întâlnire?

Oare? Ei da, bănuia că aşa era. Pe undeva, în timp, el nu o mai văzuse pe Serena ca pe mama unui pacient care are nevoie de reconfortare… şi începuse să se gândească la ea ca la o femeie care putea să-i ofere reconfortare lui. O femeie cu adevărat atrăgătoare.

Acum, pisica ieşise din sac. Cu un zâmbet jenat, el mărturisi:

— Ultima oară când m-am simţit atât de emoţionat că scot o femeie în oraş la întâlnire era pe vremea când Nixon era preşedinte.

— Sper că nu faci vreo paralelă, glumi ea.

— Eşti mult mai drăguţă decât Nixon, îi zise el.

— Pun pariu că spui asta tuturor fetelor.

— Numai celor care mă hrănesc cu prăjitură.

Zâmbetul ei strălucea aproape ameţitor. Apoi, la fel de brusc, dispăru. Ea îl privi cu sobrietate, dungi uşoare formându-i-se între sprâncene şi în colţurile gurii.

— Paul, mi-ar plăcea foarte mult să iau ceva cu tine, dar… Se opri, apoi zise: Nu cred că ar fi o idee bună. Eşti căsătorit.

— De fapt, suntem despărţiţi.

Paul se simţi ca un trădător, de parcă o înjunghia pe Ellie pe la spate.

Serena se gândi la asta un moment, înainte să răspundă:

— Uite ce e, eu nu te cunosc prea bine, spuse ea cu blândeţe. Dar ştiu un lucru, nu eşti o persoană care abandonează repede. Dacă ai ceva, orice, pentru care merită să lupţi, o să vă descurcaţi până la urmă. Eu n-aş fi aici acum, şi nici Theo, dacă ai fi o altfel de persoană.

— Îmi acorzi mult prea mult credit, spuse el recunoscător pentru ocazia de a muta conversaţia înapoi, pe un teren mai familiar. De Theo trebuie să ai grijă. Peste câţiva ani, o să fie teroarea cartierului.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Mie-mi spui! Deja se bagă în tot ce poate apuca şezând. Zilele trecute l-am prins băgând un biscuit în casetofon.

Mai vorbiră câteva momente, apoi Serena se ridică netezindu-şi fusta. Theo mai dormea încă, ghemuit pe o parte. Ţinea un deget în gură şi îl sugea mulţumit. Ea se uită la el un moment, în tăcere, înainte de a-l ridica pe umăr.

Paul o ajută cu geanta, apoi o conduse la ascensor. Ea întinse mâna să apese pe buton, când el i-o luă şi o apăsă între mâinile lui.

— Mulţumesc, zise el cu blândeţe.

Uitându-se la faţa ei drăguţă, blândă, se întrebă dacă nu va regreta că pierduse şansa de a o cunoaşte mai bine… dar, în acelaşi timp, era sigur că ea îl salvase de a face un lucru care putea fi o eroare fatală.

— La revedere, Paul.

Ea se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz şi el simţi mirosul slab al unui parfum floral.

Urmărind-o cum se urcă în ascensor, Paul fu cuprins de o hotărâre bruscă. Se întoarse repede prin hol la *Deacon,* spre telefon, cu dorinţa urgentă de a răspunde la apel.

Ellie umbla de colo-colo de o jumătate de oră, de când Paul o sunase să sugereze o cină târzie cu mâncare chinezească luată acasă. Ea nu-i spusese la telefon despre Skyler, păstra conversaţia asta pentru momentul când va putea să se uite în faţa lui şi să ştie că era gata să fie în braţele lui.

În acelaşi timp, ea se avertiză: *Nu acţiona prea disperat... Asta o să-l facă doar să dea înapoi. I se va părea că tocmai acum ai descoperit că ai nevoie de el, când de fapt avuseşi nevoie de el tot timpul şi fuseseşi şi prea al naibii de încăpăţânată ca să-l laşi să ştie cât de mult.*

Dar când se auziră bătăi în uşă şi deschise văzându-l pe Paul stând acolo în paltonul bleumarin, zâmbind la ea, Ellie nu-şi mai aduse aminte de nicio vorbă din discursul ei repetat cu grijă. Pur şi simplu, îi zburase din cap. Stătea acolo, sorbindu-l din ochi, lacrimi de recunoştinţă umplându-i ochii ca un balsam după orele zdrobitoare de plâns care urmaseră după telefonul lui Skyler.

— Bună, zise ea.

În ciuda apei reci cu care se spălase pe faţă, şi-o simţea umflată şi fierbinte. O să ştie el oare că a plâns?

Salutând-o cu o sărutare pe obraz, el zise:

— Arăţi obosită, eşti sigură că ai putere pentru asta? Putem să ne vedem în altă seară, dacă vrei să te culci devreme.

— Mâncarea chinezească acasă nu e chiar ca un dineu la *Cralyle,* râse ea scurt. Intră, aşază-te. Am să aranjez... toate sunt pe-aici, pe undeva.

— Stai liniştită, spuse el. Ştiu eu pe unde sunt toate... cel puţin unde erau când am căutat ultima

oară.

Îşi scoase paltonul şi se duse la bucătărie, unde începu să caute în sertar.

Ellie se opri să se uite la el, umplându-se de un sentiment de împlinire, de cămin, văzându-l cum stătea aplecat peste sertar, cu părul care avea nevoie de o tunsoare, căzut peste frunte, cu ochelarii cu ramă de metal alunecaţi pe nasul prea lung. Arăta şi el obosit, dar obrajii îi erau înroşiţi de frig şi aducea cu el un aer de vitalitate binevenită, minunată.

— Paul…

Vocea ei ieşi ca o şoaptă.

— Pe aici pe undeva, nu-i aşa? mormăi el fără să se întoarcă. Apoi se opri şi se răsuci încet, cu faţa spre ea: Ellie, ce este? Ce nu merge?

Expresia lui înregistra durerea pe care ea o simţea în acel moment… durere pe care nu o mai putea ascunde.

— Ah, Paul, se întâmplă din nou. Fetiţa…

Cuvintele fură înăbuşite de plânsul care se ridică în ea.

El înţelese imediat despre ce era vorba. Ellie îl văzu că se încordează puţin şi ea simţi imediat o panică, temându-se că el se va retrage, lăsând-o să se descurce singură cu asta.

Dar Paul nu o abandonă. El veni spre ea şi o luă în braţe. Ea simţi nasturii lui de la cămaşă apăsând ca nişte cercuri reci coşul pieptului ei. Mirosea a lână umedă şi a săpun amestecat cu iod, iar dedesubt, mai slab, mirosul specific al lui Paul însuşi, mirosul pe care îl asocia acum doar cu hainele şi puloverele care mai atârnau încă în dulap. Ellie avu un sentiment aproape copleşitor de uşurare, amestecat cu o dorinţă atât de acută, încât credea că ar putea muri din cauza asta.

— Tu crezi în Karma? zise ea într-un rever şifonat.

— Doar în cea bună, murmură el.

— Poate că ai avut dreptate… poate că nu a fost în cărţi, pentru noi. Pentru mine.

Mâinile ei se strânseră pumni pe care îi apăsa pe spatele lui, luptându-se cu lacrimile.

— Dar, la naiba, Paul, nu vorbim despre un copil teoretic, Alisa este… este… copilul meu. Bebeluşul meu.

— Ştiu.

Zău? se întrebă ea.

— Nu o dau, declară ea cu hotărâre. Dacă nu o pot convinge pe Skyler să renunţe, mă lupt cu ea în justiţie.

Faţa lui Paul era gravă şi, când se retrase, văzu că lentilele ochelarilor erau umede şi parţial îi ascundeau ochii. *Lacrimi?* se întrebă ea. *Oare lui Paul îi păsa mai mult de copilă decât lăsa să se vadă?*

Se gândi la ultima dată când venise în vizită, cât de tandru o ţinuse pe Alisa şi cum zâmbise când ea îl răsplătise cu un zâmbet. Văzându-l cu ea, Ellie îşi imaginase un viitor nu prea îndepărtat când ei trei se vor plimba prin parc, cu fiica lor între ei, cu o mânuţă în câte o mână a lor.

Simţi o înţepătură în inimă.

Ellie cercetă faţa lui Paul. Ca mamă singură, i-ar fi greu să convingă un judecător că ar fi în interesul Alisei să-i acorde ei custodia. Întreaga ei viaţă depindea de răspunsul lui la întrebare. Întregul lor viitor.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă ea liniştit.

Paul clătină din cap şi privirea lui o umplu de groază.

— Ellie, răspunse el, ştiu cât de mult doreşti asta,

dar trebuie să înţelegi un lucru: nu ai niciun argument legal pe care să te bazezi. Am văzut cum s-a întâmplat, am avut un copil pe care a vrut să-l adopte o pereche cumsecade, credincioasă, iar tribunalul a acordat custodie mamei adolescente, deşi ea nu avea mijloace să-şi întreţină fiul altfel decât prin asistenţă socială.

Asta e cu totul altceva, vru să strige Ellie.

Dar cum era altceva? Pentru că ea o cunoştea şi o iubea deja pe Alisa? Fapt era că Skyler, în afară de faptul că era inteligentă şi capabilă, avea părinţi cu resurse financiare la care o absolventă de liceu nici nu putea visa.

Ellie ştia că Paul avea dreptate dar, în acelaşi timp, voia să-l lovească.

— Vrei să zici că n-o să mă ajuţi?

Făcu un pas înapoi, ochii i se îngustară, un fior rece trecându-i pe şira spinării.

Paul se uită fix la ea un moment, înainte de a vorbi. Apoi, cu o voce îngrijorată, spuse:

— Ellie, în ciuda tuturor lucrurilor care au intervenit între noi şi a timpului pe care l-am petrecut separaţi, un lucru nu s-a schimbat: eu te iubesc. Am să continui probabil să te iubesc, chiar dacă te vei lupta veşnic cu morile de vânt.

Ellie îşi reţinu zâmbetul care îi tremura în colţurile gurii. Nu-şi putea permite să se piardă în fericirea care i se aduna în gât. Încă nu.

— Ah, moara asta de vânt, Paul, nu e chiar atât de mare. Tot ce-ţi cer este să te muţi înapoi aici… măcar până după audiere, dacă va fi vreuna. După aceea, ei, după aceea vom vedea, bănuiesc.

— Chiar dacă fac asta, ştii că nu există garanţie că vom câştiga.

— Aproape nicio şansă e mai bine decât niciuna, îi

aminti ea. Şi poate că Skyler va simţi altfel dacă va vedea că suntem împreună. O familie.

— Tu chiar crezi că se va întâmpla asta? îşi ridică el sceptic o sprânceană.

Ellie se gândi un moment.

— Nu, dacă seamănă întrucâtva cu mine, şi cred că seamănă… Nu.

— E încăpăţânată, da?

Îi zâmbi cu zâmbetul lui strâmb.

— Încă n-ai văzut nimic, zise luându-l de braţ. Hai să vorbim, în timp ce mâncăm. Am aranjat-o pe Alisa pentru noapte.

Ellie, ocupată să ia farfurii din bufetul de deasupra chiuvetei, se răsuci atât de brusc, încât aproape că se ciocni de el.

— Ah, Paul! exclamă ea lăsând farfuria pe masă cu zgomot şi înfăşurându-şi braţele în jurul lui: Paul, te iubesc atât de mult!

El îşi îngropă faţa lângă gâtul ei. Ea simţea cum respiraţia lui îi trece prin păr, iar ramă ochelarilor ce-i atingea pielea părea un lucru delicios de răcoros şi de minunat. Trupul lui lung, apăsat pe al ei, bătăile puternice şi iuţi ale inimii lui o umpleau de încredere. *Stai,* încerca ea să-i transmită. *Nu mă părăsi de data asta.*

Ea simţi că el se cutremură, de parcă adâncimea dorinţei ei era prea puternică pentru el.

— Am să fac tot ce pot, oftă el. Nu pentru că cred că va ajuta. Ci pentru că eşti soţia mea şi te iubesc. Slavă Domnului că am rostit asta, dar, dacă ai vrea să mă urc pe muntele Everest pentru tine, probabil că aş face-o.

Un val de uşurare trecu peste ea, aproape clătinând-o, deşi spuse cu precauţie:

— Ai putea să cazi.

— Pe de altă parte, s-ar putea să nu cad.

Ea se trase înapoi, uitându-se la el cu o măsură egală de speranţă şi de teamă.

— Şi dacă reuşim să ajungem până sus, în vârf? întrebă el. Ce se întâmplă atunci?

— Atunci o să fim în vârful lumii. Zâmbi şi clătină din cap. Dar nu te baza pe asta. Iisuse sfinte, nu te baza pe asta.

Capitolul 14

Când înaintă pe aleea lungă spre Orchard Hill, în maşina ei *Datsun,* Skyler fu uşor surprinsă de explozia de verdeaţă care avusese loc în timp ce ea stătuse închisă în casă. În câmpurile care treceau pe lângă ea, de ambele părţi ale drumului, iarba de primăvară acoperea locurile lăsate goale de iarnă. Tufele şi gardurile vii aveau coroane de un verde mai deschis, iar ramurile copacilor frunze noi. Era mijlocul lui mai, iar pomii cu prune sălbatice trecuseră deja de înflorire, pământul de sub ei fiind acoperit de petale.

Când a trecut aprilie? se întrebă ea. Luna aprilie şi jumătatea lui mai păreau că au trecut ca un vis, de genul celor după care te scoli cu un cap plin cu vată. Trecuseră două săptămâni de când vorbise cu Ellie, o confruntare care o umpluse de remuşcări, dar nu făcuse nimic ca să-i slăbească dorul. Nu, numai dor, o boală.

Nu era genul de boală care să o ţină la pat, sau măcar să o împiedice să-şi vadă de treburi, să-şi pregătească micul dejun, să facă antrenament cu Cancelar, chiar să-şi reia slujba la clinica veterinară.

Dar viaţa trebuia să fie mai mult decât o trecere

prin momentele ei. De aceea se afla aici, nu-i aşa? Ajunsese la lucrul ăsta: avea nevoie de ajutor.

Skyler rememora în gând întâlnirea ei cu Verna Campbell, avocata de familie pe care o alesese.

— Nimic nu e beton, bineînţeles, o atenţionase femeia mai vârstnică. Depinde mult de judecător şi de prejudecăţile lui specifice. Dar precedentele sunt copleşitor în favoarea ta. Aş vrea să completez o cerere de custodie temporară, până când ştiu rezultatul audierii. Probabil că nu o s-o obţii, dar putem încerca.

Doar că Verna Campbell, care era cunoscută a fi printre cei mai buni, nu era ieftină.

Skyler făcuse tot ce putuse ea singură ca să adune cei douăzeci de mii de dolari ceruţi de avocata ei, dar era imposibil. Fără permisiunea mamei sale, ca executor, nu putea ataca suma depusă în contul ei. Nici măcar căsuţa de la Gipsy Trail nu era total a ei, până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani.

După toate necazurile pe care le produsese, nu-i plăcea că trebuia să apeleze la părinţii ei. Dar, pe de altă parte, ce le cerea, de fapt? Nimic din ce va fi al ei, până la urmă. Nu era ca şi când le-ar fi cerut un împrumut.

Atunci, de ce eşti atât de îngrijorată? Când o să-i spui pentru ce ai nevoie de bani, o să se bucure să sune la bancă. Singurul lucru important pentru mama este să-şi aibă înapoi nepoata…

Dar dacă nu avea motive să fie îngrijorată, de ce îi bătea inima tare şi avea un ghem în stomac?

Tremură şi dădu drumul caloriferului din maşină. Dar, indiferent de căldura din interior şi de cât de călduros era îmbrăcată, tot îi era frig. Se gândi la un vers din Emilly Dickinson: „Şi zero grade în oase”.

Zero, ce ai când scazi unu din unu.

O durere îi trecu prin pântece, aproape o crampă, ca acelea pe care le avusese la naştere. Îi reveni în memorie o greutate umedă, caldă, pe pântecele ei, un cap mic, negru, căutând orbeşte sânul ei.

Mâinile lui Skyler se strânseră pe volan. *Doamne, ah, Doamne, cum de am lăsat să se întâmple aşa? Cum am putut să-i dau drumul să plece?*

Lui Skyler îi părea rău de durerea pe care i-o provoca lui Ellie. Nimic din toate astea nu erau din vina lui Ellie, nimic dintre cele pe care le cunoscuse Skyler nu meritau mai mult să fie mamă. Dar, deşi Skyler agonizase pentru nenorocirea lui Ellie, învârtindu-se în pat noapte după noapte, nicio compasiune nu o putea reţine de pe drumul pe care pornise de a-şi cere înapoi copilul.

Şi, curios, dar singura persoană care ştia exact ce simte ea era Ellie.

Sunt sigură că ştie prea bine totul. Asta-i problema. După toate prin câte a trecut, chiar crezi în mod onest că nu va căuta orice opreliştе ca să nu se mai întâmple din nou?

— Poate să încerce tot ce vrea, dar n-o să-i ajute la nimic, spuse Skyler cu voce tare, în tăcerea supraîncărcată a maşinii *Datsun.*

Eşti atât de sigură? ciripi o voce raţională în mintea ei.

Nu, nu era. Nu sută la sută. Nimeni nu ţinuse un revolver la tâmpla ei când semnase hârtia aia, cedând drepturile ei de părinte, iar judecătorul va lua asta în consideraţie. Iar Ellie… ah, Doamne, Ellie se va lupta cu ghearele şi cu dinţii. S-ar putea să devină urât. Ar putea dura luni de zile. Iar, între timp, Ellie o va urmări pe Alisa văzând cum îi iese primul dinte şi cum învaţă

să se ridice în picioare. Ellie va aduna fotografii pentru albumul ei şi o va arăta cu mândrie pe Alisa prietenelor ei.

Skyler ştia că va trebui să acţioneze repede şi hotărâtor, înainte ca Alisa să se ataşeze şi mai mult de Ellie.

Până mai ieri, lui Skyler nu i-ar fi trecut prin gând că mama ei ar putea refuza să o ajute. Dar, când a sunat-o ca să o întrebe dacă poate să treacă azi pe la ea, mama a simţit imediat că se întâmpla ceva. Când obişnuia Skyler să ceară voie, mai ales într-o duminică?

— Ah, draga mea… desigur, se bucurase mama ei. A trecut prea mult timp. Şi nu exagerez dacă-ţi spun că tatăl tău şi cu mine am fost bolnavi de îngrijorare în legătură cu tine.

Ea părea supărată, dar nu o certase pe Skyler că nu sunase la telefon şi nu-i vizitase mai curând. Apoi ea spuse:

— Ce este, Sky? Nu-mi poţi spune ce nu merge, Sky?

Skyler, luptându-se cu lacrimile, inspirase adânc şi mărturisise:

— Mamă, am făcut o greşeală că am renunţat la Alisa. Mă străduiesc să o iau înapoi.

Urmă o tăcere lungă.

— Mamă, n-ai auzit?

— Te-am auzit.

Dar reacţia ei nu a fost deloc cea la care se aştepta Skyler. Vocea mamei sunase atât de straniu… nu era încântată, aşa cum anticipase Skyler.

Acum, venind cu maşina să o vadă pe mama ei, Skyler nu se putea descotorosi de reacţia lui Kate. De unde provenea dezamăgirea pe care o simţise în tonul mamei? Era oare mama ei dezgustată de ea pentru că

luase o decizie care îi târâse pe toţi prin flăcările iadului… şi făcea acum acelaşi lucru în sens invers?

Nu semăna cu mama ei, ea nu te judeca niciun pic. Totuşi, în timp ce urca dealul, Skyler nu se putea opri să nu fie îngrijorată şi zăpăcită.

Oare nu mama ei pledase ca ea să nu dea copilul, chiar de la început? Nu numai atât, ea fusese acolo, chiar în cameră, când se născuse Alisa… şi lacrimile care îi curgeau pe faţă nu fuseseră doar lacrimi de bucurie.

Se întâmplă ceva, ceva ce nu-mi spune: să fie vorba de necazuri între ea şi tata? Skyler ştia că şi cele mai fericite căsnicii se destramă uneori, când banii devin o problemă. Poate că situaţia firmei tatălui ei era într-o situaţie mult mai proastă decât îşi imaginase ea…

Vederea vechiului grajd de piatră, apărut în câmpul vizual de după verdeaţă, o ajută să se relaxeze puţin.

Skyler îşi aminti de primul ei ponei, de mâinile mamei în jurul taliei ei, mâini ferme şi puternice, ridicând-o în şa.

În minte, vedea faţa mamei ridicată spre ea, ca o margaretă în căutarea soarelui, cu zâmbetul iubitor şi încurajator.

N-o să mă abandoneze acum, îşi zise Skyler în sinea ei.

Când ajunse pe creasta dealului, casa o salută, albă şi strălucitoare în soare, cu streşinile vii de rândunele în mişcare. Rondurile de flori erau ca nişte bijuterii. Iar flori roşii se revărsau din perechea de urne de bronz din secolul al optsprezecelea, marea „găselniţă” a mamei, care o emoţionase atât, care stăteau de ambele părţi ale aleii de piatră din faţa

intrării principale.

Când parcă maşina şi ieşi afară, Skyler îşi imagină că vede casa cu ochii unei persoane care vine în vizită aici pentru prima dată. Un bărbat, neobişnuit cu luxul, ar putea fi puţin intimidat de o asemenea bogăţie vizibilă.

Ei, nu chiar intimidat, nu şi-l putea închipui pe Tony simţindu-se astfel faţă de cineva sau ceva. Uimit, poate, în felul în care cineva, perfect mulţumit cu sine, s-ar simţi oprind la marginea drumului ca să se uite la o privelişte spectaculară, înainte de a pleca mai departe în drumul lui.

Desigur, gusturile lui Tony nu ar fi preocupat-o decât dacă ar fi fost vorba despre două adevăruri de neevitat: că el era tatăl copilului ei... şi că ea era îndrăgostită de el, fără speranţă.

Amintirea nopţii pe care o petrecuseră amândoi în căsuţa ei îi apăru în minte ca şi umbrele flăcărilor care dansaseră pe perete, când făcuseră o dragoste nebună, dulce, dătătoare de viaţă. Îşi amintea de căldura focului şi cum i se păruse că vine din interiorul ei. Şi cum, după aceea, Tony se dusese la baie, întorcându-se cu un prosop cald, umed, pe care îl folosise să-i şteargă lacrimile şi trupul. Apoi, o ridicase cu tandreţe şi o dusese în pat, unde se întinsese alături de ea, ţinând-o în braţe, doar ţinând-o, până când ea începu să creadă că poate lumea nu se sfârşise încă.

Dar orice magie folosise el în noaptea aceea ca s-o facă să-şi revină, ea nu-şi închipuia că aceasta era destul de puternică pentru ca să ţină toate nopţile şi zilele pe care le avea în faţă. Nu era doar problema că erau atât de deosebiţi: era şi Alisa. Era faptul că ştia că ei n-ar fi fost împreună, dacă Skyler nu ar fi rămas însărcinată. Curtea care şi-au făcut-o n-a fost cu vin şi

râsete şi vehemenţă… ci marcată de amărăciune şi durere împărtăşită. Ce fel de viaţă se poate edifica pe aşa ceva?

Nu te gândi la Tony, se avertiză ea. *Alisa e pe primul plan.* Mergând pe cărarea de piatră, doar gândul că gestul ei părea teatral pentru oricine ar urmări-o de la fereastră o opri pe Skyler să-şi pună palmele la tâmple, aşa cum văzuse într-o sută de filme.

O găsi pe mama ei în camera mică de lângă bucătărie, care fusese cândva spălătorie, înainte ca maşina de spălat şi uscătorul să fi fost duse la demisol. Acum, chiuveta mare de fier era plină de plante de interior suferinde, iar masa de lucru, îmbrăcată în faianţă, era aglomerată cu ghivece şi răsaduri. Kate, purtând un şorţ mare de măcelar peste pantalonii de catifea şi o cămaşă în carouri, era aplecată peste un vas de ceramică în care planta un asparagus.

Se uită la Skyler, când aceasta intră, încruntarea ei de concentrare transformându-se într-un zâmbet larg.

— Bună, draga mea. E deja ora prânzului? Vai, uită-te la mine, plină de murdărie şi nici nu m-am gândit ce o să mâncăm… Skyler, ce s-a întâmplat? Oh, draga mea…

Skyler se simţea acum ruşinată, pentru că stătea acolo ca un copil de zece ani, cu ochii lăcrimând, ca una dintre plantele mamei, proaspăt udate. Dar se părea că nu se putea împotrivi. De câte ori era cu adevărat necăjită, dacă o vedea pe mama ei, aceasta avea efectul unui buton pe care se apăsa şi care îi aducea lacrimi în ochi, amintindu-i că mama avea întotdeauna o cale de a face ca totul să fie mai bine.

Skyler acceptă şerveţelul de hârtie pe care Kate i-l băgă în mână, suflându-şi nasul şi simţindu-se

reconfortată de mirosul pământului de flori şi ai serei, pe care ea îl asocie cu ideea de „acasă”.

— Jur că n-am vrut să fac asta, izbucni ea clătinând din cap dezgustată. N-am venit aici ca să-ţi plâng pe umăr.

— Ei, pentru Dumnezeu, de ce nu? Nu pentru asta sunt făcute mamele?

Kate râse scurt şi o bătu uşor pe obraz.

— E mai mult decât atât, mamă. Am nevoie de ajutorul tău.

Kate puse jos foarfecă folosită să separe rădăcinile încâlcite. Spălându-şi mâinile şi ştergându-le de şorţ, se întoarse şi puse un braţ pe umerii fiicei ei.

— Hai să stăm şi să mâncăm ceva. Putem discuta la masă.

Skyler observă ridurile fine din jurul ochilor mamei ei; era o linie adâncă între sprâncene, de care nu-şi amintea s-o fi văzut ultima oară când fusese în vizită, doar în urmă cu câteva săptămâni. Părul lui Kate, care fusese castaniu cu puţin cenuşiu prin el, era acum aproape tot cenuşiu. Părea că se sprijină mai greu pe baston, în timp ce mergea de la fosta spălătorie la bucătăria mare, luminoasă, de lângă ea.

Nu arată întotdeauna, dar asta a lovit-o rău, se gândi Skyler, în timp ce privea cum mâna ei ia un vas de cupru de pe raftul circular din jurul locului de măcelărit carnea. Pe urma acelui gând, veni: *Totul e din vina mea.*

Cuprinsă de vinovăţie, Skyler se lăsa pe un scaun, la masa rotundă pentru micul dejun. Reieşi că Vera făcuse sandvişuri şi o supă de sparanghel în seara trecută, pe care mama o încălzea acum. Masa fusese pusă şi în mijloc era un vas cu irişi proaspăt tăiaţi. Kate apăru la masă câteva minute mai târziu, cu două boluri

aburinde care miroseau delicios. Skyler, care de săptămâni nu putuse mânca, se simţi brusc flămândă.

— Nana obişnuia să spună că orice este întotdeauna mai rău pe stomacul gol, zise Kate cu un zâmbet, aşezându-se în scaunul din faţa lui Skyler.

— Bunicile cred întotdeauna că mâncarea e un răspuns la toate.

— Dar mamele? Şi Kate ridică o sprânceană.

— Mamele le citează întotdeauna pe mamele lor.

Brusc, pe Skyler o trăsni posibilitatea reală ca ea să nu aibă niciodată ocazia să-şi cunoască prima născută, că ar putea să nu stea niciodată cu Alisa la masa din bucătărie, aşa cum stătea ea cu mama ei acum. S-ar putea ca ea şi Alisa să nu glumească niciodată sau să nu-şi dea ochii peste cap la auzul unor vorbe vechi din familie.

Reacţionând imediat la aerul ei speriat, Kate se întinse peste masă şi îi acoperi mâna.

— Ah, draga mea, nu ştiu ce să spun ca să te alin… Totul trebuie să fie atât de confuz pentru tine.

— Nu mai sunt confuză, îi zise Skyler. Sunt pur şi simplu nefericită.

— Nu e uşor să pierzi un copil, ştiu asta.

Ochii ei străluciră un moment.

— Nu e vorba despre faptul că o pierd pe Alisa, ci de faptul că vreau s-o iau înapoi. Skyler inspiră adânc. Am consultat o avocată.

Kate se lăsă pe spătar, cu un aer zăpăcit.

— O avocată! Doamne, nu e cam… exagerat?

Skyler se simţi enervată de faptul că mama ei nu-şi dădea seama de urgenţa situaţiei.

— Ce pot face altceva? întrebă ea. Doar Ellie n-o să mi-o dea, pur şi simplu, înapoi. Am vorbit cu ea şi… s-a întâmplat exact aşa cum mă aşteptam. Şi ştii ceva?

Nu o învinovăţesc. Şi eu aş face la fel în locul ei.

Kate era tăcută şi se uita pe fereastră. În cele din urmă, se întoarse spre Skyler şi, cu o voce neobişnuită, platã, spuse:

— Nici eu n-o învinovăţesc.

Skyler se uită fix la mama ei. Mama era doar de acord cu ea... dar, dintr-un motiv oarecare, Skyler se simţi uşor iritată. De ce nu se repezea mama să spună cât de dornică era să-şi capete înapoi nepoata?

Poate că se teme să-i crească speranţa, raţionă o voce în mintea lui Skyler. *Poate că nu are încredere că n-o să dai înapoi. Trebuie să-i arăţi că vorbeşti serios.*

— Mamă, am nevoie de ajutorul tău, zise ea.

— Ce fel de ajutor? întrebă Kate încordându-se uşor.

— Nu e ce crezi tu... N-am de gând să vă târâi, pe tine şi pe tata, în ceva murdar. Se grăbi să explice: Ştiu că voi doi aveţi problemele voastre.

Era tot ce putea recunoaşte despre faptul că ştia cât de îngrijoraţi erau în legătură cu finanţele lor.

Kate îi aruncă o privire îndureratã.

— Ah, draga mea... nu voi fi niciodată atât de prinsă de propriile mele probleme ca să nu fiu aici pentru tine.

Skyler inspiră adânc.

— Tot ce am nevoie acum este o sumă de bani suficientă ca să-i pot plăti avocatei angajarea. Douăzeci şi cinci de mii de dolari. Apoi adăugă repede: Nu-ţi cer un împrumut, dar o scrisoare prin care eşti de acord să-i retragi din contul meu.

Kate clipi, de parcă i s-ar fi cerut să servească o porţie de brânză de pe lună. Întrebă cu blândeţe:

— Nu e îngrozitor de brusc? Am vorbit despre asta abia ieri.

Skyler simţi că îi îngheaţă sângele. De ce acţiona mama ei în felul ăsta?

Cu o voce amorţită de şoc, Skyler observă cu tristeţe:

— Am crezut că ai să fii încântată.

— În alte condiţii, aş fi fost, spuse Kate defensiv. Dar, of, draga mea, totul s-a complicat atât! Draga mea, ştii oare în ce te bagi?

— Vrei să spui ce e atât de deosebit faţă de atunci când am rămas însărcinată în mod stupid? sări ea.

Aerul rănit care apăru pe faţa mamei ei o făcu imediat să-şi regrete ieşirea. În acelaşi timp, Skyler avea senzaţia îngrozitoare, neliniştitoare, că mama ei amâna. De ce? Ce putea spera mama să obţină făcând-o să renunţe?

— Nu e drept şi tu ştii asta! exclamă Kate. N-am făcut, tatăl tău şi cu mine, tot ce am putut ca să te convingem să nu dai copilul? Şi când n-ai vrut să ne asculţi, nu ţi-am respectat noi dorinţele? Aşa că să nu îndrăzneşti acum să stai acolo şi să te uiţi la mine de parcă te-am dezmoştenit. Dacă cineva a fost dezamăgit, atunci aceia suntem noi, tatăl tău şi cu mine.

Furia lui Kate fusese îndreptată atât de rar spre ea, încât Skyler aproape nu o recunoscu. Acum, văzând carnea încordată, albă, din jurul gurii lui Kate şi felul băţos în care se ţinea, Skyler simţi că i se încreţeşte pielea.

Faptul că ştia că mama ei avea dreptate făcea situaţia şi mai rea. Lui Skyler îi fu ruşine de felul în care se purtase. Cu un oftat, zise:

— Mamă, ştiu că trebuia să te ascult. Încercam să fiu raţională, să mă gândesc ce va fi cel mai bine pentru copil. Nu credeam că am tot ce e nevoie ca să

dai unui copil ceea ce merită. Dar cine are? Uită-te la sacrificiile pe care le-ai făcut tu pentru mine.

Ochii lui Kate se umplură de lacrimi şi se relaxă vizibil.

— Ah, draga mea, n-am regretat niciun minut. Aş fi făcut orice pentru tine. Dacă ai şti…

Îşi muşcă buza, iar o singură lacrimă îi alunecă pe obraz şi căzu formând o pată întunecată pe faţa de masă ţesută.

— Ştiu, spuse Skyler. De aceea nu ţi-aş fi cerut ajutorul acum, dacă ar fi implicat să faci vreun sacrificiu. Am să scriu eu însămi scrisoarea, dacă vrei. Am nevoie doar de semnătura ta.

Mama apucă marginea mesei cu un aer curios, îndepărtat.

— E prea târziu, zise ea cu o voce mică, gâtuită.

— Prea târziu? repetă Skyler nesigură că auzise bine.

Cu un oftat foarte tulburat, Kate duse mâna la bărbie.

— Îmi pare rău.

De data asta, răspunsul ei nu lăsa loc de îndoială; Skyler o simţi în măruntaie, ascuţit, ca un cuţit care se ridica pe şira spinării. Cu acel ton blând, dar implacabil, Kate zise:

— Aş vrea să te ajut, dar nu ar fi drept. N-ar fi corect faţă de… de ea.

Skyler se lăsă pe spătar, prea uluită pentru a reacţiona. În cele din urmă, căscă gura:

— Ellie? În toate astea e vorba de Ellie? Nici măcar nu o cunoşti!

— Ştiu ce trebuie să simtă, spuse Kate. Tu eşti tânără. O să mai ai alţi copii. Dar asta e ultima ei şansă ca să fie mamă.

Skyler simţi că i se scurge sângele din obraz, uitându-se la femeia care stătea în faţa ei… mama pe care o iubise şi se bazase pe ea fusese înlocuită de o persoană complet străină.

Kate rămase perfect nemişcată. Îşi imagina că, dacă ar face şi cea mai mică mişcare, măcar cu un deget, s-ar sfărâma ca un cristal foarte vechi şi foarte fin. Era tot ce putea face împotriva valului de emoţii care se sfărâmau în ea.

Îngrijorarea ei se adâncea din cauza feţei albe, şocate, a lui Skyler.

Oare am spus cu adevărat asta?

Vorbele, pur şi simplu… i-au scăpat. Nu le plănuise şi ar fi fost uluită dacă cineva i-ar fi sugerat că ar putea reacţiona astfel.

Aproape că i se rupsese inima în ziua aceea, în spital, văzând-o pe fiica nou-născută a lui Skyler legănată în braţele lui Ellie. Şi nu trecuse nicio zi de atunci, în care să nu simtă o înţepătură de pierdere, gândindu-se la nepoata ei. Umbla prin casă sau făcea o treabă obişnuită la magazin şi simţea lovitura. În aceste cazuri, trebuia să se oprească şi să-şi tragă suflul, o mână ducându-se la gât şi una la stomac, ca pentru a se feri de o lovitură.

Ar fi mutat cerul şi pământul ca s-o ajute pe Skyler să-şi recâştige fiica. Ar fi vândut Orchard Hill ca să-i dea lui Skyler bani din buzunarul ei. Doar un singur lucru nu şi-ar fi sacrificat: conştiinţa.

I se dăduse o a doua şansă şi nu trebuia să o piardă. Ea nu mai credea nici măcar că doar soarta le adusese împreună, pe ea şi pe Ellie. Poate dacă ar fi fost mai religioasă, ar fi spus că era voia lui Dumnezeu. Şi poate că aşa era. Tot ce ştia sigur era ce trebuia să facă, era clar, ca un deget care i-ar arăta calea pe care

trebuie să o ia ca să ispăşească.

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Un copil pentru un copil.

Cu un efort suprem, Kate se forță să vorbească. Trebuia să încerce să o ajute pe fiica ei să înţeleagă, chiar dacă Skyler nu putea şti toată povestea.

— Draga mea… dacă mi-ai fi cerut ajutorul chiar cu trei luni în urmă, aş fi stat lângă tine chiar în faţa unei armate invadatoare, spuse ea cu voce slabă. Dar acum, e prea târziu. Alisa e fetiţa ei. Nu pot… Înghiţi în sec, adăugând blând: Ar fi… ca şi când aş omorî-o pe femeia aia.

Skyler clătină din cap, o şuviţă din părul ei pal agăţându-i-se de colţul gurii, care era umed. Ochii pe care îi îndreptă spre Kate erau cei ai unei martire dintr-o pictură din Renaştere, parcă emanau o lumină curioasă, translucidă. Dar Kate nu vedea doar suferinţă. Aerul de pe faţa fiicei ei era un aer de profundă trădare.

— Cum rămâne cu propria ta fiică? Asta mă omoară pe mine. Nu-ţi pasă?

Kate voia să-şi acopere ochii, să-i ferească de lumina aceea torturantă din ochii fiicei ei. *Ah, draga mea, dacă ai şti!* În condiţii normale, ar fi mutat cerul şi pământul ca s-o ajute pe Skyler în orice mod posibil. Refuzându-i rugămintea, îşi înfigea ei însăşi o ţeapă în inimă, o agonie la fel de mare, cu siguranţă, ca aceea pe care o suferea Skyler acum. Dar nu putea face asta… pur şi simplu, nu putea.

Va fi şi Will cu care va trebui să aibă de-a face, mai târziu, îşi dădu ea seama. El va fi furios când va auzi că a refuzat s-o ajute pe Skyler. Şi, de două ori mai mult, pentru că refuzase să scrie un cec, aşa cum ar fi făcut în mod natural.

— Îmi pare rău, îi zise ea lui Skyler, închizând ochii şi apăsându-şi atât de tare palmele, încât îşi simţi muşchii braţelor vibrând. Aş face orice mi-ai cere… în afară de asta. Oricât de mult aş vrea, nu pot. Nu mă aştept să înţelegi. Doar nu uita că te iubesc. Te-am iubit din primul moment în care te-am ţinut în braţe. Dacă cineva ar fi încercat să mi te ia atunci, eu… deschise ochii şi se uită direct la Skyler. Eu aş fi murit.

— Cunosc sentimentul.

Vocea lui Skyler era plată şi rece.

— Draga mea, ştiu că e greu şi nu aş fi pretins că o să treci peste asta într-o bună zi. Sunt unele lucruri de care nu scăpăm niciodată. Dar pot să-ţi promit că viaţa va continua.

Skyler se uită la ea, alb.

— Tocmai de asta mă tem.

— O să fie mai bine, îi spuse Kate, simţindu-se ca un trişor, ca un vânzător de minciuni, pentru că făcuse o asemenea promisiune.

— Aici ai dreptate, spuse Skyler cu amărăciune. Dar nu pentru că plănuiesc să stau şi să-mi ling rănile. Am să obţin banii de undeva. Indiferent ce trebuie să fac.

Kate îşi duse o mână la gură.

— Aş dori să nu vorbeşti aşa, spuse ea.

— La ce te aşteptai? Că doar pentru că tu nu vrei să mă ajuţi, eu am să renunţ?

— Nu… presupun că nu.

Kate înclină din cap. Asta trebuia să recunoască: nimeni nu a putut s-o acuze pe fiica ei că este o laşă.

— Aş vrea doar… aş dori ca tu să nu te arunci cu capul înainte în anumite lucruri, fără să te gândeşti bine.

— Cât timp ţi-a trebuit ţie şi tatii ca să vă hotărâţi

să mă adoptaţi? o provocă Skyler.

— Mai puţin de o secundă.

Îşi aminti, de asemeni, îngrijorarea când a descoperit adevărul despre copil.

Iar acum, groaznica datorie pe care o avea ajunsese la scadenţă.

— Dacă mă iubeşti atât de mult, de ce nu mă ajuţi? Nu discutăm aici despre un principiu moral. Ci de copilul meu. De nepoata ta. Vocea i se ridică şi se sparse. Nu se poate să-mi întorci, pur şi simplu, spatele, eşti mama mea!

— Şi voi fi întotdeauna, îi aminti repede Kate.

— Nu, zise Skyler tremurând, iar expresia ei rănită îi străpunse inima lui Kate, ca un glonţ. Eu nu ştiu cine este mama mea… dar tu nu eşti aceea.

Kate urmări distrusă cum fiica ei se ridică în picioare, se opri un moment, apoi se întoarse şi se depărtă. Kate ar fi vrut să ia vorbele înapoi, pe ale ei ca şi pe ale lui Skyler; ar fi vrut să spună, să facă ceva, orice, care să închidă teribila prăpastie care se deschisese între ele. Toată viaţa lui Skyler, ea se temuse că o va pierde… iar acum lucrul ăsta se întâmpla, în sfârşit.

Iar de data asta, Kate nu putea face nimic ca să o oprească.

Plecând cu maşina de la Orchard Hill, Skyler nu se gândea încotro se îndreaptă, până când se trezi că o lua pe drumul care ducea la ferma Stony Creek. Câteva minute mai târziu, ea parca în locul cu pietriş de lângă grajd şi ieşea din maşină pe picioare, clătinându-se ca niciodată de când începuse să călărească prima oară. Era după-amiaza târziu; iar soarele arunca umbre lungi de sub gardurile padocului.

Aici, ploile de primăvară şi copitele cailor care păşteau transformaseră câmpul în noroi până la gleznă. Dar observă că ringul de antrenament fusese acoperit proaspăt cu rumeguş; Duncan avusese grijă de asta. În depărtare, ea zări silueta lui slabă, impozantă, din faţa hambarului care deservea Stony Creek, ghidând un camion cu fân.

Dar acum nu avea nevoie de Duncan, îşi dădu seama Skyler, ci de Mickey. Prietena ei îl antrena pe noul cal al doamnei Endicott, Victory Lap, pentru concursul de la Harsdale, în West Palm Beach, luna viitoare, şi se afla aici cel puţin patru ore pe zi, lucrând cu el pe teren plat şi făcând sărituri.

Când Skyler trecu prin grajd şi pe sub arcul mare care ducea spre ringul interior de antrenament, Mickey, călare pe un cal castaniu de rasă pură, veni imediat la gard. Uitându-se bine la faţa umflată de lacrimi a lui Skyler, se lăsă jos din şa.

— Iisuse… cine a murit? Mickey deschise portiţa.

— Mă gândesc că, poate, am fost eu aia, îi răspunse Skyler.

— Atunci se presupune că eu trebuie ori să-ţi dau palme ori un pahar cu whisky şi să spun „E pentru binele tău” – nu pot decide care din două.

Mickey râse din gât, dar asta nu ascundea presupunerea ei.

— Nu ştii nici pe jumătate.

Mickey ridică din umeri.

— Sunt sigură că o să-mi spui când o să fii pregătită.

Skyler îi mulţumi în gând lui Mickey că nu o presează. Când Skyler se uită la cămaşa cu guler desfăcut, pătată de transpiraţie, a prieteniei ei, la pantalonii ei mânjiţi de noroi, la banda adezivă care îi

ţinea părul strâns la spate, înţelese că a venit la persoana potrivită, una care nu o va înăbuşi cu simpatia.

Skyler avea nevoie nu atât de un umăr pe care să plângă, cât şi o doză serioasă de bun-simţ şi de nişte sfaturi dure?

— Hai, ajută-mă să duc bruta asta la locul ei şi poţi să-mi spui despre ce-i vorba.

Ajunseră la spaţiul de înapoiere a cailor, chiar la intrarea în grajd. Mickey îl prinse pe Victory de legăturile de la perete.

După ce îl frecţionă cu un prosop vechi, îi controlă copitele, apoi îi perie burta. Câteva momente mai târziu, cu frâul pe un umăr şi cu şaua sub braţ, Skyler îl duse pe Victory în boxa lui. În timp ce inhala mirosurile familiare de fân, rumeguş şi balegă şi ascultă caii care bocăneau în boxele lor, simţi că i se mai uşurează durerea. Îl auzea pe Duncan strigând pe-afară, într-un padoc. Unul dintre băieţii de la grajd, un tânăr cu păr negru de care nu-şi amintea să-l fi văzut înainte, îi aruncă în trecere un zâmbet timid.

Skyler o găsi pe Mickey la uşile duble care dădeau spre partea de est a fermei. Stony Creek, dincolo de care era ringul de antrenament din exterior. Ea stătea uitându-se afară, cu coatele pe genunchiul drept, călcâiul sprijinindu-se pe banca de lemn unde şezuseră amândouă străduindu-se să-şi tragă cizmele. Afară, nişte nori ce păreau să fi apărut de niciunde se scuturau dând drumul unui torent de ploaie care curgea gârlă de pe streaşină.

Skyler se lăsă pe bancă şi o privi pe Mickey aprinzându-şi o ţigară. Mickey nu spunea nimic, uitându-se afară la ploaie. Pisoiul grajdului sări în poala lui Skyler şi începu să toarcă, în timp ce ea îl mângâia.

Mickey îi oferi o ţigară din pachetul mototolit îndesat în buzunarul cămăşii. Skyler luă una, deşi nu fuma. Pentru vremurile trecute, gândi ea.

— E greu, nu? întrebă în cele din urmă Mickey. Ţi-am spus eu că nu e glumă să fii mamă.

— Că multe mai ştii tu despre asta!

Skyler se prefăcu a-i arunca o privire dispreţuitoare, apoi continuă să studieze fumul care se ridica din vârful strălucitor al ţigării.

— Da, ai dreptate, eu aş fi probabil o nenorocire, fu de acord Mickey. Vrei s-o faci, nu-i aşa? Ai de gând cu adevărat să te lupţi?

Skyler îi mărturisise, de îndată ce îşi dăduse seama ce are de făcut... dar nici Mickey nu ştia cât de hotărâtă era.

— Trebuie.

— Iisuse! Skyler, dă-mi voie să-ţi spun un lucru: tu ştii cum să storci lucrurile. Vreau să spun, lucrurile importante. Dar trebuie să-ţi recunosc un merit: Când vrei ceva, te dăruieşti cu totul.

Mickey ştie, gândi Skyler. Apoi zise:

— După părerea mamei, e un blestem şi o binecuvântare în acelaşi timp.

Trase un fum din ţigara care avea gust de balegă uscată.

— Să înţeleg de-aici că ai vorbit cu ea despre bani?

— Tocmai vin de-acasă.

— Şi?

Skyler inspiră adânc.

— Nu vrea s-o facă. Nu vrea să scrie afurisita de scrisoare către bancă.

— Nu-mi vine să cred.

Nu multe puteau s-o şocheze pe Mickey, dar ideea

că acea Kate, pe care Mickey o idolatriza, putea face un asemenea lucru, era ameţitoare.

— Eşti sigură? Vreau să spun, poate ai înţeles-o greşit?

— Sunt sigură.

Dar nici pentru Skyler nu era pe deplin înţeles. Tot repeta mereu scena în gând, sperând că greşise, că mama ei nu refuzase de fapt să o ajute. Dar nu, mama fusese foarte clară. Nu se putea ca Skyler s-o fi înţeles greşit.

Realitatea situaţiei o izbi pe Skyler şi ea se sprijini cu spatele de perete, strângând pisoiul la piept. O durea inima, iar în stomac avea o gaură care nu se putea umple cu nimic. Simţea de parcă nu şi-ar fi pierdut doar bebeluşul, ci şi pe mama ei.

Brusc, o cuprinse dorul de Tony, de senzaţia solidă a braţelor lui în jurul ei, de bătaia puternică a inimii lui alături de a ei… pentru faptul că era un om obişnuit, de care avea nevoie acum, în viaţa ei extraordinar de aiurită.

— Nu a fost de vină numai mama, eu… eu am spuse lucruri pe care n-ar fi trebuit să le rostesc, recunoscu Skyler, amintirea vorbelor ei furioase fiind ca o otravă pe care o înghiţise şi căreia abia acum începea să-i simtă efectul. Dar m-am simţit atât de… trădată. Mickey, cum a putut ea?

— Trebuie să-ţi fi dat vreo explicaţie.

— Eu cred că totul este legat cumva de faptul că ea m-a adoptat pe mine. Se identifică cu Ellie. Totuşi, nu înţeleg. În plus, nu ştiu ce am să mă fac, dar am nevoie de banii ăştia.

— Dar tatăl tău? El o să-ţi dea, nu-i aşa?

— Sigur că ar face-o, într-un minut.

Se opri, nefiind sigură cât de mult voia ca Mickey

să ştie despre dificultăţile financiare ale tatălui ei, deşi ştia că familia lui Mickey avea şi ea destule.

— Dar nu vreau nimic de la ei, continuă ea. Vreau să fac asta eu singură, cu banii mei.

— Aş dori să nu fiu atât de strâmtorată. Ţi i-aş împrumuta eu.

— Ştiu că ai face-o, oftă Skyler.

Mickey o privi direct.

— Ai putea să-i ceri lui Tony. Pun pariu că ar găsi o cale să facă rost de bani.

— Las-o baltă, sări Skyler.

Ăsta era un subiect pe care nu voia să-l continue, mai ales cu Mickey, care nu putea înţelege de ce, dacă era atât de nebună după tipul ăsta, nu făcea amor cu el.

— În regulă, şterge asta, zise Mickey ridicând din umeri. Alte idei?

— Aş putea jefui o bancă.

— Prea riscant. În plus, nu cred că se acordă custodie unor oameni condamnaţi la închisoare.

Făcu o pauză, trăgând un ultim fum din ţigară, înainte de a o stinge de tocul cizmei, într-o mică explozie de scântei.

— Ascultă, am o idee mai bună. Ai putea să vii cu mine la West Palm Beach. Concursul *Hartsdale* e peste patru săptămâni. Mai ai timp să te antrenezi, dacă pui osul serios.

Skyler se uită la ea, speriată.

— Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi, Mickey, au trecut luni de zile de când l-am trecut pe Cancelar peste un obstacol. A stat toată iarna. N-o să poată să fie gata până atunci.

— Marele premiu e de treizeci de mii de dolari, spuse Mickey, lăsând vorbele să atârne în aer.

— Ar putea fi şi un milion şi tot n-aş avea şansă să-l câştig.

Mickey ridică din umeri.

— Ei, dacă asta e atitudinea pe care vrei s-o iei, probabil că ai dreptate.

— Ştiu că am dreptate.

— În cazul ăsta, uită că am amintit de asta.

— Duncan ar face o criză. N-am nici măcar bani de taxă de participare. Eu…

— Am crezut că subiectul e închis. Mickey îi aruncă o privire piezişă.

— Este.

Skyler îşi dădu seama cât de aproape era să cadă în capcana lui Mickey şi închise gura.

— Mai vrei o ţigară?

Mickey îi oferi pachetul.

— Nu, mulţumesc.

Skyler rămase tăcută, inima ei începând să bată repede gândindu-se ce ar trebui să facă pentru a fi în formă la o competiţie de clasă mondială, ca *Hartsdale.* Mai mult decât zile obositoare din zori până seara; mai mult decât Duncan care să ţipe la ea să repete, din nou şi din nou; mai mult decât putea să dea Cancelar în forma cea mai bună. Va fi nevoie de un lucru care lipsise din performanţa ei de până acum, dorinţa de a câştiga, care venea de undeva, mai din adânc decât dintr-un simplu spirit de competiţie.

— Duncan va trebui să fie de acord cu asta, îi spuse Skyler. N-aş putea reuşi fără el.

— A, sigur. Dar îl ştii pe Dunc. Cel mai mult îi place provocarea.

— Cancelar va trebui refăcut. Muşchii picioarelor lui nu sunt cum erau acum un an.

— O să-şi revină repede. Doar e campion.

— Şi uită-te la mine, sunt în forma cea mai proastă în care am fost vreodată. E o nebunie fie şi să mă gândesc că pot face asta. Poate până în vară aş fi gata, dar o lună, Mickey?

— Cât de curând ai nevoie de bani.

— Ieri.

— Şi?

— Nici măcar nu e vorba să câştig concursul, ar fi o minune dacă m-aş califica.

— Şi atunci, ce te opreşte măcar să încerci?

Skyler se gândi un moment, apoi întrebă:

— Pot să stau cu tine la West Palm? După ce adun taxa de participare şi plătesc transportul lui Cancelar, voi fi falită.

Ochii căprui ai lui Mickey se îngustară.

— N-ai avut nevoie de mine ca să te conving, nu-i aşa? Ai ştiut, din momentul în care am adus vorba, că ai să participi.

— Am de ales, oare?

Skyler urmări cotoiul sărind din poala ei şi pierzându-se în umbră. Un telefon suna în birou. Ploaia aproape se oprise.

Pentru prima dată în ultimele zile, săptămâni chiar, ea se simţea eliberată de neajutorarea care o cuprinsese în fiecare dimineaţă la sculare şi se ţinuse de ea ca o ceaţă până cădea seara în pat.

„… şi vaca sări peste lună”.

Îi veni în minte versul din poezia din copilărie şi, în ciuda bătăilor slabe, speriate ale inimii, Skyler se trezi că zâmbeşte. Oare putea să reuşească? Dumnezeu ştia că avea, de data asta, un motiv pentru care să merite să lupte. Pentru Alisa, ar sări şi peste lună, pe spinarea unei vaci… sau ar cădea încercând.

Mickey avusese dreptate, într-o privinţă. Duncan

era gata s-o facă.

Oricât era el de morocănos, de nemulţumit şi de pretenţios; oricât cicălea şi protesta, nu putea rezista chemării la arme, la refacerea unor muşchi de la picioare, transformaţi în gelatină. Zi de zi, uneori câte opt ore în şir, Skyler lucra cu el în ring. Pe vreme bună, se antrenau afară. Când ploua, foloseau ringul interior. Tot timpul, Duncan era neobosit.

— Capul sus! De câte ori ţi-am zis să ţii bărbia sus! răcnea el, cum nu mai făcuse de când ea avea zece ani. Şi zâmbeşte, la naiba, trebuie să arate ca şi când te amuză. Ca şi când peste un obstacol de doi metri e o bucată de prăjitură.

Skyler îşi luase o lună de concediu de la clinică, pentru a se antrena tot timpul şi se târa acasă în fiecare seară, epuizată. Nasul ei era ars de soare, se coji, apoi se arse din nou. Apărură pistrui pe obrajii care fuseseră pali ca gheaţa. Adesea se trezea dintr-un somn adânc, ca după somnifere, simţind că i se încordează picioarele, iar degetele de la mâini i se strângeau cu degetul mare în sus, ca în jurul frâului.

După două săptămâni, începu să vadă o deosebire. Părţile trupului ei, care fuseseră moi, deveniseră din nou netede şi dure. Urletele de dezgust ale lui Duncan deveniră ordine scurte, însoţite uneori de o aprobare din cap, când reuşea un lucru. Obstacolele pe care le construia deveneau tot mai înalte şi mai dificile. Iar la sfârşitul zilei, nu mai cădea din şa pe nişte picioare ca de burete.

Obraznic ca un copil rămas nesupravegheat prea mult timp, Cancelar se răsucise la început, arătându-şi nemulţumirea când ea îl disciplina şi refuzând să facă sărituri peste care plutise fără efort în urmă cu un an. Dar, după un început nervos, se potoli şi părea chiar

că-i place. Mickey avusese dreptate şi în privinţa asta. Cancelar era un campion. Iar cailor campioni le plăceau ocaziile în care să arate ce ştiu.

La sfârşitul celei de a treia săptămâni, Cancelar avu o uşoară şchiopătare şi Skyler petrecu nişte zile neliniştite la grajd, punându-i comprese reci şi cataplasme. Când doctorul Novick a zis că nu e vorba de un tendon întins, ea se relaxă puţin. Totuşi, calul nu putu fi călărit câteva zile... iar asta era în sine o sursă de panică. Dar dacă va fi aşa şi când va trebui să plece la *Hartsdale?* Nu va putea să-l înscrie. Şi toată munca ei dură va fi irosită.

Din fericire, piciorul lui Cancelar se făcu sănătos până luni. Cu un oftat uriaş de uşurare, Skyler îl cocoloşi totuşi, până când îi deveni clar, ca şi lui Duncan, că nu va ajunge nicăieri aşa.

La sfatul veterinarului, ea începu să-şi împartă antrenamentul între Cancelar şi un cal german de cinci ani, numit Trofeu de argint, în care Duncan îşi punea mari speranţe.

Trofeu de argint nu era atât de obişnuit cu fiecare mişcare a ei cum era Cancelar, dar era dornic şi puternic. El se dovedi a fi mai mult decât un înlocuitor; o făcu pe Skyler să nu fie legată de un singur animal. O ţinea întotdeauna atentă să caute mijloace subtile pentru a-i îmbunătăţi performanţa.

În întreaga lună chinuitoare, ceea ce la început păruse un blestem se dovedi a fi o binecuvântare şi fiind atât de obosită la sfârşitul fiecărei zile încât nici nu mai vedea bine, asta o împiedica pe Skyler să se gândească prea mult la mama ei. Avea chiar şi o scuză ca să nu răspundă apelurilor telefonice ale lui Kate; nu era acasă aproape niciodată.

Skyler se gândea doar la copila ei. Fiecare muşchi

pe care îşi punea gheaţă, fiecare bubă nouă pe fund, de la şa, o aducea cu un pas mic aproape de ţelul ei. Nu o deranjau orele lungi în ring. Acceptă cu bunăvoinţă observaţiile lui Duncan şi mofturile lui Cancelar. Pentru că toate astea o făceau mai puternică, mai pregătită pentru a primi nu doar provocarea ce îi stătea în faţă ci şi una dincolo de ea: să o obţină înapoi pe Alisa.

Îşi permitea să se concentreze numai la asta. Refuza chiar să-l lase pe Tony s-o viziteze. Ah, da, de mai multe ori decât putea număra, mai ales la turnirurile dureroase cu Duncan, Skyler nu voia nimic mai mult decât prezenţa plăcută a lui Tony… mâna lui aspră pe umărul ei… metoda lui directă faţă de toate, împletită cu micul lui zâmbet sardonic, care părea că apare mereu în colţurile gurii lui. Dar, de fiecare dată când ridica telefonul să-l cheme, se forţa să-l pună înapoi. Prezenţa lui nu va face decât să-i distragă atenţia, oricât dorea să-l vadă; ea trebuia să rămână fermă până după *Hartsdale.*

Hartsdale! Brusc, ceea ce fusese ceva în depărtare era acum la orizont. Cele două zile înainte de a zbura la West Palm Beach Skyler le petrecu târguindu-se cu şoferul camionului de cai care urma să-l transporte pe Cancelar, apoi îndatorându-se şi mai mult cu Master Card şi Visa, ca să adune cei două mii de dolari, taxa de participare. Când se urcă în avion joi dimineaţă, stomacul ei era numai noduri.

Abia când avionul ateriză la West Palm Beach, două ore şi jumătate mai târziu, Skyler simţi că încordarea aceea începu să se transforme în emoţie reală.

Ea încă se îndoia că avea vreo şansă să pună un bulgăre de zăpadă în iad. Cu tot antrenamentul ei

brutal nu era într-o formă chiar atât de bună, ca a unor călăreţi ca Mickey, care participau tot anul la competiţii. Dar, la naiba, nu va lăsa nimic şi pe nimeni s-o oprească acum. Nu mai era vorba doar de bani.

Fie că va câştiga, fie că nu trebuia să participe la această competiţie, chiar şi pentru a-şi dovedi ei înseşi că nu abandonează. Pentru că, dacă nu dădea totul aici, cum va putea trece peste obstacolele care se întindeau dincolo de *Hartsdale?*

Capitolul 15

Un stârc mare, alb, se învârtea deasupra capului, apoi, cu o întoarcere care făcu să pară că are soarele care răsărea pe o aripă, se lăsă jos şi ateriză pe marginea obstacolului cu apă, care forma centrul parcursului pentru premiul cel mare de la *Hartsdale.*

Skyler, mergând cu Mickey pe parcurs, se opri la vreo zece metri de pasăre, care o privea cu suspiciune de sus, de parcă spunea: „Nu-ţi face iluzia că o să te plasezi bine în acest concurs: N-ai zis nicio rugăciune”. Bun sfat, se gândi ea. Era duminică şi concursul urma după două ore. Departe de a avea încredere că se va califica, deşi se plasase bine în preliminarii, Skyler era sigură că va eşua. După părerea ei, cele două zile care trecuseră nu fuseseră mai mult decât un şir de şanse spectaculare.

Skyler se uită în jur la ambianţa aproape buclucaşă. Un cer albastru, fără nori, ca într-o carte poştală, o făcea să uite cât de umedă era clima. Pe întregul teren iarba proaspăt udată strălucea ca un oraş fabulos, un oraş populat de egrete şi stârci şi înconjurat de tufe uriaşe de hibiscus. Spre nord, pe o ridicătură, la mai puţin de o jumătate de kilometru de

arena în aer liber, se ridicau grajdurile din Hartsdale, în stil Noua Anglie, formând perimetrul exterior al oraşului de corturi, grajduri improvizate şi trailere pentru cai, care se înălţau între acestea şi terenul de expoziţie. Un fuior subţire de fum se ridica din cuptorul portabil al potcovarului.

Uitându-se la fumul care dispărea în implacabilul cer albastru, Skyler nu se putea abţine să nu simtă că şansele ei de succes nu erau mai solide decât fumul acela. La preliminarii, abia reuşise să ia locul nouă, mult după Mickey care era pe al cincilea, deşi se clasase înaintea multora mai experimentaţi ca ea. La începutul săptămânii, sărise curat la şase bare, dar fusese eliminată când Cancelar a refuzat ultimul obstacol. Totuşi testul real va fi Premiul cel mare din dimineaţa asta. Va concura împotriva celor mai buni dintre cei buni şi s-ar putea ca nici măcar norocul să nu fie suficient ca să reuşească.

Într-un efort de a evita orice greşeală, se alăturase lui Mickey şi unei duzini de călăreţi şi antrenori preocupaţi să studieze parcursul. Acesta se întindea pe o jumătate de acru.

Mergând încet pe solul de nisip şi cu fâşii de cauciuc, ea şi Mickey măsurau câţi paşi aveau nevoie caii lor înaintea fiecărui obstacol. Atingeau bârnele, mergând în jurul dublelor şi triplelor, căutând cel mai bun unghi de abordare. Îngenunchind ca să testeze moliciunea marginilor cauciucate ale obstacolului cu apă, Skyler simţi că i se strânge stomacul. Nu luase încă micul dejun şi acum se întreba în panică dacă va reuşi să înghită ceva.

Nu se simţise niciodată atât de nervoasă înaintea unui eveniment, avea palpitaţii, gura uscată, palmele transpirate. Dar, oricum, niciodată nu depinsese atât

de mult de concurs.

— Nu vreau să fac o glumă, dar acesta e Waterloo-ul tău, spuse Mickey, arătând spre dreptunghiul de apă strălucitor, cu un gard de şaizeci de centimetri în faţă. Doar dacă nu cumva Cancelar a luat lecţii de înot la Crucea Roşie, de care eu nu ştiu.

— N-o să-l refuze. Mă asigur eu de asta, răspunse Skyler cu o voce dură, pe care aproape că nu şi-o recunoscu.

Îndreptându-se, îşi aranjă şapca de baseball sub care îşi înghesuise părul ca să nu i se lipească de ceafa umedă.

O ameţeală îi urcă în spirală în creştetul capului şi ea rămase nemişcată, aşteptând să-i treacă.

Mickey, în cămaşa roşie şi pantaloni de călărie crem, cu o pată de iarbă pe un genunchi, se întoarse cu faţa spre Skyler, cu o mână deasupra ochilor, ca să şi-i apere de soarele strălucitor.

— Ei, uite, ai ajuns atât de departe, ai o şansă bună…

— …să nu ajung până la sfârşit. Am să cad în fund, iar Cancelar o să păţească ceva la un muşchi sau la un tendon.

Skyler înşiră toate necazurile care erau obişnuite la competiţii cu parcursuri atât de dificile ca acela de la *Hartsdale.* Ce nu spusese cu glas tare, pentru că era prea îngrozitor chiar să se gândească la asta era: *Şi dacă nu câştig premiul ăsta, există o singură cale prin care aş putea aduna suma de care am nevoie, în numerar şi rapid, să-l vând pe Cancelar.* Ideea îi trecuse prin minte în urmă cu câteva săptămâni, atunci când începuse să se antreneze cu Duncan. Calul ei valora cel puţin cincizeci de mii, poate şi mai mult, dacă putea găsi un cumpărător dornic în scurt timp. Şi,

oricât îl iubea pe Cancelar, dacă nu putea găsi banii în alt mod, va fi obligată să facă tot ceea ce fusese de neconceput.

O durea totuşi, de parcă un ferăstrău cu dinţi tociţi, ruginiţi, i-ar fi tăiat măruntaiele. Pierduse atât de mult în timp atât de scurt. Nu suporta gândul să-l piardă şi pe Cancelar.

Un bărbat puternic îi distrase atenţia lui Skyler de la gândurile ei. Venea spre ea un câine collie pe care îl recunoscu a fi al grăjdarului lui Beezie Patton. Câinele avea urechile ciulite şi ochii spre stârcul care părea că nu se grăbeşte s-o întindă. Abia când câinele ajunse aproape, pasărea îşi desfăcu aripile şi îşi luă zborul.

Câinele se opri şi o porni spre Skyler, care se lăsă jos şi îl scărpină la urechi.

— N-are importanţă, Ralphie, îl consolă ea. Ţine minte, fiecare câine are ziua lui.

Satisfăcut, câinele îi linse mâna şi plecă să miroasă un portocal în ghiveci.

— Îmi place să văd că nu ţi-ai pierdut înclinaţia pentru animale, spuse Mickey uitându-se în jos la Skyler, schiţând un zâmbet. Ai primit vreun răspuns de la universitate în legătură cu amânarea pentru anul viitor?

— Încă nu, dar m-am străduit să-i conving. Cred că or să fie de acord.

— Bănuiesc că în momentul ăsta ai probleme mai mari.

— Ai ghicit.

Îşi păstră tonul normal, ca prietena ei să nu ştie că se simţea în panică.

— Te deranjează dacă te întreb ce loc ocupă Tony în toate astea?

Judecând după acea după-amiază îndepărtată,

când Tony îi luase sub aripa lui pe nepotul şi nepoata ei şi le arătase grajdul, omul nu putea face încă un rău, conform regulilor lui Mickey.

— Încă nu ştiu, răspunse cu sinceritate Skyler. El… el e într-o situaţie dificilă. În fond, a fost ideea lui să mă pună în legătură cu Ellie, de la început. Şi am învăţat un lucru despre Tony, odată ce a făcut o promisiune, nu-şi retrage cuvântul.

— Ăsta ar fi un lucru bun, dacă voi doi aţi trăi împreună, remarcă Mickey.

Skyler se uită urât la prietena ei.

— Nu e nimic nostim, spuse ea.

— Nici n-a fost în intenţia mea aşa ceva.

— Oh, bun, asta-i tot ce-mi lipseşte acum. Un prieten care să locuiască cu mine, peste toate celelalte.

— Nu spun că asta ţi-ar rezolva problemele. Eşti perfect capabilă să ţi le rezolvi pe ale tale. Dar el ţi-ar putea face bine la starea proastă de spirit pe care ai avut-o în ultima vreme.

Îi aruncă lui Skyler o privire cercetătoare.

— Tu ştii motivul acestui lucru.

Dorul după copilul ei nu numai că-i dădea o stare de spirit proastă, dar în unele zile avea pur şi simplu impresia că va înnebuni.

Amândouă terminară de umblat pe parcurs şi se îndreptară, pe lângă stadion, spre tabăra în gen ţigănesc de pe o suprafaţă intensă, cu iarbă. Potcovarul, cu pieptul gol, în pantaloni speciali care nu se aprind, îşi aşezase atelierul, cu o sobă cu propan, lângă maşina lui, *Ranger Rover,* şi stătea aplecat peste nicovală, lovind cu ciocanul o potcoavă. Peste zgomotul generatoarelor, Skyler auzea călăreţi şi îngrijitori de cai, strigându-se unul pe altul, schimbând

insulte nostime şi sfaturi de ultim moment.

Bărbaţi şi femei, în cămăşi cu mâneci scurte, stăteau pe cutii şi pe unde puteau, curăţindu-şi cizmele.

Skyler şi Mickey, deşi locuiau într-un motel, mai jos, pe şosea, foloseau cortul doamnei Endicott, care era destul de mare ca să adăpostească o stea de muzică country cu orchestra respectivă. Dar, în momentul ăsta, Skyler nu se gândea la frigiderul încărcat cu şampanie şi sifon. Tot ce dorea era un duş şi un pahar cu apă, ca să-şi înlăture uscăciunea din gură.

După aceea, se va gândi la Premiul cel mare care avea loc peste o oră. Dar nu se gândea că îl poate pierde, ci la ce-ar însemna dacă l-ar câştiga.

— Tu du-te… Vreau să-l controlez pe Victory, îi spuse Mickey, când ajunseră la cort.

Ieri, calul şchiopăta după cele şase bare şi, cu toate că veterinarul spusese că nu e nimic serios, Mickey nu lua nimic ca de la sine înţeles. Cu voce slabă, pentru eventualitatea că bătrâna doamnă era prin apropiere, ea adăugă:

— Dacă umflătura n-a scăzut, n-am de gând să-l călăresc, orice-ar spune ea.

Când privirile li se întâlniră, ironia situaţiei aduse un zâmbet slab pe buzele lui Skyler. Atinse mâneca lui Mickey, ştiind că pentru prima, şi poate pentru ultima oară, situaţia lor se inversase. Ea zise:

— Tu îţi poţi permite.

Mickey îi zâmbi, apoi plecă ţinând un braţ în sus.

Uşa cortului era întredeschisă şi Skyler auzi pe cineva umblând înăuntru. Să fie doamna Endicott? Sau cine va din anturajul ei? Bătrâna doamnă văduvă a unui soţ care dăduse lovitura în comerţul internaţional

cu diamante era bănuită că este mai bogată decât regina Elisabeta a Angliei şi că are probabil tot atâţia linguşitori şi curteni. Skyler băgă cu precauţie capul înăuntru, înainte de a intra.

Dar bărbatul solid, în blugi decoloraţi şi cizme uzate de cowboy, aşezat pe canapeaua de piele, nu era un om în căutare de sponsori.

— Tony! strigă ea când intră, speriată, lăsând să se trântească în urma ei uşa de aluminiu şi sticlă.

Când se ridică, el părea că umple tot spaţiul. Ce făcea oare aici? Mai curând, cum ajunsese aici?

Apoi, îşi dădu seama: Tony trebuie să fi zburat până aici doar ca s-o vadă pe ea.

Skyler simţi cum o cuprinde o bucurie curioasă, vinovată. În ultimele patru săptămâni, îi fusese dor de el mai mult decât crezuse că e posibil. Chiar dacă aduna toate motivele pentru care ei nu puteau fi împreună şi toate obstacolele pe care le vor întâmpina, ea nu putea să nu-şi amintească senzaţia braţelor lui în jurul ei… O mână se ridică acum spre ea cu un gest care era pe jumătate un salut şi pe jumătate o ridicare din umăr, gest care preceda întotdeauna primul lor sărut.

— Eram prin apropiere, spuse el surâzând.

— Pe naiba!

Dar Skyler nu-şi putu opri râsul care izbucni din ea.

— În regulă. Am vacanţă.

— Ce vacanţă ţi-ai mai ales!

Ea se trânti pe fotoliul din faţa lui, scoţându-şi cizmele.

— Puteai să mă anunţi, ştii.

— Pentru ce? Mi-ai fi spus să nu vin.

— Ai dreptate. Aşa ar fi fost.

— Da? Ei, bătrânul sergent Salvatore e mai obişnuit să dea ordine, decât să primească. Oricum, iată-mă. Unul dintre grăjdari mi-a zis că aş putea să te găsesc aici. O doamnă în vârstă, simpatică, a zis că e în regulă dacă aştept înăuntru.

— Doamna Endicott... ăsta-i taburetul ei, explică Skyler. Mickey călăreşte unul dintre caii ei la Marele premiu.

Tony ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu credea că sunt tipul care s-o jefuiască.

— Eşti poliţist.

— Asta sunt.

— Trebuie să fac un duş, anunţă brusc Skyler, ridicându-se. Era transpirată şi, chiar şi în şort, îi era cald şi se simţea lipicioasă.

— Am să aştept.

— Am să fiu ocupată după aceea, îi zise ea. Cursa începe peste o oră.

— Ştii, mi-am cumpărat un bilet.

Se lăsă din nou pe canapea punându-şi cizmele pe măsuţa din faţa lui.

— Tu vezi-ţi de treabă, adăugă el. Am să mai fiu aici când se termină totul.

Skyler simţi căldura lui, ochii lui care puneau întrebări la care prefera să nu răspundă. Se abţinu să nu fugă în camera de alături.

— Tony, n-am nevoie de compania nimănui în momentul ăsta. Le-am cerut şi părinţilor mei să nu vină. Nu e un moment bun.

— Puteai să-mi spui, zise el cu voce dură şi cu ochii fixaţi asupra ei. Cel puţin, puteai să-mi spui că aveai nevoie de bani.

Schimbarea bruscă a stării lui de spirit avu efectul

unui nor care trece în dreptul soarelui, întunecându-i pielea măslinie şi aruncând o umbră pe ochii lui negri, care o făcu pe Skyler să se gândească la o privire spre o ţeavă de revolver care se putea descărca în orice moment.

— Cine ţi-a spus? întrebă el.

— Mickey. Dar nu da vina pe ea. Practic, am obligat-o.

Totuşi, ea simţi o înţepătură de supărare la adresa lui Mickey.

— Bine, şi ce era dacă ţi-aş fi spus? Ce puteai face? Presupunând că voiai să mă ajuţi, de unde luai atâţia bani?

— Problema este că n-ai întrebat, zise el bătând cu piciorul în covor de se clătină podeaua de metal a trailerului. Ţi-ai închipuit că sunt tipul care trăieşte de la o leafă la alta. Nu mi-ai acordat nici măcar şansa de a te îndoi.

— Tony, n-am nevoie de asta tocmai acum.

Vocea ei se frânse şi îşi apăsă mâna la tâmplă, care începuse să pulseze.

Imediat, expresia lui se îmblânzi şi se ridică; înconjură măsuţa de cafea şi puse o mână pe umărul ei. Îi simţea palma dură în locul unde bluza nu-i acoperea umărul. Voia să se dea înapoi… dar în acelaşi timp voia ca el să o ia în braţe. Inima îi bătea tare în piept, plină de dorinţă.

— Ei, ascultă, îmi pare rău, zise el. N-am venit tot drumul până aici ca să-ţi fac necazuri. Sincer.

— Pentru ce ai venit?

Ea îl privi direct, analizându-l în întregime; era un bărbat care considera că e treaba lui să aibă grijă de ea, fie că ei îi plăcea sau nu.

— Pentru tine, răspunse el. Am venit pentru tine.

El îşi puse braţele în jurul ei, ţinându-i capul lângă umărul lui. Când ea îşi îngropă faţa în cutele calde ale cămăşii lui şi simţi catarama curelei reci şi ascuţită prin materialul subţire al bluzei, Skyler îşi dădu seama de nevoia pe care o simţea pentru el şi durerea că, într-un fel, toate le mergeau pe dos... Au conceput un copil înainte de a concepe că se iubesc, au pierdut-o pe Alisa înainte de a-şi putea imagina că ar putea fi o familie.

Dar chiar în timp ce o durea pentru ceea ce n-au avut şi pentru ceea ce probabil nu vor avea niciodată, ea se simţea mai aproape de Tony decât oricând înainte. Şi dacă el nu putea face promisiuni şi nici nu o putea proteja de bătălia cu Ellie care îi stătea în faţă, cel puţin ar fi putut avea o pereche de braţe puternice care să o reconforteze şi o inimă care să bată, sigură şi puternică, lângă a ei.

Mai întâi au fost legendele.

Beezie Patton, o nepoată a generalului George Patton, Michael Matz, Ian Millar, Katie Monahan Prudent şi soţul ei Henri. Nume care, pentru Skyler, erau ca acele chipuri sculptate de pe muntele Rushmore. Dacă asta nu era destul de intimidant, mai existau o mână de talente noi, stelele care se ridicau în spectacolele de sărituri, ca Mickey, despre care se zvonea că va fi cu siguranţă în echipa olimpică a SUA, şi Bettina Lerner, o fată de optsprezece ani din Roanoke, care aproape că furase cupa anul trecut la La Quinta, California.

Rămăseseră în total unsprezece, din treizeci şi doi care concurau pentru Premiul cel mare, după trei ture marcate de căzături, refuzuri şi dărâmări de obstacole. Lui Skyler, aşezată pe calul ei lângă ringul de încălzire,

nu-i venea să creadă că reuşise să intre în panteon, iar acum starea ca de vis, care o dusese prin primele ture, se risipea. Era la fel de nervoasă ca şi Cancelar, pe care îl simţea tremurând sub ea.

În locul de unde era, împreună cu alţi şase călăreţi, care stăteau pe loc sau îşi plimbau calul în cercuri strânse, se afla doar la vreo cincisprezece metri distanţă de stadion. Locul avea avantajul că era la jumătatea drumului între ringul de încălzire şi poarta intrării în arenă. De aici, Skyler putea auzi aplauzele punctate de vocea amplificată a celui care anunţa. Era atât de îngrijorată, încât era aproape paralizată.

Totul e o greşeală, se gândi Skyler*. În orice clipă, s-ar putea să vină cineva la mine şi să-mi spună că s-a anunţat greşit scorul, iar eu nu m-am calificat, până la urmă.*

Cum inima îi bătea furios, închise ochii şi îşi aduse în minte talismanul ei norocos: imaginea feţei mici a Alisei şi felul în care mâna ei micuţă s-a mişcat în aer, înainte de a apuca degetul mare al lui Skyler.

Simţi pierderea ei ca o tăietură de scalpel. Pot face asta. *Trebuie s-o fac.*

Mickey apăru ducându-l pe Victory de frâu şi începu să se lupte cu strânsul unei curele.

— Afurisitule! zise ea lovind calul cu palma peste coaste şi uitându-se furioasă peste umăr. Unde-i nenorocitul ăla de îngrijitor?

Skyler nu era surprinsă că acesta nu era de găsit, înainte de concurs, Mickey era ca o linie de înaltă tensiune căzută, nimeni nu îndrăznea să se apropie de ea.

— Cred că-l văd ceva mai încolo, zise Skyler stătând spre un grup mic în jurul lui Diamant, hanovrianul Lisei MacTiernan.

Marele cenuşiu încerca să dea înapoi, iar mai mulţi îngrijitori se luptau să-l ţină, iar Lisa înjura şi trăgea de frâu.

Lucrurile sunt ca întotdeauna, gândi Skyler, simţind că se relaxează puţin. Nu era singura de aici care era nervoasă. Cu toţii erau puţin şifonaţi.

Skyler îşi îndreptă din nou atenţia spre Mickey, care reuşise singură să strângă cureaua şi apoi urcase în şa dintr-o singură mişcare elegantă. Linia adâncă dintre sprâncenele ei negre dispăruse şi arborând obişnuitul ei zâmbet mândru, se aplecă înainte ca să bată cu palma gâtul calului.

— Măcar nu şchiopătează, observă Mickey. Veterinarul zice că piciorul e bine. Trebuie doar să se odihnească. După asta, dacă eu am vreun vot, o să se odihnească în următoarele trei luni.

— Nu-l duci la Toronto? întrebă Skyler.

— Priscilla antrenează un cal nou, vestfalian. Ah, Doamne, Skyler, aşteaptă să-l vezi. E atât de minunat! Alb ca zăpada, ca o imagine a lui Milton, adăugă Mickey cu voce joasă, invocându-l pe legendarul săritor englez care câştigase premii de un milion de lire.

Skyler se întrebă dacă Mickey se va îndrăgosti vreodată. Probabil că nu. Ea era măritată cu săriturile peste obstacole.

Călăreţii se înşirau în afara stadionului, îngrijitorii controlau pentru ultima dată ajustarea curelelor. Neal Hatcher, îngrijitorul care îl însoţise pe Cancelar pe drum în trailerul lui pentru cai, apăru alături de Skyler ca să mai controleze totul încă o dată. În timp ce Neal trăgea de curele, ea aruncă o privire în arenă, prin pasajul acoperit care ducea la poarta interioară. O vedere parţială a gradenelor arăta dreptunghiuri albastre fluturând ca petalele în suflarea brizei, pentru

că mii de spectatori îşi făceau vânt cu programele lor. În lojă, soarele se reflecta în camere de luat vederi şi binocluri.

Skyler se gândi la Tony care era undeva acolo şi inima ei bătu repede, crescându-i pulsul la o sută pe minut. Brusc, se simţi îmbărbătată la gândul că el o va ovaţiona, chiar dacă ea nu ştia exact unde se află.

Ca din depărtare, o auzi pe Mickey spunând:

— Urează-mi noroc.

Prietena ei era a doua la rând şi nu era prea bucuroasă de plasare. Lui Mickey îi plăcea să ştie cu ce se lupta, ce timp îi trebuia ca să învingă, asta o stimula.

Pe Skyler o izbi ironia situaţiei, concura împotriva celei mai bune prietene a ei, pentru un premiu care va însemna diferenţa dintre moarte şi viaţă, dacă nu *ad litteram,* cel puţin la figurat. Deşi ele au discutat ce minunat ar fi dacă Skyler ar câştiga, nu s-a menţionat nimic despre ce se va întâmpla dacă Mickey va cuceri panglica albastră. Prietenia lor va supravieţui bineînţeles. Dar întrebarea în mintea lui Skyler era: *Oare şi va fi?*

Câteva minute mai târziu, sună clopoţelul. În stadion, Skyler vedea oamenii aplecându-se înainte, căldura şi lipsa brizei fiind date uitării. În lojile presei şi ale arbitrilor, cu dungile lor galbene şi roşii, se oprise conversaţia.

Katie Monahan Prudent era prima, pe Silver Skates. Ca o experimentată ce era, Katie părea că stârneşte doar un tremur în aer când duce minunatul ei cal alb peste obstacole. Ritmul ei era egal, iar timpul a fost cu o idee peste treizeci de secunde.

Mickey mai avea mult până să bată stilul elegant al lui Katie, dar se vedea clar din culoarea obrajilor ei şi

după buzele strânse când intră în arenă, că nu-i păsa cum arăta. Singurul lucru care o interesa era viteza.

Victory făcu pe nebunul de câteva ori, iar Mickey îl lăsă să se descarce puţin până când maestrul de ceremonii îşi făcu anunţul.

— Al doilea concurent, Mickey Palladio, pe Victory, în vârstă de şapte ani, proprietatea Priscillei Endicott din ferma Sunnyhill, a avut în sezonul trecut o activitate impresionantă.

Skyler o urmări pe prietena ei sărind peste primul obstacol. Se trezi că ţine cu Mickey şi, în acelaşi timp, dorea pe jumătate ca ea să dărâme un obstacol, să facă o greşeală, orice, care s-o împiedice să ia primul loc.

Doamne, ce rapidă era! Spectatorii prinşi în tensiunea ridicată se aplecau înainte pe locurile lor. Soarele, aflat direct deasupra capului, făcea ca umbra scurtă a lui Mickey să alerge pe solul nisipos ca o apă neagră. Aplauze răzleţe se adunară într-un zgomot puternic… dar Mickey nu auzea nimic. Era ca un cavaler care se năpustea în luptă.

Era în formă.

Pentru prima dată în toţi anii de când erau prietene, Skyler se simţi cu adevărat geloasă pe prietena ei.

Uite cum le lua pe toate, deşi se apleca atât pe gâtul calului, încât era o minune că nu cade cu capul înainte în nisip. Chiar şi obstacolul cu apă, pe care atâţia cai l-au refuzat, nu l-a deranjat pe Victory. Practic, a zburat, încă unul, un triplu, şi…

— …au trecut peste, cal şi călăreţ părând că atârnă în aer o fracţiune de secundă înainte să plonjeze în partea cealaltă, într-o mică furtună de nisip.

Când Mickey îl duse în triumf pe Victory în jurul

arenei, pe panou apărură cifrele: 28, 7 secunde. Mulţimea începu să ovaţioneze, apoi oamenii se ridicară în picioare, aplaudând şi făcând semne cu programele.

Au mai urmat opt călăreţi. Cinci au avut doborâri de obstacole sau refuzuri, şi nimeni nu s-a apropiat de timpul lui Mickey, în afară de Ian Millar pe Big Ben, care au făcut 28, 9 secunde.

Apoi a venit rândul lui Skyler.

Te rog, Doamne, fă odată să fiu eu în locul lui Mickey.

Apropiindu-se de primul obstacol, îl roti pe Cancelar într-un cerc. Skyler îl simţea cât de încordat era, gata s-o ia razna. Îşi strânse picioarele în jurul lui, simţind că muşchii îi tremură.

Sună clopotul.

Îl strânse pe Cancelar… şi sări peste zid, simţindu-l cum se aruncă înainte şi atinge uşor marginea de sus cu piciorul din spate. *Ţine sus picioarele, Cancelar*, îi comandă ea fără cuvinte, când se îndreptau spre obstacolul următor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Cancelar ţinu picioarele strânse la a doua săritură, genunchii atingându-i practic pieptul. Trecu, având câţiva centimetri în plus peste obstacol şi Skyler expiră mai mult ca un geamăt.

Dar nu era de-ajuns să sară curat. Trebuia să fie iute, chiar mai iute. Trebuia să bată timpul lui Mickey.

Erau în total şapte obstacole, unul mai dificil decât celălalt. Dar Cancelar nu încetinea deloc. Zbura de la unul la altul, fără acele mici pauze şi paşi greşiţi care ar fi însemnat să-şi iasă din ritm. Mai mult, se concentra. Ca un ceas de precizie, fiecare părticică a lui se mişca perfect sincronizat.

Când castaniul ei zbură peste următorul obstacol, un gard cu balustradă, flancat cu flori, Skyler simţi cum fiecare muşchi din trup îl împinge înainte, mai repede, până când părea că zboară ca Pegas şi se înalţă direct spre soare. Ea era aplecată atât de tare înainte, încât simţea sărutul aspru al coamei lui pe obraz.

Haide... doar încă două... poţi s-o faci, băiete...

Obstacolul cu apă se zărea în faţă. O clipă, îl simţi pe Cancelar încordat, muşchii lui săltând; apoi trecu peste porţiunea cu iarbă, iar pe pânza de apă de sub ei se văzu lucind imaginea lor.

Skyler simţi că-i iese un oftat, când fură întâmpinaţi cu aplauze.

Aproape am ajuns... aproape gata...

Un ultim obstacol triplu, nu mai înalt de un metru şi jumătate. Dar nu era decât un pas şi jumătate până la primul element, un gard doar puţin mai mic decât cel de după el, dar nu era loc să capeţi avânt. Îl simţea pe Cancelar că începe să ocolească. *Doamne, nu... nu acum... suntem atât de aproape.*

Skyler, cu inima în gât, cu tot trupul plin de adrenalină, îşi înfipse călcâiele în coastele lui. *Hai, Cancelar, la naiba, trebuie...*

Brusc, ea deveni uşoară ca o pană, plutind deasupra, peste şa. Apoi, pământul dispăru din nou, soarele luminând-o în strălucirea lui orbitoare.

Cancelar trecuse al doilea element şi se lansă peste al treilea şi ultimul. Skyler îşi dădea seama că vedea feţe care treceau, umbre plate, alungite, care alergau pe solul de sub ea.

Bonc!

Sunetul cunoscut al copitelor care lovesc lemn o scoase pe Skyler din euforia ei. În acea fracţiune de secundă, simţi, mai curând decât văzu, o bară de sus

vibrând în lăcaşul ei. Inima aproape că i se opri. *Ah.*

Doamne!

Dar nu urmă bufnitura grea a unei bare căzute; erau doar aplauze sălbatice, care se spărgeau ca valul oceanului. Zări tabela, când trecu pe lângă ea, înainte de a fi orbită de flash-uri şi de soarele care se reflecta în zeci de camere de luat vederi şi de aparate de fotografiat.

28, 6 secunde. O zecime de secundă mai repede decât Mickey.

A învins!

Dincolo de poartă, când Skyler coborî din şa pe picioarele care ameninţau să se prăbuşească sub ea, nu avu timp să se îngrijoreze dacă prietena ei va fi geloasă, pentru că brusc apăru Mickey, care o îmbrăţişă strâns.

— Ai reuşit, şopti ea în părul răvăşit care ieşea de sub casca lui Skyler, în ciuda fileului care trebuia să-l ţină la locul lui. Eram sigură că o să poţi, pur şi simplu ştiam.

Apoi lui Skyler i se păru că toţi oamenii o băteau pe spate, o îmbrăţişau, voiau să o fotografieze. Cineva îi întinse un pahar cu ceva amar şi spumos, bere, îşi dădu seama abia după câteva înghiţituri. Capul îi plutea. Ţinea paharul ca şi Cancelar să-şi bage nasul în el şi râsete izbucniră în jurul ei, însoţite de o galaxie de flash-uri care explodau lăsând-o pe jumătate orbită, cu puncte negre care i se mişcau în faţă.

Echipele de televiziune îşi făcură drum în jurul câştigătoarei şi Skyler încerca să vorbească logic când o femeie blondă o asaltă cu întrebări. De ce n-a participat la circuitul din sezonul trecut? Erau adevărate zvonurile că abandonase concursurile ca să facă un copil? Se va duce la alt concurs în West Palm

Beach după asta?

Skyler, întorcându-se cu faţa direct spre cameră, răspunse emfatic:

— Nu. Atât. Mâine voi fi în drum spre casă.

Exact atunci îl zări pe Tony, cu maioul roşu decolorat, cu cămaşa legată cu mânecile în talie, croindu-şi drum prin mulţime spre ea. Zâmbea şi ţinea în sus ceva ce arăta ca o sticlă de şampanie. Inima îi deveni uşoară… la fel de uşoară ca punga de aer din ţeasta ei care părea că o ridică de pe pământ, ca un balon cu heliu.

— Pentru fetiţa mea, adăugă ea atât de încet, încât oricine ar fi privit, ar fi văzut doar că i se mişcă buzele ca într-o rugăciune.

Era trecut mult de miezul nopţii şi Skyler nu mai încerca să adoarmă. În patul de lângă ea, Mickey sforăia, nepăsându-i nici de zgomotul aparatului vechi de aer condiţionat, nici de strălucirea firmei de neon a motelului care pătrundea prin draperia subţire de la fereastra care dădea spre parcare.

Skyler se strecură din pat, moale şi lipicioasă, şi se duse la baie, unde îşi puse pantalonii şi o bluză curată de bumbac. Ieşind afară, unde temperatura era ca într-o baie călduţă, se simţi brutal de trează şi de emoţionată.

O lună apoasă ieşi de după nori şi ea inspiră adânc închizând ochii şi oferind mulţumiri mute acelui Dumnezeu bun şi generos, căruia i se rugase la biserică, atunci când era mică… dar care în ultimii zece ani avusese un rol trecător. Acum, totuşi, după toate prin câte trecuse, lui Skyler îi era clar că a crede că mergi pe pământ singur şi îngrijorat e doar o iluzie… care uneori induce în eroare.

Doamne, ştiu că n-am făcut întotdeauna ce trebuie.

Am luat ce-am vrut, fără să mă gândesc prea mult la consecinţe. Am intrat grăbită acolo unde ar fi trebuit să merg în vârful picioarelor. Te rog, Doamne, ajută-mă să trec prin următoarea bătălie, fără să provoc mai mult rău decât este absolut necesar.

— Nu te mişca!

Era vocea adâncă a unui bărbat. Skyler tresări şi se întoarse.

Tony! Stătea la un metru depărtare.

— Un ţânţar. Aşa… l-am prins.

El făcu un pas înainte şi îi dădu o palmă uşoară pe braţul stâng, deasupra cotului.

Skyler se uită la el. Se schimbase în pantaloni uşori, kaki, cu o cămaşă cu guler desfăcut, care strălucea albă pe lângă pielea lui arămie.

Ea tremura, dar nu de frig. Ar fi trebuit să-i ceară lui Dumnezeu protecţie împotriva dorinţei care o cuprindea ca focul. Ştiind că era aproape gata să o îmbrăţişeze… că respirau acelaşi aer… că transparenţa care lucea pe fruntea lui şi pe buza de sus era provocată de aceeaşi căldură care o făcuse să iasă afară în noapte, neliniştită şi dornică, ah, Doamne, era destul ca s-o facă să se urce pe un munte şi să urle la lună.

Mai devreme, fusese tentată să se furişeze în camera lui, dar rezistase dorinţei. Fiind cu Tony, era ca şi cum ar fi fost pe un vapor smuls din calea lui de o furtună. În privinţa Alisei da, avea nevoie de el… dar nu avea nevoie exact acum, de dorinţa puternică pe care el o stârnea în ea.

— E târziu. De ce eşti treaz? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Sunt doar la două uşi mai încolo. Te-am auzit ieşind.

— N-am putut dormi, îi spuse ea. De fapt, mă gândeam să mă duc la grajduri. Să văd ce face Cancelar după atâtea emoţii.

Suna exact ca o scuză pentru a pleca de lângă el. Tony nu reacţionă. Ea permise ochilor ei să se oprească asupra lui un moment, privindu-i braţele musculoase sub mânecile suflecate, muşchi care proveneau de la călăritul unui cal timp de opt ore pe zi, patru zile pe săptămână. Rezistă nevoii de a-şi trece un deget de-a lungul liniei puternice, curate, a maxilarului lui. Inima îi bătea mai repede şi se întoarse, înainte ca el să vadă efectul pe care-l avea asupra ei.

— Te duc cu maşina, spuse el.

De data asta, Skyler nu se opuse. Ţinându-şi braţele ca să nu se atingă de el, merse cu Tony prin parcarea acum aproape pustie, când majoritatea călăreţilor şi oamenilor lor plecaseră. Urcând în maşina lui închiriată, se întrebă dacă asta era o idee bună… şi decise că nu era. Absolut, nu. Dar, undeva, o rotiţă se pusese în mişcare, una asupra căreia se părea că nu avea control. O simţea în interiorul ei… învârtindu-se… învârtindu-se ca un lucru desprins de restul maşinăriei.

El aşteptă până ajunseră la şoseaua care mergea spre sud şi apoi vorbi.

— Ai fost grozavă azi, acolo, îi spuse el cu o voce joasă plină de admiraţie. Eu cunosc un călăreţ când îl văd, dar asta a fost… a fost mai mult decât un călărit bun. A fost al naibii de grozav.

— Mulţumesc din nou pentru şampanie, spuse ea cu un zâmbet strâmb. Dar de unde ai ştiut? S-ar fi putut să pierd. Tony ridică din umeri.

— Am avut o presimţire.

Ea mai spuse că sticla, nedesfăcută, era încă în odaia ei, că hotărâse să o păstreze pentru atunci când va sărbători ceva şi mai minunat decât locul întâi la Premiul cel mare de la *Hartsfield.*

— Ai venit cam departe pentru o presimţire.

El o privi cu coada ochiului, apoi se concentră din nou asupra drumului. Magazine şi staţii de benzină rămâneau în urmă pe ambele laturi. Intersecţia care ducea la grajduri era doar la vreo doi kilometri distanţă, dar lui Skyler călătoria lor îi păru că nu se mai termină; semăna prea mult cu prima dată, cu acea după-amiază când o condusese înapoi la apartamentul tatălui ei. Chiar şi cu aerul condiţionat care funcţiona la maximum, Skyler simţea că-i era cald şi aproape că nu putea să respire.

Zece minute mai târziu, intrau pe o şosea cu două benzi şi, după încă câţiva kilometri, ajunseră la o alee cu pietriş. La capătul aleii, era un grajd care putea găzdui peste cincizeci de cai; de ambele laturi, erau o serie de construcţii, de la hambare de fân la case de fermă care fuseseră transformate în birouri.

La ora asta, nu era nimeni prin preajmă. Chiar şi oamenii de la grajd dormeau; nicio lumină nu ardea la dormitorul lor. Grajdul, vopsit în roşu cu alb, era pustiu, în afara unei siluete înalte care apăru din umbră lângă intrare, când Skyler şi Tony coborâră din maşină.

— Hei, oameni buni… cam târziu pentru vizite, nu-i aşa?

Paznicul de noapte, cu părul alb, părea să aibă în jur de şaizeci de ani, iar faţa lui aspră arăta ca a unuia care îşi câştigă existenţa în aer liber. Părea prietenos, dar Skyler avu sentimentul că aceia care încalcă proprietatea nu vor fi invitaţi la o bere. Apropiindu-se de ea, bărbatul îşi şterse ochii ca să se uite mai bine la

ea; apoi, un zâmbet mic, strâmb, de mirare, se răspândi pe faţa lui bătută de vânturi.

— Ei, să fiu al naibii. Eşti fata care a câştigat trofeul cel mare! Domnişoară, dă-mi voie să-ţi strâng mâna.

Skyler prinse mâna uscată ca pielea.

— Vreau doar să-mi controlez calul, explică ea.

Bătrânul îi mai strânse o dată mâna, apoi pe a lui Tony, înainte de a deschide uşile duble, de la intrare.

Un coridor destul de larg pentru mai mulţi cai ducea la un spaţiu cu podea de ciment, în care erau şiruri duble de boxe. În lumina slabă, Skyler şi Tony au găsit drumul spre boxa lui Cancelar. Ea îl strigă încet şi capul lui apăru imediat deasupra uşii albe, de parcă ar fi aşteptat-o. El nechează şi se întinse s-o miroasă.

Ea îşi puse un braţ în jurul gâtului lui şi îşi lipi obrazul de al lui, până când el se dădu înapoi, protestând.

— Da, ştiu, eşti mândru de tine, nu-i aşa? îl tachină ea, băgând mâna în buzunarul pantalonilor, după o bucăţică de zahăr pe care o purta întotdeauna cu ea.

— O să-l răsfeţi, spuse Tony.

— E deja atât de răsfăţat, că nu mai are importanţă.

— Scotty e la fel, zâmbi Tony. Dă-i o bucăţică de zahăr şi el o să vrea toată cutia.

— Şi unii oameni sunt la fel, zise ea râzând.

— Cunosc şi eu câţiva. Pe de altă parte, sunt cei care se depărtează de ceva, chiar când ştiu că-i bine pentru ei.

Skyler se răsuci încet ca să fie cu faţa spre el.

— De ce am sentimentul că vorbeşti despre mine?

El ridică din umeri.

— Dacă pantoful se potriveşte…

— Tony…

— Nu spune nimic, o avertiză el, expresia lui devenind dură. Am auzit totul înainte, ţii minte? De la început, n-ai vrut ca eu să particip la asta. Era drumul tău, sau autostrada. Iar pe drumul tău, nu era loc pentru un poliţist cu un tatuaj şi cu o diplomă de jurist care se prăfuieşte într-un sertar.

— Asta nu e corect, îi spuse ea simţind brusc înţepătura fierbinte a lacrimilor.

— Iar acum văd că intenţionezi să creşti fetiţa în acelaşi fel, singură.

Ea simţi furia ascunsă în tonul lui moale, ca un diamant nivelat în straturi de catifea neagră.

— Asta dacă o obţii înapoi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Încă nu s-a hotărât la tribunal, îi aminti el cu răceală.

— Bineînţeles că am s-o capăt înapoi, sări ea. Sunt *mama* ei.

— Crezi că e chiar aşa de simplu? Ţi se pare că totul este stabilit, că toate sistemele funcţionează. Ca atunci când ai aflat că eşti însărcinată. Şi atunci ai stabilit totul, ce e mai bine pentru copil. Acum, s-a schimbat totul şi, brusc, eu nu mai sunt ceva inutil. Te gândeşti că aş arăta bine la tribunal, dacă aş fi de partea ta, dacă aş arăta interes pentru copilul nostru. Dar, la naiba, Skyler, te-ai gândit vreodată că interesul meu poate fi *real?* Că s-ar putea să vreau să fiu efectiv în viaţa Alisei, chiar dacă aş fi fără tine, fără întreaga societate înaltă?

Skyler, simţindu-se brusc nesigură pe picioare, se sprijini de stâlpul neted de lemn din spatele ei.

— Pot să înţeleg lucrurile aşa, îi zise ea băţos. Îmi

pare rău.

— Îţi pare rău pentru ce? Îţi pare rău că nu m-ai inclus şi pe mine în planul tău de maestru sau îţi pare rău că eu am fost cel care te-a lăsat însărcinată?

El făcu un pas mai aproape şi ea putu să-i simtă respiraţia, fierbinte şi furioasă. Cu voce joasă, încordată, el adăugă:

— Da, asta-i, nu-i aşa? Nu-s potrivit în viaţa ta, aşa cum nu poţi să bagi un ban englezesc într-un automat de parcare.

Skyler inspiră, apăsându-şi pumnii în plex. O furie grea, tristă, îi urcă în gât. Să-l ia naiba. De ce a trebuit s-o învinovăţească de asta acum?

— Trebuie să cad în genunchi şi să mă rog să mă ierţi? întrebă ea cu furie. Niciunul din noi n-ar fi aici, n-am fi avut această conversaţie, dacă cineva, de sus, n-ar fi tras o sfoară greşită sau aşa ceva. A fost un accident, o prostie, faptul că am rămas însărcinată. N-am considerat corect să încurc două vieţi în loc de una singură.

Brusc epuizată, ea închise ochii şi oftă.

— Uite ce-i, las-o baltă. Sunt prea obosită să argumentez. Hai să ne liniştim, înainte ca unul dintre noi să spună ceva ce o să regretăm cu adevărat.

Ea se întoarse şi începu să meargă pe pasajul între cele două rânduri de boxe.

— Skyler, aşteaptă!

Îl simţi pe Tony că o apucă de braţ. Ea îşi eliberă braţul şi continuă să meargă.

— La naiba, Skyler, vorbesc cu tine!

Vocea lui tună în tăcerea ce domnea, provocând un cor de nechezături nervoase.

Skyler continuă să meargă până ajunse la uşile închise ale camerei de efecte. Apoi, văzându-l pe Tony

cu coada ochiului, cu furia adunată pe faţa lui frumoasă în timp ce acoperea distanţa dintre ei cu câţiva paşi mari, ea îngheţă. De data asta, el nu încercă să o apuce cu o furie de frustrare, el lovi zidul cu pumnul.

Un certificat înrămat de la Departamentul Sănătăţii zbură din cui şi lovi podeaua de ciment, cu o explozie de sticlă spartă. Skyler simţi o durere fierbinte, ascuţită, în glezna stângă, ca şi când ar fi înţepat-o o albină exact sub marginea pantalonului. Se uită în jos, la cioburile lucitoare de la picioarele ei.

Vag, îşi dădu seama că un lichid cald picura pe piciorul ei. Se aplecă şi îşi şterse glezna cu mâna. Degetele îi erau mânjite cu sânge.

Skyler era prea surprinsă ca să fie supărată. Tony îi făcuse ei asta? Tony?

El arătă şi mai şocat decât se simţea ea. Îi zări doar faţa, devenită dură şi albă ca piatra, înainte ca el să se aşeze în genunchi ca să examineze tăietura.

— Iisuse sfinte, Skyler, n-am vrut…

Skyler stătea pur şi simplu uitându-se prosteşte la el. În lumina slabă a becului galben de deasupra uşii, părul lui foarte creţ strălucea ca un coif antic. Simţi că el o susţine în timp ce-i ridica piciorul rănit şi brusc îşi aminti de ziua în care s-au întâlnit prima dată. Tony, stând într-un genunchi în faţa ei, în mijlocul bulevardului Fifth, punându-i pantoful regăsit ca un fel de Făt Frumos modern. *Un basm,* se gândi ea, *în care prinţesa rămâne însărcinată şi iadul se deschide.*

Skyler simţi că un râs isteric ameninţă să se elibereze şi trebui să-şi pună mâna la gură ca să-l oprească.

Tony se ridică având un aer supărat şi o luă de mână. Deschizând camera de efecte, o conduse

înăuntru. Cu mâna liberă, lovi peretele de lângă uşă. Se aprinse lumina, dezvăluind o cameră lungă, întreţinută curat, cu bănci şi cufere, iar pe pereţi erau agăţate şei. Un şir de dulăpioare metalice erau lângă peretele îndepărtat. Tony o îndrumă pe Skyler spre una dintre bănci, unde erau împăturite pleduri de şa proaspăt spălate.

— Stai, ordonă el.

Skyler făcu ce i se spuse. Ameţită, îl urmări pe Tony scoţându-i sandaua. Tăietura era mai adâncă decât crezuse ea. Jumătate din picior era acoperit cu sânge. Dar, în starea ei de transă, nu părea să-i pese.

Fără să ezite, Tony îşi scoase cămaşa albă şi o folosi ca să şteargă sângele de pe piciorul ei. Ea voia să protesteze, să-i spună că petele n-or să iasă niciodată, dar constată că nu putea vorbi. Se uită mută în jos la el, la transpiraţia lucioasă de pe spatele şi umerii lui, la mărgelele de umezeală ce străluceau ca nişte diamante sfărâmate pe părul lui negru de pe piept.

— Te doare? întrebă el.

— Nimic ce nu se poate rezolva cu un bandaj.

Urmărindu-l cum se ridică în căutarea unui dulăpior de prim-ajutor, spuse cu un râs tremurat:

— Uite ce e, nu sunt o demoazelă în primejdie, pe care Dumnezeu te-a trimis să o cauţi.

El se întoarse spre ea şi ochii negri care se fixară asupra ei nu mai erau îngrijoraţi.

— Nu cedezi niciun centimetru, nu-i aşa?

Vocea lui era moale de furie.

— Nu-mi pot permite… mai ales acum. N-am nevoie să fiu salvată. Tot ce vreau de la tine este un sprijin.

— Ellie o să se lupte cu tine, îi atrase el atenţia.

Voi două semănaţi mult mai mult decât vă daţi seama!

— Doamne, crezi că nu ştiu cât de mult semănăm? Oftă. Aşa a început totul. În clipa în care ne-am întâlnit, am avut amândouă sentimentul că ne cunoaştem de undeva… numai că eu…

Scutură din cap ca să se limpezească de ameţeala care o cuprindea.

— Îmi ceri să aleg de care parte sunt, zise Tony, ochii lui nepărăsindu-i faţa.

— E şi fiica ta.

— Iisuse, crezi că eu nu ştiu asta?

Apoi se duse spre ea şi o ridică în picioare.

Brusc, el o sărută, cu acea inspiraţie scurtă care îi transmise o dorinţă în tot corpul. Şi îl sărută şi ea, gustându-i gura, muşcându-i uşor buza de jos. Îl auzi gemând, îşi apăsă spre el braţele goale şi încercă să se relaxeze şi apoi se încordă din nou.

— Opreşte-te! strigă o voce în capul ei.

Dar ea nu se putea opri. Era paralizată de căldura care se răspândea în ea ca un lichid auriu, preţios… la fel de neajutorată ca şi când ar fi fost călare pe spatele gol al unui cal nărăvaş în goană.

Ea îşi plimbă, vârful limbii pe gâtul lui care avea un gust delicios, sărat. Îi linse mărul lui Adam şi îl simţi tremurând. Pielea sub maxilar o zgâria din cauza bărbii. Ea îl muşcă uşor… ici… colo…

— Skyler, ah, Iisuse.

El trase nebuneşte de bluza ei, apoi palmele lui alunecară pe spatele ei gol şi degetele lui se jucară pe şira spinării ei. Ea simţi o fierbinţeală în pântece care trimitea picături de foc… mai jos… spre coapse… în genunchi. Într-un fel de stupoare, ea văzu cum aruncă de pe bancă pe podea grămada de pleduri.

Când Skyler se lăsă pe materialul moale, mirosul

slab de cal, care sfidează orice săpun de spălătorie, se ridică în jurul ei, pământesc şi reconfortant. Nu-i mai păsa că nu era bine să-l excite pe Tony, că nu trebuia să-şi permită să-l iubească mai mult decât îl iubea deja. Tot ce ştia, singurul gând de care era capabil creierul ei era că îl dorea, nu mai putea după el… şi să-şi interzică asta ar fi fost ca şi când ar fi refuzat mâncarea când eşti mort de foame sau o băutură când mori de sete.

— Skyler… Skyler…

El îi murmura numele mereu, silabisindu-l.

Doamne, mâinile alea. Palmele, calde şi aspre, degetele care o frământau, mişcându-se în cercuri pe spatele ei, spre coşul pieptului, ca să-i prindă sânii. Din nou inspiraţia aceea scurtă, când se aplecă să-i sărute, mai întâi un sfârc, apoi al doilea, făcând-o să se arcuiască gemând. Cu blândeţe, el îi trecu pantalonii peste şolduri, cu grijă faţă de piciorul rănit, care nu mai sângera, dar era sensibil.

Tony se depărtă ca să-şi descheie cureaua şi băgă o mână în buzunarul de la spate şi scoase un pacheţel pătrat, învelit în folie.

— De data asta, am venit pregătit, spuse el.

— Afurisitule, ai ştiut! zise ea, dar nu era înţepătură în vorbele ei.

— Ştiu ce simţi, asta ştiu.

Se uită cu gravitate la ea, ochii lui căutându-i pe ai ei.

— Atunci, pune-l, şopti ea.

— Eşti sigură?

— Sigur că sunt sigură. Doar dacă nu vrei să mă laşi din nou însărcinată.

— Nicio şansă… până nu ştiu ce înseamnă să fii tată pentru copilul pe care l-am făcut deja, murmură el

la urechea ei.

Skyler tresări. Dar, în momentul următor, când el o pătrunse, nu mai ştia decât de valul brusc de plăcere pe care i-o producea el. Îşi strânse picioarele în jurul lui, aducându-l cât mai aproape de ea.

Tony prinse ritmul ei şi acum se mişcau amândoi într-o armonie nebunească.

Ea se agăţă de el. Apoi se simţi măturată… luată de un râu negru, dulce, care o ducea într-un loc unde nimic nu mai contează decât asta. Ajunse la apogeu ca niciodată, muşcându-i umărul ca să nu ţipe.

Tony o urmă, cu un strigăt răguşit, care îi declanşă ei un al doilea apogeu, mai puţin intens dar, în mod curios, mai satisfăcător.

După aceea, rămaseră nemişcaţi. Skyler îşi dădu încet seama de ambianţă şi îşi aminti că paznicul de noapte poate da peste ei în orice moment. Se mişcă de sub el şi îşi strânse genunchii aşezându-se.

Doamne, dacă ar fi fost surprinşi? Ce poveste! Skyler Sutton, câştigătoarea Marelui premiu, prinsă făcând dragoste pe podea, în grajd!

Se îmbrăcară în tăcere şi apoi Tony găsi cutia de prim-ajutor. Cu îndemânare, îi curăţă şi îi bandajă tăietura, apoi o ajută să-şi pună sandaua.

Afară, mergând pe aleea de pietriş în întuneric, Tony nu puse un braţ în jurul ei şi nici nu încercă să o ţină de mână. Skyler se simţea uşurată şi, în acelaşi timp, în mod curios dezamăgită.

Merseră mai mult de doi kilometri pe bulevardul întunecat, mărginit de palmieri, înainte ca ea să vorbească.

— Tony! spuse cu blândeţe. Doar atât, numele lui… ca o mângâiere.

— Ce-i? răspunse el.

Ea deschise gura să vorbească, apoi se răzgândi.

— N-are importanţă.

El nu o presă. Nici măcar nu se uită la ea; doar o dată aruncă o privire în direcţia ei, când se uită la circulaţie înainte de a coti la stânga.

După un timp, Skyler se aventură:

— Nu mă aştept să decizi ceva chiar acum. Vreau să spun, în legătură cu… de partea cui eşti.

— În ce mă priveşte, există o singură parte, îi spuse el, tot fără să o privească. Iar asta e acolo unde am să decid că e mai bine pentru fiica noastră.

El tăcu din nou. Skyler tremură şi se trezi întrebându-se dacă nu cumva îl subestimase iar pe Tony. Tony se consultă cu el însuşi. Expresia de modă veche i se potrivea. Nu se grăbea să ia o hotărâre în nicio privinţă.

Va trebui, pur şi simplu, să aibă răbdare, se gândi ea. Pentru că, dacă învăţase ceva din toată situaţia, era să-şi înfrângă impulsurile. Oare nu impulsul o adusese în primul rând în toată treaba asta?

Poate. Dar Skyler nu-şi putea îndepărta sentimentul că, în ce-l priveşte pe Tony, acţionase chiar de la început o forţă cu mult mai mare decât se aşteptase vreunul dintre ei. O forţă care, şi acum, îi mâna cu o furie ce le scăpa de sub control.

Capitolul 16

Kate se uita la articolul din ziar fără să-l citească. Stătea în bucătărie, luminată de soarele dimineţii care pătrundea prin uşile de sticlă deschise formând o tapiserie de frunze pe podea şi pe bufetele de cireş. Numărul din 14 iunie al ziarului *Northfield Register* era desfăcut pe masa rotundă în faţa ei, iar o ceaşcă de

cafea se răcise lângă cotul ei. Stătea nemişcată, dar, chiar şi aşa, cuvintele se mişcau în faţa ei ca nişte sunete. Era acolo fotografia fiicei ei lângă cal, cu un zâmbet larg şi luminos ca şi trofeul pe care-l ţinea în braţe. Explicaţia era: „O localnică obţine premiul cel mare la concursul *Hartsdale Clasic”.*

O senzaţie de greaţă se instală în stomacul lui Kate. S-a lămurit deci. O să aibă bani pentru avocata aia.

Totuşi, oricare ar fi consecinţele şi oricât de mult o durea că fusese exclusă, Kate se bucura de victoria fiicei ei. Ar fi atât de uşor să ridice telefonul şi să-i spună lui Skyler ce mândră era! Şi cum îi ţinuse pumnii… deşi ştia ce va însemna în cazul când va câştiga.

În acelaşi timp, Kate ar fi vrut să-i smulgă lui Skyler victoria. Pentru că ceea ce părea a fi un triumf va duce în cele din urmă la durere. Ochii lui Kate se umplură de lacrimi, deşi îşi spunea că era o oră prea matinală ca să înceapă cu plânsul; nu era nici măcar opt. Mai avea de trecut toată ziua şi trebuia să-l pregătească pe Will pentru plecarea la serviciu.

Will. Era gata să-i plângă pe umăr, ieri seară, când a aflat, prin Duncan, despre triumful lui Skyler. Dar se reţinuse. În mare parte, din mândrie. Mândrie amestecată cu invidie. Pentru că, deşi Skyler ignorase telefoanele ei în ultimele săptămâni, Kate ştia că fiica lor fusese în legătură cu Will, pe care îl suna la birou. Nu-i spusese oare Will foarte liniştitor: „Ei Kate… vezi? Ea nu se depărtează de noi”. Noi? El nu vedea oare? Era chiar atât de orb la durerea pe care i-o provoca fiica lor, care era şi în legătură cu Ellie?

— Bună dimineaţa, Kate.

Kate se uită în sus când Will intră în bucătărie,

arătând imposibil de proaspăt şi odihnit în costumul lui gri, uşor, de vară. El mai pusese ceva din greutatea pe care o pierduse în iarnă şi faţa nu-i mai era trasă.

Avea toate motivele să arate viguros. Documentele privind cel mai lucrativ parteneriat limitat, pentru care transpirase Will, o clădire pentru birouri pe Strada 59 est, fuseseră încheiate, iar acum aştepta doar să se usuce cerneala. Deşi departe de a fi scăpat firma de datorii, contractul acela era dureros de necesar. Şi, mai important decât orice, vor putea plăti datoria pentru Orchard Hill.

Chiar şi aşa, ochii lui Will nu-şi pierduseră aerul trist şi ea putea vedea încă acele mici contractări albe în jurul gurii lui. Ce o izbi mai mult era părul lui, des ca întotdeauna, dar alb, la fel de alb şi de argintiu ca linguriţa sprijinită de farfurioara ceştii ei de cafea. Îi dădea aerul unui bărbat distins, mai în vârstă… Totuşi, un bărbat mai în vârstă.

Încordarea sub care fusese, atât cu afacerea cât şi cu Skyler, şi-a lăsat urmele. Şi, cunoscându-l pe Will, cunoscându-i obsesia de a obţine controlul asupra oricăror situaţii pe care el le poate controla, ea nu era deloc surprinsă; îndurerată, da, dar nu surprinsă, văzând că-i aruncă o privire rece. El o învinovăţea pentru refuzul ei de a o ajuta pe fiica lor. Dar deşi au schimbat cuvinte încordate în legătură cu asta, el nu îndrăznea să-şi verse furia asupra ei, subiectul era mult prea încărcat. El nu voia să i se amintească ce-i datorau lui Ellie; adică în sinea lui, probabil că-şi dădea deja seama de asta; altfel, de ce s-ar fi străduit atât să evite măcar menţionarea ei?

— Este cafea în cafetieră, spuse Kate. Vrei să-ţi pregătesc ceva pentru micul dejun?

Sub masă, Belinda pufăia în somn.

— Nu te deranja, am să iau ceva în drum spre birou, răspunse el, oprindu-se să se uite peste umărul ei, în timp ce se îndrepta spre aparatul de cafea. Îl simţi că rămâne nemişcat în spatele ei… şi înţelese că el zărise fotografia lui Skyler în ziar.

— E minunat, nu-i aşa? întrebă ea, vorbele ei sunând cu falsă veselie, ca nişte note scoase pe un pian dezacordat.

Ea putea simţi tăcerea grea a lui Will în spatele ei în timp ce se uita la articol. În cele din urmă, cu o voce plină de reproş, el zise:

— Ar fi trebuit să fim acolo, Kate.

Kate simţi că i se încordează ceafa, de parcă o briză rece ar fi pătruns pe uşile deschise dinspre grădina însorită.

— Nu ne-a chemat, îi aminti ea cu blândeţe.

— La ce te aşteptai, la invitaţie scrisă? I-ai arătat clar că nu suntem în spatele ei. Şi ştii că Skyler n-a fost niciodată omul care să cerşească.

Kate oftă, întorcându-se să se uite la el.

— Will, am mai vorbit despre asta.

Ochii lui străluciră.

— Dacă vrei să zici că am discutat, nu argumentez. Dar dacă crezi că eu sunt oarecum satisfăcut de situaţie, greşeşti.

— Nici eu nu sunt satisfăcută, îl informă ea, tremurând de o furie apărută nu se ştie de unde. Dacă situaţia ar fi diferită… aş vinde tot ce posed ca să-i plătesc eu însămi cheltuielile de judecată.

Will nu răspunse… iar motivul tăcerii lui o făcu şi mai furioasă. El dădea înapoi, nu pentru că era prea politicos ca să se certe cu ea, ci pentru că nu voia să o împingă să deschidă cutia Pandorei.

Cu inima grea, Kate îl privi pe soţul ei cum ridică

vasul de cafea de pe reşou. Umerii lui erau ţepeni... Cum de a fost posibil ca, în toţi anii aceştia, în care au trăit sub acelaşi acoperiş, ea să nu fi observat că, atunci când era furios, gâtul părea că-i iese din guler, ca un câine care trage de lesă?

— Cafeaua e rece, se pronunţă el.

— Probabil că am închis reşoul din greşeală. Pune-o treizeci de secunde la microunde, îl sfătui ea indiferentă.

— Am să iau o ceaşcă la birou, replică el, cu voce liniştită.

În mod normal, ea s-ar fi oferit să-i facă o cafea proaspătă dar, în dimineaţa asta, ea nu se mişcă de pe scaun. Era mai mult decât nepăsare ceea ce o ţinea pe scaun. Ah, de ce, de ce trebuia să fie aşa? De ce nu putea ea să fie ca alte mame, mame care dormeau somnul mulţumit al celor drepţi, care nu veneau la masă la micul dejun cu gura uscată şi cu inima bătând tare, prea înţepenită ca să meargă dintr-un capăt în altul al bucătăriei?

N-are importanţă ce-i cu tine... gândeşte-te prin ce trebuie să treacă Ellie acum. Kate nu-şi putea decât imagina ce trebuia să simtă femeia aia, ştiind că fetiţa îi putea fi luată în orice moment.

La fel cum fusese şi cu prima ei fiică, copila pe care ea şi Will au ţinut-o departe de ei toţi în anii aceştia.

Kate ştia că vor trece luni până se va decide ceva. Va trebui să se depună moţiuni, să se adune depoziţii, să se fixeze o dată a procesului. Dar se ruga că atunci când va veni ziua, să fie gata pentru rezultat, oricare ar fi fost el.

Se ruga şi pentru fiica ei... şi, da, pentru Ellie.

Era ultima şedinţă de grup a lui Jimmy Dolan.

Aşezată în fotoliul ei din sala de şedinţă se uita la Jimmy care era, din august, într-un cărucior cu rotile. Era acum mijlocul lui septembrie şi el era aproape terminat, ochii îi erau căzuţi în fundul capului, iar pielea îi era ca papirusul, întinsă pe trupul scheletic. Singurul lucru pe care nu-l pierduse era spiritul. Jimmy deschise vioi şedinţa grupului, anunţând vesel că aceasta va fi performanţă sa de adio.

— Vă rog, nu bisaţi, zâmbi el, faţa lui fiind o umbră aceea ce fusese în urmă cu două luni.

— Nu te îngrijora, omule… o să păstrăm ovaţiile în picioare pentru funeralii.

Armand Ruiz, cu pieptul gol într-o haină de bumbac cu mânecile descusute, era la fel de sfidător ca întotdeauna… deşi avea un tub portabil care îi introducea oxigen în plămâni printr-o supapă pusă în nas.

Gluma lui fu primită cu o rundă de râsete. În această cameră, umorul macabru era mai curând o regulă decât o excepţie. Majoritatea bărbaţilor îşi mărturisiseră, într-un moment sau altul, uşurarea că nu trebuiau să meargă pe vârfuri sau să vorbească în şoaptă. Se părea că râsul în faţa morţii avea un efect înviorător.

Ellie se uita la această echipă eterogenă, pe care ajunsese să o cunoască şi să aibă grijă de ea… iar în cazul celor absenţi, să-i jelească. După cele opt săptămâni de concediu pe care şi le luase ca să stea cu Alisa, lăsând grupul în mâinile capabile ale unui coleg, Grant Van Doren, şi-a reluat conducerea în iulie, luna cea mai călduroasă a anului, când prezenţa fusese foarte scăzută. Şi iată, era deja toamnă. Afară începeau să cadă frunzele, iar în această cameră,

subiectul în discuţie era sfârşitul.

Ziua de mâine va aduce oare un alt sfârşit? se întrebă ea. Audierea pentru custodie era fixată pentru ora nouă fix, la tribunalul din Strada Centrală. După trei luni de completări, moţiuni, evaluări ale unor activităţi sociale şi audieri preliminare, venise în sfârşit ziua…

Era ca şi coşmarul ei, cel pe care îl avea din când în când în ultimii douăzeci şi trei de ani. Visul era întotdeauna acelaşi. În el, ea urmărea pe cineva pe o serie de străzi aglomerate de pietoni… un bărbat care ţinea un copil. Singurul lucru care se schimba de la o dată la alta era identitatea copilului. Uneori era Bethanne… uneori doar un copil fără faţă. Dar, în ultimele luni, copilul pe care-l putea vedea peste umărul bărbatului-umbră, era Alisa.

O panică liniştită coborî asupra lui Ellie. Va sta ea oare vreodată în sală la o piesă, într-o şcoală, aplaudând performanţa copilei ei? Va aprinde oare şaisprezece lumânările pe un tort de aniversare? Îşi va urmări oare fiica mergând în biserică în rochie de mireasă?

Înţelegerea ca tot ce va pierde dacă Alisa îi va fi luată, făcu să simtă o durere ascuţită între coaste. Dar încă nu fusese decis nimic, îşi aminti ea repede. Exista o şansă, deşi una minimă, ca judecătorul să opteze în favoarea ei. Şi îl avea pe Paul de partea ei.

Da, Paul. Se gândi cum se întorsese el, intrând din nou în viaţa ei, la fel de uşor, de parcă n-ar fi plecat niciodată. Desigur, au fost câteva stânjeneli la început, un sentiment de rănire, care persista şi îi trădase de ambele părţi. Dar aceste asperităţi fuseseră netezite de mâna blândă, atentă, a dragostei lor unul pentru celălalt.

Ellie zâmbi în sinea ei, amintindu-şi de prima lui seară acasă, când Paul venise, în cele din urmă, în pat. Ce delicios fusese… braţele lui în jurul ei, trupurile lor mişcându-se în ritmuri familiare, ca o melodie veche, îndrăgită. Dorinţa lor atât de intensă îi lăsase fără suflu şi scăldaţi în transpiraţie.

— Paul, şoptise ea după aceea cu voce sufocată. Ah, Paul.

El îi ţinea capul ghemuit lângă umărul lui.

— Niciodată nu se va mai repeta, murmurase el. Nu-mi pasă ce se întâmplă. N-o să mă mai despart niciodată de tine.

Acum, în lumina rece a camerei de şedinţă, Ellie se lupta să se agaţe de acel sentiment cald, minunat, de siguranţă pe care îl simţise în braţele lui Paul. Dar acest sentiment dispărea… dispărea ca zâmbetul de pe faţa lui Jimmy. Gândul la Alisa îi invadă calmul cu o urgenţă grea, dureroasă.

Alisa, ah, Doamne!

Mâine, se linişti *ea. Nu trebuie să te gândeşti la asta până mâine.*

— Dacă veni vorba de funeraliile mele, sunteţi invitaţi cu toţii. Râsul subţire a lui Jimmy îi străpunse gândurile. Dau o mare petrecere după aceea, am plănuit-o în întregime. Şampanie şi caviar. Nimeni n-o să spună că Jimmy Dolan n-a plecat în stil mare.

Nimeni nu trebuie să întrebe când vor fi funeraliile, era clar, după felul cum arăta Jimmy şi după respiraţia lui grea, că nu va trece mult timp. Faptul că părăsea grupul spunea totul. Lupta pe care o dusese atât de bine era aproape de sfârşit… pur şi simplu, nu va mai avea putere.

— Şi cine, mă rog, va fi gazda acestei extravaganţe? întrebă Erik Sandertrom, arătând

aproape ca o parodie de profesor, cu părul pieptănat într-o parte şi cu o cravată roşie pe elastic. Prietenul tău, Tony, presupun. Dar şampanie şi caviar? Nu va găsi el oare că e cam macabru?... Ca un fel de sărbătorire?

— Hei, dar de ce să nu fie sărbătorire? câr âi Jimmy. Voi o să fiţi cei rămaşi, nu eu. Când cortina o să cadă pe bătrânul Jimmy, puteţi pune pariu pe orice că, oriunde voi fi, voi dansa.

— Faci să pară uşor să dai ortul popii, zise Daniel Blaylock.

Jimmy, cufundat în scaunul cu rotile, zâmbi făcând-o pe Ellie să se gândească la o stea de cinema îmbătrânită care ţine sus rămăşiţele unui costum glorios.

— Ca o bucată de prăjitură, zise el. Partea mai grea, omule, este să trăieşti.

Sigur, el era speriat, se gândi Ellie. Dar făcea faţă în stilul lui propriu, inimitabil... la fel cum va trebui ea să facă faţă, orice s-ar întâmpla, mâine, când va intra în tribunal. Cât de mult ştia oare Jimmy despre situaţia ei... cât de mult îi spusese oare Tony? Presupuse că, de fapt, nu avea importanţă. Dar asta o făcu să se întrebe în legătură cu Tony. Unde se afla el în toate astea? Va apărea oare la tribunal mâine, ca martor, sau ca spectator... sau deloc? Se părea că nimeni nu ştia, nici măcar Skyler însăşi, după câte spunea avocatul ei.

— Eu voi fi îngropat într-un *Mercedes SL 100,* spuse Adam Burchard cu un surâs. Pe piatra de mormânt o să scrie: „Cadavru la bord”.

Ellie îşi fixă privirea asupra lui Adam, cu hainele de două mii de dolari şi ceas de aur *Rolex,* şi care se înarma cu speranţa că bogăţiile materiale l-ar putea

proteja de ceea ce îl aştepta.

— La ce bun să râdem, întrebă Erik, dacă nu mai e nimeni care să audă?

— Dar Dumnezeu? Înţeleg că are un simţ al umorului destul de dezvoltat, comentă Nicky.

— Nu ştiu ce o să faceţi voi… dar când eu o să mă duc, singurul lucru de care-mi pasă este ca Robert să capete jumătate din ce am eu. Nu-i prea mult, dar bătrânul meu nu merită totul.

În ochii negri ai lui Armando apăru o lucire dură când îşi duse braţele la piept.

— Asta e o idee bună, zise Ellie. Ce faceţi atunci când dorinţele familiei voastre nu sunt în concordanţă cu ale partenerului?

— Ştiţi vechea zicătoare: „Sângele apă nu se face”, spuse Erik cu vocea lui cea mai sardonică.

Ellie se întreba în fundul minţii dacă într-adevăr sângele nu se preface în apă. După alte câteva momente de discuţii aprinse, ea se uită la ceas şi văzu că era timpul să se oprească. Brusc, ca şi bărbaţii aşezaţi în jurul ei, ea deveni acut conştientă cât de limitat era timpul omului pe pământ… şi cât de crudă era noaptea care urma.

Mâine, îşi spuse ea. *Dacă pot rezista până mâine.*

Se ridicase pe jumătate din fotoliu când, întâmplător, se uită în jos şi văzu semnele roşii, furioase, unde unghiile îi intraseră în palme. Şi doar cu un efort deosebit fu în stare să-şi reţină plânsul care i se aduna în gâtlej, când se aplecă şi cuprinse în braţe, uşor, trupul fragil al lui Jimmy Dolan.

După faţada grandioasă, cu coloane, şi holul cu marmură de mărimea unui amfiteatru, pe unde intrase, sala de tribunal sărăcăcioasă de la etajul patru din

Strada Centrală 55, cu podeaua de lemn roasă şi pereţii pătaţi, o făcu pe Ellie să se gândească la timpul când avusese o întâlnire la *Waldorf Astoria* şi intrase din greşeală în altă sală de şedinţe. Totul nu părea cum trebuie. Era ora nouă dimineaţa, iar soarele, filtrându-se leneş prin geamul îngust orientat spre est, nu era deocamdată decât o promisiune îndepărtată. Se aşeză la o masă de stejar care nu mai fusese lustruită de pe vremea când Eisenhower era preşedinte şi îşi fixă privirea pe o pictură murală deteriorată şi decolorată de deasupra mesei judecătorului, o imagine neoclasică a balanţei justiţiei, reprezentând două femei în robe greceşti, aplecate în cele două părţi ale unei balanţe de alamă.

Justiţie? Dreptate? Ce dreptate va fi aici pentru mine?

Lângă ea, Paul se mişcă. Îi simţi mâna pe cot.

— Tremuri, şopti el. Vrei haina mea?

— Mulţumesc, nu mi-e frig… sunt doar al naibii de nervoasă.

Se întinse şi îi strânse mâna cu mâna ei uşor transpirată.

În dreapta, stătea avocatul ei, Leon Kessler, cu coama lui de păr roşcat-cenuşiu, îmbrăcat într-un costum mototolit şi o cravată care plutea în valuri peste valea pântecelui mare. Se încruntă în timp ce umbla prin servieta lui deschisă.

Ellie îşi permise să se uite rapid peste şirul dublu de bănci din spatele ei şi se simţi uşurată văzând că erau ocupate de nu mai mult de o duzină de martori. Ea recunoscu persoana de la asistenţă socială, o negresă plăcută, tânără, care îi vizitase acasă pe Paul şi pe ea, şi pe psihiatrul numit de tribunal, un bărbat cu faţa de cocă, în cabinetul căruia petrecuse câteva

ore neplăcute.

Făcu un semn din cap către Georgina, care arăta artificial de respectabilă, într-un costum bej elegant... şi fu bucuroasă văzând că Martha Healey fusese capabilă să-şi schimbe tura şi să vină să depună mărturie cu privire la caracterul lui Paul.

Zărindu-l pe Tony, care stătea în spate, o trecu un fior de alarmă prin corp. În haine sport, cu cravată, arăta jenat şi nelalocul lui... dar, mai mult decât atât el îi evita intenţionat privirea. Un semn rău? Ellie simţi o uşoară greaţă în stomac. Dacă Tony s-ar hotărî, în ultimul moment, să depună mărturie în favoarea ei...

Ai să fii norocoasă dacă el o să stea deoparte în toată treaba asta, se amestecă o voce raţională. Pentru că, dacă Tony îşi alătură forţele lui Skyler, dacă se ridică la bară şi se obligă să joace un rol important în creşterea fiicei lui, atunci judecătorul va avea şi mai puţine motive să acorde custodia unei femei de peste patruzeci de ani cu o profesie şi cu o căsătorie uite-o-nu e, nu-i aşa?

Ellie îşi strânse coatele, îndreptându-şi privirea spre masa reclamantului, ocupată de Skyler şi de avocata ei ce arăta ca o matroană. Skyler era imaginea inocenţei tinereşti. Într-o fustă dreaptă şi o bluză albă, simplă, cu părul ei blond strâns la ceafă cu o agrafă mare de baga, arăta exact ceea ce era, o tânără femeie bine crescută, cu bani din străbuni.

Ellie simţi un curios vai de afecţiune. Ce *neobişnuit,* se gândi ea. *Ar trebui să am resentimente faţă de ea... dar cumva n-am.*

Era ceva la Skyler Sutton... ceva ce nu putea defini, care nu avea nicio legătură cu Alisa...

Skyler o surprinse uitându-se la ea. Obrajii i se colorară şi îşi lăsă ochii în jos, de parcă s-ar fi ruşinat.

Totuşi, gura ei fermă, aproape sfidătoare, nu se schimbă. Ellie simţi că se încordează când Skyler se aplecă să-i vorbească avocatei, care dădu din cap şi notă ceva pe carnetul galben din faţa ei.

Verna Campbell, în costumul ei sever bleumarin, o făcu pe Ellie să se gândească la acele femei de vârstă mijlocie care mobilizează vecinii în comitetele de pază contra delictelor, vârfuri de lance în adunarea de fonduri pentru cauze feministe şi pentru salvarea de la demolare a unor construcţii vechi. Era solidă fără să fie grasă, iar şuviţele cenuşii din părul ei negru, strâns, arătau de parcă ar fi fost făcute cu pensula. Singura concesie făcută feminităţii era un şirag de perle care se mişca pe pieptul ei mare. Arăta nu numai că era serioasă în treaba asta, ci şi că ea şi numai ea o putea conduce cum trebuie.

Pe bancă, exact în spatele Vernei şi al lui Skyler, stătea un bărbat distins, de vârstă mijlocie, într-un costum făcut evident la comandă, pe care Ellie îl recunoscu: era tatăl lui Skyler. Părul lui des, argintiu şi mustaţa bine tunsă îi dădeau aerul unei stele de cinema care îmbătrâneşte, dar se ţine bine, iar din felul cum stătea, se vedea că era obişnuit să comande. Chiar în timp ce vorbea cu tânăra femeie din dreapta lui, prietena băieţoasă a lui Skyler, cea care acţionase ca instructoarea ei la travaliu, ochii lui se mişcau prin sala tribunalului, ca ai unui general care îşi plănuieşte manevra următoare.

Dar unde era soţia lui? Ellie nu-şi putea imagina decât că aceasta era disperat de bolnavă şi nu putuse să participe la audierea de azi. *Doar dacă… doar dacă nu e îngrijorată pentru că ştie că n-au nicio şansă.*

Ellie, ţinându-şi coatele strânse lângă coşul pieptului, vorbi cu o voce destul de joasă cu avocatul

aşezat în partea centrală, ca să nu se audă.

— Ah, Paul, sunt atât de speriată, nu ştiu dacă pot face treaba asta.

— O persoană pe care am cunoscut-o cândva zicea că ştie bine să se lupte cu morile de vânt, îi zâmbi el încurajator. Doar nu te gândeşti să dai înapoi, acum?

Ellie nu răspunse. Era doar atât de recunoscătoare pentru prezenţa lui: Asta, în sine, era un fel de triumf, nu-i aşa?

— Ridicaţi-vă... onorabilul judecător Benson, prezidează... spuse aprodul, un bărbat slab, în jur de şaizeci de ani, cu un abdomen revărsat peste curea ca un sac.

Ellie se ridică ţeapănă în picioare. Urmărindu-l pe judecătorul în robă neagră urcându-se pe estradă, simţi o uşoară dezamăgire. Ce putea să ştie acest bărbat dispeptic, cu cele două şuviţe de păr lipite peste un creştet chel, despre dragostea unei mame pentru copilul ei? Arăta ca un funcţionar de bancă aflat aproape de sfârşitul unei zile de lucru în care nimic nu mersese bine. Cu oboseală, citi datele din dosar, apoi făcu un gest spre masa reclamantului.

Verna Campbell se ridică de pe scaun ca un vapor care taie un val.

— Domnule judecător, începu ea cu o voce rece care suna autoritar. În numele petiţionarei, intenţionez să demonstrez că clienta mea, când a luat hotărârea să dea copilul încă nenăscut ca să fie adoptat, era în stres. E tânără şi necăsătorită şi a crezut că acţionează în interesul copilului ei. Vreau să subliniez că atunci nu a considerat necesar să se consulte cu un avocat.

Avocata se opri să respire adânc, ceea ce făcu ca nările să i se umfle dramatic.

— Clienta mea, care de atunci şi-a schimbat sentimentele, este gata să-şi asume deplina răspundere pentru fetiţă. Are un venit lunar dintr-o sumă depusă de familie în contul ei, aşa încât nu este lipsită de mijloace. Cred că pot de asemeni demonstra, spre satisfacţia dumneavoastră, sinceritatea ei. Domnule judecător, Skyler Sutton este mama naturală a acestei fetiţe… şi merită să fie recunoscută ca atare.

Mamă naturală! Vorbele acestea, alese special pentru efectul lor, îi sunau lui Ellie în urechi. Ea voia să strige că şi ea era mama naturală a cuiva… dar că o iubea pe Alisa nu mai puţin decât şi-ar fi iubit copilul carne şi sânge din ea.

Judecătorul Benson avea un aer acru, nerăbdător, pe care Ellie nu-l găsea deosebit de liniştitor, deşi era îndreptat spre avocata lui Skyler.

— Înainte de a începe, doamnă avocată, aş vrea să vă atrag atenţia că din depoziţiile din faţa mea, se pare că nu duc lipsă de martori privind caracterul… de ambele părţi, adăugă el aruncând o privire tăioasă spre masa unde stătea Ellie. Sunt sigur că ambele părţi pot aduce oricâţi prieteni şi membri de familie care să depună mărturie pentru caracterul de argint al acestor două doamne, dar vă atenţionez dinainte că îmi pierd răbdarea dacă se sare peste cal.

— Am să ţin minte, domnule judecător, răspunse Verna cu respect.

Judecătorul îşi fixă privirea apoasă asupra lui Leon.

— Domnule avocat, vrei să faci acum o declaraţie de deschidere?

Leon se ridică în picioare. Era un bărbat cât un urs, al cărui aspect neglijent o făcu pe Ellie să tresară în interior. Dar Leon era ca un avocat de ţară; ea

bănuia că îşi cultiva aspectul ca să-i păcălească pe oameni. Până să-şi dea seama cât de deştept este, era prea târziu.

— Domnule judecător, mă bucur că aţi ridicat această chestiune. Sunt perfect de acord, zise Leon punându-şi mâinile pe pântecele lui mare şi zâmbind cu bunăvoinţă. Caracterul clientei mele vorbeşte desigur de la sine… şi nu avem intenţia să-l denigrăm pe al petiţionarei. Nu pun la îndoială niciun moment sinceritatea domnişoarei Sutton şi faptul că acţiunea ei iniţială a provenit din naivitate rău îndrumată, mai curând decât dintr-o intenţie răuvoitoare. Principala noastră preocupare aici este interesul copilului.

Se opri, apoi continuă cu o voce mai profundă:

— Nu fac apologia nimănui spunând că e clar ce are de oferit clienta mea. Atât ea cât şi soţul ei sunt oameni cu profesii, având împreună un venit mai mult decât potrivit. Au suferit ca Iov în eforturile lor de a adopta un copil, iar fetiţa asta, apărând când a apărut… ei… a fost ca o minune din cer. Şi să nu uităm că domnişoara Sutton a fost cea care a venit prima dată la doctoriţa Nightingale. Căuta părinţi dornici, respectabili, care să crească bebeluşul ei şi, cu toate că în acel moment doctoriţa Nightingale şi soţul ei erau despărţiţi, domnişoara Sutton era dispusă să treacă peste asta. O greşeală? Noi credem că domnişoara Sutton a acţionat cum trebuie şi tribunalul ar trebui să-i susţină decizia.

Leon, zâmbind în continuare, se aşează pe scaunul solid de lemn, cu un oftat satisfăcut. Ellie simţi că o parte a încordării o părăsi. Dar ar fi o greşeală să devină prea încrezătoare. Distracţia abia începea. Chiar şi acum, o vedea pe Verna Campbell punându-şi pe nas ochelarii de citit cu jumătate de ramă şi

consultându-şi notiţele.

— Domnule judecător, aş vrea să chem martora Michaela Palladio, spuse ea, uitându-se la el peste ochelari.

Prietena lui Skyler se ridică şi veni în faţă. Părul ei negru, ondulat, şi ochii cu pleoapele grele, chiar şi eşarfa roşie pe care o purta drapată peste gulerul bluzei o făcură pe Ellie să se gândească la o ţigancă interogată de poliţistul local.

— Spune-mi Mickey… toată lumea îmi spune aşa, zise ea cu vocea din gât a unei femei mult mai în vârstă, când se aşează pe scaunul din boxa martorilor.

— Mickey, cum ai descrie relaţia ta cu Skyler Sutton? întrebă Verna, ridicându-se de pe scaun şi sprijinindu-se de masă.

— E prietena mea cea mai bună, răspunse Mickey simplu.

— De cât timp vă cunoaşteţi?

Mickey zâmbi.

— De la vârsta de trei ani. Eram singurii copii de la şcoala de călărie care mai purtau chiloţi de plastic.

— Ai afirma că e demnă de încredere şi responsabilă?

— Absolut. Vreau să spun că ar trebui să vedeţi cum are grijă de calul ei. Ea s-a priceput întotdeauna la animale. Ele au încredere în ea. Din cauza asta, o să fie un bun veterinar.

— A fi bun cu animalele este un lucru… dar un copil este cu totul altceva, remarcă avocata, ridicând o sprânceană. Ce te face să crezi că Skyler ar corespunde rigorilor creşterii unui copil?

— Ah! exclamă Mickey, surprinsă că ar putea exista o asemenea întrebare. Pur şi simplu ar corespunde, asta-i tot. Când îşi propune să realizeze

ceva, nu se întâmplă niciodată să dea înapoi.

Ea îşi dădu seama de greşeală imediat, de fapt, gândi Ellie, Skyler nu şi-a renegat cea mai mare promisiune dintre toate? Şi aruncă pe furiş o privire spre Skyler. Adăugă ferm:

— E cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva vreodată.

Ellie simţi că tremura în interior. Niciun discurs memorat n-ar fi avut un asemenea efect ca această mărturie de suflet a acestei tinere femei care, era clar, nu suferea de crize emoţionale. Exact atunci, lui Ellie îi veni în gând altceva... un gând întunecat care apăru de nicăieri. *Doamne sfinte, dar dacă e adevărat... dacă Alisa aparţine de fapt mamei ei adevărate? Skyler o născuse pe Alisa*. În ciuda oricărui instinct, inima lui Ellie era alături de ea. Simţi o transpiraţie uşoară şi se uită cu îngrijorare la Leon care se ridică să o interogheze şi el pe Mickey, apropiindu-se de boxă cu mersul lui greoi.

Se opri la vreo doi metri de boxa martorilor şi îşi drese glasul.

— Domnişoară Palladio, ai afirma că prietena dumitale Skyler a dus o viaţă privilegiată?

— Dacă vrei să spui că a trăit într-o casă frumoasă şi că a mers la şcoli bune, atunci da... dar dacă sugerezi că e răsfăţată, ei bine, nu e.

Ochii lui Mickey aruncau săgeţi de indignare.

— Răsfăţată? repetă el zâmbind. N-aş fi mers atât de departe, încât să sugerez asta. Mă întrebam doar dacă domnişoara Sutton, având în vedere stilul de viaţă confortabil pe care-l descrii, înţelege clar sacrificiile pe care va trebui să le facă. Aşa cum a arătat atât de bine doamna Campbell, un copil nu e un cal. Nu te poţi mulţumi să-i iei un îngrijitor în timp ce tu

te distrezi.

— Obiecţie, domnule judecător, sări Verna. Nu-mi place sugestia că dorinţele sufleteşti ale clientei mele sunt un fel de… capricii.

Judecătorul Benson se aplecă înainte şi zise:

— Domnule Kessler, dacă ai de dovedit ceva, treci la subiect.

Leon făcu un gest vag cu mâna, că a luat cunoştinţă, înainte de a-şi fixa din nou ochii căprui asupra lui Mickey.

— Deci, am stabilit că domnişoara Sutton nu e răsfăţată. Dar ai descrie-o ca sofisticată? Ca o persoană care nu se lasă îmbrobodită de primul comis-voiajor onctuos care apare?

— Aş spune că da, răspunse Mickey.

— Ar fi corect să spunem că e o tânără cu mintea limpede, capabilă să ia o decizie inteligentă?

— Da, ar fi.

— Atunci, crezi că decizia ei de a o alege pe doctoriţa Nightingale ca să-i crească fiica a fost inteligentă şi informată?

— Eu… a… da.

— Nu crezi poate că era puţin… cum să-i spunem? Naivă?

— Nu, nu cred.

— Atunci, ai fi de acord că a făcut o alegere bună?

— Aşa se părea… atunci.

— Şi acum?

— Despre asta nu pot comenta.

— Aşa? Ţi-a schimbat ceva părerea despre doctoriţa Nightingale?

— Asta nu are nicio legătură cu ea.

— Prietena dumitale şi-a schimbat pur şi simplu părerea?

— Da.

— Dar cum rămâne cu doctoriţa Nightingale? Era de presupus că o să accepte, pur şi simplu?

Ellie simţea că-i bate tare inima în piept, când o văzu pe Mickey lăsând ochii în jos. Prin vâjâitul înăbuşit al sângelui în urechi, o auzi pe tânăra femeie spunând cu ezitare:

— N-a... n-a fost nimic atât de... atât de calculat. Skyler nu se poate opune sentimentelor ei.

— Sunt sigur că nici doctoriţa Nightingale nu poate, răspunse liniştit Leon. Mulţumesc, domnişoară Palladio, asta-i tot.

Ellie nu putu să nu observe mica încruntare care apăru între sprâncenele Vernei Campbell. *Un punct pentru Leon,* se gândi ea, cu o mică speranţă pentru ea.

O văzu pe Skyler uitându-se peste umăr şi cercetând cu îngrijorare fundul sălii, până prinse privirea lui Tony. Ea o ţinu câteva secunde, de parcă îi semnaliza ceva în tăcere. Dar Tony privea doar la ea fix, nepăsător, cu ochii lui negri, luminoşi, şi de neînţeles.

Până acum, el reuşise să se ţină clar în afara întregii afaceri urâte, refuzând să fie de partea cuiva. Dar dacă se hotăra să-şi unească forţele cu Skyler? O iubea pe fiica lui, Ellie ştia asta foarte bine, avea ca dovadă medalionul cu Sfântul Mihail. Ar avea mai mult de câştigat dacă ar depune mărturie în favoarea lui Skyler decât dacă ar păstra tăcerea. Şi, indiferent dacă Skyler şi Tony trăiau împreună sau nu, în cazul când Skyler obţine custodia, el va avea şansa să joace un rol activ în creşterea Alisei.

Ce anume îl oprea? se întreba Ellie. Oare loialitatea faţă de ea? Sau ştia el ceva despre Skyler ce

nu ştia nimeni altcineva?

Mai urmară trei martori în privinţa caracterului. Profesorul de călărie al lui Skyler a cărui atitudine militărească nu-i ascundea jena. O colegă de cameră de la *Princeton.* O fostă profesoară. Adică nimeni care să aibă mai mult de spus decât că Skyler e o persoană minunată, capabilă, cumsecade.

Dar tot nu apăruse mama lui Skyler. Ce anume o reţinea? Şi ce era cu tatăl lui Skyler? El nu fusese chemat să depună mărturie. Mai era vreun alt motiv în afara celui vizibil, că el ar fi prea înclinat în favoarea ei ca să ofere ceva apropiat de o părere fără prejudecată?

Ea îi atrase atenţia lui Leon şi scrise un singur cuvânt pe carnetul lui galben: „Tata?” Avocatul ei răspunse ridicând o sprânceană şi clătinând din cap.

Leon era oare îngrijorat sau ea îşi imagina doar? Ellie fu cuprinsă de o dorinţă puternică de a fugi din sala tribunalului şi de a alerga acasă la Alisa, pe care o lăsase cu femeia jamaicană, doamna Shaw. Ar putea fugi cu Alisa într-o ţară străină unde să nu le găsească nimeni…

Ah! Şi cu Paul cum rămâne… l-ai lăsa şi pe el aici? Şi cabinetul tău?

Nu intra în panică, îşi zise în sinea ei. Peste puţin timp, Leon o să-şi cheme martorii lui. Georgina şi Paul vor depune mărturie. Apoi vor veni depoziţiile specialiştilor, activista socială şi psihiatrul. În după amiaza asta, sau mâine dimineaţă cel mai târziu, se va termina totul. Dar şi aşa, ar putea trece zile, chiar săptămâni, până când judecătorul să dea verdictul.

Ellie aproape că se convinsese că putea respira când Verna Campbell sări în picioare.

— Domnule judecător, acum aş vrea s-o chem pe

Skyler Sutton în boxa martorilor.

Skyler îşi auzi numele rostit cu glas tare, dar trecu o secundă sau două până se simţi capabilă să răspundă. Era de parcă eul ei real era închis în scoica rece, lustruită, pe care o prezentase lumii, ca acele păpuşi ruseşti, pe care bunica i le dăduse când era mică, fiecare intrând în următoarea, până ajungi la ultima, micuţă cât un deget de copil.

Ea se ridică şi se duse la boxă, conştientă că ţinea capul sus şi braţele libere în părţi. Aerul zumzăia în jurul ei. *O să fie bine,* îşi spuse ea. Nu i-a spus oare Verna, din nou şi din nou că totul e în favoarea ei?

Verna recunoscuse că ar putea arăta rău în faţa judecătorului faptul că mama ei, Kate, nu era acolo. În cazurile în care mamele biologice erau tinere şi necăsătorite, explicase ea, e de ajutor dacă bunicii îşi arată sprijinul. Pe de altă parte, Skyler nu mai era un copil. Locuia singură de peste un an şi avea venitul ei propriu, plus un început de carieră.

Verna nu luase în considerare însă felul cum se va simţi Skyler când va intra în sala tribunalului şi va vedea locul gol de lângă tatăl ei, unde ar fi trebuit să fie mama ei.

Asta o izbi pe Skyler din nou, când se aşeză în boxa martorilor şi întâlni privirea apologetică a tatălui ei. *De ce, mamă, de ce?* Ea încă nu înţelegea. *Dacă ţi-ai iubi copila, ai lupta pentru* ea.

Mickey îi făcu un gest cu degetul mare în sus şi Skyler simţi un val de recunoştinţă. Doamne, ce s-ar face fără Mickey?

Skyler simţea ochii lui Tony aţintiţi asupra ei, dar refuză să se uite spre el. Ea era bucuroasă că el era aici… dar, într-un fel, prezenţa lui o făcea şi mai

nervoasă. Îşi simţea acut inima bătând prea repede şi transpiraţia care se formase între sâni.

— Skyler, îţi iubeşti fiica? tăie Verna direct în carne vie.

— Din toată inima.

— Iartă-mă, Skyler, dar unii dintre noi ar putea avea greutăţi să înţeleagă cum o mamă care pretinde că-şi iubeşte copilul poate să renunţe la el. Ai putea să ne lămureşti?

Au repetat asta cu grijă în biroul Vernei… dar acum, când momentul în care se afla în colimator venise, Skyler simţi că i se strânge stomacul de panică. O mână zbură spre obraz, înainte ca ea să-şi amintească şi să o forţeze să revină în poală.

— În acel moment, credeam că fac ceea ce trebuie.

— Ce trebuie pentru cine?

— Pentru copilul meu.

— Decizia nu avea nicio legătură cu ce ar fi mai bine pentru tine?

— Într-un fel, da, recunoscu ea. Plănuisem să mă duc din nou la studii şi nu ştiam cum puteam îmbina învăţătura cu îngrijirea unui copil.

Repetaseră şi asta. Verna considera că va arăta mai bine dacă va recunoaşte asta ea însăşi decât să fie descrisă ca egoistă şi fără sentimente de către avocatul lui Ellie.

— Şi acum?

— Tot mi-ar plăcea să mă duc să învăţ, dar nu e nevoie să o fac imediat. Iar când o voi face, aş putea să iau mai puţine cursuri, pentru a fi cât mai mult cu putinţă cu Alisa.

Skyler simţi privirea lui Ellie asupra ei şi nu îndrăznea să se uite în direcţia ei cum n-ar fi îndrăznit

să sară în faţa unei maşini în viteză.

Iartă-mă, pledă ea în gând. *N-am vrut niciodată să-ţi fac vreun rău.*

Verna se aşează direct în faţa boxei martorilor, blocând-o strategic pe Ellie din câmpul vizual al lui Skyler. Când vorbi, tonul ei era blând, dar ferm, ca vocea unui părinte indulgent.

— Să vedem dacă am înţeles bine. Din diverse motive, decizi să dai spre adoptare copilul tău… apoi, faci brusc o întoarcere de o sută optzeci de grade şi decizi că o vrei înapoi. Skyler, vrei, te rog, să ne spui ce anume a determinat această bruscă schimbare?

Skyler inspiră uşor şi zise:

— Sincer? Nu ştiam la ce renunţam.

Vorbele puteau fi repetate, dar nu şi emoţia cu care erau încărcate… sau lacrimile care îi umpleau acum ochii.

— De îndată ce am văzut-o, mi-am dat seama. Dar am avut un travaliu îndelungat… eram obosită şi… şi roţile erau deja în mişcare. Abia câteva săptămâni mai târziu am înţeles de-a binelea.

— Ce-ai înţeles, Skyler?

Verna făcu un pas curios, delicat, înainte.

— Că am să mor dacă nu voi putea fi cu ea.

O singură lacrimă alunecă pe obrazul lui Skyler şi căzu de pe bărbia ei. Îi atinse încheietura mâinii, ca şi ceara fierbinte dintr-o lumânare aplecată, iar camera se topi în faţa ei.

— Mulţumesc, Skyler, spuse Verna cu blândeţe. Asta-i tot.

Dar nu se terminase, Skyler ştia. Era acum rândul lui Leon Kessler să o interogheze şi, cu toate că se pregătise şi pentru asta, pentru toate întrebările şi insinuările cu care avea probabil să o bombardeze,

simţi o transpiraţie rece.

Verna o sfătuise să dea răspunsuri simple şi directe, dar nimic nu era simplu şi direct la acest bărbat mare, şifonat, care venea spre ea. Ochii lui cafenii străluceau de veselie şi obrajii lui roşietici formau două măciulii lucioase.

— Domnişoară Sutton, începu el bine dispus. Poate că numai eu sunt de vină, dar am o oarece greutate să înţeleg un lucru. Ai avut această remarcabilă schimbare de sentimente… deşi în tot cursul sarcinii nu i-ai arătat clientei mele că te-ai putea răzgândi. Cum îţi explici asta?

— În majoritatea timpului mi-am blocat pur şi simplu sentimentele, îi zise ea. Era mai uşor să fii… amorţită.

— Îţi blochezi adesea sentimentele?

— O spui de parcă…

Prinse o privire de avertizare de la Verna şi se opri. Apoi spuse:

— Nu de regulă.

— Dar în cazul ăsta, n-ai simţit nimic. Nu, scuză-mă, te-ai simţit, amorţită. Domnişoară Sutton, cu câte perechi ai discutat, înainte de a lăsa-o pe clienta mea să-ţi adopte copilul?

— Cu şase, îi spuse ea.

— Şi totuşi, ai ales-o pe doctoriţa Nightingale, deşi ea ţi-a mărturisit că avea probleme matrimoniale la vremea aceea.

— Am… am avut sentimente bune faţă de ea.

— Deşi situaţia ei era departe de a fi ideală?

— Da.

— Care sunt sentimentele dumitale acum faţă de doctoriţa Nightingale?

Skyler ezită, apoi spuse:

— Sunt sigură că ar fi o mamă foarte bună, dar nu asta-i problema.

— Care-i problema?

— Problema este că, îşi muşcă ea buza, eu sunt mama Alisei. Mama ei reală.

— Înţeleg, aprobă el din cap. Dar tatăl ei? El are vreun rol în toate astea?

— Tony şi cu mine… nu suntem… atunci nu eram… Legătura noastră nu e ce credeţi.

Skyler îşi simţi faţa încordată şi umflată şi îşi dădea seama cum trebuie să pară şi proastă, şi uşuratică, înclinată să se culce cu bărbaţi pe care abia îi cunoaşte.

— Eu nu cred nimic, domnişoară Sutton, răspunse el moale. De ce nu ne lămureşti dumneata despre natura relaţiilor dumitale cu tatăl fetiţei? Tony Salvatore, e corect?

— Suntem doar…

Skyler se opri; mintea i se învârtea. Ce era Tony pentru ea? Amant? Prieten? Protector? Niciuna dintre toate astea.

— Prieteni, spuse ea în cele din urmă, simţindu-se cumva ca o trădătoare.

— Care a fost reacţia lui când i-ai spus că eşti însărcinată?

Se gândi un moment.

— A fost preocupat… voia să mă ajute.

— Când a apărut subiectul adopţiunii, nu domnul Salvatore a recomandat-o iniţial pe doctoriţa Nightingale?

— Da.

— Şi nu a aranjat domnul Salvatore să te întâlneşti cu clienta mea?

— Da.

— Domnul Salvatore a fost în consecinţă de acord să-şi cedeze drepturile de părinte?

— Da.

Avocatul veni mai aproape, atât de aproape, încât ea îi putea vedea firele de păr din nări.

— Domnul Salvatore pare să-şi ia în serios obligaţiile. Aceasta să fie cauza că nu depune azi mărturie în favoarea dumitale?

— Domnule judecător, clienta mea nu poate vorbi în numele domnului Salvatore, protestă Verna.

Skyler aruncă o privire spre Tony, care stătea cu faţa ca de piatră în fundul sălii. Era oare furios? Negând în mod public dragostea lor unul pentru celălalt, reuşise ea oare să-l îndepărteze definitiv?

I se făcu rău la această perspectivă.

— Corect… corect, acceptă Leon lăsându-se pe călcâie şi ducându-şi mâinile la spate. Încă o întrebare, domnişoară Sutton. Părinţii dumitale sunt prezenţi azi aici în sala de tribunal?

— Tatăl meu stă acolo, spuse ea arătând spre rândul din faţă.

— Dar mama?

— Ea… n-a putut să vină.

Transpiraţia îi cuprinse spatele şi coşul pieptului.

— Pot să întreb de ce?

— Eu… Skyler voia să urle că nu era treaba lui, dar asta era probabil exact ce dorea el. Ea continuă slab: Aş prefera să nu vorbesc în numele ei.

— Mi se pare curios, comentă avocatul, de parcă se gândea la misterele universului, ca doi oameni care s-ar părea că au mari emoţii în treaba asta, au decis să nu depună mărturie în favoarea dumitale. Dumitale nu ţi se pare curios lucrul ăsta, domnişoară Sutton?

— Domnule judecător! strigă Verna cu o voce

dezgustată.

Judecătorul începu să spună ceva ce Skyler nu putea auzi; era de parcă un perete de sticlă îl despărţea de restul sălii, un perete prin care, nici sforţându-se, ea nu putea prinde decât câte un cuvânt din două.

— Ai depăşit… domnule Kessler… retrage…

Câteva momente mai târziu, uşile grele duble din spate s-au deschis şi o femeie elegantă, de vârstă mijlocie, cu păr castaniu amestecat cu fire argintii, aranjat în coafură paj, începu să înainteze pe culoarul dintre cele două şiruri de bănci.

Skyler simţi cum cedează ceva în pieptul ei, ca pământul moale care se sfărâmă după o ploaie mare.

Mama ei arăta mai palidă şi trasă, într-un costum *Chanel* în pătrăţele, şi părea că se sprijină mai greu pe baston. Dar, în ciuda durerilor vizibile pe care le avea, expresia ei era liniştită.

Skyler simţi o mare uşurare şi şopti încet:

— Mamă!

Kate ar fi dat orice să nu fie aici.

Dar, în cele din urmă, nimic n-ar fi putut-o ţine departe.

Încercase, desigur. Îşi spusese că, dacă ar putea pur şi simplu să stea ocupată, n-ar trebui să se gândească la ce se întâmpla la distanţă de kilometri, într-un tribunal din oraşul New York. Se dusese la magazin, unde sosise un transport din oraşul Kansas, o bibliotecă *Biedermeier.* Dar, de îndată ce scosese primul cui din lada de lemn, o voce clară îi răsună în cap.

Skyler are nevoie de tine.

Îşi dădea seama că nu are importanţă dacă fiica ei

ar dori-o sau nu acolo. Mintea lui Kate avea loc pentru un singur gând: *Eu sunt mama ei.*

Ştiuse că Will nu va putea sta departe... dar când îl văzu simţi o înţepătură de consternare. Pentru cei din afară va apărea ca întotdeauna, că Will era puternic pe când ea nu era. Oamenii vor şopti că ea a trebuit să se târască până aici, că doar de dragul aparenţelor, sărmana, delicata Kate se forţase să facă faţă dificultăţii. Dar greşeau. Ea era puternică, destul de puternică să facă faţă adevărului.

Am făcut prea multe compromisuri de-a lungul anilor, se gândi ea când se aşeză greoi alături de soţul ei, aproape fără să privească în direcţia lui.

Gata. Orice ar ieşi din asta, Kate nu va mai rămâne tăcută alături de Will. El putea să se ascundă de adevăr cât voia... dar asta însemna oare că trebuia să meargă şi ea alături de el?

Kate îşi fixă privirea spre Skyler, care arăta zbuciumată când coborî din boxa martorilor. Fiica ei îi întoarse privirea, cu un aer uşor întrebător, de parcă aştepta un semnal oarecare sau un gest din partea ei. Cu o subtilă clătinare din cap, Kate o lăsă să înţeleagă că nu venise aici să depună mărturie. Singurul ei motiv de a veni era să-şi arate sprijinul pentru fiica ei.

Singura persoană din sala de tribunal la care Kate nu reuşea să se uite era Ellie. Când Ellie fu chemată în boxa martorilor, Kate ţinu ochii în jos, fixându-i asupra bastonului ei, proptit de banca de lângă ea.

Să-ţi fie ruşine, o certă o voce din cap, forţând-o să-şi ridice privirea.

În timp ce mergea spre boxa matorilor, Ellie părea calmă. Mergea cu pas hotărât, cu capul sus, cu umerii înapoi purta un costum în carouri, având pe rever doar o broşă de argint de Paloma Picasso. Erau prea multe

în joc ca să-și permită să dezvăluie panica pe care probabil o simţea acum, se gândi Kate.

Dintre toate emoţiile pe care femeia asta i le-a provocat lui Kate în ultimele două decenii, niciuna nu fusese mai puternică decât admiraţia pe care o simţea acum, privind-o pe Ellie făcând faţă sălii de tribunal, cu toată graţia şi demnitatea unei regine.

— Doctore Nightingale, mai ai şi alţi copii? tună bărbatul mare, neîngrijit, avocatul lui Ellie, aplecându-se înainte cu degetele pe piept.

Ellie se foi pe scaun şi îşi drese glasul înainte de a vorbi. Chiar şi aşa, vocea ei era joasă şi uşor răguşită când răspunse:

— Da… o fiică, Bethanne. Dar n-am cum să ştiu dacă mai este în viaţă.

În sala de tribunal se lăsă o linişte groasă ca bruma.

Kate simţi o durere fierbinte în piept. *Ah, Doamne, cum putea ea suporta să stea aici şi să asculte asta?* Îi aruncă o privire pe furiș lui Will, cu coada ochiului, minunându-se de lipsa lui de expresie. De parcă Ellie ar fi fost complet străină… o persoană nici pe departe legată de el. Pentru prima dată în cei treizeci de ani de căsătorie ai lor, Kate ar fi vrut să-l lovească.

— Ştiu că trebuie să fie dureros pentru dumneata, doctor Nightingale, dar ai putea să ne spui ce s-a întâmplat cu fiica dumitale? întrebă cu blândeţe avocatul lui Ellie.

— Avea doar patru luni… Locuiam cu sora mea. Lucram noaptea şi Nadine avea grijă de Bethanne. Într-o noapte, am venit acasă – şi închise ochii strâns un moment – ea dispăruse. Fusese răpită. De prietenul surorii mele. Poliţia l-a căutat, dar n-a dat de nicio urmă…

Avocatul ei aşteptă, în timp ce ea se lupta să se stăpânească. Apoi zise:

— Şi în toţi aceşti ani n-aţi aflat nimic despre ea?

— Nu.

— Domnule Kessler, întrerupse judecătorul, sunt sigur că vorbesc în numele tuturor celor aici de faţă spunând că doctoriţa Nightingale merită toată simpatia noastră, dar ce legătură are, dacă are vreuna, cu acest caz?

— Domnule judecător, începu avocatul greoi, clienta mea este o femeie care ştie ce înseamnă să pierzi un copil. Ea nu a intrat cu uşurinţă în această situaţie. Ea nu dorea să adopte copilul domnişoarei Sutton datorită vreunui ultim moment de panică în legătură cu trecerea timpului ei biologic. Motivele ei erau pure şi provin dintr-o viaţă de dorinţă: să fie mamă însemnă totul pentru ea.

Kate nu putea face altceva decât să rămână ţintuită pe scaunul ei. Îşi simţea ochii fierbinţi şi uscaţi şi pe limbă avea un gust acru, leşios.

Avocatul îşi întoarse privirea din nou spre Ellie.

— Doctore Nightingale, înţeleg că aţi avut o oarecare încordare în căsnicie. Puteţi să ne spuneţi ceva despre asta?

— Am să încerc, zise schiţând un zâmbet. Atunci când Skyler m-a abordat prima dată, soţul meu şi cu mine eram despărţiţi. Ne iubim foarte mult… dar, da, eram într-o situaţie de încordare. Am încercat mulţi ani să avem un copil al nostru, iar când asta nu s-a întâmplat am căutat să adoptăm unul.

— Aţi făcut mai mult decât să căutaţi, bănuiesc?

— A, da. Am fost foarte aproape, de două ori, dar în ambele cazuri mamele s-au răzgândit. Făcu o pauză. Soţul meu este directorul secţiei de reanimare a

prematurilor de la Spitalul de copii *Langdon.* El se ocupă de viaţă şi moarte în fiecare zi, cu copii pentru care nu există niciodată garanţia că vor scăpa. Totul devenise… prea mult pentru el, cred. Am avut amândoi nevoie de o pauză.

— Şi cum ai descrie acum căsnicia dumitale?

Cu o privire spre soţul ei, care stătea cu mâinile strânse pe masa din faţa lui, Ellie zise cu voce clară:

— Suntem împreună în toate.

— Mulţumesc.

Kessler făcu semn către avocata lui Skyler.

Kate se trezi că se încordează, când Verna Campbell, cu pantofii ei cu tocuri joase, se ridică de pe scaun şi se apropie de boxă. Privirea pe care Verna o îndreptă spre Ellie o făcu pe Kate să se gândească la singura dată din viaţa ei când fusese dată afară dintr-o slujbă. Avea şaisprezece ani, încercând să lucreze în vacanţa de Crăciun într-o secţie la magazinul lui Macy, iar şeful ei, care a mustrat-o pe Kate în faţa tuturor – pentru că dăduse greşit restul, avea un zâmbet exact ca al Vernei, un zâmbet care putea tăia sticla.

— Sunt încântată să aud că dumneata şi soţul dumitale v-aţi rezolvat dificultăţile, spuse fără emoţie. Când v-aţi împăcat, mai precis?

— În urmă cu vreo două luni, îi spuse Ellie intenţionat vag.

— Asta a fost înainte sau după ce clienta mea te-a informat că şi-a schimbat sentimentele?

Ellie ezită o clipă, apoi zise:

— Cred că după aceea, nu-mi amintesc exact.

O minciună, se gândi Kate, *dar una justificată.*

Verna, surprinzător, lăsă să treacă asta. Apoi, ca un lup care îşi încercuieşte victima înainte să o atace, ea întrebă moale:

— Doamnă doctor Nightingale… câţi ani aveai când copila dumitale, Bethanne, a fost presupus răpită?

— Optsprezece, răspunse Ellie părând supărată. Şi nu s-a aflat nimic precis în legătură cu răpirea ei.

— Mmm. Ai spus că sora dumitale avea grijă de ea atunci?

— Domnule judecător… Kessler începu să obiecteze, dar fu redus la tăcere de o mişcare cu mâna a judecătorului.

— Domnule Kessler, dumneata ai deschis această linie de întrebări, spuse judecătorul răstit. Este corect să i se permită doamnei Campbell să continue în această privinţă.

Cu o expresie îndureratăă, bărbatul mătăhălos se aşeză din nou pe scaunul lui.

— Lucrai la Teatrul *Loew's State* de pe Broadway, colţ cu Strada 45… la bilete?

Trebuie să recunosc, se gândi Kate, *se vede că femeia a studiat cazul.*

— Corect.

— Sora dumitale lucra atunci?

Ellie ezită înainte să răspundă.

— În general… da.

— Doctore Nightingale, cum Dumnezeu vă descurcaţi toate trei doar cu salariul dumitale?

— Nu era uşor, zâmbi ea trist.

Verna lăsă tăcerea care urmă să crească, să capete forţă, apoi, cu o voce liniştită, de moarte, întrebă:

— Ştiai că sora dumitale îşi – cum să mă exprim? – îşi vindea favorurile?

Ellie se albi şi clipi des. Apoi, îndreptându-şi spatele răspunse:

— Da, ştiam că sora mea avea… bărbaţi. Dar nu tot timpul şi… şi ţinea secret…

— Vrei să spui că, locuind în acel mic apartament, nu erai deranjată de bărbaţi străini, care intrau şi ieşeau la orice oră?

— Nu era aşa. Oricum, după cum am explicat, nu simţeam că am de ales. Eram foarte tânără şi părinţii mi-au spus clar că nu eram binevenită acasă.

— Doctore Nightingale, nu te-a preocupat deloc efectul pe care stilul de viaţă al surorii dumitale l-ar putea avea asupra copilului?

— Bineînţeles, sări Ellie. Strângeam fiecare bănuţ cât puteam ca să am locul meu.

— Dar, între timp, te duceai la lucru în fiecare seară şi îţi lăsai bebeluşul de patru luni în grija unei prostituate?

— Era sora mea.

Faţa lui Ellie se făcuse ca de cretă şi tremura vizibil.

— Doamnă doctor Nightingale, conform rapoartelor poliţiei, bărbatul pe care-l descrii ca fiind prietenul surorii dumitale era în realitate peştele ei. Ştiai asta?

— Eu… la început, nu. Dar mai târziu, am aflat.

— Ai spus la poliţie că o bătuse pe sora dumitale de mai multe ori.

— Da.

— Deci, era şi violent.

— Eu… n-am fost de faţă niciodată. Dar…

Vocea lui Ellie, atât de grijuliu modulată, devenise platã. Pentru prima dată, Kate zări, prin comportarea profesională cucerită din greu, adolescenta îngrozită care fusese Ellie.

În mintea ei, Kate îşi imaginã cum s-au petrecut

lucrurile cu tânăra Ellie. O vedea coborând din autobuz la Port Authority, cu un bebeluş în braţe, cu ochii obosiţi de o zi şi o noapte de călătorie. Copilul probabil că se agita, Ellie probabil încerca să-l liniştească şi, în acelaşi timp, se uita în jur, luptându-se să se dumirească.

Ellie se uită pe spatele unui plic mototolit. Ştia că asta-i adresa surorii ei, dar habar nu avea unde este. E ora două noaptea, şi ea n-a dormit de câteva zile. E speriată. Totul o intimidează în locul ăsta vast, aglomerat. Ar putea lua metroul, ştia asta, dar auzise prea multe poveşti despre femei jefuite şi violate. Iar de un taxi nici nu poate fi vorba, e mult mai scump decât îşi poate permite. În cele din urmă, vede o hartă pe perete şi îşi dă seama că locuinţa surorii ei nu e departe. Se apropia iarna şi ea trebuia să care copilul şi o valiză grea, dar o să se descurce. Dacă a ajuns până aici, nu-i aşa? Cumva s-a descurcat, întotdeauna…

Kate fu smulsă din visarea ei de un plâns aspru. O urmări pe Ellie plângând deschis acum, îngropându-şi faţa în mâini.

— Nu!

Trecu o fracţiune de secundă până când Kate să-şi dea seama că ţipătul venise de la ea.

Era în picioare, deşi nu-şi dădea seama când se ridicase. Un uruit o lovea în urechi, ca nişte valuri îndepărtate. O văzu pe Ellie ridicând o faţă albă, uluită, spre ea. Toată lumea din sala tribunalului se uita la ea acum.

Apoi se întâmplă un lucru uimitor. Era de parcă, în sfârşit, Kate deschisese uşa pe care o ţinuse închisă toţi aceşti ani, dar în locul dulapului lui Barbă Albastră, găsise ceva minunat: un sentiment de uşurare şi

libertate, cum nu mai simţise de când era fată tânără, călărind ca vântul pe spatele calului ei.

Cu o voce fermă, clară, pe care cu greu o recunoştea ca fiind a ei, ea strigă:

— Ellie n-a făcut nimic rău. Eu sunt cea vinovată. Soţul meu şi cu mine. Pentru că, vedeţi, Skyler nu e cu adevărat fata noastră. E a lui Ellie.

Capitolul 17

Cândva, în cursul unei vizite în California, cu nişte ani în urmă, Ellie a avut experienţa unui cutremur. La început, nu i s-a părut mare lucru, doar un uruit care putea să fie un metrou care trece pe dedesubt, dar şi-a amintit că la Monterey nu există metrou. Deodată, fereasta mare a căsuţei pe care ea şi Paul o închiriaseră a început să tremure cu un sunet de clănţănit din dinţi, iar când s-a uitat afară, în faţă, a văzut ceva ce a făcut să i se chircească stomacul: trotuarul de cărămidă se mişca... se ondula ca spinarea unui şarpe uriaş îngropat pe jumătate sub iarbă.

Ea căzuse pe scaunul de la fereastră atât de brusc, de parcă i s-ar fi aplicat o lovitură de karate la genunchi. Universul îşi luase liber, toate regulile fuseseră suspendate, nelăsându-i nimic de care să se ţină, niciun loc care să fie nemişcat şi sigur.

Cutremurul a durat vreo zece secunde doar, dar i-a lăsat o impresie de neşters. În acel moment trecător, a învăţat lecţia cea mai înspăimântătoare a vieţii: nu există lucruri de neclintit. Pentru că dacă şi pământul solid se poate transforma în faţa ochilor tăi într-un dragon care se frământă, atunci nimic, absolut nimic nu poate fi considerat ca de neclintit.

Ellie se simţea acum ca şi atunci… doar că mişcarea seismică declanşată de vorbele lui Kate nu se putea vedea. Undeva, în interiorul ei, un murmur uşor se ridica la un uruit. Capul îi plutea la kilometri deasupra trupului.

— Doamne! gâfâi ea.

Galeria spectatorilor din şirurile de bănci de lemn, populate cu feţe şocate, deveni cenuşie şi difuză, ca o scenă văzută prin geamul din spate al unei maşini care se îndreaptă spre un tunel. Un moment, crezu că va leşina.

Apoi trecu prin tunel, camera deschizându-se din nou largă… şi partea din creierul ei care se deconectase reveni la locul ei. Ellie se apucă de marginea boxei martorilor, folosind-o ca să se ridice în picioare. Simţi că i se răsuceşte dureros glezna, când coborî treapta şi avu o uşoară surpriză constatând că, de fapt, nu era suspendată în aer.

Asta nu e ceva real, se gândi ea.

Atunci, de ce lovea judecătorul cu ciocanul… şi de ce arătau toţi de parcă s-ar fi transformat în stâlpi de sare? Chiar şi Kate arăta al naibii de şocată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă vorbele care îi ieşiseră din gură. Ea înconjură balustrada înaltă care separa galeria de restul sălii tribunalului, mergând spre Ellie, cu ochii ca două găuri arse pe o foaie de hârtie albă.

Spunea oare adevărul? se întrebă Ellie. *Nu. Imposibil. Ar fi ştiut.*

Apoi, adevărul o lovi cu forţa unui ciocan. Totul se potrivea. Vârsta lui Skyler. Faptul că era adoptată. Şi, uită-te la ea. Ellie îşi permise să se uite fix la tânăra femeie aşezată la masa petiţionarului, cu faţa lipsită de culoare, dar şi aşa… da, ah, da… Doamne, asta era…

Cum a putut să nu-şi dea seama?

Ellie simţi o mână prinzându-i cotul, sprijinind-o în timp ce ea cădea mai jos, spre podea, cu fiecare pas. Se răsuci cu o mişcare lentă şi îl găsi pe Paul alături de ea, cu ochii lui cenuşii în spatele lentilelor ochelarilor fixaţi asupra ei, cu o neîncredere uluită.

Gurile se deschiseră şi se închiseră. Leon avea faţa roşie ca o felie de carne de vită. Avocata aia îngrozitoare parcă avea părul electrocutat. Voci bâzâiau şi mormăiau în urechile ei.

— Pot să vorbesc cu tine… singură? O voce clară răzbătu până la ea.

Ellie clipi şi văzu faţa îngrijorată a lui Kate, faţa ei perfect ovală, cu trăsături frumoase, rafinate. Lacrimile stăteau în ochii ei căprui ca picăturile de ploaie după o secetă îndelungată.

Cumva, Ellie o urmă. Kate se opri doar o dată, când ajunse la scaunul unde stătea Skyler, ţinându-se de gât, în confuzie, uluită. Lăsându-şi bastonul sprijinit de masă, Kate duse mâinile la obrajii fără sânge ai lui Skyler şi le ţinu acolo un moment, de parcă ar fi spus: *Te iubesc şi am să-ţi explic totul, de îndată ce vei fi pregătită să asculţi.*

Skyler ridică faţa care nu înţelegea, spre ochii mamei ei, iar Kate îi murmură cava prea repede ca Ellie să poată auzi; apoi Kate îşi reluă bastonul şi se îndreptă spre culoarul din mijloc, aruncând o privire dispreţuitoare spre soţul ei, care tot mai stătea uluit.

Coridorul din afara sălii de tribunal mirosea a ţigări de la fumătorii adunaţi lângă un perete, ca nişte transfugi, dar Ellie aproape că nu observă când se aşeză pe o bancă alături de Kate. Urmă un moment de tăcere jenantă, apoi Kate atinse încheietura mâinii lui Ellie… o atingere uşoară şi rece, ca un curent de la o fereastră deschisă.

Ellie îşi regăsi vocea, în cele din urmă.

— De cât timp ştii?

— De mult, îi răspunse Kate. Nu chiar de la început… dar am pus cap la cap frânturile, destul de repede. Erai în toate ziarele. Iar eu, eu am intuit, pur şi simplu. Dumnezeu să mă ajute, ştiam. Se opri şi duse un deget la tâmplă, ochii ei luminoşi nepărăsind faţa lui Ellie. La început, am fost prea şocată ca să fac ceva; m-am gândit să sun la poliţie. Dar, de fiecare dată când mă duceam să o iau… copila mea, copila *ta,* se corectă ea cu un efort care o costa, îmi spuneam: „Doar încă o zi. Poate să aştepte până mâine. Să fie a mea până atunci”. Şi aşa a continuat… Zilele treceau mereu… iar eu găseam mereu scuze. Apoi, a început să spună „mama” şi i-a ieşit primul dinte. Şi, brusc, a început să se ridice, ţinându-se de orice putea apuca. Nu… nu ştiu când am început să recunosc în sinea mea că nu voi face apelul acela telefonic. Presupun că o parte din mine aştepta să o ia cineva. Dar apoi, într-o bună zi, mi-am dat seama că asta nu se va întâmpla…

— Soţul tău, el ştia? întrebă Ellie gâtuit.

— Ah, da. Dar vezi, cu Will era altfel. El era… este… incapabil să recunoască un lucru deja hotărât. În mintea lui, nu acceptă. Zâmbi dureros. Uneori doresc să fii fost şi eu ca el.

Ellie se lupta să aşeze totul în minte, dar era prea mult deodată, ca şi când ai face un joc de puzzle în întuneric. Apoi bucăţica pe care o căuta orbecăind apăru la locul ei.

Încet, întrebă:

— În ziua aceea, la spital, când ne-am întâlnit prima dată, ai ştiut cine eram?

Kate închise ochii şi aprobă din cap.

— Toţi anii aceştia! zise Kate acoperindu-şi faţa.

Ştiu că nu pot să-ţi cer să mă ierţi.

Vocea lui Kate, mică şi îndurerată, pătrunse prin întunericul din mintea lui Ellie.

— Ceea ce am făcut eu, continuă Kate, ceea ce am făcut noi, Will şi cu mine… a fost o crimă… n-a fost doar de neiertat.

Ellie îşi înălţă capul şi se minună cu blândeţe.

— Am ştiut că nu e moartă. Am simţit cumva. Ah, Doamne, Bethanne. Tot timpul ăsta…

Apoi îi veni în minte: Dacă Skyler era fiica ei, asta însemna…

— Eu sunt *bunica* Alisei!

Scoase forţat cuvintele, deşi i se părea că nu are aer în plămâni.

Din nou, Kate aprobă din cap.

— Vezi de ce nu puteam fi de partea nimănui, nu-i aşa? La început, când ea mi-a spus că dumneata vei fi cea care îi va adopta copilul… ei, îţi imaginezi…

Ochii strălucitori ai lui Kate o priveau pe Ellie aproape cu teamă. Cu o şoaptă răguşită, o întrebă:

— Crezi în soartă?

Ellie se gândi un moment şi zise:

— Dacă înainte nu credeam, acum cred.

— Pentru că asta nu poate fi doar o coincidenţă, continuă grăbită Kate. Când mi-am dat seama… Când am înţeles că o forţă, numeşte-o Dumnezeu, dacă vrei, se află în spatele acestei situaţii… atunci a fost ca şi când aş fi avut o a doua şansă, nu vezi? Nu puteam da înapoi ce luasem, dar, în cele din urmă, aici exista şansa ca ţie să ţi se dea înapoi măcar o parte.

— Carne din carnea mea…

În cele din urmă, înţelegea.

— Când Skyler mi-a spus că s-a răzgândit… Voiam s-o ajut, e fiica mea şi era vorba despre nepoata mea.

Dar eu… pur şi simplu nu puteam. Dar nu puteam nici să fiu contra ei. Aşa că am decis să stau departe.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu sunt sigură, zise Kate puţin mirată. Apoi continuă: Pe drum, încoace, îmi tot spuneam că am să stau şi am să-mi ţin gura. Dar acum îmi dau seama că nu puteam să tac, indiferent de consecinţe. Trebuia să spun adevărul, pentru că muream dacă n-o făceam.

Ellie stătea şi se uita fix la femeia de lângă ea, cutremurată. Îşi aminti că trecuseră luni, sau poate doar săptămâni, de la ziua când îşi dăduse seama pentru prima dată că era posibil ca bebeluşul ei să nu mai fie regăsit niciodată, că s-ar putea să n-o mai vadă vreodată pe Bethanne. Să nu-i mai cunoască mirosul dulce de lapte… să nu-i mai simtă gura micuţă sugând la sânul ei. Tremura atât de tare, că trebuise să se târască în pat, cu genunchii strânşi la piept, sub pătură, legănându-se, gemând şi plângând.

— Tot timpul ăsta, ah, Doamne!

Ellie se strânse acum cu braţele într-un efort zadarnic de a nu mai tremura. Brusc, simţi furie, un val de furie albă, fierbinte, îndreptată spre Kate. Strigă:

— Ştii ce înseamnă? Nu, desigur, nu ştii. Ai avut luxul de a te simţi doar vinovată, în timp ce eu…

I se strânse gâtul şi, în cele din urmă, putu avea încredere în ea să vorbească; era o voce pură, de Euphrates, vocea mamei ei, aspră, neiertătoare, răsunând a garduri cu sârmă ghimpată şi a curte năpădită de buruieni marcate de camionete abandonate.

— Eu eram o femeie moartă care umblă. Mâncam şi dormeam, mergeam la lucru, apoi la şcoală. Dar nu eram vie. Nici măcar nu simţeam. Mă durea prea mult dacă simţeam, Iisuse! Copila mea. *Era copila mea.*

Ellie începu să plângă, fără să încerce să-şi acopere ochii sau să-şi şteargă nasul, în timp ce Kate stătea acolo, arătând de parcă ar fi vrut să plângă, dar nu îndrăznea. Ea nu merita să capete alinare, nici măcar în lacrimi.

Cu o voce goală, frântă, Kate spuse:

— Îmi dau seama că nu pot spune nimic care să schimbe ce s-a întâmplat. Dar acum, când lui Skyler i s-a spus adevărul, nu cred că va fi capabilă să mă ierte, pe mine sau pe tatăl ei. Dacă asta îţi este o consolare…

Ellie se ridică în picioare atât de repede, încât podeaua scârţâi sub picioarele ei şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Se îndreptă şi se gândi la Bethanne. Brusc, trecutul nu mai avu importanţă… nici Kate… sau ce se putea întâmpla după aceea. Un val de înţelegere pură o mătură, lăsând să strălucească o singură scoică strălucitoare în nisipul conştienţei sale: fiica ei era în camera de alături, dincolo de uşile astea.

— Trebuie să plec, spuse Ellie cu urgenţa cuiva care fuge să prindă un tren sau un autobuz pe care îl poate pierde dacă nu se grăbeşte.

— Te rog… începu Kate să spună.

Ignorând-o, Ellie se răsuci şi plecă trecând prin uşile duble, în camera tribunalului.

Primul lucru pe care îl zări era imaginea celor doi avocaţi stând împreună în faţa mesei judecătorului. Aşezat mai sus decât ei, judecătorul se uita uluit, de parcă nu-i venea să creadă că asta se întâmpla în şedinţa lui.

La câţiva paşi de masa pârâtului, Paul, în picioare, vorbea cu Georgina. Se uită spre ea şi din ochii lui strălucea dragostea, ca raza unui far pe marea în furtună, care o ajută pe Ellie să continue să păşească.

Ea continuă să meargă, punând un picior în faţa celuilalt, până când ajunse faţă-n faţă cu tânăra femeie, care se apropia de ea, nesigură.

Skyler se opri, la câţiva paşi de Ellie.

— E adevărat? întrebă ea.

Groaza din vocea ei era ca un cuţit înfipt în inima lui Ellie.

Nu vrea să mă recunoască. Gândul bubui în capul lui Ellie.

— Bethanne!

Începu să plângă din nou, folosindu-şi mâneca să-şi şteargă lacrimile.

— N-am crezut că am să te mai văd vreodată, adăugă Ellie.

Faţa lui Skyler dispăru, apoi apăru din nou, cu pete roşii, furioase.

— Nu cred nimic din toate astea! ţipă ea. Tu nu poţi să fii mama mea.

— Sunt la fel de şocată ca şi tine, crede-mă, spuse blând Ellie. Dar e adevărat. Totul se potriveşte.

— Nu… Nu…

Skyler clătina din cap cu violenţă.

— Skyler, ascultă-mă, zise Ellie vorbind încet, deşi simţea că vrea să ţipe. Numele tău adevărat este Bethanne. Mi-ai fost răpită, când aveai patru luni. Abia începeau să-ţi iasă dinţii. Şi… ah, Doamne, e atât de greu… Te-am iubit atât de mult. Când nu te-am putut găsi… a fost ca şi când s-ar fi sfârşit lumea.

— E o nebunie, protestă Skyler, vocea ei ridicându-se aproape isterică. Inventezi asta ca să mi-o poţi lua pe Alisa. Mama mea – îi aruncă o privire lui Kate – greşeşte. Te-a confundat cu altcineva. Mama mea adevărată m-a părăsit.

Ellie se dădu înapoi, de parcă ar fi primit o

lovitură.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. Ah, Doamne… nu-ţi poţi închipui ce au însemnat pentru mine toţi anii ăştia. Mă întrebam unde eşti… dacă aveau grijă de tine oameni care te iubeau…

Faţa albă a lui Skyler se ridică spre ea.

— Tot ce ştiu e ce mi s-a spus.

Vocea ei era rece… ca şi privirea pe care i-o aruncă lui Kate care tocmai trecea prin uşile duble ţinându-şi braţele în jurul ei.

— Orice ţi s-a spus… a fost o minciună. Dacă aş fi ştiut unde să te găsesc, nimic pe lume nu m-ar fi oprit să te iau înapoi. Nimic.

Ellie făcu un salt înainte. O apucă pe Skyler de umeri şi o trase, băţoasă şi nedornică, în braţele ei care au suferit, goale, mult prea mult timp… braţe prin care circula acum şocul recunoaşterii, real şi iute ca un râu.

Cu un ţipăt înăbuşit, Skyler îşi lăsă capul pe umărul lui Ellie. Doar un moment. O singură preţioasă bătaie de inimă.

Apoi, se eliberă şi plecă, lăsând capul în jos. Ellie voi să fugă după ea… dar ştia că nu trebuie. Rămase pe loc, urmărind cu îngrijorare neajutorată cum Skyler trece pe lângă Kate şi îşi face drum prin uşi.

Tony fu cel care o opri. Ieşit de nu se ştie unde, o apucă pe Skyler de încheieturile mâinilor şi o întoarse cu faţa spre el. O lăsă să se lupte până când ea se prăbuşi pe el, plângând în hohote, apoi o ţinu cum voia Ellie să o ţină, cu tandreţe care alina, fără să ceară ceva în schimb. El îi mângâia capul, murmurând ceva la urechea lui Skyler care o făcu să mişte capul afirmativ, lângă umărul lui. Păru că se relaxează puţin atunci şi permise braţelor ei să se agaţe de spatele lui,

mâinile sprijinindu-se pe omoplaţii lui laţi.

Ellie văzu că fiica ei era iubită de bărbatul acesta. O mică binecuvântare în haosul ăsta, dar pentru care ea era recunoscătoare. Dacă ea nu putea să o liniştească pe Skyler, măcar era cineva care putea.

Ellie simţi că genunchii i se înmoaie puţin şi, în acel moment, Paul apăru alături de ea şi îi trecu braţul în jurul taliei. Toată viaţa trebuise să fie tare, iar acum i se părea luxul cel mai incredibil din lume, să poată pur şi simplu să permită capului ei să se scufunde în umărul lui Paul.

Nu trebuie să mă dezintegrez, îşi spuse ea. Fiica ei era o străină pentru ea şi dorea cu disperare să o cunoască. Trebuia doar să fie răbdătoare. Când timpul va fi potrivit, Bethanne va veni la ea. Da, Bethanne… nu tânăra femeie căreia toată lumea îi spunea Skyler.

Totuşi, Ellie nu voia nimic mai mult, în acest moment, decât să se ducă la copila ei, la fiica pe care o dorise, după care suferise.

Dar nu putea. Încă nu.

Aşteaptă până va fi gata pentru tine, îşi zise ea. *Aşteaptă.*

Capitolul 18

Skyler se agăţa de Tony, apăsarea fermă a braţelor şi a trupului lui fiind singurul lucru pe care se putea sprijini într-un loc unde totul se întorsese cu susul în jos.

— Draga mea, ascultă-mă, o să fie în regulă, îi murmură el la ureche. Sunt aici… sunt aici, atâta timp cât ai nevoie de mine.

Dar vorbele lui Tony erau înecate de zgomotul propriilor ei gânduri. M-au minţit! Mama şi tata… m-au

lăsat să mă gândesc că am fost abandonată. Cum au putut face aşa ceva propriei lor fiice?

Ei, nu mai era a lor. Şi se pare că nu fusese niciodată.

Doar Tony i se părea real, familiar. *Te iubesc,* voia ea să spună. Dar cine era ea? Skyler Sutton, sau…

… sau persoana aia numită Bethanne? Cineva pe care nu o cunoaşte. Doamne… ah, Doamne!

— Skyler, ah, draga mea, te rog lasă-mă să-ţi explic…

Vraja rea care părea să fi fost aruncată asupra ei fu sfărâmată de vocea mamei ei. Skyler se smulse din siguranţa braţelor lui Tony şi se răsuci.

Kate stătea la câţiva paşi mai departe, cu mâinile pe baston, cu un aer pe care Skyler nu-l mai văzuse niciodată. Era aerul disperat al unei femei agăţată de o stâncă doar cu unghiile. Incapabilă să suporte intensitatea arzătoare a acestei priviri, Skyler se uită în altă parte, dincolo de Kate, la tatăl ei, aşezat pe bancă, având faţa îngropată în mâini.

Uluită de trădarea părinţilor ei, Skyler îşi readuse privirea din nou la mama ei, care nu mişcase niciun muşchi, nici măcar ca să şteargă lacrima care îşi făcea drum în jos, pe un obraz.

— M-ai minţit. Tot timpul ai ştiut că n-am fost abandonată.

Vocea ei, deşi moale, era de gheaţă.

— La început, nu. Când te-am adus acasă, am ştiut doar ce ni s-a spus. Abia când am văzut în ziare că tu… că mama ta… Kate se opri ca să inspire greu. Ah, Sky, ştiu că nimic nu ne poate scuza, pe tata şi pe mine, că nu am spus adevărul, odată ce am adunat doi şi cu doi… dar noi… noi pur şi simplu nu puteam suporta gândul să te pierdem. Crede-mă, eu…

— De ce te-aş crede? explodă Skyler. Chiar când am avut nevoie te ţine ca s-o iau pe Alisa înapoi, m-ai minţit. Când m-ai refuzat, ai spus că era din cauza lui Ellie, dar nu asta era de fapt. Tu şi tata…

Îşi puse mâinile pe faţă, ca să se apere de privirea îngrijorată a lui Kate, de lumina ei arzătoare.

— Ah, draga mea… pe tine voiam să te protejăm.

Skyler lăsă capul în jos.

— Numeşti asta să mă protejezi pe mine, să-mi arunci asta în faţa tuturor? De ce n-ai chemat ziarul *Times* să publice povestea în numărul viitor, dacă tot suntem aici?

Râse amar.

Orice urmă de culoare dispăru de pe faţa lui Kate.

— Îmi pare rău… n-am intenţionat ca tu să descoperi adevărul, în felul ăsta. Îmi pare mai rău decât e posibil să ştii. Pentru tot. Dar, indiferent ce-ai putea crede, despre mine, trebuie să crezi un lucru: te iubesc. Te-am iubit întotdeauna… şi o să te iubesc întotdeauna. Eu sunt mama ta.

Doar că, de fapt, Kate *nu era* mama ei. Ellie era.

Brusc, Skyler se simţi prinsă în cursă, de parcă era într-un ascensor oprit între etaje. Nimeni nu o auzea ţipând. Şi, în curând, nu va mai avea aer.

— Trebuie să ies de-aici, spuse ea cu glas tare, către nimeni anume.

Dar înainte ca să ajungă prea departe, Verna veni după ea. Verna o apucă de braţ şi o trase într-o parte.

— Judecătorul ne acordă o amânare, nici el nu a mai întâlnit aşa ceva. Avem răgaz până poimâine, apoi vrea să ne vadă pe toţi în biroul lui. Vineri dimineaţă, devreme.

Deşi vorbea calm, Verna era zguduită, trăgea de perle, fără să-şi dea seama că-şi iritase pielea de pe

gât.

— Vineri, repetă Skyler ca un ecou.

Simţi mâna fermă a avocatei ei ţinând-o strâns de braţ.

— Du-te acasă, întinde-te… adună-te. S-ar putea să trebuiască să fac şi eu la fel. Am crezut că am văzut toate felurile posibile de situaţii, familii încurcate… dar asta e una ca din cărţi.

Mickey veni la Skyler când Verna plecă repede în altă direcţie.

— Dacă ai nevoie de mine pentru ceva… sunt aici, murmură ea.

Dar Mickey arăta şi ea atât de uluită, încât Skyler, îmbrăţişându-şi prietena, nu ştia cine liniştea pe cine.

— Ah, Mickey, nimic din toate astea n-are niciun sens, spuse ea într-o şoaptă înăbuşită. Simt că, dacă nu ies de-aici, fac explozie. Trebuie să fiu singură puţin… doar să mă gândesc.

Dar când Skyler părăsi tribunalul, îşi dădu seama că nu era singură. Tony apăru lângă ea când mergea pe coridor spre ascensor. Nu vorbeau, iar el nu încercă să o atingă. Paşii lor păcăneau în armonie când traversară rotonda de marmură şi ieşiră prin uşile de sticlă şi metal de la intrare.

Aerul de toamnă de afară era ca o apă răcoroasă, dulce. Skyler tremura, dorind să-şi fi amintit să-şi ia o jachetă. Dorea o mulţime de lucruri în momentul ăsta, dar cel mai mult din toate dorea să nu-i fi fost satisfăcută dorinţa ei de-o viaţă de a-şi cunoaşte mama. Vechiul proverb chinezesc îi veni în minte: Fii atent ce-ţi doreşti… S-ar putea să capeţi.

— Hai să mergem undeva unde putem sta de vorbă, spuse Tony întorcându-se spre ea, în capul treptelor late de marmură care duceau jos la trotuar.

Ea începu să protesteze.

— Tony, nu cred că pot…

El o apucă de mână, uitându-se lung şi dur în ochii ei.

— Ai încredere în mine, zise el.

Skyler reuşi să zâmbească slab.

— Am de ales?

— Nu, dacă îţi pasă ce se întâmplă cu copila aceasta. Ea nu ştia ce voia el să înţeleagă prin asta, dar, oricum, aprobă din cap. În orice caz, se simţea prea obosită ca să argumenteze. Abia după ce au străbătut o jumătate de bloc pe Strada Centrală şi dădură colţul spre Worth, ea întrebă:

— Încotro mergem?

— În China Town, îi zise el. Cunosc eu acolo un loc unde n-o să ne întâlnim cu niciun cunoscut.

Singurul loc unde Skyler voia să fie acum era acasă; dar cabana ei era la o oră de drum cu maşina şi, brusc, perspectiva de a se pierde în cu totul altă lume părea foarte atrăgătoare. Ba, mai mult, spre surprinderea ei, Skyler îşi dădu seama că-i era foame.

Dar, cu toate că a fost un drum de mai puţin de cinci minute pe jos, Skyler, slăbită de şoc, aproape că se clătină când au ajuns pe strada Mott. Brusc, se trezi într-o înghesuială de pietoni, majoritatea asiatici, vocile lor amestecându-se într-o bolboroseală fără înţeles, ţipătoare. Tony o trase din calea unui cărucior cu marfă împins de un bărbat cu un şorţ alb, murdar, apoi o conduse în jurul unei tarabe cu produse care se întindeau pe trotuar ca un fel de fantastic corn al abundenţei. El se opri înaintea unei faţade atât de îngustă şi de ştearsă încât, dacă ai clipi, ai trece fără s-o vezi. În fereastra aburită era o listă veche de bucate, în mare parte în chineză. Tony deschise uşa, iar ea îl

urmă înăuntru.

Localul era plin, fiecare scaun părea ocupat de o mulţime de asiatici care luau prânzul. Dar proprietarul, un chinez bătrân, uscat, îl recunoscu pe Tony şi imediat un separeu gol, în fund, se materializă din aer. Skyler se aşeză recunoscătoare pe bancheta roasă.

— Fac aici nişte găluşti grozave, cu creveţi.

Ea aprobă doar din cap.

— Vrei să vorbeşti despre treaba asta? întrebă el.

Skyler râse, un râs amar care îi zgârie gâtlejul.

— Ce-i de spus aici? Se pare că am o familie nouă. Trebuie doar să înţeleg unde-i locul meu.

— Eşti într-o încurcătură afurisită, într-adevăr, fu el de acord amabil.

Ăsta era un lucru care îi plăcea lui Tony, evenimente care ar fi şocat pe oricine nu-l descumpăneau; el le lua în piept. Asta poate avea legătură cu faptul că era poliţist. Patrulând pe străzi el vedea mai multe lucruri neobişnuite într-o zi cât majoritatea oamenilor într-o viaţă.

— Totuşi, într-un fel are sens, spuse ea gânditoare, conştientă acum că un lucru solid capătă formă în ceaţa mişcătoare din mintea ei. Sentimentul acela pe care îl aveam faţă de Ellie, chiar de la început, de parcă… de parcă ne-am fi cunoscut una pe alta mai demult. Era aproape fantastic. Dacă aş crede în asemenea lucruri aş zice că nimic din toate astea n-au fost accidentale.

— Poate că nu… dar n-ai să ajungi nicăieri astfel. Problema reală este ce ai de gând să faci, zise Tony devenind grav. După cum văd eu lucrurile, ai două posibilităţi de ales, o informă el, ţinând sus arătătorul şi degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Unu, să laşi decizia în seama judecătorului. Poate el este din ăia cu

inima slabă şi îşi închipuie că Ellie merită o vacanţă după tot rahatul prin care a trecut. Sau poate că decide că cel mai bine este să aştepte până se risipeşte fumul şi, între timp, o încredințează pe Alisa unor părinţi temporari.

Skyler se cutremură. Ar putea judecătorul să facă asta? Părea improbabil, dar în această chestiune orice absolut ar fi părut posibil.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe chelner apropiindu-se de masa lor. Tony îi făcu semn să plece.

— Care e a doua posibilitate a mea? întrebă ea, tremurul vocii ei crescând.

Tony se lăsă pe spătar, privind-o cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— Am putea încerca să rezolvăm problema noi înşine.

Ea îl privi fix.

— Noi?

— Da… tu şi cu mine. Stând în sala aia de tribunal, am luat o decizie a mea proprie. Şi uite care este: nu mai stau pe locul din spate.

— Ce… ce anume ai în gând? se bâlbâi ea.

— Vreau ca noi să fim o familie.

Vocea lui dură, plată, implacabilă, nu corespundea vorbelor şi, un moment, Skyler nu fu sigură că a auzit corect.

Apoi, sensul îi pătrunse în minte şi fu lovită de un trăsnet care trecu prin ea, încărcând-o cu o fierbinţeală albă, electrică, atât de minunată, încât era aproape dureroasă. Ameţi şi trebui să se apuce de marginea de crom a mesei ca aceasta să nu alunece de lângă ea.

În cele din urmă, reuşi să spună:

— Tony, mă ceri în căsătorie?

— Cam aşa se pare, nu crezi?

El ridică din umeri, dar se vedea că sentimentele lui nu sunt întâmplătoare.

Skyler îşi frecă tâmplele. Capul i se învârtea.

— Nu ştiu ce să spun, îi zise ea.

— Ai putea să spui da.

Un colţ al gurii i se ridică.

— Şi, ce dacă? Crezi că judecătorul va fi impresionat pentru că am făcut două greşeli în loc de una singură? Ai făcut să pară că e la fel de uşor ca şi cum aş sări pe spatele calului tău şi aş pleca împreună cu tine călare, la apusul soarelui... Dar, Tony, dacă ne căsătorim, asta ar fi mai curând o problemă decât o soluţie.

— Problemă? Rahat! În caz că n-ai ştiut până acum, ei bine, îţi dau o veste, te iubesc. Să nu mă întrebi de ce. Crede-mă. Până acum, nu-mi era prea clar, ca şi ţie de altfel.

El se aplecă aproape, atât de aproape, încât îi putea simţi respiraţia gurii ei, caldă ca o sărutare.

— Dacă nu simţi acelaşi lucru pentru mine, spune. N-o să-mi vezi nici spatele, atât de repede o să plec. Spune-o doar. Spune că nu vrei să încerci: tu, eu şi copilul nostru.

Skyler lăsă capul în jos, ţinându-l între palme. Ce era de spus aici, că nu-l iubeşte? Asta ar fi o minciună. Pe de altă parte, ar însemna să spună adevărul, dacă ar afirma că pot fi soţ şi soţie? Erau atât de deosebiţi, vieţile lor erau atât de separate ca doi sateliţi aflaţi pe orbite, care, întâmplător, s-au întâlnit.

— Eu doar... eu... eu nu pot gândi cum trebuie, murmură ea.

— Ai avut dreptate într-un singur sens. Nu e vorba numai de noi, îi zise Tony cu voce fermă. Dacă fugi de asta, ai putea să o pierzi şi pe Alisa. Hotărăşte-te,

Skyler. Fă faţă situaţiei.

Skyler ridică brusc capul şi simţi că i se răsuceşte ceva în coşul pieptului.

— Cum pot? Nici nu mai ştiu cine sunt. Sunt cineva care se numeşte Bethanne. Nici măcar părinţii mei nu sunt cine credeam eu. Nimic în viaţa mea nu se mai înţelege acum, dar un lucru ştiu: nu mă pot căsători cu tine.

Tony tăcu un moment, în timp ce în jurul lor beţişoarele se loveau surd în boluri, însoţite de un cor de voci chinezeşti care se înălţau şi coborau într-un ritm neîncetat.

În cele din urmă, cu o voce joasă, de hai-să-trecem-la-treabă, el întrebă:

— Vrei să spui că nu putem acum, sau niciodată?

Ea voia să întindă mâna, să se apuce de ceva solid.

În nebunia mişcătoare, de vârtej a ultimei ore şi jumătate, singurul lucru care îi era clar era ce simţea pentru Tony. Îl iubea. Nebuneşte. Sincer. Cu pasiune. Îl dorea în patul ei… La masa ei… la duş… pe cal, galopând pe aleile din spatele căsuţei ei.

Dar ea ştia că să doreşti ceva nu era acelaşi lucru cu a-l avea. Şi uneori, chiar dacă ai ceea ce vrei, nu iese aşa cum ţi-ai fi imaginat că va fi. De exemplu, ea şi Ellie. De când se putea ţine minte, Skyler avusese fantezii despre o întâlnire cu mama ei adevărată, dar nici într-un milion de ani nu şi-ar fi imaginat să se întâmple aşa.

Ea privi spre Tony peste masă, plină de o îndurerare atât de mare, încât, pe moment, îi eclipsa orice alte gânduri.

— Tot ce pot promite, îi zise ea, este că nu va trebui să ai un loc în spate în privinţa Alisei. Are nevoie

de un tată. Am greşit că nu am văzut asta mai înainte.

— Vrei să spui că o s-o văd la fiecare al doilea sfârşit de săptămână şi în prima zi după Crăciun, ceva în genul ăsta?

— Eu… încă nu m-am gândit la toate.

— Nici nu trebuie, spuse el plat. Eu văd zilnic aşa ceva, taţi singuri cu copiii lor la *McDonald,* în parcuri, la grădina zoologică. Tipii ăştia au toţi aceeaşi expresie, un aer care zice: „Ne distrăm, copii?" Clătină din cap dispreţuitor. Nu asta vreau pentru fiica noastră.

Skyler se încordă.

— Tony, vreau să te întreb ceva. Dacă eu nu aş fi rămas însărcinată, ai putea spune sincer că ai fi stat aici cerându-mă în căsătorie?

El se uită la ea gânditor, în tăcere, înainte de a răspunde.

— Poate că nu, dar aşa merge viaţa, nu-i aşa? Nu reuşim întotdeauna să mergem cu faţa înainte… De multe ori mergem cumva cu spatele. Nu contează ca totul să fie la locul lui, ci cum reuşeşti să pui bucăţelele la locul lor.

Ascultându-l, ea simţi înţelepciunea din vorbele lui. Dar va trece mult timp până când ea va reuşi să adune toate bucăţelele vieţii ei. Dar şi aşa, era o bucăţică strălucitoare şi pură, deşi destul de tăioasă ca să facă să curgă sânge, pe care putea să o ţină în mână, pe când altele zăceau răspândite la picioarele ei.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, zise ea.

— Atunci, căsătoreşte-te cu mine.

— Nu pot…

— Pentru că sunt poliţist?

— Da şi nu, îi zise ea cu sinceritate. Nu vreau să fii

altceva decât ceea ce eşti. Dar priveşte lucrurile în faţă, chiar şi familia ta m-a urât.

El se uită la ea mirat.

— De unde ai căpătat o asemenea idee? Carla nu mai tace, vorbeşte mereu de tine. Tot mereu îmi cere să te invit la cină. Ceilalţi? Ridică el din umeri. Au viaţa lor cu care se luptă. Nu-i preocupă viaţa mea.

— Tu nici n-ai cunoscut familia mea, îi aminti ea, adăugând cu amărăciune: Deşi nu prea mai ştiu cine face parte din ea.

— Asta pentru că ţi-e ruşine să mă prezinţi?

O fixă cu privirea lui rece de poliţist… cea care, în mod garantat, face ca martorul cel mai dur să se foiască. Probabil că ea ezitase o clipă prea mult, pentru că, în momentul următor, el îşi întoarse privirea şi spuse:

— N-are importanţă. Uită că te-am întrebat.

— Tony… Nu e vorba aici de familia mea aiurită, e vorba despre mine.

— Oare nu despre asta a fost vorba întotdeauna? Despre tine?

Vocea lui era dură când îşi răspunse singur la întrebare.

Skyler se dădu înapoi de parcă ar fi fost pălmuită.

— Nu pot face nimic în legătură cu ce simt, aşa cum tu nu poţi fi decât cine eşti.

— Deosebirea e că eu sunt dispus să accept asta.

— Îmi pare rău, Tony.

Dumnezeu să o ajute, el nu va şti niciodată cât de rău îi pare. O durea chiar şi să se uite la el, ştiind că nu vor împărtăşi niciodată ceea ce ea visase atât de des. În cazul când el va rămâne în viaţa ei doar din cauza Alisei, ea va avea întotdeauna sentimentul că era ca un obiect preţios care se mişca dincolo de posibilitatea

ei de a-l apuca.

— N-am să te mai cer niciodată în căsătorie, îi spuse el.

— N-o să mă aştept s-o faci.

Skyler se uită în jos la suprafaţa cenuşie marmorată a mesei, cuprinsă de o sfârşeală mai profundă decât orice simţise vreodată. După un minut ea înălţă capul obosită şi întrebă:

— Te deranjează dacă sărim peste masa de prânz? Nu-mi mai este foame.

Ridicând din umeri, Tony fu împăciuitor.

Când ieşiră afară, Skyler dorea cu disperare ca el s-o ţină de mână. În ciuda oricărei raţiuni, ea ar fi vrut să retragă totul, fiecare vorbă pe care i-o spusese. Într-un univers paralel, ei erau căsătoriţi. Un soţ, o soţie şi un copil. O familie.

Dar Tony păstra distanţa, mergând destul de departe de ea, astfel încât nici coatele să nu li se atingă.

Skyler trecu pe lângă ferestre aburite în care şiruri de raţe curăţate atârnau ca nişte morţi. Ea abia dacă observa cum trece pe lângă tarabele de pe trotuar cu mărfurile lor ieftine, fulare, curele şi şepci de baseball… sau pe lângă magazinele pentru turişti cu statuete sculptate şi jachete chinezeşti brodate. Printre toate astea, un singur gând ieşea la iveală ca o rază de soare.

Trebuie şi greşesc… pentru Alisa. Ea e singura familie adevărată pe care o am.

Capitolul 19

Interfonul sună exact când Ellie o culcă de noapte pe copila ei.

Ştia că nu era Paul, el îşi reluase obiceiul de a avea cheie şi, oricum, nu-l aştepta să vină acasă de la spital decât cel puţin peste o oră, două. Trase păturica peste Alisa şi se grăbi să răspundă.

Fără să ştie de ce, inima îi bătea tare şi repede şi avea un gust acru în gât. Ultimele două zile o epuizaseră. De la scena suprarealistă de la tribunal, din dimineaţa de ieri, nu putuse să doarmă mai mult de o oră şi mânca doar atât cât să nu moară de foame.

Singurul lucru constant, în fiecare minut al fiecărei zile, era rugăciunea pe care o tot repeta în gând: *Te rog Doamne, adu-o la mine... Fă să vină să mă cunoască...*

Pentru că, de acum încolo, totul depindea de Skyler (ce straniu să se gândească la ea cu numele ăsta). Instinctiv, Ellie ştia că trebuie să aştepte ca fiica ei să vină la ea, în felul ei şi la timpul potrivit... şi că orice presiune o va îndepărta şi mai mult. Dar ea avusese răbdare douăzeci şi trei de ani şi i se părea incorect, inuman, să trebuiască să mai aştepte măcar o zi. Dar dacă Skyler nu va veni niciodată? Din cauza Alisei, ea ar putea decide că e prea dureros... sau, pur şi simplu, prea târziu... sau...

Ţi-aş mulţumi dacă ţi-ai aminti că Dumnezeu nu e surd. Erau vorbele mamei ei pe care aceasta i le amintea atât de des când era mică, încât se întipăriseră pentru totdeauna în mintea ei. Iar acum Ellie vedea înţelepciunea acestora.

Oare nu-i ascultase El rugăciunea în legătură cu Paul?

Iar acum se părea că Dumnezeu era gata să-i răspundă pentru a doua oară la rugăciuni. Pentru că vocea care se auzi la interfon era a lui Skyler.

— Ellie, pot să vin sus? Trebuie să stăm de vorbă.

Apăsând pe butonul pentru uşa exterioară, Ellie simţi o uşoară bucurie. Bebeluşul ei, copila pierdută, a venit înapoi la ea, în cele din urmă.

Dar, în mai puţin de un minut, când Skyler apăru la uşa ei din faţă cu o expresie plată, aproape bosumflată, Ellie simţi că i se risipeşte speranţa.

— Pot să intru? întrebă Skyler cu o voce politicoasă, rece.

— Desigur, zise Ellie deschizând larg uşa. Ai venit într-un moment potrivit. Tocmai am culcat-o pe Alisa.

Ochii lui Skyler se luminară, dar ea nu comentă.

— Speram să ai un minut să stăm de vorbă.

Un moment? După toţi anii aceştia?

Lui Ellie îi venea să urle, să plângă, să-şi ţină fiica atât de strâns, încât să-i pipăie coastele, în schimb, se forţă, pur şi simplu, s-o conducă pe Skyler în camera de zi şi să-i ofere un loc pe canapea. Apoi se duse în bucătărie să toarne câte un pahar de *Chablis* rece din frigider. Ce anume voia Skyler? Ellie era îngrijorată în timp ce ducea paharele în camera de zi şi le punea pe măsuţa de cafea.

Chiar şi aşa, ea nu putea să nu se minuneze cât de frumoasă era fiica ei. Ce subţire şi puternică şi cu trăsături fine! Nu voia nimic mai mult în acel moment decât să o strângă în braţe pe Skyler şi să-i spună cât de mult îi simţise lipsa în toţi anii aceştia.

O urmări pe fiica ei întinzând mâna după paharul ei cu vin, prea repede, aproape răsturnându-l. Dar apoi, Skyler îl prinse, ducându-l la buze cu o privire îngrijorată în direcţia lui Ellie.

— Iartă-mă... sunt cam nervoasă, spuse ea, apoi făcu o pauză. De fapt e puţin spus. Adevărul este că, pe drum încoace eram gata să mă întorc. De asta nu am telefonat înainte, am vrut să-mi las-o ieşire în caz

că mă răzgândesc. De asemeni, adăugă ea ruşinată, cred că o parte din mine spera că n-o să fii acasă.

— Sunt bucuroasă că ai venit, răspunse Ellie, cu sinceritate.

Ce calmă pare! Cât de civilizată! Dar Ellie tremura; se aşeză într-un fotoliu în faţa fiicei ei.

— E atât de nefiresc totul, zise Skyler, punând jos paharul şi privind la Ellie. Noi două vorbim de parcă am fi nişte prietene oarecare, care nu s-au văzut un timp. De fapt, nu ştiu cum să mă comport altfel.

Ea îi oferi o jumătate de zâmbet care o împunse în inimă pe Ellie, căci semăna atât de mult cu al lui Jesse! De-a lungul anilor, ea se gândise la tatăl lui Skyler doar de câteva ori, iar când o făcea, era doar cu dispreţ. Acum, se trezi că-şi aminteşte cu oarecare nostalgie cât de drăguţ şi de vesel era uneori.

— Mă întreb ce sfat ar da Ann Landers în cazul nostru, spuse Ellie în glumă.

— A, probabil ceva în genul „Iartă şi uită”.

Ellie ştia că ea se referea la Kate, dar şi aşa simţi o înţepătură de vinovăţie. Dorea să-i explice: *N-ar fi trebuit să te las cu Nadine... dar atunci, am simţit că n-am de ales. Chiar dacă ai crescut urându-mă, eu nu am încetat să te iubesc sau să te vreau înapoi.*

Stăteam ascultând scârţâitul paşilor în apartamentul de deasupra şi toc-toc-tocul ritmic al unui porumbel care ciugulea la fereastra dinspre curte. Afară, vântul suflând printre frunzele muribunde ale copacilor făceau un zgomot ca apa curgătoare.

În cele din urmă Skyler inspiră adânc şi zise:

— Cred că n-are rost să batem câmpii. Motivul venirii mele în seara asta a fost să o văd pe Alisa. Şi să aflu dacă tu şi cu mine... dacă putem să ajungem la o soluţie, zise ea cu ochii înlăcrimaţi.

— La ce te-ai gândit? întrebă lent Ellie.

De când aflase că Skyler era fiica ei, toată fiinţa ei dorise ca ele două să fie din nou unite într-un fel oarecare, unul care să o includă şi pe Alisa. Nu ştia ce putea însemna asta; în mod intenționat nu se gândise atât de departe. Iar acum, văzând faţa pătată a lui Skyler, ştia de ce: exista pericolul, ca întotdeauna, ca speranţele ei să fie prea mari.

Dar chiar în timp ce se gândea la tot ce era în joc, la toate felurile în care Skyler putea să-i frângă inima, Ellie simţea o dorinţă fierbinte de a se duce la fiica ei, ca să-i dea doar ceea ce o mamă poate da: dragoste absolută, necondiţionată.

— Speram… Skyler se opri, faţa ei roşind. Ah, nu ştiu. Cred că ai toate răspunsurile. Dumnezeu ştie că n-am nicio idee. Trebuie încă să mă obişnuiesc cu ideea că tu eşti mama mea.

Mama. Vorba asta de pe buzele lui Skyler declanşă o reacţie mai puternică decât orice mărturisire. Ellie îşi pierdu brusc respiraţia; îşi duse palmele la sân, de parcă făcea un legământ. Şi, cu o voce blândă, îi spuse lui Skyler povestea… fără să se oprească, până ajunse la sfârşit. Ciugulitul porumbelului de la fereastră lăsă locul unei ploi blânde, şoptite.

— Am fost atât de sigură că am să te găsesc! Chiar după ce toţi ceilalţi au abandonat orice speranţă, încheie ea. A devenit o obsesie. De fiecare dată când vedeam o fetiţă în jurul vârstei tale, cu părul blond şi ochi albaştri, mă întrebam dacă era a mea. Nu ştiu când nu am mai căutat… cam în vremea când te-am întâlnit pe tine prima dată, presupun. S-ar fi putut să văd de atunci, de la spital… dar nu mă… Kate… ea m-a împiedicat să văd… Ştii, pur şi simplu, nu-mi puteam

imagina ca altcineva să te iubească aşa de mult ca mine.

Faţa lui Skyler deveni dură.

— Ea a ştiut tot timpul. Asta-i partea pe care nu pot s-o iert. Mama şi tata, amândoi au ştiut.

Nu era rolul lui Ellie să o apere pe Kate. Nici măcar un sfânt nu se putea aştepta ca ea să întoarcă celălalt obraz. Dar spuse:

— Da, au ştiut.

— Acum înţeleg… ce trebuie să fi simţit. E ce simt eu în legătură cu Alisa, în fiecare minut al zilei, îi spuse Skyler. Pur şi simplu, nu ştiu dacă eu pot… ei… dacă un anumit lucru o să îndrepte toţi anii pe care i-am pierdut, tu şi cu mine.

— Nu trebuie să îndreptăm nimic. Putem începe. de-aici, zâmbi Ellie cu un zâmbet dulce, trist.

Skyler se lăsă pe pernele canapelei, ţinând în mână paharul cu vin. Pete roşii apărură pe obrajii ei palizi, iar Ellie văzu că i se face pielea de găină pe braţe sub bluza cu mâneci scurte.

— Vorbeşte-mi despre tatăl meu, zise Skyler. Cum arăta?

Ellie ridică uşor din umeri.

— Ultima oară am auzit că s-a pensionat din armată şi că locuieşte la Minneapolis. Dar, după cum cred că ai înţeles deja, noi nu ţinem legătura. N-am auzit să aibă copii.

— Dar părinţii tăi, mai trăiesc?

Ellie aprobă din cap, cu grija de a menţine o expresie pe cât se poate de neutră.

— Ei trăiesc şi acum în oraşul în care am crescut, la vreo oră distanţă de Minneapolis, spuse ea. Dar dacă te gândeşti să le scrii sau să le telefonezi, să nu te aştepţi la prea mult. Îi interesează foarte puţin de

mine, aşa că nu cred că se vor emoţiona de vreun copil al meu. Când i-am spus că sunt însărcinată, mama m-a alungat din casă.

Privirea lui Skyler deveni tulbure şi depărtată, de parcă îşi amintea reacţia foarte diferită a lui Kate faţă de propria ei sarcină.

— Înţeleg că nu ţi-a fost prea uşor, remarcă ea cu blândeţe.

— Nu, fu de acord Ellie. Dar de un lucru nu mi-a părut rău niciodată, că te-am avut pe tine, zise ea cu lacrimi în ochi. Chiar după ce mi-ai fost luată, când ar fi fost cu mult mai uşor să uit, pur şi simplu, n-am dorit niciodată să nu te fi născut.

Skyler se uită fix la ea şi Ellie simţi din nou atracţia inexorabilă a legăturii pe care o simţise prima oară în ziua aceea când băuseră cafeaua în acel bar. Dar era îngrozită că, dacă se va manifesta prea puternic, o va speria pe fiica ei şi o va îndepărta. Stătu un minut acolo, neajutorată.

Apoi, ştiu ce are de făcut. Ridicându-se tăcută de pe fotoliu, se duse prin hol în camera copilului, unde o găsi pe Alisa adormită, pe burtă, scoţând mici sunete de parcă visa despre pericolele care puteau să-i stea în faţă. Ellie o luă blând şi o aduse în camera de zi. Mirosul de pudră de talc impregna pielea Alisei. Ellie fu cuprinsă de un val orbitor de dragoste.

Şi de teamă. La ce se expunea oare? Dacă Skyler, uitându-se la fiica ei, decidea că nu o poate împărţi cu ea, în final?

Dar Skyler, care se ridicase ca să vadă mai bine, nu se repezi înainte să-i ia copila din braţe. Ea stătea nemişcată, o expresie de încântare apărând pe faţa ei frumoasă, chinuită.

Ellie zise blând:

— Uite. De ce nu o iei în braţe?

În momentul în care braţele lui Skyler se îndoiră în jurul ei, Alisa se trezi tresărind şi deschise ochii. Ellie se încordă, aşteptându-se ca faţa copilei să se înroşească şi să se strâmbe. Dar Alisa nu plânse; stătea doar aşa, ochii ei albaştri cercetând faţa lui Skyler.

— E atât de frumoasă, şopti Skyler plină de admiraţie.

— Exact ca şi mama ei.

Atunci, Skyler înălţă capul şi cele două femei schimbară o privire care nu avea nevoie să fie explicată.

— Mulţumesc, spuse Skyler cu ochii strălucind.

— Cu mult timp în urmă, mi-am făcut o promisiune, mărturisi Ellie. Mi-am spus că, dacă te găsesc vreodată, am să mă asigur să nu mai cunoşti niciodată sentimentul de a fi ruptă de familia ta.

Skyler tăcu un timp ce păru o eternitate, dar când vorbi, în cele din urmă, vocea ei era puternică şi clară.

— Venind încoace, în seara asta, nu eram sigură ce speram să realizez... dar acum am o idee destul de bună.

Făcu o pauză, încruntându-se puţin, apoi inspiră adânc.

— Vreau să o avem amândouă pe Alisa. Vreau să crească şi să ne cunoască pe amândouă.

Ellie se luptă să absoarbă cuvintele lui Skyler care păreau că alunecă pe suprafaţa minţii ei. Parcă inima încetase să-i mai bată. Parcă nu sesiza minunatul dar care i se făcea.

Apoi, inima ei zbură şi ea se gândi: *Nu o pot ierta niciodată pe Kate... dar pot să-i fiu recunoscătoare pentru că mi-a dat înapoi o fiică înţeleaptă şi frumoasă,*

bună şi puternică.

Un moment, îşi permise să o studieze deschis pe admirabila tânără femeie care devenise fiica ei, înainte de a-şi pleca ochii la bebeluşul cuibărit în braţele lui Skyler, privelişte care îi aduse o bucurie atât de neaşteptată, încât părea că o strânge de gât.

— Regele Solomon, îşi aminti Ellie cu un zâmbet mic. El a mizat pe faptul că mama adevărată se va retrage, înainte de a lăsa ca fiul ei să fie rupt în două. Se opri şi îşi şterse ochii. Şi eu m-aş retrage, dacă m-aş gândi că se va întâmpla aşa ceva. Eu nu vreau jumătate… vă vreau pe amândouă.

Alisa începu atunci să plângă şi Skyler ridică fetiţa la umărul ei, de parcă asta ar fi făcut tot timpul. Totuşi, când se uită peste capul Alisei cu puful mătăsos care stătea ridicat ca o blană de pisicuţă, îi adresă lui Ellie un zâmbet tremurat.

— Sunt atâtea pe care nu le ştiu, spuse ea, cu o uşoară nervozitate în glas. N-am îngrijit niciodată un copil.

— Nu te îngrijora… o să te descurci, o asigură Ellie.

Ea se ridică şi se duse la fiica ei, simţind că se formează în jurul lor un cerc luminos, mama, fiica, nepoata. Un întreg mai mare decât suma părţilor lui.

Iar Ellie, care, în momentele ei cele mai întunecate, n-ar fi crezut că soarele poate răsări într-o zi ca asta, simţi că se mişcă ceva în inima ei, despre care crezuse că murise demult. Un sentiment atât de nefamiliar, încât nu putea să-l definească. Apoi, veni recunoaşterea… şi zâmbi puţin la gândul că un concept atât de simplu a putut să-i fie atât de străin.

Se gândi: *Sunt binecuvântată.*

Vineri dimineaţă la ora nouă s-au întâlnit toţi în biroul judecătorului: Skyler şi avocata ei, Leon Kessler şi Ellie însoţită de Paul, în ale cărui braţe lungi era cuibărită Alisa, proaspăt îmbăiată şi pudrată cu talc, îmbrăcată într-o rochiţă înfloratã.

Adunarea a fost o simplă formalitate, întrucât aranjamentele de custodie fuseseră stabilite de Ellie şi Skyler dinainte. Doar amănuntele trebuiau lămurite. Ellie şi Paul o vor avea pe Alisa de luni până joi, iar Skyler restul săptămânii. În privinţa sărbătorilor, Ellie şi Skyler plănuiau să fie împreună de Crăciun şi de Paşte, iar asta însemna că Alisa le va avea pe amândouă.

Skyler avea să-şi amâne şcoala cu încă un an. Între timp, avea de gând să-şi lase cabana şi să se mute în oraş. Tatăl ei îşi scosese apartamentul lui la vânzare, dar Skyler putea sta acolo până avea să fie vândut. Ea nu era prea bucuroasă de acest aranjament, relaţiile cu părinţii ei erau cel puţin încordate; de fapt, singurul cu care vorbise era tatăl ei, care o sunase ca să insiste să folosească apartamentul. Skyler a fost de acord de nevoie, dar numai până avea să găsească o locuinţă în partea de vest, aproape de Ellie şi Paul.

Ellie şi Skyler au căzut de acord ca orice hotărâre majoră care o implica pe Alisa să fie luată în comun. Iar dacă nu se înţelegeau între ele, o a treia persoană decisă mutual avea să fie chemată să medieze.

Singurul semn de întrebare rămânea Tony.

Dar când judecătorul întrebă despre rolul în creşterea Alisei, Skyler spuse doar cu un aer îndurerat:

— Ar vrea să fie implicat, cât se poate.

Ellie nu o presa, dar era tulburată. Îi plăcea şi mai puţin faptul că Skyler părea că se închide în ea ori de câte ori se rostea numele lui Tony, de parcă se

introvertea fizic. La un moment dat, arăta de parcă era gata să plângă.

Care să fie povestea cu ei doi? se întreba Ellie.

Ea presupunea că, până la urmă, va şti. Între timp, singurul lucru pe care-l ştia sigur… lucru care o scosese din biroul judecătorului Benson pe un covor de aer… era că, într-un fel sau altul şi oricât de neortodox, va avea în sfârşit familia la care visase dintotdeauna.

Capitolul 20

Tony se gândi că, de la ora patru este tura cea mai lungă din istorie, când stai de pază în spital.

Aşezat lângă pat în camera lui Doherty, de la Spitalul *St. Vincent,* încercă să se concentreze la revista pe care o frunzărea, un număr vechi din *Field and Stream* pe care-l luase din sala de aşteptate. Deşi era abia unsprezece, el se lupta să-şi ţină ochii deschişi. Se uită la Doherty, cel cu părul ca nisipul, adormit, cu un gips la mână; tipul solid căzuse de pe cal în dimineaţa aceea şi ajunsese pe masa de operaţie cu un cot sfărâmat şi câteva coaste rupte. Tony văzu înţelepciunea din regula departamentului că un poliţist rănit în timpul serviciului trebuie pus sub pază douăzeci şi patru de ore, cât e în spital… dar, în cazul ăsta, şansa ca un făptaş care îl ura să vină după Doherty era tot atât de mare ca şi aceea ca Elvis să reînvie din morţi. Singurul pericol pentru tipul cu faţa pistruiată, era să dărâme zidurile cu sforăitul lui.

Desigur, Tony putea să trimită pe vreunul dintre poliţiştii lui, dar întrucât o jumătate din efectivul lui erau bolnavi de gripă, n-ar fi avut cine să stea de pază. Aşa că el rămăsese aici, gândindu-se la Skyler.

Toată săptămâna dorise să o sune. Era dornic să

vadă fetiţa, să poată să o ţină în braţe fără să simtă că i se făcea o favoare. Deja, el privea în viitorul nu prea îndepărtat, la ziua în care fetiţa lui îl va vedea intrând şi va veni în fugă spre el, cu un zâmbet larg pe faţă.

În acelaşi timp, nu ştia dacă era deja pregătit să o vadă pe Skyler. Nu se putea gândi la ea, fără să simtă că i se frâng măruntaiele. Nu se putea uita la ea fără să o dorească, în pat şi oriunde în altă parte. Îşi închipuia fotografia ei din portvizit, alături de cea a fiicei lui, pe care o purta acum. Era imaginea ei în oglinda dulapului de medicamente, uitându-se peste umărul lui, dimineaţa, în timp ce el se bărbierea.

Nu, mai bine să mai aştepte o săptămână sau două, până se mai aşază lucrurile. De ce să se oblige la această supărare? Ca să ajungă la un ulcer, aşa cum pretindă acum că are Lou Crawley? Tony îşi permise să zâmbească, amintindu-şi cum, în cele din urmă, îi aranjase fundul lui Crawley, repartizându-i bruta aia mare şi neagră, calul Rockey. După câteva săptămâni, timp în care fusese tot mereu aruncat din şa, Crawley a cerut oficial să fie transferat înapoi la vechiul lui post.

Tony dori să poată rezolva la fel de uşor sentimentele lui faţă de Skyler. Îl durea gândul că nu va avea o viaţă cu ea şi cu fetiţa lor. Era atât de dureros, încât uneori nu putea dormi noaptea… chiar şi după opt ore călare pe timp de ploaie.

— Sergent! Te caută cineva la telefon, o femeie care spune că e vorba de ceva important.

Tony întoarse capul spre infirmiera subţire, o negresă, care stătea în lumina artificială strălucitoare ce pătrundea prin uşa parţial deschisă.

El aprobă din cap şi voi să ia telefonul de lângă pat, dar îşi aminti că, la ora asta, apelurile rămâneau la centrală. Va trebui să vorbească din camera

infirmierelor, dincolo de hol. Tony se ridică greoi de pe scaun, simţind că e uşor amorţit de atâta stat într-un singur loc.

Apoi îşi dădu seama. Skyler! Ea trebuia să fie. Tony, cu inima bătând în mare viteză, se grăbi să iasă din cameră şi să traverseze holul. Dar, când apăsă butonul telefonului, vocea care îl salută nu era a lui Skyler.

— Tony, ah, slavă Domnului că te găsesc.

Era Ellie şi suna de parcă plânsese.

— Menajera lui Jimmy a încercat să te găsească mai devreme şi n-a reuşit, aşa că m-a sunat pe mine. M-am dus cât am putut mai repede, dar… Se opri şi inspiră. Tony, îmi pare rău… s-a dus.

Tony simţi că vorbele ei îl lovesc. *Dolan mort?* Dumnezeu ştie că se aştepta la asta… ba, într-un fel, se ruga pentru asta. Dar, auzind şi dându-şi seama că nu va mai trece pe la prietenul lui în drum spre serviciu, mâine dimineaţă, cu un covrig proaspăt şi o ceaşcă de cafea din aceea care îi plăcea atât lui Dolan… Iisuse, pur şi simplu nu i se părea…

— Tony?

Vocea lui Ellie se filtra prin vâjâitul din capul lui.

— Vin imediat, îi spuse el. Făcu un apel rapid la sediu să-i ordone lui Grabinsky, ofiţerul de serviciu, să găsească pe cineva care să preia paza, şi alergă la ascensor. Inima bătea ca un ciocan în pieptul lui, în timp ce tot apăsa pe buton. Nu era niciun motiv să se grăbească, absolut niciun motiv, dar, brusc, i se păru urgent să ajungă la Dolan să… dea socoteală.

Să dea socoteală? De unde luase el oare expresia asta? Dintr-o carte probabil, nimeni dintre cei din jurul lui nu vorbeau aşa, poate doar Skyler. Dar se potrivea. Dolan contase, fir-ar să fie.

Tony ajunsese gâfâind la jumătatea parcării, când ceva îl izbi din nou. *N-am să-l mai văd niciodată.* Simţi o presiune adunându-se la baza nasului, lacrimi pentru care nu era pregătit, lacrimi afurisite, de care nu avea nevoie.

— La naiba!

Tony lovi cu palma capota unei maşini, cu destulă forţă ca să simtă o durere ascuţită în încheietura mâinii.

Dădu drumul unui hohot de plâns. Nu mai avea cu cine să schimbe poveşti despre vechiul cartier… nu vor mai fi seri la taverna *O'Reilly,* unde se bea bere.

Nu va mai trebui să-l asiste cum moare pe cel mai bun prieten al lui, centimetru cu centimetru, până n-a mai rămas nimic în el de ce să se agaţe.

În următoarele două zile, Tony reuşi să sune la toate numerele din carnetul de adrese al lui Dolan, majoritatea dansatori, precum şi câţiva oameni din vechiul cartier, cu care Dolan rămăsese în legătură. După câteva încercări, Tony reuşi să-l găsească pe fratele mai mic al lui Dolan, Chuckie, singurul din toată familia aia împuţită care nu-l abandonase pe Dolan. Mai rămânea doar grupul de terapie, dar Ellie spusese că are grijă ea să-i informeze.

Joi, când îi salută pe toţi la uşa studioului de balet împodobit cu flori, de pe Strada 19 vest, Tony simţea că prietenul lui reuşise cumva să obţină ce voia, să dea o petrecere în locul unui serviciu funerar religios. Totul fusese aranjat dinainte de Dolan însuşi, ultima lui dorinţă fiind să-l pomenească, nu cu un coşciug şi cu lacrimi, ci cu şampanie şi râsete şi amintiri frumoase. Prietenii lui veniră în jur la spaţiul cu pereţi de oglinzi, aranjat cu mese de cocktail, fiecare cu un aranjament

de frezii şi gura-leului. Chelnerii se învârteau cu tăvi de argint pline cu pahare de şampanie şi sandvişuri micuţe. Dar ce l-a uimit cel mai mult pe Tony a fost cât de repede s-au schimbat figurile sumbre în expresii de uşurare şi, da, chiar recunoştinţă.

Instinctul fără greş al lui Dolan de a şti cum să facă pe plac unei mulţimi nu murise odată cu el, se gândi admirativ Tony. Se uită la fotografiile mărite de pe pereţi, ideea lui proprie, cu Dolan în apogeul carierei lui, arătând de parcă reuşise să sfideze însăşi gravitaţia.

Hei, prietene, o să-mi lipseşti. Tony ridică o bere imaginară pentru prietenul lui, şi zâmbi propriei lui imagini din peretele de oglinzi din faţa lui.

Câţiva dintre bărbaţii din grupul de terapie au venit la el şi s-au recomandat. Un tip înalt, subţire, pe nume Erik Sandstrom, care predase la Fordham. Un tânăr portorican, poreclit Mondo, cu un fular roşu legat pe frunte. Un tip de pe Wall Street, în costum în dungi, care ridică un pumn de solidaritate cu fotografiile ce-l arătau pe Dolan pe scenă şi se înclină în faţa unei fotografii cu spectatori în picioare, la *State Theatre.*

Un număr de dansatori din vechea trupă a lui Dolan, bărbaţi subţiri, musculoşi, şi femei ca trestiile care păreau că alunecă pe roţi invizibile s-au adunat lângă pian, în colţ, unde fratele lui Dolan interpretă o frumoasă melodie din *Să faci* pe *cineva fericit.* Chuckie, mare şi solid pe cât fusese de micuţ Dolan, purta o cămaşă în carouri, cu mânecile suflecate şi o caschetă de baseball, pe care Tony o recunoscu ca fiind a lui Dolan. Chuckie zâmbea şi lacrimile îi curgeau din ochi în timp ce lovea clapele.

Surorile lui Tony, Carla şi Gina, apărură când Chuckie începu melodia *Să vină clovnii.* Carla îl sărută

pe Tony pe obraz, fără să arate ca la înmormântare, în pantaloni strâmţi şi un pulover lung, cu un desen cu ursuleţul panda. În copilărie, ea se tot ţinea după el şi Dolan ca un căţel rătăcit... dar, îi aminti ea lui Tony, Dolan nu o gonise niciodată. Apoi veni Ellie, purtând o rochie roşie. Îl strânse uşor pe Tony în braţe.

— Atât de des îmi intră pe sub piele câte unul dintre ei, îi zise ea. Jimmy era un om aparte. O să-mi lipsească.

Tony simţi că i se strânge gâtlejul şi înşfăcă două pahare cu şampanie de pe o tavă în trecere pe lângă ei. Ridicându-l pe al lui într-un toast, spuse:

— Pentru Dolan. Prietene, dacă nu eşti pe locul din faţă în Cer, Biserica Catolică îţi rămâne datoare.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă Ellie.

— Sigur că da... de Crăciun şi de Paşti şi în unele duminici, depinde de starea mea de spirit. Dar tu?

Ellie dădu ochii peste cap.

— Când eram copil, mi s-a băgat pe gât atâta religie, încât n-am mai vrut să văd interiorul unei biserici cât voi trăi. Dar, în ultima vreme, am început să mă gândesc că Dumnezeu este doar victima unei proaste prezentări.

Ştiind că ea se referea la Skyler şi la cât se simţea ea de binecuvântată, Tony simţi o ghează în piept. Se uită afară pe fereastra dinspre nord, privind în depărtare.

— Tony, te simţi bine?

Tony zâmbi şi clătină din cap.

— De vină trebuie să fie şampania, spuse el. Nu sunt obişnuit cu ea. Eu sunt tipul cu bere *Budweiser...* întreab-o pe fiica dumitale.

Ellie se uită mirată la el.

— Tu şi Skyler sunteţi...? Se opri şi adăugă blând:

Ştiu că nu e treaba mea, dar nu mă pot abţine să nu fiu preocupată.

— Vrei să spui, dacă suntem împreună? Da, mormăi el, ca Martini şi Rossi, nu poţi să ne desparţi. Făcu un gest spre paharul ei gol: Mai vrei unul?

Ea negă din cap.

— Mulţumesc, dar nu pot sta. Doamna Shaw are grijă de copil şi are oră la dentist.

Ellie îl privi un moment cu gravitate şi zise:

— Tony, mai e un singur lucru. În mod normal, eu nu dau sfaturi, nici măcar pacienţilor mei. Meseria mea este să-i ajut pe oameni să-şi găsească singur soluţiile. Dar cu tine am să fac o excepţie.

Ochii ei îl făcură să se gândească la ai lui Dolan, la strălucirea lor care aproape te orbea, ca şi când te-ai fi uitat direct în soare.

— Tony, dacă e a ta, nu o lăsa să plece. Du-te după ea. I-am văzut expresia feţei când vorbeşte despre tine. Dar e tânără. Nu ştie că viaţa nu e o hartă pe care ţi-o desenezi singur. Uneori, trebuie să te duci încotro te ia.

Tony ridică din umeri.

— Poate că ea are dreptate. Poate că suntem chiar prea diferiţi.

— Tu chiar crezi asta?

— Că suntem diferiţi? Sigur. Apoi, gândindu-se un moment, adăugă: Dar asta nu ne-a oprit, până acum.

— Atunci, nu lăsa să te oprească nici acum.

Ellie îi susţinu privirea un moment, apoi plecă.

Tony mai rămase acolo până când oaspeţii începură să se împrăştie. Dar câţiva arătau că au plâns şi Tony voia să-i scuture, deşi se simţea şi el înclinat să plângă. Aproape că îl putea auzi pe Dolan certându-l cu nota aceea dispreţuitoare în ton: „Hei, omule, trăieşte

viaţa”.

Jimmy Dolan cu siguranţă că n-ar fi stat să aştepte ca persoana pe care o iubea să apară la uşa lui, se gândi Tony.

Atunci, tu ce aştepţi? De când stai tu pe fund când ai putea ieşi să faci ceva?

De când nu mă mai simt în stare să gândesc că pot rezolva fiecare afurisit de lucru care nu merge bine, îşi răspunse Tony în gând.

În noaptea asta, lucra de la miezul nopţii până la şapte… şi, brusc, nu mai putu aştepta să nu se urce pe calul lui şi să călărească în noapte, pe acolo pe unde putea merge pe străzi şi cu ochii legaţi şi unde toate porcăriile cu care va avea de-a face nu vor avea nicio legătură cu el. Atunci nu va trebui să se gândească la Skyler. Nu va trebui să se gândească la altceva decât să-şi facă meseria.

Dar, la ora unu noaptea, nu chemarea datoriei îl făcu pe Tony să-şi ţină calul în faţa unei clădiri din Central Park vest, clădirea în care el şi Skyler făcuseră dragoste prima dată.

Descălecă la rigolă şi îl duse pe Scotty pe trotuar. Portarul, un tânăr cu mărul lui Adam de mărimea unui mâner de sertar, se uita cu gura căscată la el când leagă frâul calului de un stâlp de aluminiu care susţinea acoperişul intrării. Dar, când Tony ceru să sune la apartamentul lui Skyler, tânărul acţionă rapid, de parcă ar fi primit un picior în fund.

— Dacă e acasă, roag-o să vină în hol, îi spuse el.

Skyler dormea probabil, se gândi el. O s-o trezească… şi o să fie şi mai puţin bucuroasă că trebuie să coboare aici. Dar Tony nu-l putea lăsa pe bătrânul Scotty să stea prea mult pe trotuar, absolut singur.

Totuşi, când Skyler ieşi din ascensor câteva momente mai târziu, cu faţa somnoroasă, cu un fulgarin aruncat peste cămaşa de noapte, îi venea să se pălmuiască. Arăta îngrijorată. Şi de ce n-ar fi fost? Probabil credea că era vreo situaţie urgentă, de a venit aici în toiul nopţii.

— Tony, ce este, s-a întâmplat ceva rău?

Îl luă de braţ şi îl trase spre o pereche de fotolii antice de lângă o consolă de marmură.

— Am simţit doar nevoia să te văd, îi zise el.

— La unu şi jumătate noaptea? Eşti nebun?

Se dădu un pas înapoi şi se uită la el cu o expresie care oscila între neîncredere şi furie.

Părul îi era în dezordine şi pleoapele lăsate. Mirosul de pudră de talc ajunse până la el. Deşi ştia că, în noaptea asta, fiica lor era cu Ellie, Tony îşi formă în minte o imagine a lui Skyler în pat, cu Alisa adormită în scobitura braţului ei. Inima i se opri în piept.

— Da, s-ar putea spune şi asta, zise el cu o voce atât de joasă, încât era aproape o şoaptă. Sunt atât de nebun, că nu mă pot opri să mă gândesc la tine.

— Tony, pentru Dumnezeu, dar…

El îi prinse uşor încheietura mâinii.

— Da? Ei, îmi pare rău dacă te-am trezit. Dar fiindcă tot suntem la subiectul ăsta, dă-mi voie să te întreb: câte nopţi ai stat trează în ultima vreme, uitându-te în tavan, chiar când eşti atât de afurisit de obosită de nu vezi bine în faţa ochilor? Te trezeşti la patru dimineaţa, simţindu-te de parcă cineva a parcat o maşină *Land Rover* pe pieptul tău şi motorul mai funcţionează încă? Ei, am veşti pentru tine: dacă lucrul cel mai rău care ţi se întâmplă ţie este să fii scoasă din pat la unu şi jumătate noaptea de un tip care nu mai poate trăi o oră fără să te vadă, socoteşte-te

norocoasă.

Skyler era trează de-a binelea acum.

— Trebuie s-o luăm iar de la început? întrebă ea cu o voce joasă, tristă. Ce vrei de la mine?

Era ca rugămintea cuiva care se lasă în voia milosteniei unui atacator.

Un moment, Tony era gata să dea înapoi. *Las-o baltă,* îşi spuse în sinea lui. *Uită, pur şi simplu, toată treaba asta afurisită.*

Dar ceva în el nu voia să cedeze.

— Vreau să fii deschisă cu mine, îi zise el. Dacă nu mă înţelegi, spune-o şi o să fie ultima dată când vom avea această conversaţie.

— Ţi-am spus deja, eu…

— Da, mi-ai spus că mă iubeşti. Dar ce naiba înseamnă asta? Sunt tot felul de iubiri, Skyler. E aia pe care o simţi după două beri, când eşti excitat şi se întâmplă să apară cineva exact la momentul potrivit. Dar asta nu e acelaşi lucru cu o pereche de bătrâni care se ţin de mână în parc, pe o bancă. Sau cu un tip care călăreşte la miezul nopţii în jurul lui Central Park şi nu se poate gândi la altceva decât la femeia care doarme în clădirea de pe stradă.

— Ah, Tony…

Ochii lui Skyler se umplură de lacrimi.

— Pur şi simplu, tu nu eşti în stare să vezi, nu-i aşa? Cât de bine ar putea fi! Eşti prea ocupată să te uiţi la toate lucrurile negative.

— Ei, unul dintre noi trebuie s-o facă, spuse ea, o notă de nerăbdare infiltrându-se în vocea ei. Uită-te la părinţii mei, ei au totul în comun şi abia de-şi vorbesc unul altuia. Şi Paul şi Ellie se iubesc unul pe celălalt, dar erau gata să divorţeze.

— Noi nu suntem ei. Noi suntem noi.

— Da, fu ea de acord cu blândeţe.

Făcu câţiva paşi mici, târşiţi, înapoi, papucii ei scoţând sunete şoptite pe podeaua de ceramică.

— Ascultă, continuă ea, cred că n-ar trebui să ne vedem un timp. Am să vorbesc cu Ellie… am să aranjez cu ea s-o poţi vedea pe Alisa la ea. Deocamdată. S-ar putea să fie mai bine aşa. Noapte bună, Tony.

Cu un mic plâns înăbuşit, ea fugi.

Uitându-se la uşile ascensorului care se închideau în urma ei, Tony se simţi ca ultima persoană la bordul unui vapor care se poate scufunda în orice moment.

Într-o clipă, ştiu ce are de făcut. Ducându-se la portar, îl luă de un nasture pe tinerelul din spatele biroului.

— Ştii ceva despre cai? îl întrebă el.

Portarul, care arăta de şaptesprezece ani, dădu negativ din cap.

— Tot ce ştiu e să mă feresc de ei, spuse, vizibil speriat de perspectiva ca Tony să-i spună să aibă grijă de Scotty.

Abandonează ideea asta, se gândi Tony. Trebuia să găsească alt plan. Nu putea să rişte ca Scotty să se repeadă la tânăr, iar stâlpul de aluminiu nu ţine niciun dog german care are de gând s-o şteargă, darmite un cal de cinci sute de kilograme intrat în panică.

— Clădirea asta are şi un ascensor de marfă? întrebă el ieşind afară şi dezlegându-l pe Scotty.

Portarul aprobă din cap.

— Prin hol şi la dreapta. Dar aveţi nevoie de cheie, spuse el fără să facă vreun gest să-l ajute.

Tony zâmbi în sinea lui: puştiul văzuse prea multe filme cu poliţişti. Nu va scoate cheia până nu va auzi cuvântul magic. Bucuros să-l satisfacă, Tony îi arătă insigna şi imitându-l cât putea de bine pe detectivul

Sipowicz din serialul *NYPD Blue,* lătră:

— Probleme de poliţie.

Nu era chiar curată treaba, dar de *ce* să nu-i facă tânărului o plăcere?

Efectul fu instantaneu.

Câteva momente mai târziu, Tony îl împingea pe Scotty într-un ascensor de serviciu destul de mare ca să cuprindă o garsonieră. Dar chiar aşa îl simţi pe Scotty puţin speriat când se închiseră uşile. El strânse frâul, liniştindu-şi calul cu o voce blândă.

Ascensorul urcă scârţâind un timp ce păru o veşnicie. Tony simţi că transpiră. *Iisuse, puteai să descoperi tratamentul pentru difterie în timpul cât îi trebuia acestei lăzi vechi să urce douăsprezece etaje.*

După o eternitate uşile se deschiseră. O femeie bătrână, care ducea în braţe un sac de gunoi, era în drum spre ghenă. Era probabil una dintre bufniţele de noapte care se apucă de curăţenie când nu pot să doarmă; se uită la Scotty şi scoase un ţipăt.

Ducând calul afară din ascensor, în coridorul de serviciu, Tony o salută cu două degete în sus, zâmbind şi gândindu-se la povestea pe care o va spune ea nepoţilor despre întâlnirea asta.

— Treburi de poliţie, îi explică el.

Copitele lui Scotty bocăneau pe podeaua de ciment. Dar uşile care dădeau spre un culoar, care după cum bănuia Tony, erau de la bucătăriile apartamentelor, la ora asta pustie, au rămas închise.

Când bătu la uşa apartamentului lui Skyler, trecu un moment întreg până când ea răspunse.

Stând în uşa deschisă, ochii ei uimiţi se mişcau de la Tony la cal, apoi din nou la Tony. În cele din urmă, reuşi să spună:

— Ţi-ai pierdut minţile complet?

Îşi scosese haina de ploaie şi, în lumina care străLucea în spatele ei, el putea vedea prin materialul subţire al cămăşii de noapte doar conturul trupului ei, dar era de ajuns ca să i se înmoaie genunchii.

— Hai să ne exprimăm aşa. N-am venit în urma unui apel la 911, răspunse el.

— Îl chem pe administrator, ameninţă ea înroşindu-se la faţă. Sunt sigură că asta este ilegal.

— Uiţi că sunt poliţist.

— Eşti… eşti… se bâlbâi ea.

Înainte ca ea să poată scoate o vorbă, el agăţă frâul de clanţa uşii şi o luă pe Skyler în braţe. Ea îi rezistă, dar numai pentru o clipă, apoi cedă, conturul pe care-l zărise doar cu un moment mai înainte devenind o formă solidă, care se apăsa caldă pe el, înfierbântându-l.

Sărutând-o, simţindu-i gura moale sub gura lui, Tony îşi dădu vag seama că bătrâna doamnă din capătul coridorului se uita la ei.

Brusc, Skyler se depărtă de el şi izbucni în lacrimi.

— E-n regulă, murmură ţinând-o lângă el. Totul o să iasă bine.

— Ce te face aşa de sigur? hohoti ea plângând.

— Noi o să facem să fie bine. Îi atinse obrazul umed, sperând să înveselească atmosfera. Hei, nu mă inviţi înăuntru?

Ea se uită la el fără să zâmbească.

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima oară când te-am invitat?

Tony nu ezită înainte de a răspunde cu blândeţe:

— Ce s-a întâmplat a fost că am făcut un copil, o fetiţă frumoasă.

Skyler cântări răspunsul un moment, punându-şi o şuviţă de păr după ureche. Apoi, apăru zâmbetul pe

care el îl aştepta… străbătând printre lacrimi radios ca un curcubeu după o ploaie.

— Se pare că avem obiceiul să punem căruţa înaintea cailor, nu-i aşa? râse ea.

Tony se uită la Scotty şi zâmbi.

— Eu nu văd nicio căruţă.

Ochii ei se îngustară.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că e timpul ca tu şi cu mine să ne căsătorim.

Ea oftă.

— Ah, Tony… n-ai obosit să mă tot ceri în căsătorie?

— Speram cumva să fie invers, că am să te obosesc şi o să spui da.

— Chiar aşa?

— Ce pot să spun? Eu nu sunt tipul care renunţă uşor.

— Nici eu, îi zise ea.

Stătură tăcuţi, unul în faţa celuilalt în prag, în timp ce Scotty fornăia nerăbdător. Braţele lui Skyler erau încrucişate la piept şi, undeva în bucătăria curată, modernă, ticăi un ceas.

Tony inspiră repede.

— Şi… intru sau ce fac?

Skyler ezită destul de mult ca inima lui, care bătea tare, să intre în viteză maximă. Apoi, încă zâmbind, ea deschise uşa destul de larg ca să lase înăuntru un cal… şi poate şi un prost de poliţist care ştia să aprecieze un lucru bun când îl vedea.

Capitolul 21

Kate îşi frecă nasul cu încheietura mâinii. Vaporii o deranjau cel mai mult când curăţa mobila, în cazul ăsta

o măsuţă *Pembroke* pe care o găsise la o licitaţie în Maine. Soluţia de curăţat făcea să-i lăcrimeze ochii şi să i se inflameze sinusurile şi îi făcuse deja câteva găuri în mănuşile de cauciuc. O rodea şi faptul că ştia că Leonard ar fi făcut treaba asta în locul ei cu plăcere şi că ea trebuie să fie nebună de legat că nu l-a lăsat.

Asta este oare ideea ta despre o cămaşă din păr de cal? se certă în sinea ei. *Chiar îţi imaginezi că, dacă te flagelezi, asta o va aduce pe Skyler înapoi?*

Prostii! Ea făcea doar ce trebuia făcut. Leonard se plânsese în ultima vreme de artrita lui şi ea nu voia să-l supraîncarce. Adevărat e că putea găsi pe altcineva să facă treaba. Asta ar fi putut-o face Miranda. În mintea ei, Kate o putea vedea pe prietena ei, cu receptorul în mână formând numere de telefon cu o unghie elegantă dată cu ojă. Dar dacă altcineva făcea asta, se gândi Kate, ea nu ar fi avut o scuză să scape de o seară singură cu Will…

Se lăsă pe vine şi se uită la progresele făcute. Masa fusese într-adevăr o găselniţă şi o luase ieftin. Atunci, de ce nu era mai bucuroasă? În trecut, ar fi fost încântată.

Pentru că, se gândi ea, *pentru că e greu să fii încântată atunci când simţi că tu eşti cea căreia i s-a luat tot la ce ţineai mai mult.*

Dispăruseră straturile noroase de minciuni şi negări. Dispărând teama că drumul ei se va încrucişa, într-o bună zi, cu al lui Ellie, cel mai groaznic coşmar al ei se realizase şi ea a supravieţuit. A dispărut şi resentimentul pe care îl avusese faţă de Will în aceste ultime luni. El era la fel ca mulţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, stâncă şi foarfecă, atunci când era vorba de munca lui; hârtie când era vorba de o criză în familie.

Şi-l imagină pe Will aşa cum îl lăsase în urmă cu o oră, aşezat în fotoliul lui favorit din camera de zi mică, cu servieta în faţă, aplecat asupra documentelor celui mai nou proiect, o dezvoltare de multe milioane de dolari, a unui teren de paisprezece acri situat la malul apei, care promitea sfârşitul crizei financiare a firmei. Will ar fi trebuit să fie emoţionat, dar păruse distrat, ochii lui privind într-un punct îndepărtat, dincolo de ea.

— Mă duc la magazin să lucrez ceva, îi spusese ea. Dacă ţi se face foame, e ceva în cuptor. Poţi încălzi la microunde.

El clipise, uitându-se la ea de parcă era o străină.

— A, sigur. E bine.

Apoi, parcă îşi amintise că erau căsătoriţi şi că era de aşteptat ca oamenii căsătoriţi să ia masa împreună, întrebase:

— N-o să fii acasă la cină?

— Probabil că nu.

Kate simţi o înţepătură uşoară care putea fi plictiseală, dar îşi dădu seama că se simte tristă mai mult decât orice altceva.

Încă îl mai iubea pe Will, sau cel puţin aşa credea. Istoria lor era complicată şi adâncă, înrădăcinată în dragostea lor împărtăşită faţă de fiica lor şi în viaţa pe care şi-au făcut-o. Dar, în timp ce dragostea ei a fost cândva necesară, uneori disperată, acum era tandră, aproape maternă. În ultima vreme, se gândea la Will ca la un copil bolnav care avea nevoie de îngrijirea ei.

— Ei, atunci... am plecat, spusese ea cu falsă vioiciune. Sună-mă dacă...

Se opri să pronunţe ceva ce nu era nevoie să spună.

Sună-mă dacă ai veşti de la Skyler. Nu mă lăsa să mai petrec un moment mai mult decât trebuie,

măcinându-mi inima şi întrebându-mă dacă ne va ierta vreodată.

Will, spre lauda lui, a înţeles că nu se referea la nevoia lui de a şti câte minute să ţină mâncarea la microunde sau la posibilitatea ca vreuna dintre prietenele ei să sune. Ea ştia că şi el suferea.

Şi venise aici, să stea în genunchi pe o cârpă pătată, în camera mică de lucru de lângă magazin, inhalând vapori ce pot produce cancer şi care fac găuri în ozon.

Viaţa merge înainte, îşi spuse Kate în sinea ei. *Doar că nu e la fel ca mai înainte.*

Va trebui, pur şi simplu, să se obişnuiască. Va trebui să se înveţe să nu smulgă telefonul de fiecare dată când sună, gândindu-se că era fiica ei. Va trebui să se oprească să se mai uite în albume de fotografii pline cu imagini ale lui Skyler. Skyler la cinci ani pe noul ei ponei. Skyler la concursul de la Hampton, cu prima ei panglică albastră. Skyler cu togă, la absolvire, la *Princeton.*

Ah, Doamne, o să se înveţe ea vreodată să suporte asta? Să ştie că are o fiică şi o nepoată undeva… dar să nu poată să le vadă? Niciunul dintre telefoanele ei către Skyler n-au primit niciun răspuns, iar singura dată când ajunsese la ea, fiica ei fusese îndepărtată şi rece.

Ellie a rezistat, îşi aminti ea caustic. *Iar acum, descoperi exact ce-a simţit. Ai căpătat ceea ce meriţi.*

Dar trebuia să doară chiar atât de tare? Trebuia oare să ducă povara pretutindeni unde se ducea, ca pe o pietricică ascuţită într-un pantof? Nu trebuie să i se acorde credit pentru binele pe care l-a făcut, pentru dragostea cinstită care a condus-o?

Într-o criză de disperare, Kate îşi smulse mănuşile

şi le aruncă pe raftul de la perete, dar, când încercă să se ridice, o durere o săgetă prin şold, atât de puternică, încât, o secundă, se clătină pe picioare crezând că va leşina. Puncte colorate i se mişcau în faţa ochilor, iar camera părea că se contractă de parcă o vedea prin gaura cheii. Se clătină, apoi se sprijini de o mobilă.

Camera îşi recăpătă încet proporţiile, dar vederea îi rămase neclară. Kate îşi duse mâinile la faţă şi o găsi umedă. La naiba. Îşi promisese, jurase, fără lacrimi. Să plângă era atât de… nedemn. Şi atât de inutil. Asta nu avea s-o aducă pe Skyler înapoi. Nu avea să schimbe nimic cu plânsul.

Kate se îndreptă cu grijă spre masa de lucru, unde era bastonul ei. Se va odihni puţin, apoi se va duce acasă.

Sunetul ascuţit al clopoţelului de la uşă o sperie pe Kate, făcând-o să sară în sus şi să-şi ia bastonul. Cine putea fi la ora asta? Era prea târziu pentru o livrare.

Distanţa până la uşa din faţă i se păru brusc enormă, iar magazinul un labirint cu forme ameninţătoare, luminate pe jumătate, cu colţuri ascuţite şi picioare cu gheare care o ameninţau. Prin ovalul de sticlă al uşii, zărea o siluetă subţire într-o haină de ploaie cu cordon, pe jumătate ascunsă în umbră.

Inima lui Kate tresări. Ar fi recunoscut-o pe Skyler oriunde, doar din felul cum stătea, cu greutatea lăsată pe un picior şi un umăr ceva mai jos decât celălalt.

Ignorând durerea, Kate alergă ultimii paşi până la uşă şi deschise zăvorul vechi, lovind cu podul palmei.

— Skyler!

Trebui să se lupte ca bucuria ei să nu se reverse.

Skyler păşi cu grijă înăuntru, aplecându-se să o sărute uşor pe Kate pe obraz. Era un sărut politicos, nimic mai mult. Kate stătea în faţa fiicei ei, dornică să o îmbrăţişeze, dar reţinându-se în mod conştient.

Trecuseră două luni de când vorbiseră ultima oară, iar primăvara nu mai era decât o amintire. Trandafirii ei începeau să înflorească, în livadă începeau să se formeze fructele mici, bile tari, verzi.

Iapa favorită a lui Duncan, Tilly, trebuia să fete.

Kate îşi amintea că Skyler, când trebuia să se nască un mânz, alerga acasă de la autobuzul şcolii, nerăbdătoare, cu ghiozdanul săltând pe şold, cu părul zburând în jurul capului ca nişte panglici. Ah, ce n-ar da să mai aibă de trăit anii aceia... fiica ei să fie din nou sub acoperişul ei, fericită că este adorată de ea!

Kate se uită la ceas, mirată să vadă că era aproape ora nouă. Nu-şi dăduse seama că era atât de târziu. Timpul era un lucru căruia nu-i dădea mare importanţă, în ultima vreme.

— Vrei un ceai? o întrebă ea pe Skyler.

Skyler aprobă din cap şi zise:

— Un ceai ar fi bun.

Kate o conduse în spatele magazinului, în colţul din spatele biroului ei, unde ţinea un ceainic electric deasupra unui bufet cu două sertare pline cu cutii cu ceai. Umplu ceainicul cu apă din frigiderul de lângă el, fiind mulţumită că avea ceva care să o ţină ocupată.

Skyler, de parcă nu voia să se simtă prea confortabil, se cocoţă pe braţul unui fotoliu, urmărind-o pe mama ei cu expresia răbdătoare a cuiva care vrea să câştige timp până când se liniştesc lucrurile.

În cele din urmă, neputând să se mai reţină o secundă, Kate zise:

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici! N-ai idee

cât de mult mi-ai lipsit.

Skyler rămase tăcută, cu o expresie gravă.

Kate, cu ochii în lacrimi, spuse singurul lucru care mai rămăsese de zis:

— Pot doar să încerc să-mi imaginez ce trebuie să gândeşti despre mine. Dar, crede-mă, nu există nimic ce ai avea împotriva mea de care să nu mă fi învinovăţit eu însămi deja. Şi partea cu adevărat groaznică este că nu am scuză. Nu există niciun mod ca să mă răscumpăr faţă de tine… sau de Ellie. Singurul lucru pe care-l pot face este că-mi pare rău; ar fi trebuit să-ţi spun cu ani în urmă.

Skyler continua să se uite la ea cu răceală.

— De ce mi-ai mărturisit? Puteai să continui să păstrezi secretul.

Kate se întrebase din nou şi din nou acelaşi lucru. Şi răspunsul tot nu-l găsea.

— E adevărat că, ani de zile, nu mi-a fost teamă de ce s-ar întâmpla dacă aş mărturisi… dar bănuiesc că, în cele din urmă, m-am temut şi mai mult de ce se va întâmpla dacă n-aş face-o.

— Cu Ellie?

Şoldul dureros al lui Kate o obligă să se aşeze pe fotoliul de la biroul ei.

— Cu mine, răspunse ea. N-aş fi putut trăi cu mine însămi nicio secundă în plus, dacă o lăsam pe Ellie să iasă din sala tribunalului fără să ştie.

— Dar tata, el simţea la fel?

Kate tăcu. Ea nu se va scuza în numele lui Will. Dar văzu, după expresia lui Skyler, că nu era necesar. Skyler, deşi îl iubea pe tatăl ei, îi cunoştea clar măsura.

Poate învăţ ceva de la ea, se gândi Kate. *Pot învăţa să-l văd pe Will cu ochii larg deschişi şi să-l iubesc, în ciuda defectelor lui.*

Ceainicul începu să fluiere şi ea se ridică în picioare ca să toarne apă fiartă în două ceşti. Întoarsă cu spatele, întrebă cu uşurinţă forţată.

— Ce face Alisa? Trebuie să fie atât de mare acum. Bebeluşii cresc repede.

Îi dădu lui Skyler o ceaşcă aburindă.

Faţa lui Skyler se lumină.

— Începe acum să se ridice în patru labe. E atât de nostimă să o priveşti, i se înroşeşte faţa de parcă ar face flotări.

— În curând o să înceapă să se târască.

— Încearcă deja. Doar că, în majoritatea timpului, se răsuceşte pe burtă. Tony a poreclit-o Şopi, de la şopârlă. Ar trebui s-o vezi.

Mi-ar plăcea foarte mult, se gândi Kate.

— Tu şi Tony…? începu ea să întrebe, apoi se opri. Auzise de la Will că ea şi Tony s-au logodit, dar se jenă să aducă vorba. Ca fiica ei să se mărite fără să o includă pe Kate în vreun fel părea incredibil.

— N-am fixat încă o dată, se eschivă Skyler.

Sau spui doar aşa ca să nu trebuiască să mă inviţi la nuntă? se întrebă Kate într-o agonie a disperării.

— Ah, da, spuse ea. Cred că e minunat.

— Zău? Skyler vorbea de parcă mai avea unele îndoieli despre căsătorie.

— Desigur.

— Nu mă dezaprobi.

— De ce aş face-o?

— Păi, ştii…

— Pentru că nu e unul dintre noi? Kate clătină din cap. Ah, Skyler, îmi pare rău dacă te-am crescut să gândeşti astfel. Crede-mă, n-a fost intenţionat. Ce contează cel mai mult este dragostea şi respectul. Desigur, este întotdeauna mai uşor când soţii şi soţiile

au o bază asemănătoare, dar asta nu este o formulă a fericirii. Dacă îl iubeşti pe bărbatul ăsta şi el te iubeşte pe tine, atunci puteţi face lucrurile să meargă.

Skyler oftă.

— N-o să fie uşor.

— Nicio căsătorie nu este. Kate făcu o pauză, apoi adăugă cu blândeţe, cu dorinţă: Tatăl tău şi cu mine aproape nu ne-am certat niciodată, n-a fost nevoie. Eram de acord aproape în toate. Dar cred că ar fi fost mai bine dacă ne-am fi certat. Lucrurile nu ar fi stagnat. Am fi învăţat poate să fim mai sinceri unul cu celălalt.

— Vrei să spui, în legătură cu Ellie?

— Cu Ellie… şi cu altele.

Kate încercă să soarbă din ceai, dar mâna îi tremura şi o parte din lichidul fierbinte i se vărsă pe mână, arzând-o. Ea puse jos cana şi duse dosul mâinii la obraz, luptându-se să nu dea drumul lacrimilor care erau gata să izbucnească în ochii ei.

— Mamă…

Vocea lui Skyler o făcu pe Kate să se ridice brusc şi să-şi îndrepte umerii. Ridică bărbia de parcă ar fi ţinut un pahar plin să nu se verse. Kate aşteptă, fără să vorbească.

În cele din urmă, inspirând adânc, Skyler continuă:

— Nu ştiu dacă am să fiu vreodată în stare să te iert, dar lucrul curios este… că înţeleg. Dacă aş fi fost în locul tău, dacă ar fi fost Alisa… nu mă îndoiesc în mintea mea că aş fi făcut exact ce ai făcut tu.

— Facem lucruri îngrozitoare, în numele dragostei.

Kate clipi şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Pot să-mi imaginez şi lucruri mai rele, spuse Skyler încet. Să nu fi fost iubită, să nu fi crescut ştiind că am o mamă pe care pot să mă bazez întotdeauna…

ăsta ar fi fost lucrul cel mai rău care mi s-ar fi putut întâmpla.

Kate nu îndrăznea să se mişte, să respire, ca să nu risipească vraja. Stătea, pur şi simplu, şi se uita uimită la copilul împrumutat pe care l-a crescut şi iubit ca pe al ei propriu. *Tu îi aparţii lui Ellie,* se gândi ea, *dar ai şi ceva din mine. Pentru că te-am iubit din toată inima.*

Kate riscă o uşoară inspiraţie.

— Tu şi Tony trebuie să veniţi acasă la cină, săptămâna viitoare, spuse ea, adăugând cu precauţie: Mi-ar plăcea să-i pot cunoaşte pe el… şi pe Alisa.

— Joi ar fi bine… o s-o am eu în seara aia, spuse Skyler lăsându-şi ochii în jos cu o timiditate necaracteristică. Apoi, ea rosti cuvintele pe care Kate nu putuse să le pretindă: Ştiu, e şi nepoata *ta.*

Kate îşi sorbi ceaiul, care era încă fierbinte. Puse cana pe birou, în faţa ei, şi, cu o voce moale şi strangulată, aproape o şoaptă, răspunse:

— Nu m-am gândit la ea în alt fel.

— Ştiu, mamă.

Kate se lumină.

— Chiar se târăşte? Ah, abia aştept s-o văd. Am să mă asigur să am film în aparat.

— Aş dori doar să fiu la fel de relaxată cu ea cum ai fost tu cu mine, spuse Skyler cu un râs nervos. Dar, chiar când îmi smulg părul întrebându-mă ce să fac mai departe, nu pot trece peste ea. E curios cum acţionează treaba asta. Cât de uşor e să-ţi iubeşti copilul… chiar dacă ţi se pare că nu ştii ce faci.

— Dragostea este un lucru pentru care nu ai nevoie de practică, zise Kate zâmbind slab.

O lumină îngrijorată apăru în ochii albaştri ai lui Skyler.

— Dar dacă îţi iubeşti copilul din toată inima… şi totuşi nu de ajuns?

Kate îşi luă ceaşca de pe biroul plin de hârtii pe care nu avusese timp să le sorteze şi din cauza cărora Miranda va face o criză, dacă nu vor fi lichidate până la întoarcerea ei. Îşi gustă ceaiul care avea în sfârşit temperatura potrivită. Nici prea fierbinte, nici prea rece, ca şi lacrima care i se plimba în jos pe obraz şi se opri puţin pe maxilar, înainte de a-i pica în poală.

— Niciodată nu e destul, spuse Kate cu o înţelepciune câştigată din greu. Oricât de mult ai vrea, nu poţi îndrepta orice rău sau să rezolvi orice îl răneşte pe copilul tău. Tu nu poţi să-i dai tot ceea ce speri să aibă într-o bună zi.

Zâmbi… un zâmbet de tandreţe perfectă, îmbibată cu acea durere sufletească pe care numai o mamă o poate cunoaşte, ca un aliaj între un metal preţios şi oţel.

— Vezi, continuă ea, secretul este să încerci.

Sfârşit

CÎND UN COPIL ESTE RĂPIT ÎN NOAPTE, TREI VIEȚI SE SCHIMBĂ PENTRU TOTDEAUNA.

Lui Elli, o adolescentă, care se luptă din greu cu viața, îi este răpit copilul.

Douăzeci şi cinci de ani mai tîrziu, cînd ea este căsătorită cu un bărbat respectat, vechea ei durere şi dorință duc la un apogeu exploziv, care implică viețile mai multor oameni...

„O poveste incitantă, care vă va ține cu sufletul la gură."
USA TODAY

Lei 9500 + 190 = 116.50